

GIÁC GIÁC KIM THIÊN DÃ TƯỜNG THỤY GIÁC

Ngạo Mạn

DTV-EBOOK.COM

NGẠO MẠN

Tác giả: Giác Giác Kim Thiên Dã Tưởng Thụy Giác (Giác Giác Hôm Nay
Cũng Muốn Ngủ)

Editor: Yuriv

Thể loại: Ngôn Tình, Nguyên Sang, Đam Mỹ, Hiện Đại, HE, Tình Cảm,
Cường Thủ Hào Đoạt, 1v1

Nguồn: aspoonofyaoi.wordpress.com

DTV-EBOOK.COM

1. [Chương 1](#)
2. [Chương 2](#)
3. [Chương 3](#)
4. [Chương 4](#)
5. [Chương 5](#)
6. [Chương 6](#)
7. [Chương 7](#)
8. [Chương 8](#)
9. [Chương 9](#)
10. [Chương 10](#)
11. [Chương 11](#)
12. [Chương 12](#)
13. [Chương 13](#)
14. [Chương 14](#)
15. [Chương 15](#)
16. [Chương 16](#)
17. [Chương 17](#)
18. [Chương 18](#)
19. [Chương 19](#)
20. [Chương 20](#)
21. [Chương 21](#)
22. [Chương 22](#)
23. [Chương 23](#)
24. [Chương 24](#)
25. [Chương 25](#)
26. [Chương 26](#)
27. [Chương 27](#)
28. [Chương 28](#)
29. [Chương 29](#)
30. [Chương 30](#)
31. [Chương 31](#)
32. [Chương 32](#)
33. [Chương 33](#)
34. [Chương 34](#)
35. [Chương 35](#)

- 36. [Chương 36](#)
- 37. [Chương 37](#)
- 38. [Chương 38](#)
- 39. [Chương 39](#)
- 40. [Chương 40](#)
- 41. [Chương 41](#)
- 42. [Chương 42: Hoàn](#)

Chương 1

1.

Cậu chính là muốn làm cho Phó Phong không thoải mái!

Trường quay dưới mặt trời gay gắt như thế lò hấp, mấy chiếc camera to lớn được quay phim khiêng trên vai, ống kính đồng loạt nhắm thẳng vào nam nữ chính tại trung tâm.

Trời đã nóng bức như vậy, lại còn quay phim cổ trang, trên thân hai người đều mặc đồ diễn vừa dày lại nặng, rõ ràng nóng muốn chết, trên mặt vẫn phải tỏ ra vẻ bình thản ung dung.

Đạo diễn cầm một tờ báo, che trên trán mình, nâng loa hô: “Nào nào! Tiến lên mấy bước đi..... Ngay lúc này, rút đao!”

“Chặc!” Nam chính phản ứng chậm nhịp, đạo diễn lấy tờ báo quạt quạt, vô tác dụng, gió thổi ra rất oi bức. Gã nâng tay lên hô, “Cắt cắt! Lại một lần nữa!”

Dứt lời, gã cẩn thận nâng mí mắt nhìn nhìn đám người Phương Bạch Cảnh đang chờ, thương lượng với cậu: “Bạch Cảnh cậu chờ thêm một lát nhé, không sao chứ?”

Trên người Phương Bạch Cảnh cũng mặc trang phục diễn, vây quanh cậu có rất nhiều trợ lý mà đạo diễn cung cấp cho. Cậu lắc đầu nói: “Không sao đâu ạ.”

Đạo diễn nghe cậu nói như vậy, khẽ thở phào. Hôm nay gã lỡ gọi tiểu tổ tông này đến chờ diễn sớm, thời tiết nóng đến thế, nam nữ chính còn chưa quay qua nổi cảnh này, gã rất sợ Phương Bạch Cảnh chờ khó chịu, lại về

thủ thi bên gối, thì đoàn phim này trực tiếp thành Vương thị phá sản khi trời lạnh mất*.

**Nguyên văn 天凉王破 (thiên lương vương phá): Câu này là giản lược của cụm “Trời lạnh rồi, khiến Vương thị phá sản thôi” nhé.*

“Bạch Cảnh.” Trợ lý Kỷ Vĩ Nhạc của Phương Bạch Cảnh bưng chậu nước đá từ ban hậu c ần sang, kê bên chân Phương Bạch Cảnh, hỏi, “Có dễ chịu hơn không?”

“Cũng được.”

Bởi trời nóng, ngừ khí của Phương Bạch Cảnh bất giác lộ ra vài phần bức dọc, song cậu không có thói quen nổi cáu vì công việc với người khác, chỉ tự bức bội cầm quạt điện loại nhỏ thôi.

Trang phục quá nặng nề, Phương Bạch Cảnh không kiên nhẫn kéo kéo cổ áo, làn da trắng đến chói mắt chợt hiện ra.

Nhưng Phương Bạch Cảnh như chợt nhận ra điều gì, luống cuống tay chân mà kéo trang phục lên, vết đỏ dưới xương quai xanh còn chưa kịp lộ ra, đã bị cậu kịp thời che khuất.

Đồ thần kinh!

Phương Bạch Cảnh lại nhin không được mắng Phó Phong một câu trong lòng.

Cậu lần này diễn một tiểu thiếu gia trời sinh yếu ớt nhiều bệnh, quần áo trên thân còn dày hơn mấy lớp so với người khác.

Phương Bạch Cảnh không nỡ để cô bé bên cạnh quạt gió giúp mình mãi, đưa tay lấy cái quạt trong tay cô, rầu rĩ không vui nói: “Để tôi tự làm.”

Cậu che đến mức có chút ngộp khí, ần đường vì bức bội mà hơi hơi nhúu lại.

Cô gái nhìn đến ngậy người, đỏ mặt đưa cây quạt đến tay Phương Bạch Cảnh. Cô không nhìn được, lại trộm quan sát Phương Bạch Cảnh một cái.

Bộ dáng nhíu mày Phương Bạch Cảnh không khiến người ta cảm thấy rằng cậu đang nổi giận, sau đó né tránh thật xa, thoát nhìn chỉ như đang hơi giận dỗi.

Vì còn phải quay, trên mặt Phương Bạch Cảnh có trang điểm.

Làn da của cậu vốn rất đẹp, phấn nền chỉ đánh một lớp mỏng, nhìn tựa như mặt mộc. Để càng khớp với vai diễn, MUA* che bớt đôi môi nguyên bản đỏ thắm của cậu đi, lại kẻ thêm hàng mày đơn giản tinh tế.

**MUA: Make up artist – Nghệ sỹ trang điểm.*

Phối hợp với phim trường gạch đỏ, thoát nhìn liền thấy Phương Bạch Cảnh thật giống như thiếu gia thế gia xinh đẹp ngọc ngà sang quý bước ra từ tiểu thuyết.

Phương Bạch Cảnh phát giác tầm mắt của cô, mặt giãn ra cười cười, khuôn mặt cô gái lại càng đỏ hơn.

Cậu còn chưa cười xong, bả vai đã bị Kỷ Vĩ Nhạc đẩy đẩy mang ý cảnh báo.

Phương Bạch Cảnh chẳng nề hà liếc xéo một cái, chỉ hận rèn sắt không thành thép mắng: “Sao anh chẳng có tý tiền đồ nào thế! Sợ cái gì!”

Dù rằng đồ thần kinh Phó Phong này khẳng định có nhét gián điệp vào đoàn phim, nhưng Phương Bạch Cảnh cảm thấy, cười một cái thôi mà, không đến mức có một chuyện con con cũng báo cáo với Phó Phong.

Thời gian chờ dài, ánh sáng mặt trời có chút chuyển lệch, bóng râm Phương Bạch Cảnh nguyên bản đang ngồi vô cớ bị chiếu đến phát nóng.

Dưới mông cậu chính là đạo cụ xe lăn của đoàn phim. Điểm duy nhất Phương Bạch Cảnh vừa lòng với vai diễn này chính là có chiếc ghế dựa,

cũng không biết là dùng gỗ loại cây nào để làm ra, hiệu quả không khác biệt mấy với xe lăn bình thường, có thể tự điều khiển đi tới đi lui.

Phương Bạch Cảnh xoay ghế dựa dịch lên phía trước, một lần nữa trốn được vào trong bóng mát.

Cậu mượn cơ duỗi mớ trợ lý đạo diễn giao cho mình, chỉ để Kỷ Vĩ Nhạc lại bên người.

Kỷ Vĩ Nhạc là theo cậu từ khi mới debut, Phương Bạch Cảnh là dạng chuyên bắt nạt người nhà, lúc sai phái hăn tuyệt đối không khách sáo.

Cậu lười biếng ngồi trên xe lăn, hồi thúc Kỷ Vĩ Nhạc nói: “Mau đem chậu đá tới đây đi, tôi sắp bị hun đến cảm nắng rồi đây!”

Kỷ Vĩ Nhạc hết lòng hết dạ mà lôi chậu đá đã tan không ít lại, còn đi lấy chai nước đá cho Phương Bạch Cảnh.

Lưng áo hăn ướt đầm, bất đắc dĩ thở dài nói: “Tổ tông ơi, trời nắng thế này, cậu khẳng khẳng đòi nhận kịch bản này để làm gì thế?”

Phương Bạch Cảnh uống ngụm nước đá lạnh thấu tâm can, kéo kéo tóc giả của mình, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Bởi nam hai với nữ chính có rất nhiều cảnh thân mật á!”

Cậu lại xiết cái chai, cảm phần bất bình nói: “Thế mà Phó Phong lại bắt người ta sửa lại kịch bản của tôi.”

Phương Bạch Cảnh gõ gõ chai nước trên xe lăn, quang minh chính đại mắng: “Anh ta không cho tôi diễn cảnh thân mật, tôi lại càng muốn đấy!”

Đầu Kỷ Vĩ Nhạc càng thêm đau, hăn đoạt lại chai nước từ trong tay Phương Bạch Cảnh, khuyên nhủ: “Cậu mà cứ khẳng khẳng bướng bỉnh như vậy, người bị tổn thất chẳng phải là chính cậu sao?”

“Không thì thế nào!” Mắt Phương Bạch Cảnh trừng lớn, cậu nổi nóng lên thì liền nói không biết lựa lời, “Chẳng lẽ tôi phải ngoan ngoãn để anh ta.....

Để anh ta.....”

Mặt cậu từng chút đỏ bừng, cuối cùng một chữ cũng chẳng thể thốt nổi.

Phương Bạch Cảnh chỉ có thể dùng sức lắc đầu, ngữ điệu có chút tủi thân: “Dù sao anh ta khiến tôi khó chịu, thì tôi cũng sẽ khiến anh ta không thoải mái.”

Ở bên Phó Phong không phải là do Phương Bạch Cảnh tự nguyện.

Dĩ vọng khống chế của Phó Phong quá mạnh mẽ, từng giây từng phút đều có thể biến thành kẻ điên phát bệnh. Từ khi cậu bị Phó Phong lôi vào trong lãnh địa, Phó Phong liền không cho phép cậu nhận những kịch bản có cảnh thân mật.

Địa vị trong giới của Phương Bạch Cảnh lại không đủ để đóng các phim bom tấn không có tuyến tình cảm, cậu cũng chẳng thêm nhờ Phó Phong đập tiền cho mình.

Qua đôi ba lần, cậu ngược lại biến thành diễn viên chuyên nam hai, nam ba thậm chí là nam thứ N.

Mà kịch bản quay hiện tại là cậu cứng rắn muốn nhận.

Phương Bạch Cảnh còn nhớ rõ ngày đó, cậu quăng kịch bản xuống trước bàn làm việc của Phó Phong, quắc mắt lạnh với Phó Phong, hùng hổ nói: “Tôi muốn diễn nam hai này.”

Phó Phong lúc ấy nhìn cậu thật lâu, hình như bỗng bật tiếng cười.

Phương Bạch Cảnh cảm thấy thái độ của bản thân lúc ấy hẳn đã cương quyết lắm rồi, biểu cảm cũng hung hãn lắm rồi.

Nhưng Phó Phong lại lôi cậu vào trong lòng, Phương Bạch Cảnh bất ngờ không kịp đề phòng, không cẩn thận ngồi lên đùi Phó Phong, thiếu chút nữa bị hôn đến gần chết, hôn xong còn nhục nhĩ bị xoa đầu.

Phương Bạch Cảnh giận đến vung một quyền, nắm tay còn chưa kịp hạ xuống, đã bị Phó Phong bắt lấy.

Phó Phong nhíu mi tùy ý lật lật kịch bản, ứng thuận nói: “Đi quay đi.”

Ngày đầu tiên nhập đoàn, Phương Bạch Cảnh mới nhìn thấy kịch bản đã bị sửa đến thay da đổi thịt, cậu tức giận đến trực tiếp xé nát kịch ngay tại chỗ.

Tối cùng ngày quay về cũng chẳng chữa mặt mũi cho Phó Phong.

Phó Phong biết cậu giận điều gì, y rảnh rỗi liền thích ôm Phương Bạch Cảnh vào lòng, nhưng Phương Bạch Cảnh đêm đó chẳng buồn cho y ôm.

Tuy rằng lúc cuối cùng trên giường, Phương Bạch Cảnh vẫn là ôm vai y khóc xin, song Phó Phong vẫn rất không hài lòng.

Y bóp cằm Phương Bạch Cảnh nâng lên, thấp giọng hỏi nói: “Mấy cảnh thân mật đó, ngay cả hôn cũng không có, chỉ có dặt tay với ôm ấp, có bỏ bớt cũng chẳng ảnh hưởng vai diễn với nội dung, em giận cái gì chứ?”

Phương Bạch Cảnh đỏ mắt, mắng câu: “Xéo!”

Nghĩ đến đây, Phương Bạch Cảnh cực độ bất mãn nắm cổ áo, cậu tức đến nổi mặt nhuốm màu đỏ nhạt, hỗn hển thóa mạ: “Đồ thần kinh!”

Cậu mắng được một nửa, bị Kỷ Vĩ Nhạc ngăn lại: “Bạch Cảnh.”

Kỷ Vĩ Nhạc chuyển cho cậu một ánh mắt, ý bảo nhìn về phía sau bên phải mà xem. Ở bên đó có đỗ một chiếc Maybach, cửa kính xe dán phim một chiều, từ bên ngoài chẳng hề nhìn được chút động tĩnh bên trong.

Là xe của Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh hừ lạnh một tiếng, coi như không nhìn thấy.

Phim trường không cho phép người lái xe vào, nhưng vẫn luôn có những người sở hữu chút đặc quyền, trong đó có Phó Phong.

Đoàn phim có dịp ở kinh đô, Phó Phong sẽ luôn đến đón cậu.

Phương Bạch Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, Phó Phong làm vậy chính là tuyên thệ chủ quyền, làm cậu không thể trốn tránh nổi.

Đoàn phim biết chủ của chiếc xe nên không dám nói lời nào, chỉ dám trộm ngăm vài lần, cũng không ai dám nói ra bên ngoài.

Phó Phong cùng Phương Bạch Cảnh ở bên nhau, chuyện này ở trong giới cũng không phải bí mật, nhưng người biết cũng chẳng nhiều, cho dù có biết thì cũng không ai dám tiết lộ cho bên truyền thông, dù sao chẳng ai muốn xui xẻo gây sự với Phó Phong cả.

Phương Bạch Cảnh là dòng dõi nghệ thuật, trong nhà không thiếu tiền, người không biết xe của Phó Phong thì đều tưởng người nhà Phương Bạch Cảnh đến đón cậu.

“Giám đốc Phó.” Lái xe Vương quay đầu liếc nhìn Phó Phong một cái, hỏi, “Bên ngoài nóng như vậy, có muốn mời ngài Phương lại đây không?”

Cơn nóng bức bên ngoài và trong xe tựa như không cùng một mùa, Phó Phong ngồi tại ghế sau, hai chân thon dài bắt chéo.

Cho dù là mùa hè, trên thân y vẫn mặc tây trang ba món hợp quy chuẩn.

Tuổi Phó Phong còn trẻ, thoát nhìn không lớn hơn là bao so với Phương Bạch Cảnh, nhưng dung mạo lãnh đạm sắc bén xem ra lại trưởng thành hơn Phương Bạch Cảnh rất nhiều.

Y rất anh tuấn, là sự khô ngô trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu ngạo.

Phó Phong đang cúi đầu xem tài liệu trong tay, nghe vậy, y nâng cằm liếc nhìn ra nhìn ngoài cửa sổ, vừa vặn đụng phải cái lườm mà Phương Bạch Cảnh tự cho là rất hung hãn.

Trên thực tế chính là không đau không ngứa, còn chẳng đau bằng móng vuốt mèo con cào người.

“Kệ em ấy.” Phó Phong điềm tĩnh như thường lật một trang, “Em ấy đang giận dữ tôi.”

Nói là như vậy, nhưng Phó Phong vẫn bỏ tài liệu xuống bên cạnh, ánh mắt chuyên chú nhìn khóa vào góc của Phương Bạch Cảnh.

Dưới tiết trời đổ lửa, Phương Bạch Cảnh trắng đến lóa mắt, trên gương mặt hiện lên một sắc hồng, da cậu mềm mại, phồng chùng là phơi nắng đến bóng rỗi.

Phó Phong cau mày nói câu: “Mong manh quá.”

Tối nay phải giúp Phương Bạch Cảnh bôi thuốc mỡ, rõ ràng là để tốt cho Phương Bạch Cảnh, cậu lại còn vì đau mà nổi giận.

Con người của Phó Phong mang theo một chút sắc xám thuần khiết, bình thường thoát nhìn không rõ ràng, chỉ duy có thời điểm bị ánh mặt trời chiếu đến mới có thể hiển lộ.

Lái xe Vương không dám tiếp lời y, cũng không dám ngẩng đầu nhìn động tĩnh của trường quay, chỉ cúi đầu nhìn bánh lái.

Đến tận khi Phương Bạch Cảnh chờ đến sắp bốc khói, nam nữ chính bị cắt vô số lần rốt cục cũng qua được đoạn này.

Chủ yếu vẫn là nam chính có vấn đề, là diễn viên mới nổi tên Trang Thành Ngôn, bình thường cũng không có vấn đề gì lớn, chẳng biết sao hôm nay lại như thế trúng tà vậy.

Không phải cảm xúc không đúng, mà là động tác chậm, thậm chí còn xuất hiện loại sai lầm cấp thấp như quên thoại.

Phương Bạch Cảnh độc lập tự chủ lặn xe của mình qua, nữ chính là một tiểu hoa đang rất hot mấy năm gần đây.

Cậu vẫn luôn có thiện cảm với phụ nữ xinh đẹp, mắt cong lên, miệng ngọt ngào gọi một câu: “Chị Trần Vận.”

Trần Vận đang dậm lại trang điểm, mấy ngày nay cô ở chung với Phương Bạch Cảnh thành quen, nhìn thấy Trang Thành Ngôn rời khỏi, nhin không được mĩa mai nói: “Thế mà còn là xuất thân chính quy, tùy tiện tóm một người trên đường, cảnh này cũng diễn qua được.”

Có điều vẫn khá tốt, kết thúc cảnh này Trần Vận ngất xỉu, sau đó trùng hợp gặp được Phương Bạch Cảnh đi ngang qua.

Đạo diễn lại giơ loa, dùng cuống họng cũng bắt đầu bốc khói hô: “Nào nào, tất cả mọi người chuẩn bị đi!”

Trần Vận thuần thực bước đến dưới tàng cây phủ đầy lá, cảm giác bắt camera của cô rất tốt, lập tức tìm được góc độ đẹp nhất của bản thân, phô bày một dáng vẻ đáng thương.

Diễn viên thủ vai nô bộc của Phương Bạch Cảnh dìu cậu tiến đến, dừng ở bên cạnh Trần Vận.

Trong kịch bản nguyên gốc, Phương Bạch Cảnh cần tự tay lay Trần Vận tỉnh lại, nhưng Phó Phong bắt người sửa lại, đổi thành Phương Bạch Cảnh để nô bộc trực tiếp công Trần Vận đi.

Diễn viên sau lưng Phương Bạch Cảnh còn chưa kịp động, đã thấy Phương Bạch Cảnh không tuân theo kịch bản khom người, ngón tay gầy yếu nhẹ nhàng cầm tay Trần Vận.

Cậu nhập vai rồi, dung mạo yếu đuối hiện vẻ quan tâm, công tử ôm yếu ho nhẹ vài tiếng, cố sức gọi: “Cô nương?”

Phương Bạch Cảnh biết Phó Phong đang nhìn.

Trong lòng cậu ngạo nghễ nghĩ —— hừ, cậu chính là muốn để Phó Phong thấy, muốn Phó Phong không thoải mái.

Đạo diễn hô “Cắt!”, Phương Bạch Cảnh là sửa lại kịch bản, song diễn như vậy cũng đúng, coi như là qua cảnh.

Động tĩnh xung quanh trở nên huyền ảo, phải đổi vị trí máy, Phương Bạch Cảnh lấy quạt hương bồ quạt gió cho mình, thuận thế quay đầu liếc mắt một cái về phía Maybach.

Kính cửa sổ không biết hạ xuống một nửa từ bao giờ, Phó Phong ngồi trong xe, cách thật xa. Phương Bạch Cảnh không nhìn rõ vẻ mặt cùng ánh mắt của Phó Phong, chỉ có thể biết y hẳn là đang dõi theo cậu.

Bàn tay phe phẩy quạt của Phương Bạch Cảnh dừng lại, ngây ngốc đổi mắt cùng Phó Phong, theo bản năng có chút sợ Phó Phong. Không kiềm nổi, Phương Bạch Cảnh lui ra sau mấy bước, đứng cách Trần Vận xa một chút.

Chương 2

2.

Còn chưa tính số

Phương Bạch Cảnh trong nội dung vốn chỉ là công cụ nam hai, phần diễn trong kịch bản không nhiều lắm, hôm nay chủ yếu là hao phí thời gian đợi đến lượt.

Qua một lúc nữa, sẽ bắt đầu quay đoạn cậu mang Trần Vận về nhà.

Phương Bạch Cảnh một thân một mình đứng ngoài cùng, chờ hậu cần sắp xếp cảnh trí.

Cậu hiện tại cách Trần Vận rất xa, không biết có phải vì nguyên do khí trời oi bức, trong ngực Phương Bạch Cảnh có một cảm giác hoảng hốt quanh quẩn không tiêu tan.

Cậu mím môi, thấy xung quanh không ai để ý đến mình, trộm ngẩng đầu nhìn vọng về phía Maybach một lần nữa.

Maybach mang hơi thở hiện đại chẳng chút hòa hợp với bối cảnh cổ kính, cửa kính thủy tinh sớm đã kéo lên, Phương Bạch Cảnh không còn nhìn thấy gì nữa.

Phương Bạch Cảnh nhíu mày, Phó Phong đây là đang trở mặt với cậu đấy à?

Phần quay còn lại cậu diễn vô cùng ngoan ngoãn, toàn bộ đều làm theo kịch bản, không ứng biến cũng không thêm lời thoại.

Phương Bạch Cảnh là xuất thân chính quy, năm nhất đại học đã chạy ra ngoài nhận vai, đến bây giờ là năm tư, cũng đã quay bốn năm bộ.

Cậu cùng Trần Vận đều đã có thâm niên, quay bộ phim thương mại như thế này không phải dùng bao nhiêu kỹ thuật diễn, lại thêm thời tiết nóng nực, hai bọn họ đều là quyết tâm muốn quay xong sớm một chút, mỗi cảnh đều không bị NG mấy.

Quay xong cảnh cuối cùng, Trần Vận nóng đến mức tức thì lột đồ diễn khoác bên ngoài, Phương Bạch Cảnh thuận tay đưa quạt nhỏ trong tay cho cô, cười lộ chiếc răng nanh nhỏ.

Phương Bạch Cảnh cười nói: “Chị Trần, hôm nay vất vả rồi.”

“Cũng tạm.” Trần Vận không còn gánh nặng trợn trắng mắt, “Diễn cùng cậu không đến nỗi, so ra với Trang Thành Ngôn thì vất vả hơn nhiều, cũng chẳng hiểu cậu ta hôm nay làm sao nữa.”

Maybach vẫn chưa đi, Phương Bạch Cảnh không tập trung đáp một câu: “Có thể hôm nay tâm tình cậu ấy không tốt.”

Cửa ghế lái đột nhiên mở ra, lái xe Vương bước xuống, Phương Bạch Cảnh giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, cậu liền thoảng nói: “Em đến phòng nghỉ thay quần áo trước đây.”

Vật áo đồ diễn có chút dài, Phương Bạch Cảnh chạy trốn quá nhanh, loạn choạng thiếu chút nữa ngã sấp xuống, thoát cái đã không thấy bóng dáng.

Trần Vận trợn mắt há hốc mồm. Cô quay đầu, liền chứng kiến chiếc Maybach đỗ trong đoàn phim sắp được ba tiếng cuối cùng cũng có người bước xuống, lái xe đứng trước xe kính cẩn lễ phép mở cửa ghế sau.

Cách quá xa, Trần Vận chỉ có thể nhìn thấy một sườn mặt mơ hồ.

Vóc người y rất cao, dáng đứng thẳng tắp, diện một thân Âu phục, đơn giản đứng đó, mà như mang theo khí thế.

Trần Vận cảm thấy y có chút nhìn quen mắt, nhưng lại không thể nói rõ đã gặp qua tại nơi nào, trong khoảnh khắc nhìn có chút xuất thần.

Người kia thành linh quay đầu, Trần Vận bất ngờ không đề phòng đập vào tầm mắt của y, giữa không khí gần 36 độ của tháng bảy, trên lưng cô vô cớ toát một trận mồ hôi lạnh.

Trần Vận nhớ ra, cô từng gặp người đàn ông này tại một bữa tiệc từ thiện danh giá sang trọng. Tiệc tối chia hai tầng, đại sảnh tầng một cũng chật ních những người gọi là có máu mặt rồi.

Ở góc xa bên phải, còn có một chiếc cầu thang xoắn tròn đi lên, trên tay vịn khảm rải rác mấy viên ruby, lỏng lẻo mà không dung tục.

Mà Trần Vận ngồi tại vị trí ở sau góc này.

Cũng ngay tại lúc đó, cô chứng kiến người đàn ông này từ cửa đi vào, ngón tay khớp xương rõ ràng đặt lên tay vịn, mặt không chút thay đổi dẫm từng bậc đi lên tầng.

Hầu hết tầm mắt tại đây đều không khống chế nổi bị y thu hút, biểu cảm hồ hững nhưng ngũ quan quá mức anh tuấn, Âu phục đen trên người tôn làn da trắng, nhưng lại không phải sự trắng trẻo ốm yếu.

Trên ngực y mang một chiếc trâm cài áo không chút tương xứng, sợi xích tua rua bạc rủ dài xuống, mang vẻ không nghiêm chỉnh.

Từ một khắc y xuất hiện kia, bốn bề thoáng chốc rơi vào yên tĩnh.

Đợi khi người kia biến mất, không khí cuối cùng mới nóng trở lại, Trần Vận nghe được tiếng nghị luận của người khác.

“Đó là con trai độc nhất của Phó gia, hình như tên Phó Phong, nghe nói mới vừa về nước chưa bao lâu.” Nữ diễn viên ngồi cạnh cô nửa đùa nửa thật nói, “Ai mà bám được vào anh ta thì đúng là một bước lên tiên.”

Hô hấp của Trần Vận như ngừng lại, đến thời điểm cô lấy lại tinh thần Phó Phong đã không thấy tăm hơi. Lái xe kia không đi theo y, ngược lại trở về ghế lái chờ đợi.

Cô ngạc nhiên nghi ngờ nghĩ, Phó Phong đến chỗ này làm gì vậy?

Sản nghiệp Phó gia khổng lồ, nhưng một mực không mấy hứng thú với giới giải trí, như thế nhìn không vừa mắt.

Sau khi Phó Phong trở về, Phó gia mới bắt đầu tiếp cận giới giải trí, có điều cũng chỉ đầu tư mấy bộ điện ảnh cùng show tạp kỹ, ký với vào nghệ sỹ, thoát nhìn giống như rảnh rỗi lượn vào dạo chơi một vòng.

Cô ở bên này miên man suy nghĩ, Phương Bạch Cảnh bên kia mới vừa thay trang phục xong, lau đi lớp phấn vốn không dày trên mặt, lại càng thêm nhẹ nhàng thoải mái.

Phòng nghỉ đều là phòng đơn, nhưng để tiện dùng, trong mỗi một phòng nghỉ đều có gian thay đồ.

Phương Bạch Cảnh tháo tóc giả xuống, lộ ra mái tóc ngắn bị mồ hôi thấm ướt, cậu thật cẩn thận đẩy cửa nhìn hành lang —— không có ai đến đây.

Cậu lại lấy di động nhìn thoáng qua, cũng chẳng ai nhắn tin cho cậu.

Phương Bạch Cảnh thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng cậu suy nghĩ một chút, vẫn cầm lấy chiếc áo ngăn tay trên bàn đi về phía gian thay đồ.

Gian thay đồ không tính là nhỏ, tối thiểu một người vẫn đủ chỗ duỗi tay chân. Bóng đèn sắp hồng trên đầu ngả sang bên cạnh, ánh sáng yếu ớt, nhưng vẫn tận tâm tận lực chiếu sáng.

Phương Bạch Cảnh cúi đầu cởi quần áo, quay có mấy cảnh, nhưng vai diễn vẫn là quý công tử, quần áo dày hơn mấy lớp so với người khác còn chưa tính, mà ngay cả đai lưng cũng nhiều hơn hẳn mấy cái.

Hôm nay là lần đầu tiên cậu mặc trang phục diễn này, không quá thuận thực, gỡ đai lưng nửa ngày còn chưa cởi ra được, ngược lại còn sắp trói mình thành cái bánh tét.

Phương Bạch Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận đến muốn trực tiếp dùng một kéo cắt đứt.

Thời điểm cậu đang quyết tử vật lộn cùng quần áo, cửa gian thay đồ có người gõ vang mấy tiếng theo quy luật.

“Nhạc Nhạc à?” Phương Bạch Cảnh tưởng Kỷ Vĩ Nhạc chạy đến đây, cậu hiện tại đang trong tình cảnh thẹn quá hóa giận, dứt khoát hỗn hển thuận tay mở khóa nói, “Anh vào giúp tôi cởi quần áo đi.”

Phương Bạch Cảnh mở khóa, tiếp tục tập trung ý chí chiến đấu với quần áo trên thân mình, tiếng bước chân sau lưng ngọt ngào tiến gần.

Chỉ một tiếng, chuông cảnh báo trong lòng Phương Bạch Cảnh liền reo ầm ỹ, cậu vội nâng chân phải chặn cửa. Cậu dùng sức mà đập cửa, song chỉ phí công vô ích.

Cánh cửa gian thay đồ mỏng manh sớm bị Phó Phong chặn lại chặt chẽ, Phương Bạch Cảnh liều hơi tàn đấu tranh một hồi, cửa vẫn bị Phó Phong dễ dàng đẩy ra.

Ngón tay Phó Phong giữ trên ván cửa, sức lực của Phương Bạch Cảnh so với quả thực giống gãi ngứa.

Y đi đến, trở tay đóng cửa, thuận thế khóa lại một lần nữa.

Tiếng khóa đóng xuống vô cùng vang dội, Phương Bạch Cảnh nghe được tiếng rơi lộp bộp trong lòng. Cậu không nhìn được lùi về góc tường, miệng hùm gan sứa trừng Phó Phong nói: “Anh rút đi!”

Hàng mày của Phó Phong nhíu sâu, y cao hơn Phương Bạch Cảnh nửa cái đầu, vừa vào liền như thế chặn đi mọi nguồn sáng.

Lưng Phương Bạch Cảnh đã dính sát vào tường, cậu sớm đã không còn chỗ thối lui.

Ánh đèn trong gian thay đồ yếu ớt, Phương Bạch Cảnh chỉ có thể nhìn Phó Phong từng bước tới gần. Đôi mắt cậu càng trừng càng lớn, đề phòng nhìn chăm chăm Phó Phong, lời nói bắt đầu trở nên lắp bắp: “Anh, anh đừng ở đó đi!”

Lời cậu nói, Phó Phong đều xem như gió thoảng bên tai.

Gian thay đồ vốn rất nhỏ, miễn cưỡng chen chúc hai người đàn ông trưởng thành, Phương Bạch Cảnh chỉ cảm thấy trong xoang mũi mình đều là hương nước hoa lạnh lẽo của Phó Phong.

Trên mặt cậu tỏ vẻ cảnh giác, lại không biết rằng quần áo trên thân xộc xệch, tóc con trên trán dính vào làn da, mặt mũi đỏ hồng, ngũ điệu lại còn đang run rẩy.

Bộ dáng đáng thương mà lại kiên cường.

Phó Phong vươn tay, dễ dàng lôi Phương Bạch Cảnh lại như thể bắt gà con. Y giam Phương Bạch Cảnh vào lòng, rồi mới không nhanh không chậm cúi đầu hỏi: “Trước kia đều là Kỷ Vĩ Nhạc giúp em cởi qu@n áo à?”

Lưng Phương Bạch Cảnh cứng đờ, cậu có thể cảm nhận được tay của Phó Phong đang nhẹ nhàng ve vuốt trên eo mình, như đang vuốt một con mèo không nghe lời.

“Liên quan cái ——”

Phương Bạch Cảnh vốn dĩ muốn kiên cường thêm chút, nhưng phần thịt mềm trên eo cậu bị Phó Phong sờ nắn, người liền như nhũn ra, không khống chế nổi mà dựa vào thân y.

Cậu chẳng kiên cường nổi, rầu rĩ nói: “Không đâu, đồ diễn chỉ có mỗi lớp ngoài là khó cởi, mấy lớp này tôi tự làm được.”

Chất giọng của Phó Phong rất có từ tính, “Ừm” một tiếng bên tai cậu.

Đai lưng sắp bị Phương Bạch Cảnh vặn thành nút chết, Phó Phong nường theo ánh sáng trên đỉnh đầu cẩn thận lật xem vài lần.

Y ngồi xổm xuống, bắt đầu kiên nhẫn giúp Phương Bạch Cảnh gỡ đai lưng.

Động tác của Phó Phong không nhanh không chậm, cũng chẳng có nửa phần không kiên nhẫn, có lẽ bởi vì công việc dạng này quá mức lộn xộn, hàng mày của Phó Phong khẽ nhúu lại, nhưng rất nhanh đã lại giãn ra.

Phương Bạch Cảnh qua cơn choáng vàng, cúi đầu nhìn Phó Phong.

Phó Phong ngồi xổm, dưới ngọn đèn mờ tối, trên thân y như phủ một lớp sương mù sáng ngời, bộ dạng y ưà nhìn, biểu cảm lại lãnh đạm như đang xem tài liệu quan trọng gì đó.

Đai lưng gây rối cho Phương Bạch Cảnh năm phút đồng hồ bị Phó Phong gỡ ra trong thời gian chưa tới một phút đồng hồ, lớp quần áo ngoài cùng như cánh ve sầu khẽ rớt xuống mặt đất.

Nhưng tay Phó Phong không ngừng lại, tiếp tục lột lớp thứ hai.

Phương Bạch Cảnh đột ngột phục hồi tinh thần trốn tránh, song lại bị Phó Phong giữ lại, trong gian thay đồ chật hẹp hoàn toàn không có không gian né tránh, cậu ngược lại còn bị Phó Phong ép tới góc tường.

Phương Bạch Cảnh hoàn toàn thất thủ, nâng tay cố gắng ngăn cản Phó Phong, miệng cũng bởi vì bối rối càng không ngừng đóng mở.

“Để tự tôi! Để tự tôi!”

“..... Phó Phong!”

Tiểu thiếu gia không nói lời th ô tục, mặt đỏ bừng ghen nửa ngày chỉ biết mắng: “Bi3n thái! Đừng sờ mó linh tinh, để tôi tự cời!”

Quần áo trên người Phương Bạch Cảnh chỉ còn lớp đồ lót cuối cùng, lỏng lẻo trượt xuống khỏi vai.

Làn da trên vai trắng phát sáng, nhưng lại in dấu không ít vết màu đỏ.

Đều là của Phó Phong tối hôm qua lưu lại.

Phương Bạch Cảnh cũng nhìn thấy, khuôn mặt cậu bởi vì giận dữ mà ửng hồng, cũng không biết có phải sự liều chết giãy dụa của cậu có tác dụng hay không, động tác của Phó Phong cuối cùng ngừng lại.

Lồ ng ngực cậu phập phồng kịch liệt, Phương Bạch Cảnh nâng chân, chột đạp một cước qua.

Chân Phương Bạch Cảnh để trần, cổ chân bị Phó Phong tóm được giữa không trung.

“Lại giận à?” Phó Phong ghé sát lại, “Tôi còn chưa giận, mà em lại đòi tức giận gì với tôi?”

Phương Bạch Cảnh quát: “Bỏ tay anh ra! Xéo đi!”

Mặt Phó Phong chột lạnh, thỉnh linh sáp đến hôn lên bờ môi cậu. Nụ hôn của Phó Phong trước giờ đều hung hãn, Phương Bạch Cảnh bị giữ cầm, nhịn không được phát ra tiếng “Ư ưm”.

“Bạch Cảnh!” Người lên tiếng lần này chính là Kỷ Vĩ Nhạc, “Cậu ổn chứ, có cần tôi hỗ trợ hay không?”

Phương Bạch Cảnh còn đang bị đè trên tường hôn, ngón tay cậu vô lực nắm lấy cánh tay Phó Phong. Nghe được âm thanh ngoài cửa, Phương Bạch Cảnh dùng sức đập vào tay y.

Phó Phong như hiểu được ý tứ của cậu, không tiếp tục thực hiện nụ hôn này nữa, nhưng Phương Bạch Cảnh không kịp mở miệng, miệng cậu đã bị Phó Phong chặn kín.

Cậu không phát ra được âm thanh, hô hấp hỗn loạn đánh vào tay Phó Phong, bên tai ù ù vang vọng, Phương Bạch Cảnh chỉ có thể nghe thấy Phó Phong hồi đáp thay mình:

“Về trước đi, đừng có xen vào.”

Đương nhiên như thế Kỷ Vĩ Nhạc cũng là trợ lý của y vậy.

Ngoài cửa im lặng vài giây, nổi theo sau là một tiếng đóng cửa nhẹ nhàng.

Phương Bạch Cảnh lần này là bùng nổ thật sự: “Phó Phong!”

Cậu giơ tay, theo bản năng muốn tát một cái lên mặt Phó Phong, nhưng lại dừng ở giữa không trung, cuối cùng hậm hực mà buông xuống.

Phó Phong rũ mắt, con người ánh sắc nhàn nhạt.

“Nghe lời chút đi.” Phó Phong tùy ý dặt tay Phương Bạch Cảnh, “Tôi còn món nợ chưa tính với em đây.”

Chương 3

3.

“Anh lại ức hiếp tôi”

Trống ngực của Phương Bạch Cảnh nháy mắt rớt xuống, động tác vùng vẫy của cậu nh ỏ dần, cũng không còn hùng hùng hổ hổ, một lần nữa lùi về góc tường, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Anh, anh tính nợ gì với tôi chứ? Tôi còn chưa tính với anh đây! Chính anh mới nãy động tay động chân làm gì đó chứ đâu!”

Nói qua nói lại, Phương Bạch Cảnh càng nghĩ càng cảm thấy bản thân có lý, cậu lại ưỡn ngực: “Anh ngoại trừ giờ thối sàm sờ ra thì còn làm gì được nữa? Mới nãy Kỷ Vĩ Nhạc ở ngay ngoài cửa, anh dựa vào đâu mà bịt miệng không cho tôi nói chuyện với anh ta? Vạn nhất người khác tưởng rằng chúng ta ở trong này làm bậy gì thì sao! Anh không biết xấu hổ nhưng tôi còn cần thể diện!”

Phương Bạch Cảnh liên thanh nói một đồng như súng máy, đầu mày Phó Phong vẫn chẳng hề nhả lại.

Chờ Phương Bạch Cảnh nói xong, y mới bằng lặng điềm tĩnh nhướn mi hỏi: “Nói xong rồi à?”

“.....Ừ”

Loại cảm giác này giống y như đắm vào bông vậy, cổ chân cậu còn bị Phó Phong nắm trên tay, nâng hồi lâu khiến chân Phương Bạch Cảnh mỗi muốn chết, cơ đùi như sắp bị rút gân.

Phương Bạch Cảnh lại nhắc chân đạp Phó Phong: “Mau buông ra.”

Lần này cậu đá thật sự có chừng mực, cậu không đi giày, chân trần y như móng vuốt mèo đập mấy cái trên đùi Phó Phong.

Không giống như đang đá người, mà lại càng giống đang v3 vãn.

Ngón tay Phó Phong khẽ trượt, không đau không ngứa ðề xuống sợi gân xanh gồ lên trên mắt cá chân Phương Bạch Cảnh, gan bàn chân cậu liền kéo căng theo bản năng.

Cậu trừng mắt lườm Phó Phong, quần áo nửa mặc nửa rơi vẫn còn mắc trên người, vết tích xanh xanh hồng hồng trên thân rơi vào trong mắt Phó Phong. Y liền có sự thỏa mãn quý dị.

Nhưng thời điểm tầm mắt y lướt qua tay phải của Phương Bạch Cảnh, thần sắc chợt tắt.

Phó Phong buông tay ra, vươn tay lấy chiếc áo ngắn Phương Bạch Cảnh treo trên móc áo, thấp giọng nói: “Duỗi tay ra.”

Phương Bạch Cảnh biết y là có ý gì, cậu khó chịu nói: “Để tôi tự mặc!”

Phó Phong rất kiên nhẫn lặp lại: “Duỗi tay ra.”

Giằng co một lát, vẫn là Phương Bạch Cảnh thỏa hiệp, cậu nâng tay, tùy ý ðể Phó Phong mặc ðồ cho mình như một ðứa trẻ.

Về mặt Phương Bạch Cảnh tức tối bất bình, cậu cũng không rõ Phó Phong là có ðam mê gì, chỉ cần hai bọn họ ở chung với nhau, cậu trong mắt Phó Phong liền y hệt như kẻ vô dụng, ngay cả chuyện mặc quần áo thế này Phó Phong cũng ðều cưỡng ép giúp cậu.

Giúp cậu mặc chiếc áo ngắn tay vào xong, Phó Phong lại cầm quần dài bên cạnh, rất tự nhiên ngồi xổm xuống nói: “Nhấc chân lên.”

Phương Bạch Cảnh mím môi dưới, mặt không chút thay ðổi kéo vạt áo xuống một chút, mới nâng chân thò vào trong ống quần.

Cậu tự an ủi trong lòng, có sao đâu, đây là Phó Phong đang hầu hạ cậu đó! Là Phó Phong xin được mặc quần áo cho cậu! Đãi ngộ này người khác cả đời cũng chẳng có đâu!

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng sắc mặt Phương Bạch Cảnh lại càng ngày càng kém.

Áo ngoài Âu phục trên thân Phó Phong đã cởi ra, tay áo sơmi xắn lên trên khuỷu tay, lộ ra một đoạn bắp tay rắn chắc hữu lực, cổ tay y mang một chiếc đồng hồ xa xỉ, mặt đồng hồ có những vết xước nông.

Y cúi đầu, giúp Phương Bạch Cảnh thắt dây giày.

Phó Phong trộm thấy nét mặt Phương Bạch Cảnh có chút bất thường, theo thói quen hỏi han, “Lại giận gì à?”

“Giận á?” Phương Bạch Cảnh cười lạnh một tiếng, “Đùa đấy à! Tôi sao có khả năng giận chứ!”

Phương Bạch Cảnh ngẩng đầu lên, rõ ràng bắt đầu từ lúc Phó Phong tiến vào gian thay đồ cậu liền bị áp chế gắt gao, nhưng cảm Phương Bạch Cảnh một mực hếch lên cao.

Cậu va vào vai Phó Phong tiến ra bên ngoài, thời điểm đi ngang qua còn nặng nề mà “Hừ” một tiếng, cường điệu nói: “Tôi với anh thì có gì để mà giận dỗi chứ?”

Phó Phong khẽ vuốt quanh đồng hồ, bình tĩnh “Ừ” một tiếng.

Điều Phương Bạch Cảnh không chịu được nhất chính là bộ dạng này của Phó Phong, giống như cậu là thứ thú cưng nào đó Phó Phong nuôi ở bên người, rảnh rỗi thì mang ra trêu chọc, cái kỉnh thì dễ một cái là được.

Cậu đây cũng không thêm!

Phương Bạch Cảnh đột ngột xoay người, bổ nhào vào thân Phó Phong, hung tợn nhe răng nanh cắn lên cổ Phó Phong.

Phó Phong vô cớ bị cắn cũng không nổi giận, Phương Bạch Cảnh cắn không đủ lực, cũng chẳng biết có thể lưu lại dấu răng hay không.

Sắc mặt y không đổi xoa xoa đầu Phương Bạch Cảnh, giọng điệu như thường hỏi: “Cắn đủ chưa?”

Phương Bạch Cảnh càng thêm giận dữ, nhưng cậu đã phơi nắng cả một chiều, đã không còn khí lực gì, chẹp chẹp thả lỏng miệng nhào trên người Phó Phong, rầu rĩ nói: “Chưa đủ.”

Phó Phong tự nhiên dặt tay cậu, cầm di động gọi điện thoại cho lái xe, bảo ông lái qua đây.

Thời tiết quá nóng, Phương Bạch Cảnh căn bản không muốn nắm tay.

Cậu dùng lực hất ra, ngược lại bị Phó Phong trở tay giữ lại. Phó Phong đang nhận một cuộc điện thoại công việc, y nhú mày, che microphone lại nói: “Đừng nghịch.”

Phương Bạch Cảnh cạ lờ, cậu dùng khẩu hình nói: “Tôi không muốn nắm tay.”

“Mảnh đất ngoại thành Tây không cần tranh, thời gian khai phá còn chưa được định, mà dù khai phá cũng không nằm ở khu trung tâm. Hơn nữa có khả năng rất lớn sẽ không tiến hành theo kế hoạch nguyên bản của chính phủ, nên không cần thiết.”

Chất giọng bàn chính sự của Phó Phong lạnh lẽo, ánh mắt từ đầu đến cuối lại vẫn nhìn khóa vào Phương Bạch Cảnh đi sau y nửa bước, như thể sợ cậu sẽ chạy trốn mất.

Y nói xong một câu cuối cùng, ngắt điện thoại.

Phó Phong quay đầu, bước chân bất chợt ngừng lại. Y quay đầu, tự nhiên rũ mắt nhìn chăm chăm Phương Bạch Cảnh hỏi: “Không muốn nắm tay tôi, là muốn nắm tay người khác phải không?”

Hôm nay là ngày thứ hai Phương Bạch Cảnh quay phim, cậu tạm thời còn chưa chấp nhận được việc kịch bản của mình bị người khác vô duyên vô cớ sửa đổi. Cậu vốn đang tâm phiến ý loạn, đương nhiên biết Phó Phong là đang nói điều gì.

Chẳng phải thời điểm nhập vai cậu đã chạm vào tay Trần Vận sao?

Lời chất vấn của Phó Phong làm cho Phương Bạch Cảnh cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Đây là công việc của cậu, Phó Phong tùy tiện nhúng tay vào công việc của cậu còn chưa tính sao?

Hiện tại dựa vào cái gì mà giở cái thái độ này chứ?

Cậu dùng lực hất tay Phó Phong ra: “Đúng! Ai cũng đều được, ngoại trừ anh!”

Xe Phó Phong đỗ cách đó không xa, Phương Bạch Cảnh hùng hổ tiến đến, kéo văng cửa xe ra rồi khoan khoái ngồi vào trong.

Cậu khoanh tay ngồi vài giây mới nhận ra, đây là xe của Phó Phong, hiện giờ cậu chẳng phải là tự dâng mình vào hang hổ à?

Biểu cảm của Phương Bạch Cảnh biến đổi, vươn tay sờ tay nắm cửa, phía sau đột nhiên truyền đến một luồng lực kéo cậu lại.

“Chú Vương, lái xe.” Phó Phong ngồi ở bên kia, liếc mắt nhìn cậu bổ sung một câu, “Khóa cửa lại.”

Phó Phong chỉ lôi cậu lại lúc ban đầu, xong rồi không quản cậu nữa, giống như trong xe chỉ có một mình y, cúi đầu tiếp tục lật xem tài liệu.

Tư thế ngồi của y là được luyện từ thuở nhỏ, sống lưng thẳng tắp.

Phương Bạch Cảnh thoát nhìn như cậu nhóc tiểu học mắc tăng động giảm chú ý, mông liên tục xê dịch, nhin không được lén liếc nhìn Phó Phong một cái.

Dẫu cho cậu không muốn thừa nhận, nhưng Phương Bạch Cảnh quả thật có chút kinh sợ.

Cậu nhiều lần gây hấn trực tiếp với Phó Phong, mỗi lần đó đều phải chịu giáo huấn, nhưng bao lần vẫn không nhớ đòn, mỗi khi không chế được lại nổi cáu.

Chính là một vòng tuần hoàn vô hạn.

Yết hầu Phương Bạch Cảnh lặn lên xuống, Phó Phong chưa nói gì, song cậu lại có thể cảm nhận được áp suất nặng nề trên người Phó Phong, sắp ép cậu đến ngạt thở.

Sau lưng cậu chính là cửa xe, cánh tay Phương Bạch Cảnh dán lên cửa xe.

Trong lòng Phương Bạch Cảnh có sự uất ức khó cất thành lời, ở bên Phó Phong, cậu nổi giận còn nhiều hơn cả 21 năm trước cộng lại.

Chiếc xe lẳng lẳng đi trên đường, nhà của Phó Phong ở khu biệt thự tắc tắc tắc vàng, chiếc cổng sắt tại thời khắc thấy xe từ xa đến liền từ từ mở ra.

Chú Vương từ đầu tới cuối chẳng hé một lời, an phận lái xe vào đúng chỗ đỗ, quay đầu chờ chỉ thị của Phó Phong.

Phó Phong nâng tay, lòng bàn tay hất một cái hướng vào trong.

Xe được mở khóa, Phó Phong bước xuống xe trước, y mở cửa xe bên kia, lôi Phương Bạch Cảnh đang giả làm đà điểu ra.

Phó Phong không thích trong nhà có người ngoài, thời gian y về nhà, nhóm người giúp việc đều đồng loạt ở trong phòng riêng tại một khu độc lập khác.

Y một đường tóm cổ tay Phương Bạch Cảnh, lôi người vào trong nhà.

Trong biệt thự vắng vẻ, chỉ có tiếng bước chân một trước một sau vang vọng. Phó Phong kỳ thật đi không nhanh, chỉ là Phương Bạch Cảnh không cam lòng đi theo sau y, cho nên tiếng bước chân nghe ra hết sức nặng nề.

Phương Bạch Cảnh thất tha thất thểu theo sát sau y, thời điểm nhếch nhác ngẩng đầu, phát hiện bản thân bị Phó Phong lôi vào trong phòng tắm.

Bồn rửa mặt sạch đến phản quang, Phó Phong nắm cổ tay cậu, dùng một tay khác mở vòi nước.

Tiếng nước tựa như nước lũ phá đê ào ào trút xuống.

Phó Phong nắm tay phải cậu, đuổi tới dưới vòi nước, tay Phương Bạch Cảnh bất ngờ không kịp đề phòng bị lạnh buốt.

“Anh ——”

Cậu chưa kịp nói gì, Phó Phong đã bóp nước rửa tay, bôi lên tay cậu.

Vết chai mỏng trên bụng ngón tay của Phó Phong, vuốt v e qua từng góc ngách trên bàn tay cậu, đầu ngón tay Phương Bạch Cảnh bắt đầu đỏ dần.

Bọt xà phòng chất đọng trong bồn rửa mặt, còn chưa kịp tản ra hương vị gì, đã bị dòng nước xả trôi

Phó Phong rửa thật sự cẩn thận, ngay cả kẽ ngón tay cũng không buông tha.

Phương Bạch Cảnh không nhìn được buột miệng chửi bới: “Anh lại phát điên cái gì thế!”

Đáp lời cậu chính là một nụ hôn, eo cậu bị người bế xốc lên, mông đặt lên gạch men sáng bóng.

Phương Bạch Cảnh giãy dụa, chai lọ trên kệ rửa mặt bị cậu hất rơi xuống, tay phải lại bị ép buộc đan xen mười ngón với Phó Phong.

Eo cậu bị Phó Phong ôm ghì, như gông cùm trói buộc, ngay cả cựa quậy cũng khó khăn.

Phương Bạch Cảnh chỉ có thể đỏ mắt, bị Phó Phong hôn đến mức hô hấp gián đoạn, Phó Phong càng làm vậy cậu lại càng khó chịu.

“Chát ——”

Lồ ng ngực cậu bị đè nén phập phồng, vẫn là không nhin nổi nâng tay tát Phó Phong một cái.

Không khí tĩnh lặng mấy giây, Phương Bạch Cảnh nặng nề đẩy vai Phó Phong ra.

“Anh dựa vào đâu mà bắt người ta sửa kịch bản của tôi, cho dù anh có muốn tìm người sửa kịch bản, anh hẳn là nên nói một tiếng với tôi chứ!”

“Dựa vào đâu mà lần nào cũng làm như vậy!”

Ngực Phương Bạch Cảnh càng phập phồng kịch liệt, cậu xuống tay rất nặng, cái tát này chẳng chút lưu tình, trên mặt Phó Phong hiện một dấu tay rất rõ ràng.

“Anh rành rành đã nói hai chúng ta yêu đương, hai chúng ta cùng chung sống đi, nhưng sao tôi thấy mình chẳng khác nào tình nhân được anh bao nuôi cả?”

“Anh muốn tôi làm gì tôi phải làm thế này, anh không muốn thì tôi chẳng được làm gì hết!”

Phương Bạch Cảnh nói đến đây chớp mũi bắt đầu cay xè, âm thanh của cậu càng lúc càng nhỏ, hốc mắt đỏ hồng.

Trước lúc gặp phải Phó Phong, cuộc sống của cậu đều là thuận buồm xuôi gió.

Người nhà yêu chiều, bạn bè nhường nhịn, vừa vào giới giải trí liền được nhận phim bom tấn, vai diễn cũng được yêu thích, debut xong liền hút rất nhiều fan.

Cậu chính là bị xui xẻo xúi giục mới đụng phải Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh lấy mu bàn tay lau mắt, tủi thân lên án: “Anh lại ức hiếp tôi.”

Nhưng bộ dạng yếu đuối của cậu chỉ duy trì một giây đồng hồ. Phương Bạch Cảnh giống như biến thân hít một hơi thật sâu, chỉ vào cửa, nhìn thẳng Phó Phong mắng: “Xéo đi.”

Đổi gió tý với style Cường thủ hào đoạt cho nó đúng với bản chất con người =)))

Chương 4

4.

“Chúng ta là đang yêu đương”

Ánh đèn trong phòng tắm sáng đến chói mắt, trang hoàng bên trong là hai sắc đen trắng lạnh như băng. Vết đỏ trên mặt Phó Phong cực kỳ bắt mắt, y nâng tay sờ má, biểu cảm vẫn giữ nguyên, tựa như người Phương Bạch Cảnh đánh không phải là y.

Y không nói gì, cũng chẳng rút đi như ý của Phương Bạch Cảnh, chỉ vươn tay bế Phương Bạch Cảnh vẫn đang ngồi trên bồn rửa mặt xuống.

Khóe mắt Phương Bạch Cảnh phấp hờng, cũng không biết là tức giận hay khó chịu, may sao vẫn chưa có nước mắt chảy xuống.

Cậu đánh liên hồi lên tay Phó Phong, biểu cảm lạnh lùng nói: “Cút, đừng chạm vào tôi.”

Tiếng vang bôm bốp quanh quẩn bên tai, Phó Phong đứng trước mặt cậu nói: “Tôi không muốn ức hiếp em, cũng không có bao nuôi em.”

Phó Phong nắm lấy cổ tay cậu, luồn xuống đan xen mười ngón, xiết thật sự chặt, không chừa lại kẽ hở nào.

Y nói: “Chúng ta là đang yêu đương.”

Phương Bạch Cảnh nhếch khóe miệng cười lạnh một tiếng, cậu biết mình với Phó Phong chẳng thể hiểu nhau, bọn họ vì sự việc này mà đã cãi vã hằng hà sa số lần —— đại bộ phận thời gian còn đều là mình cậu đơn phương gây sự.

Vòi nước còn chưa đóng, dòng nước chảy xiết xối lên thành bồn rửa, Phó Phong vươn một tay vặn lại.

Y nâng tay Phương Bạch Cảnh, dùng khăn mặt lau từng chút trên tay cậu, giọng điệu của Phó Phong mang theo sự khó hiểu: “Hai ta ở bên nhau, cho nên tôi không thích em tiếp xúc nhiều với người khác, như vậy là có vấn đề ư?”

Lần này Phương Bạch Cảnh xuống tay rất nặng, Phó Phong dùng đầu lưỡi đẩy đẩy hàm trên, rũ mắt nhìn khóa vào Phương Bạch Cảnh tiếp tục nói: “Tương tự, tôi cũng sẽ không có tiếp xúc thân thể với người khác.”

Phương Bạch Cảnh cảm thấy bộ dạng này của Phó Phong hoàn toàn là ngụ ý biếm, cậu tức đến mức ngay cả khẩu vị dùng bữa cũng không có, trực tiếp quay đầu đi lên tầng.

Biệt thự có rất nhiều phòng, nhưng Phó Phong vì ép cậu ngủ chung, nên đã khóa trái tất cả cửa phòng khác, chỉ để lại phòng ngủ chính.

Phương Bạch Cảnh khí thế hùng hổ mở tung cửa, lại đóng sầm cửa lại, ván cửa còn rung động vài cái.

Giường là loại KingSize để người có thể lăn lộn bên trên, Phương Bạch Cảnh lôi chăn ra chui vào nằm, cậu rúc đầu trong chăn, nâng tay bịt mũi mình lại.

Trên giường của Phó Phong dường như luôn có hương vị thuộc về riêng y, lạnh giá mãnh liệt đến mức khiến người không thoải mái, tựa như thiên la địa võng vây bắt lấy cậu.

Phương Bạch Cảnh bắt đầu cảm thấy bức bối, cậu hất chăn ra để thông khí.

Nghe được tiếng mở cửa phía sau, Phương Bạch Cảnh tưởng rằng Phó Phong tiến vào, liền rúc lại vào ổ chăn giả chết.

Phương Bạch Cảnh sống chết giữ chăn, chiếc chăn thoáng bị ngoại lực kéo xuống, ngừng trong phút chốc, nhưng cậu vẫn bị Phó Phong lôi ra khỏi

chăn.

Phó Phong nói: “Đi ăn cơm.”

Phương Bạch Cảnh quát: “Tôi không đói bụng!”

Phó Phong ngồi bên giường một hồi, thế rồi thật sự rời đi, vẻ mặt Phương Bạch Cảnh có chút không tin nổi —— Phó Phong rốt cuộc là định để cậu đói chết à?

Song chỉ một lát sau, Phó Phong bưng một bàn ăn đi lên, đặt lên trên tủ đầu giường, ít lời nhiều ý nói: “Ăn đi.”

Phương Bạch Cảnh nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại trùm chăn lên, sống chết không động đũa. Phó Phong tập mãi thành thói quen lấy đũa qua, gấp đồ ăn lên đút cho cậu.

Cuối cùng Phương Bạch Cảnh vẫn là tự mình ăn cơm, cậu trước giờ giận đến nhanh mà lui cũng nhanh.

Nhưng hôm nay không giống vậy, Phương Bạch Cảnh chung quy cảm thấy bản thân nản lòng thoái chí. Cậu ở bên Phó Phong nửa năm, kỳ thật giống như cậu nói lúc này, cậu cảm thấy mình với Phó Phong chẳng thể gọi là yêu đương được, quan hệ giữa bọn họ quý dị khó lòng miêu tả.

Chỉ có một điều Phương Bạch Cảnh có thể khẳng định, cậu không muốn cứ mơ hồ mà chung sống với Phó Phong như vậy, dẫu cho đã sắp qua nửa năm rồi.

Phó Phong luôn bề bộn công việc, thời gian buổi tối cũng vui mình trong phòng sách, nhưng thời điểm Phương Bạch Cảnh tắm rửa xong đi ra, lại phát hiện Phó Phong đang ở ngoài ban công.

Phương Bạch Cảnh chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Phó Phong, áo sơmi bó sát vào bờ vai y. Trong bóng đêm, trên ngón tay khớp xương rõ ràng của Phó Phong lập lờ một dấu thuốc.

Tàn thuốc bị đốt cháy rơi xuống, Phương Bạch Cảnh đến gần chút mới phát hiện Phó Phong đang gọi điện thoại. Cách xa xa, Phương Bạch Cảnh chỉ có thể mơ hồ nghe được hai chữ “Nữ chính”.

Đồng tử Phương Bạch Cảnh co rụt lại, không nhìn được thốt ra nói: “Anh muốn làm gì?”

Phó Phong hơi quay đầu, sườn mặt y trong bóng đêm vẽ lên đường cong hoàn mỹ. Y lại nói gì đó với người bên đầu kia điện thoại, rồi mới ngắt điện thoại.

Cửa ban công bị Phương Bạch Cảnh mở ra “Cạch ——” một tiếng.

Phương Bạch Cảnh cắn chặt môi chất vấn: “Anh lại muốn làm gì nữa phải không?”

Phó Phong xoay bật lửa trên tay, lửa đỏ thốt sáng thốt tắt, y thuận tay dập tắt mẫu thuốc lá trên ban công. Phương Bạch Cảnh không thích ngửi mùi thuốc, cho nên y chỉ là châm thuốc nhìn, một hơi cũng chưa hút.

Y đứng cách Phương Bạch Cảnh một khoảng ngắn, không trực tiếp trả lời vấn đề này của Phương Bạch Cảnh, ngược lại thản nhiên nói: “Hôm nay em cười rất vui vẻ với một cô gái trong đoàn phim.”

Về chuyện này, Phương Bạch Cảnh đã mĩa mai với Kỷ Vĩ Nhạc, nói Phó Phong không quản cậu đến mức độ đó, nhưng hiện tại xem ra cậu vẫn là xem nhẹ d*c vọng khổng lồ của Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh nhướn mày, một khi cậu tức giận liền nói không biết lựa lời: “Cười thì làm sao, lần tới tôi còn hôn chị ấy, anh quản được à?”

Trên ban công như chợt có trận gió đêm thổi qua, lá cây bị thổi đến rung lên “Rì rào”. Phó Phong tiến lên vài bước, đưa tay chạm vào đuôi tóc bị Phương Bạch Cảnh bắt cẩn làm ướn, ngữ khí chậm rãi mà băng lạnh hỏi: “Vì sao em cứ luôn nghĩ cách khiến tôi tức giận vậy?”

Giáo huấn phải nhận lúc chiều đã phí công vô ích, Phương Bạch Cảnh nói chuyện càng muốn lấy mạng hơn cả Phó Phong: “Vậy sao chưa tức chết đi?”

Miệng lưỡi cậu buột thật nhanh, ngay giây kế tiếp, Phương Bạch Cảnh đã bị Phó Phong đè lên cửa.

Phó Phong không hút thuốc, nhưng trên ngón tay xiết cầm cậu vẫn mang theo hương thuốc lá nhàn nhạt.

“Tôi không vui.” Phó Phong lời ít ý nhiều nói, “Em cười với người khác.”

Y chẳng chừa lại cơ hội cho Phương Bạch Cảnh đáp lời, lại hôn lên lần nữa. Phó Phong ở bên ngoài đều là bộ dáng đóa hoa cao lãnh, nói khó nghe chút thì là kẻ lãnh đạm.

Chỉ ít thời điểm Phương Bạch Cảnh lần đầu nhìn thấy Phó Phong chính là cảm thấy như vậy, song cậu phát hiện —— đây đều là biểu hiện giả tạo.

Phó Phong mỗi lần hôn cậu, đều như muốn hôn cậu đến ngạt thở.

Nguyên nhân Phương Bạch Cảnh ngang nhiên như vậy ở trước mặt Phó Phong, vẫn là bởi vì cậu biết Phó Phong sẽ không làm gì mình, nhiều nhất chỉ là dùng phương thức này, thêm nữa thì là tàn nhẫn hơn chút trên giường.

Phương Bạch Cảnh có thể cảm giác được cánh môi yếu ớt của mình bị người cắn rách. Cậu vừa muốn động thủ, cổ tay lại bị Phó Phong đè ra phía sau.

Cậu nghe được âm thanh của Phó Phong: “Dương Dương.”

Bạch Cảnh cũng có nghĩ là thái dương, Dương Dương chính là nhũ danh của Phương Bạch Cảnh, có điều chẳng rõ Phó Phong nghe được xưng hô này từ chốn nào, liền rất thích gọi cậu như vậy.

Phương Bạch Cảnh xoay đầu, không muốn đáp lời y, ngay cả liếc nhìn cũng chẳng muốn cho y một cái.

Nhưng Phương Bạch Cảnh vẫn là bị Phó Phong nắm cầm bắt quay lại đối mặt, ngón tay y lướt qua bờ môi của cậu, mơn trớn vết thương nhỏ trên miệng cậu.

Ngay sau đó, Phó Phong lại không buồn thanh minh tiếp tục hôn xuống.

Đến cuối cùng, chân Phương Bạch Cảnh mềm nhũn là bị Phó Phong dìu vào trong phòng. Phó Phong vào phòng tắm tắm rửa, trong phòng chỉ còn lại có một mình cậu, di động của Phó Phong đặt ở bên cạnh bất chợt lại sáng lên, Phương Bạch Cảnh vốn chỉ là tùy ý thoáng nhìn, nhưng ánh mắt thình lình đông lại.

—— Phó Phong tìm người điều tra tài liệu về Trần Vận.

Cậu cầm di động của Phó Phong, trực tiếp dùng vân tay mở khóa. Cậu lật xem đến một nửa, tiếng nước ào ào trong phòng tắm chợt ngừng lại, Phó Phong mặc áo tắm đi ra.

Phó Phong chứng kiến Phương Bạch Cảnh đang dùng điện thoại của mình cũng chưa nói gì, chỉ hỏi: “sao vậy?”

Phương Bạch Cảnh hỏi trắng ra: “Anh tìm người điều tra Trần Vận ư?”

“Ừ.” Phó Phong không chút hồ thẹn gật đầu, trước lúc Phương Bạch Cảnh vào đoàn, y đã xem hết một lượt tài liệu về diễn viên cùng đoàn, chỉ là không tường tận như hiện tại y bắt trợ lý điều tra.

Phương Bạch Cảnh giận không kìm nổi: “Anh điều tra chị ấy để làm gì?”

“Tra giúp em.”

“Tôi không cần!” Phương Bạch Cảnh quát, “Tôi đã nói một vạn lần, anh đừng có quản tôi, tôi chỉ là kết bạn với chị ấy thôi.”

Phó Phong không mặn không nhạt nói: “Bạn bè cũng chia tốt xấu.”

Đổi thành lời khác mà nói, Phó Phong là điều tra xem sau lưng Trần Vận có người nào không, có phải mang mục đích tiếp cận Phương Bạch Cảnh hay không.

Giới giải trí quá mức hỗn loạn, Phó Phong ban đầu muốn trực tiếp bắt Phương Bạch Cảnh giải nghệ, song khi đó Phương Bạch Cảnh chửi mắng khốc lốc quá dữ dội, thoát nhìn vừa thê thảm lại đáng thương, y liền hiềm khi mà mềm lòng.

Phương Bạch Cảnh đại khái nghe hiểu ý chưa nói hết của Phó Phong, cười lạnh nói: “Tôi cũng có sạch sẽ gì đâu?”

Cậu lại vòng về đề tài vẫn canh cánh trong lòng: “Tôi chẳng phải cũng đang được anh bao nuôi sao?”

Dựa vào gia thế của Phương Bạch Cảnh, ông nội cậu là họa sỹ tranh truyền thống Trung Quốc có tiếng từ xưa, cha là ca sỹ nổi danh, mẹ là diễn viên sớm đã giải nghệ, hiện tại đang làm giáo viên ở Học viện Hí kịch TW.

Dẫu rằng nhìn như không có dính dáng đến giới giải trí, nhưng tối thiểu cậu không nhất thiết phải đi tìm chỗ dựa ở trong cái giới này.

Ông nội Phương Bạch Cảnh từ sớm trước kia đã ngăn cản cậu tiến vào giới giải trí, ông cụ nhìn người rất chuẩn, lắc đầu nói: “Dương Dương quá mức ngạo mạn, sớm muộn gì cũng gây ra chuyện.”

Phương Bạch Cảnh đúng thật là đã gây chuyện, đắc tội một kẻ không thể đắc tội, chỉ có Phó Phong mới có thể bảo vệ được cậu, lại còn là Phó Phong mà cậu vừa mới chửi mắng trước đó.

Loáng một cái, thế mà đã nửa năm trôi qua.

Phương Bạch Cảnh còn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên mình nhìn thấy Phó Phong.

Lúc đó đoàn phim vừa mới đóng máy, Phó Phong là nhà đầu tư đến tham gia tiệc mừng. Y ngồi ghế chủ tọa, hoàn toàn xa cách với tiệc rượu ăn uống

linh đình.

Diễn viên chính đều tụ tập ở một bàn, Phương Bạch Cảnh đến có chút muộn, chỉ có vị trí bên cạnh Phó Phong còn trống.

Cậu khi đó còn chẳng biết Phó Phong là ai, nhưng cậu có tính gặp ai cũng phải trêu chọc một chút, trong chớp mắt kéo ghế còn nở nụ cười về phía Phó Phong, tính cách trẻ con thể hiện rất rõ trên nét mặt.

Bàn rượu là hình tròn, khoảng cách giữa hai người cũng rất lớn.

Phương Bạch Cảnh bởi đóng máy mà tâm tình không tồi, tần suất chạm ly cũng rất cao. Uống tới uống lui, men say mông lung trong mắt cậu, hai má biến thành sắc đỏ, tựa màu thái dương khi chiều tà.

Cậu vui đầu uống, đã say đến năm phần, còn tiếp tục thêm rượu cho mình.

Đến thời điểm cần nâng ly lần thứ hai, miệng ly tròn đột nhiên bị người che lấy, ngón tay của Phó Phong khe khẽ gõ trên thành ly, y là người duy nhất ở đây chưa vương giọt rượu nào, ánh mắt sáng sủa.

Trong lúc đầu óc choáng váng, Phương Bạch Cảnh nghe được Phó Phong nói: “Đừng uống nữa.”

Giọng nói của y lãnh đạm giống hết người, Phương Bạch Cảnh đầu óc váng vất chẳng hề nghe ra được ý tứ khác nào từ trong câu nói của y.

Chương 5

5.

Ủ mưu từ lâu

Ngón tay che phủ miệng ly của Phương Bạch Cảnh có khớp xương rõ ràng, chỉ như hờ hững đặt bên trên mép, âm thanh rơi vào tai giữa bàn tiệc huyền ảo lại đặc biệt rõ ràng, khiến những âm thanh quanh bàn chậm chậm trở nên tĩnh lặng.

Phương Bạch Cảnh theo bản năng quay đầu, liền đối diện với ánh mắt y.

Đây là người đàn ông cậu nhìn thấy đầu tiên khi ngồi vào bàn, hàng mày dày đậm, sống mũi cao thẳng, từng động tác đều giống như mang theo sự cao quý thuần chất, chỉ là đáy mắt thoát nhìn không có bất cứ cảm xúc gì, ánh mắt không chút dao động đặt ở trên người cậu.

Hàng mày người kia hơi hơi nhíu lại, tiếp tục lặp lại một lần: “Đừng uống nữa.”

Phản ứng của Phương Bạch Cảnh đã uống say khướt trở nên có chút trì trệ, giọng điệu vẫn ngang ngược trước sau như một: “Anh là thẳng nào?”

Ngụ ý là —— quản cái éo gì?

Phương Bạch Cảnh lúc thường không nói chuyện công kích như vậy với người không quen, chính là hiện tại đang hào hứng, lạ thêm men say ngập đầu, dũng khí trong lòng liền dâng lên.

Cậu vừa dứt lời, lưng liền bị quản lý ngồi bên cạnh vỗ vỗ, chị Thái nhỏ giọng nhắc nhở bên tai: “Nói chuyện cẩn thận.”

Phương Bạch Cảnh chỉ cảm thấy kỳ cục, tâm tình cậu tốt, uống nhiều một chút, người xa lạ bên cạnh này lại y như cha cậu không cho cậu uống.

Lời của chị Thái cậu có nghe được, nhưng vào tai trái ra tai phải, Phương Bạch Cảnh mở miệng lại muốn chua ngoa.

“Bạch Cảnh!” Đạo diễn ngồi bên cạnh Phó Phong đứng ra hoà giải, ông đưa mắt ra hiệu cho Phương Bạch Cảnh nói, “Đây là giám đốc Phó, Bạch Cảnh cậu mời ngài ấy một ly đi.”

Phương Bạch Cảnh bấy giờ mới bắt giác ý thức được người đàn ông ngồi cạnh mình là ai, cậu cũng có nghe được danh tiếng của Phó Phong, bởi vì Phương Bạch Cảnh vừa vặn có người bạn miễn cưỡng có thể xem như bạn nổi khổ của Phó Phong.

Càng khéo chính là, Phương Bạch Cảnh kỳ thật học chung trung học với cậu. Chẳng qua Phó Phong hơn cậu ba khóa, cậu bước chân trước vào trường, thì Phó Phong đã tốt nghiệp rồi.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Phó Phong, nhưng cậu đã sớm nghe về thanh danh của Phó Phong đến sắp mòn lỗ tai.

Phương Bạch Cảnh thử gọi một câu: “Phó Phong à?”

Men say không ảnh hưởng đến phát âm của cậu, thời điểm đọc ra cái tên này vẫn là rõ ràng.

Ánh mắt của Phó Phong dừng trên người cậu hồi lâu, đến khi Phương Bạch Cảnh cho rằng y sẽ không đáp lời mình, Phó Phong rốt cục “Ừ” một tiếng.

Mắt cậu cong lại, tự nhiên thân thuộc đến bắt chuyện Phó Phong: “Tôi là bạn của Tiêu Kinh, cậu ta thường xuyên kể về anh với tôi đó.”

Nói xong Phương Bạch Cảnh liền hối hận —— sao có cảm giác cậu được voi đòi tiên* đi ôm đùi thế này?

**Nguyên văn: 赶鼻子上眼 (cản tị tử thượng nhãn): mang ý đối phương đã chừa cho mặt mũi nhưng lại không cảm kích, mà lại càng thêm ngang ngược kiêu ngạo, được một tấc lại muốn thêm một thước.*

Khiến Phương Bạch Cảnh ngoài ý muốn chính là, Phó Phong xem ra vẫn rất chừa thể diện cho cậu, hoặc có lẽ chỉ là lịch sự đơn thuần.

Phó Phong ung dung gật đầu nói: “Tôi có biết.”

Phương Bạch Cảnh sờ sờ mũi, không quá tin tưởng Phó Phong thật sự biết, cậu nâng ly khê cụng vào ly của Phó Phong, cười cười nói: “Kính ngài một ly.”

Trong chiếc ly đế cao trước mặt Phó Phong có rượu, nhưng vẫn chưa được động qua.

Phương Bạch Cảnh tưởng rằng lần này cũng vẫn thế, nhưng khiến cậu bất ngờ chính là, trong tiếng thủy tinh va chạm giòn vang, ngón tay Phó Phong lại khê nâng chân ly. Yết hầu y lặn xuống, không uống nhiều, nhưng chỉ ít cũng vẫn là uống.

Phương Bạch Cảnh cảm thấy có chút kinh ngạc, nhỏ giọng lẩm bẩm tự nhủ một câu: “Là giữ mặt mũi cho tôi à?”

Nửa sau của tiệc rượu, Phương Bạch Cảnh không tiếp tục chuyện trò cùng Phó Phong nữa, dù sao cậu cảm thấy mình với Phó Phong không cùng một loại người, không nhất thiết phải sẵn số đến lấy lòng.

Huống chi lại thêm trước kia Phương Bạch Cảnh từng được nghe không ít chuyện về Phó Phong, đã tạo cho cậu một ấn tượng sơ bộ —— đại khái chính là một đóa hoa cao lãnh rất khó ở chung.

Y là con trai độc nhất của Phó gia, từ nhỏ học thứ gì cũng giỏi hơn người khác mấy lần. Giả sử là người khác thì đã sớm không chịu nổi, song Phó Phong học gì cũng rất tốt, trước kia Tiêu Kinh cũng không ít lần khóc lóc kể lể với cậu rằng thường xuyên bị người ta lấy ra so sánh với Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh nhân cơ hội âm thầm trộm ngắm bát đĩa của Phó Phong.

Y cơ hồ không động mấy đũa, cũng chẳng nói chuyện, chỉ có thời điểm mấy nhà đầu tư khác cùng đạo diễn nịnh bợ, y mới lạnh tanh đáp lại vài tiếng.

Phương Bạch Cảnh không nhìn được phỉ nhổ: Thứ dở người gì vậy, tới đây ngồi không thôi à?

Bởi vì đã đóng máy, tâm trạng của Phương Bạch Cảnh tốt đến mức sắp bay lên, ai mời cũng chẳng cự tuyệt mà uống rất nhiều, uống đến cuối cùng đã thành thần trí không rõ, duy trì tinh thần trên mặt cúi đầu ngồi tại chỗ.

Nam số 2 có quan hệ đối diện không tệ lắm lại cầm ly rượu đi tới, hắn đặt tay trước mặt Phương Bạch Cảnh, muốn ôm lấy vai cậu, nhưng lại bị Phương Bạch Cảnh lảng lảng tránh đi.

Hắn cũng không để tâm, tiếp tục cười tủm tỉm nói: “Bạch Cảnh! Uống thêm một ly đi!”

“Tôi.....”

Phương Bạch Cảnh còn chưa kịp cự tuyệt, Phó Phong lại vô cớ chen lời vào, thần sắc y lạnh nhạt chặn nam số 2 nói: “Cậu ấy không uống nữa.”

Đầu óc Phương Bạch Cảnh hiện giờ trì trệ, không phản ứng kịp, nhưng nam số 2 đứng ở một bên lại sừng sốt, hắn rất nhanh quay mặt về phía Phó Phong cười: “Giám đốc Phó, tôi xin kính ngài một ly nhé?”

Gương mặt lãnh đạm của Phó Phong hiện lên trong tầm mắt hắn, lời ít ý nhiều nói: “Không cần.”

Nam số 2 bị mất mặt* thức thời rời khỏi, lưu lại Phương Bạch Cảnh đang xoa ấn đường. Cậu dùng tay nâng đầu, bộ dáng thoát nhìn rất khó chịu.

**Nguyên văn 碰了一鼻子灰 (Bính liễu nhất tị tử hôi): mang ý vấp phải trở ngại hoặc muốn lấy lòng nhưng lại bị làm mất mặt.*

Sắc mặt Phương Bạch Cảnh không được tốt lắm, cảm giác nhộn nhạo trong dạ dày bất chợt kéo đến, cậu bật dậy chạy về hướng toilet. Chị Thái lo lắng, xách giày cao gót năm phân cấp tốc chạy theo phía sau cậu.

Chị thật vất vả mới đuổi kịp Phương Bạch Cảnh, bàn tay vừa định đặt lên Phương Bạch Cảnh lại bị một luồng lực hất ra, xuất hiện trước mắt chị chính là chiếc cổ tay áo sơ mi được gấp lên gọn gàng.

Phó Phong nâng cánh tay Phương Bạch Cảnh, y hơi nghiêng đầu nói: “Để trôi trôi cậu ấy.”

Bước chân chị Thái ngập ngừng không thôi, chị là một quản lý có trách nhiệm, hơn nữa Phương Bạch Cảnh tuổi còn nhỏ, thích náo loạn, chị chẳng thể nào yên tâm được.

Phó Phong rũ mí mắt, giải thích với chị Thái: “Tôi với cậu ấy là bạn bè.”

Phó Phong ở ẩn hơn hai mươi năm, nhưng vừa về nước đã bắt đầu tiếp nhận Phó gia, báo cáo liên quan đến y đã bay khắp thế giới.

Y áp chế rất nhiều, nhưng vẫn là không ngăn nổi ảnh chụp bị tuồn ra mấy phần, chí ít chị Thái biết y là ai.

Hơn nữa thời điểm Phương Bạch Cảnh chuyện trò cùng Phó Phong mới này, chị Thái cũng nghe được, ngờ rằng hai bọn họ thật sự là có chút quan hệ. Đêm nay chị vốn dĩ còn vài công việc khác cần sắp xếp, chỉ là thật sự không yên tâm về Phương Bạch Cảnh, mới đến đây với cậu.

Kết quả chị có đến cũng vô dụng, thằng ranh Phương Bạch Cảnh chết dẫm này căn bản là không nghe lời.

Điện thoại trong túi vang lên như đòi mạng, chị Thái phân vân đánh giá Phó Phong một cái —— diện mạo y đoan chính khôi ngô, nhìn thế nào cũng thấy đáng tin cậy.

Chị Thái áy náy nở nụ cười với y: “Vậy làm phiền giám đốc Phó, ngài thuê phòng trực tiếp quăng nó lên giường là được.”

Trong hành lang vắng vẻ không có người ngoài, chân Phương Bạch Cảnh nhũn ra như mỳ nấu chín, toàn thân như con lật đật không đứng vững ngã vào lòng Phó Phong.

Phó Phong ôm lấy Phương Bạch Cảnh yêu thương nhưng nhớ, hỏi: “Có muốn hôn không?”

Sự khó chịu trong dạ dày kéo đến từng trận, hương vị trên người Phó Phong lại rất an thần, Phương Bạch Cảnh không kiên nhẫn lắc lắc đầu.

Sắc mặt Phó Phong bất biến đỡ cậu đi vào trong thang máy, lấy thẻ cấp quyền từ trong túi ra, quét vào thang máy “Tít ——” một tiếng, cuối cùng ấn lên căn phòng ở tầng cao nhất.

Phương Bạch Cảnh đã uống đến bất tỉnh, đầu óc choáng váng như chiếc bè đánh cá trong sóng biển, chỉ có thể cảm thấy bản thân được người dìu đến nằm xuống chiếc đệm mềm mại, cảm giác buồn nôn tan thành mây khói, cậu hiện tại chỉ muốn ngủ.

Cậu trực tiếp lật người trên giường, nghiêng đầu chuẩn bị ngủ, một đôi bàn tay hơi lạnh lại đập lên chỗ cằm, khẽ nâng mặt cậu lên.

Phương Bạch Cảnh khó chịu “Hừ” một tiếng, muốn mở mắt xem ai rảnh rỗi như vậy, mí mắt lại trĩu nặng như muốn đánh nhau.

Cậu chỉ có thể mơ mơ hồ hồ cảm giác được hình như có người nào đó đang lau mặt cho cậu. Phương Bạch Cảnh thì thào lầm bầm “Đừng làm phiền”, rồi nhắm chặt mắt lăn ra ngủ.

Trước lúc sa vào giấc mộng đẹp, trong mê mang mộng ảo, Phương Bạch Cảnh cảm giác gò má bị ngón tay cọ qua, lực tay người kia rất nhẹ, chỉ đơn thuần ve vuốt hai má cậu.

“Sau này không được uống nhiều như vậy nữa.”

Câu dẫn dò này Phương Bạch Cảnh đã không còn nghe được nữa, cậu kê một bên mặt mình vào trong lòng bàn tay Phó Phong, ngủ đến yên ổn không quấy phá.

Phương Bạch Cảnh ngủ mấy tiếng xong liền bị mùi hôi của mình hun tỉnh lại. Mang theo mái tóc bù xù, cậu cũng xem như bình tĩnh gãi gãi đầu, rồi bắt đầu nhìn toàn cảnh xung quanh mình.

Cậu phát hiện bản thân đang ở trong một gian phòng xa lạ, ánh mắt dừng trên góc bàn thủy tinh, Phương Bạch Cảnh mới chợt phục hồi tinh thần lại.

Phó Phong ngồi bên cạnh bàn, trên người y vẫn còn mặc bộ quần áo tối hôm qua, chỉ là hiện tại có chút nhàu nhĩ không tránh được. Trước mặt Phó Phong có đặt một xấp giấy được đóng thành quyển cùng một cốc cafe.

Phát giác động tĩnh trên giường, y chậm rãi ngẩng đầu hỏi: “Tỉnh rồi à?”

“Tỉnh rồi ạ.” Phương Bạch Cảnh gật đầu theo bản năng, hỏi tình hình bên ngoài, “Sao lại là anh, chị Thái đâu rồi?”

Phó Phong nhấp ngụm cafe đắng, giải thích nói: “Quản lý của cậu đi rồi.”

Nhìn thấy vẻ mặt thảng thốt của Phương Bạch Cảnh, Phó Phong lại bổ sung một câu, “Cô ấy giao cậu cho tôi.”

Lời này nghe vào tai rất quái lạ, Phương Bạch Cảnh hít ngửi trên thân mình, sắc mặt còn tái hơn cả thời điểm say rượu lúc trước.

“Cần gọi trà giải rượu giúp cậu không?”

“Không cần.” Phương Bạch Cảnh cự tuyệt nói, “Tôi rất ổn.”

Phó Phong “Ừ” một tiếng, song vẫn tự quyết gọi điện thoại cho trợ lý của y: “Trà giải rượu.”

“.....”

Nếu đã như vậy, Phương Bạch Cảnh thoáng do dự, gọi Phó Phong lại: “Liệu có thể lấy giúp tôi bộ quần áo không?”

Phó Phong cẩn thận quan sát cậu một phen, Phương Bạch Cảnh ăn mặc rất tùy ý, là quần thể thao thoải mái phối cùng áo hoodie, hiện tại do nằm ngủ mà đã nhăn nhúm.

Y gật đầu, tiếp tục căn dặn: “Mang thêm bộ quần áo tối, đồ nam 180, 125 cân.”

Phương Bạch Cảnh nghi hoặc há hốc miệng, không nhịn nổi buột ra hỏi: “Mắt anh là dụng cụ đo lường đấy à, liếc mắt một cái là nhìn ra được sao?”

Câu hỏi này kỳ thật chẳng hề lễ phép, nhưng Phó Phong cũng rất bình tĩnh tiếp lời, “Tôi biết.”

Phó Phong bất chợt nghiêng đầu, đôi mắt với con người nhạt màu nhìn khóa vào Phương Bạch Cảnh không chớp mắt. Đến khi Phương Bạch Cảnh bị y nhìn đến tê da da đầu, Phó Phong cuối cùng mở miệng nói: “Lại đây.”

Phương Bạch Cảnh dù rằng khó chịu trong lòng, nhưng người đang dưới mái hiên*, vẫn phải lê bước tiến lại gần.

**Nguyên cả câu này là 人到矮檐下, 怎能不低头 : Đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu. Bất đắc dĩ phải khuất phục hoàn cảnh.*

Cậu có chút không giải thích nổi tình hình hiện tại là như thế nào, thái độ hiện giờ của Phó Phong khiến cậu không khỏi hoài nghi —— chẳng lẽ cậu bị ngã chấn thương sọ não à, kỳ thật là cậu có quen biết Phó Phong ư?

Phó Phong đưa tập bản thảo dày trong tay qua, Phương Bạch Cảnh tùy tiện cúi nhìn lướt, bỗng chốc không dời tầm mắt đi nổi.

Ở trước mặt cậu chính là một bản hợp đồng, còn có tập kịch bản mới vừa đóng, trên kịch bản chỉ có một chữ “Vương” đơn giản gọn gàng.

Ai cũng đều biết, Vương là bộ phim mà đạo diễn Lý An Việt đang chuẩn bị quay vào năm nay và năm sau, ông tuổi trẻ thành danh, giải thưởng to nhỏ cầm trữu tay, lại chỉ thiếu một giải của quốc tế.

Mà bộ điện ảnh này —— chính là dùng để giành lấy giải thưởng kia, hơn nữa khả năng giành giải vàng còn rất cao.

Phương Bạch Cảnh nhất thời không rõ ý tứ của Phó Phong, chần chừ tiếp nhận kịch bản trong tay Phó Phong, trên ngón tay cậu như có con kiến đang bò, h@m muốn mở cuốn kịch bản rất mãnh liệt.

“Phương Bạch Cảnh.”

Phương Bạch Cảnh theo bản năng đáp lời, âm thanh của Phó Phong rất êm tai, phát âm từng chữ cũng rõ ràng.

Nhưng ngay sau đó, Phương Bạch Cảnh liền nhịn không được mà cầm cốc cafe mà Phó Phong còn chưa uống hết trước mặt, hắt thẳng vào mặt y, bởi vì Phó Phong nói một câu rất nhảm nhí* ——”Ở bên tôi.”

**Nguyên văn 无厘头 (vô li đầu): MO LEI TAU – một dạng thành ngữ của Quảng Đông, đầy đủ là Vô Li Đầu Khào. Tức chỉ những việc không đầu không đuôi, hết sức vô lý, vô căn cứ, rất khó hiểu.*

“Anh bị điên à?”

Phương Bạch Cảnh đầu tiên là sững sờ, sau khi phản ứng lại tức thì buột miệng chửi ầm lên.

Cậu cảm thấy Phó Phong là đang sỉ nhục mình, đây là có ý gì, chẳng phải là muốn cậu bán mộng đổi tài nguyên sao?

Cậu còn thấy chưa đủ hả giận, “Bốp” một tiếng quăng kịch bản hợp với hợp đồng tới trước mặt Phó Phong, mắng: “Tôi mà thêm cái kịch bản này của anh à? Ghê tởm!”

Biểu cảm của Phó Phong kỳ quái chẳng chút giận dữ, cafe nhỏ trên áo sơ mi trắng của y tạo thành vết ố. Phó Phong rút tờ giấy ăn, bình tĩnh lau những chỗ ướt đẫm trên mặt mình.

Y hạ mày xuống, gỡ khuy áo sơ mi, trấn tĩnh như thường lặp lại một lần nữa: “Hãy ở bên tôi.”

Lần này y nói nhiều thêm một câu: “Em muốn thứ gì, tôi cũng đều cho.”

Bởi đây là cách thức chiêu chuộng người của Phó Phong, kịch bản này xem như là quà gặp mặt y đã ủ mưu từ lâu.

Chương 6

6.

Chạy trốn

Phương Bạch Cảnh ngủ không quá yên ổn, mới sáu giờ sáng, cậu đã chợt bừng tỉnh dậy từ trong giấc mộng

Cậu quy hết tội cho việc tối hôm qua mơ thấy Phó Phong, mà hiện tại cậu đang bị Phó Phong ôm lấy eo, bị ép cuộn mình vào trong lòng y.

Hô hấp của Phương Bạch Cảnh chẳng thể ổn định, từng chút từng chút khiến thân thể nhấp nhô, sự việc qua được nửa năm, nhưng kí ức khi đó vẫn còn khắc sâu ấn tượng.

Cậu nhớ rõ bản thân lúc ấy tức giận đến choáng váng, ấn tượng với Phó Phong vốn dĩ không tệ lắm bỗng chốc trở thành hư không, xoay người đá cửa đi ra ngoài.

Nhưng tại thời khắc bước khỏi cửa đó, tựa như mơ hồ có một điềm báo, Phương Bạch Cảnh dừng bước chân quay đầu.

Phó Phong vẫn ngồi yên tại chỗ, vẻ mặt y chẳng mảy may biến đổi, song Phương Bạch Cảnh chính là bị y nhìn đến lùi lại hai bước, tay chân lạnh buốt —— cảm giác Phó Phong mang đến cho cậu giống như vị vua của chốn rừng rậm hoang vu.

Giác quan thứ sáu của Phương Bạch Cảnh vẫn luôn rất chuẩn.

Cậu không xác định được bản thân đã làm gì mà trêu chọc đến Phó Phong, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là, cậu dường như đã thật sự dây phải phiền toái.

Mặt ngoài Phương Bạch Cảnh điềm tĩnh, trên thực tế nội tâm đã sớm rối như tơ vò, bàn tay vịn khung cửa âm thầm dùng sức.

Cậu cố gắng đứng thẳng sống lưng, không muốn để Phó Phong nhìn ra sự yếu kém của mình, có chết cũng sĩ diện* mắng một câu: “Ghê tởm!”

**Nguyên văn 死要面子 (tử yếu diện tử): chỉ người rất bận tâm đến mặt mũi của mình, vì thể diện mà chấp nhận bị tra tấn khổ sở.*

Chuyện sau đó tạm thời không bàn đến, kết quả chính là như vậy, bất kể Phương Bạch Cảnh bằng lòng hay không muốn, cậu bây giờ vẫn là phải nằm ngủ bên cạnh Phó Phong.

Nghĩ đến điều này, Phương Bạch Cảnh lại nghiêng răng hàm, có điều cậu hiện tại đã chẳng còn sợ chọc giận Phó Phong nữa.

Cậu còn chưa ngủ đủ đã bị ác mộng đánh thức, Phó Phong dựa vào đầu mà ngủ ngon lành như thế?

Phương Bạch Cảnh chẳng chút khách khí nện khuỷu tay sang, xấu tính nói: “Đừng ngủ nữa!”

Giấc ngủ của Phó Phong vốn cũng rất nông, từ lúc Phương Bạch Cảnh mới vừa tỉnh lại y cũng bị đánh thức. Y vốn tưởng rằng Phương Bạch Cảnh sẽ tiếp tục ngủ, nên không làm ra động tác thừa thãi gì.

Hiện tại vô cớ bị thúc một cùi chỏ, Phó Phong cũng không nổi giận.

Y lật Phương Bạch Cảnh vốn dựa lưng vào mình lại, nhiệt độ điều hòa tổng duy trì ở hai mươi sáu độ, độ ẩm trong phòng vừa phải.

Chăn là loại lụa, vừa động liền dễ dàng trượt xuống.

Phó Phong kéo góc chăn lại giúp cậu, hỏi: “Ai chọc giận em thế?”

Phương Bạch Cảnh cắn môi, càng thêm giận giữ, nhưng lại không thể nói thẳng đêm qua mơ thấy anh khiến tôi bị dọa tỉnh.

Cậu trừng mắt với Phó Phong nói: “Chẳng ai cả!”

Phương Bạch Cảnh rất vô lý nhắc chân đạp chân Phó Phong, sắc mặt thản nhiên nói: “Anh cút xuống khỏi giường mà ngủ!” Cậu cuốn chăn lại, cướp cả phần thuộc về Phó Phong, “Nằm với anh tôi không ngủ được.”

Phó Phong bình tĩnh trình bày: “Đêm qua em ngủ rất ngon.”

Phương Bạch Cảnh cứng cổ, không biết xấu hổ tiếp tục nói: “Hiện giờ tôi ngủ không thoải mái!”

Trên vách tường có treo đồng hồ treo tường, Phó Phong ngẩng đầu nhìn một cái —— hiện tại là sáu giờ đúng, chưa quá một phút nào.

Phó Phong hỏi han: “Không ngủ được à?”

“Ừ!” Phương Bạch Cảnh quyết đoán giật đầu, “Ngủ không được, anh cút xuống dưới đi.”

Cậu vừa dứt lời, cả người lẫn chăn đều bị Phó Phong lôi lại, cậu bị chiếc chăn lùa trên người quấn thành con nhộng, Phương Bạch Cảnh theo bản năng giữ lấy góc chăn.

Phương Bạch Cảnh mơ hồ biết kế tiếp phát sinh sự tình gì, bởi vì ánh mắt Phó Phong nhìn cậu cực kỳ quen thuộc, là ý tứ mà đàn ông đều hiểu.

Sắc mặt cậu đại biến, hất tung chăn muốn cuốn gói chạy, khéo làm sao lại bị chiếc chăn trói buộc làm quẩn bước chân.

Cứ như vậy, cậu tựa như cừu con rơi vào trong miệng sói.

Phó Phong ôm lấy eo cậu, rũ mắt lột quần áo Phương Bạch Cảnh. Cậu từ chối dữ dội, trên người bất giác có chút run rẩy: “Tôi..... Không muốn! Hôm trước chẳng phải anh mới.....!”

Lời còn lại cậu nói không được nữa, môi bị Phó Phong chặn lại, dù cậu có chẳng tình nguyện, thì quần áo trên thân cũng đã bị lột xuống.

Thời gian nửa năm qua, Phó Phong đã hiểu rõ thân thể cậu, trong chuyện này kỳ thật bọn họ rất hòa hợp. Phó Phong ngoại trừ đòi hỏi vô độ, kỳ thật rất quan tâm cảm nhận của cậu, chỉ ít cũng sẽ khiến Phương Bạch Cảnh thoải mái.

Phương Bạch Cảnh lại nghe được âm thanh mở ngăn kéo quen thuộc, theo động tác của Phó Phong, thân thể cậu càng run rẩy kịch liệt. Móng tay còn chưa kịp cắt sửa c ắm vào vai Phó Phong, trên bờ vai rộng rãi bị Phương Bạch Cảnh vô thức lưu lại mấy vết đỏ, tựa như bị móng mèo cào.

Âm thanh nguyên bản vênh váo bắt nạt người của cậu dần nhỏ xuống, cuối cùng trở thành tiếng nước nở êm ái.

Phương Bạch Cảnh mệt đến ngón tay cũng không nâng dậy nổi, Phó Phong quen thói bế cậu lên, mang vào phòng tắm rửa sạch sẽ.

Trên bờ vai phóng khoáng của Phó Phong lưu lại dấu răng mới tinh, tất cả đều là của Phương Bạch Cảnh cắn mới này.

Cậu không thích phát ra âm thanh, thích c ắm vào cổ tay mình. Phó Phong sẽ giữ lấy cổ tay cậu, để cậu cắn vào bả vai y.

Tắm rửa xong y lại như bế em bé, một lần nữa mang Phương Bạch Cảnh về lại giường.

Phó Phong thích cảm giác chăm sóc Phương Bạch Cảnh, Phương Bạch Cảnh dù cảm thấy ngượng ngịu, song lại lười giãy dụa, mặc kệ Phó Phong chọn đồ ngủ mặc vào cho cậu một lần nữa.

Cậu lười biếng còn muốn tiếp tục ngủ, lại thấy Phó Phong cầm cà vạt đi tới.

Cũng không biết Phó Phong có đam mê quý quái gì, từ sau khi bọn họ bên nhau, mỗi ngày Phó Phong đều yêu cầu Phương Bạch Cảnh thắt cà vạt cho y.

Phương Bạch Cảnh ban đầu không tình nguyện, cảm thấy như vậy ủy mị quá, vậy nên lần đầu tiên Phó Phong yêu cầu cậu thắt cà vạt, Phương Bạch Cảnh cố ý thắt cho y một cái nghiêng lệch xiêu vẹo.

Thế là Phó Phong rất kiên nhẫn mở rộng công việc buổi sáng, ở trong phòng luyện thắt cà vạt cùng Phương Bạch Cảnh suốt cả sáng. Bắt đầu luyện từ nút thắt Windsor*, y nắm lấy tay Phương Bạch Cảnh, vừa chỉ dẫn cậu thắt cà vạt, vừa thấp giọng giảng cách thức bên tai cậu.

**Kiểu thắt truyền thống Windsor được đặt theo tên của một vị công tước người Anh. Mặc dù ông không phải là người tạo ra kiểu thắt này. Lúc đầu công tước chỉ thắt cà vạt theo kiểu một tam giác rộng, với những đường thắt đơn giản hơn nhiều so với phiên bản chính thức mà các bạn thấy ngày hôm nay, nhưng nhìn rất cân đối.*

Phương Bạch Cảnh giật cà vạt trong tay Phó Phong lại, cậu lười nhúc nhích, chỉ chống thân dậy.

Cậu xụ mặt nói: “Cúi đầu.”

Phó Phong khom lưng, động tác của Phương Bạch Cảnh thô bạo tròng cà vạt lên cổ y, không hề mềm mại trôi chảy mà thắt nút lại. Tại thời điểm điều chỉnh độ cao nút thắt, Phương Bạch Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi nói bên tai Phó Phong: “..... Sớm muộn gì cũng có ngày tôi thắt chết anh!”

Phó Phong rất giỏi bắt chẹt tính nết miệng hùm gan sứa này của cậu, y nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, tâm trạng vui vẻ sờ đầu Phương Bạch Cảnh, đề xuất nói: “Em có thể thử xem.”

Phó Phong đi rồi, chỉ còn lại có một mình Phương Bạch Cảnh bất lực cuồn cuộn quăng đồ trong phòng, không cẩn thận đụng tới phần eo, liền đau đến ngũ quan nhúu chặt hết lại.

Phương Bạch Cảnh ghen một bụng giận, lại nằm bẹp xuống, dứt khoát nhắm mắt ngủ thêm một giấc.

Phó Phong vẫn là có chút hữu ích, giấc ngủ bù này Phương Bạch Cảnh ngủ thật sự ngon.

Nhưng cậu lại mơ đến người không muốn thấy nhất—— vẫn là Phó Phong.

Lần này cậu mơ đến khi mình mới gây ra chuyện, toàn thân kinh hãi chưa nguôi, bên cạnh chỉ có Phó Phong có thể nương nhờ.

Phó Phong nói cái gì cậu cũng vô thức gật đầu.

Phương Bạch Cảnh biết bản thân đã phạm phải chuyện gì, lại thêm Phó Phong cố ý vô tình nói lời hăm dọa, cậu mơ hồ có cảm giác khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Nói như thế nào cậu cũng chỉ là thanh niên trẻ trung hai mươi tuổi, còn được người trong nhà che chở rất tốt.

Bên cạnh không có người quen biết, Phương Bạch Cảnh theo bản năng nắm chặt góc áo Phó Phong. Ngón tay cậu run rẩy tựa lá rơi, động tác của Phó Phong khựng lại, trở tay nắm lấy tay Phương Bạch Cảnh.

Y chưa từng chủ động ôm người, động tác rất trúc trắc, chỉ chậm rãi ôm Phương Bạch Cảnh vào trong lòng.

“Không phải sợ.”

Giọng nói của Phó Phong vẫn lãnh đạm, giống như trời sinh sẽ không an ủi người, nhưng lời nói ra lại thật đáng tin.

“Tôi sẽ bảo vệ em.”

Ở một phương diện nào đó, Phó Phong kỳ thật rất lịch thiệp.

Như lần đầu sau khi Phương Bạch Cảnh cự tuyệt, Phó Phong không hề xuất hiện trước mắt Phương Bạch Cảnh nữa, thậm chí khi Phương Bạch Cảnh uống rượu, y cũng chẳng hề làm gì.

Nhưng câu “Ở bên tôi” kia của Phó Phong thật giống như là một đường phân cách.

Ngày đầu tiên Phương Bạch Cảnh gật đầu, liền bị Phó Phong lôi lên giường, ngày đó cậu đã khóc cực kỳ thê thảm.

Hàng lệ bên khóe mắt không khống chế nổi mà tuôn rơi, như vì nhục nhã, cũng lại như vì thật sự quá đau.

Ngón tay Phó Phong lau qua đuôi mắt cậu, bắt chợt lại hôn đi nước mắt của cậu, y thấp giọng dỗ dành ——

“Đừng khóc, cũng đừng khổ sở, tôi sẽ đối xử tốt với em mà.”

Lần thứ hai trong ngày Phương Bạch Cảnh bừng tỉnh từ trong mộng, cậu sờ sọc khóe mắt, cảm xúc từ trong mộng quá mức kịch liệt, khóe mắt cậu mơ hồ có chút cảm giác ướt át.

Cậu nằm trên giường một thân một mình trầm mặc hồi lâu.

Trước kia khi đáp ứng ở bên Phó Phong, Phương Bạch Cảnh đã phải xây dựng tâm lý một thời gian rất dài.

Bởi Phương Bạch Cảnh rất rõ ràng, cậu là thích nữ giới, bộ dạng Phó Phong có đẹp đến đâu, ưa nhìn đến đâu, thì y vẫn là đàn ông.

Lồ ng ngực Phương Bạch Cảnh đập dồn, cậu hoảng sợ phát hiện —— thân thể cậu dường như đã tiếp nhận Phó Phong sớm hơn một bước so với ý chí.

Yết hầu Phương Bạch Cảnh lặn lộn, cậu chợt hất chăn xuống giường, xông vào phòng rửa mặt bên cạnh dùng nước lạnh lau mặt.

Cậu ngẩng đầu, có thể nhìn thấy khóe mắt ửng đỏ của mình trong gương, còn có dấu hôn cổ áo ngủ không che nổi.

Phương Bạch Cảnh lùi ra sau mấy bước, chỉ có thời điểm mới vừa ở bên Phó Phong, cậu mới thường xuyên mơ thấy y.

Mà hiện tại, ác mộng biến mất đã lâu thành linh tập kích, ép cậu không thở nổi, giống như đang mơ hồ ám chỉ điều gì đó.

Phương Bạch Cảnh cảm thấy bản thân cần bình tĩnh lại, nói cách khác, Phó Phong khiến cậu cảm thấy không thoải mái, cậu vô cùng chán ghét cảm giác yếu thế của mình trước mặt y.

Vừa vặn hôm nay cậu không phải quay.

Phương Bạch Cảnh lấy chiếc mũ lưỡi trai từ tủ quần áo ra đội lên, lại tìm chiếc khẩu trang.

Trong biệt thự quạnh quẽ, chỉ có điểm tâm để trong hộp giữ nhiệt để trên bàn, Phương Bạch Cảnh chẳng buồn nhìn liên đi về phía cửa.

Trong chớp mắt cửa mở ra, quản gia AI trong phòng phát ra giọng nói máy móc —— “Chủ nhân, xin hỏi ngài muốn làm gì vậy?”

Bước chân Phương Bạch Cảnh dừng lại, dưới sự giáo huấn máu me từng trải qua, cậu do dự rút lại.

Cậu chạy về lại phòng sách của Phó Phong, tiện tay lấy giấy bút, lưu loát viết xuống giấy “Tôi đi gặp ông nội ”.

Phương Bạch Cảnh lại chạy về phòng khách lần nữa, cậu gấp tờ giấy A4 lớn lại, bí ẩn nhét dưới góc bàn.

Làm xong tất cả, Phương Bạch Cảnh phúi tay thoải mái mà đứng lên.

Đến lúc đó thật sự không ổn, Phó Phong hỏi đến, thì cứ nói tờ giấy cậu để lại không cẩn thận bị gió thổi bay đi rồi.

Chương 7

7.

Nhớ mãi không quên

Cổng ra khu biệt thự còn cách Phương Bạch Cảnh một đoạn, nếu cậu muốn ra ngoài gọi xe, phải đi bộ mất tầm hai mươi phút.

Phương Bạch Cảnh mới vừa bước ra ngoài, đã bị ánh nắng chói mắt thiêu đốt. nhiệt độ không khí hôm nay là ba mươi sáu độ, Phương Bạch Cảnh đội mũ cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng.

Bàn chân mới thò ra liền rút trở về, với thời tiết này mà đi từ đây đến bên ngoài có thể trực tiếp bị cảm nắng ngất xỉu luôn mất!

Phương Bạch Cảnh chần chừ, thật tự nhiên lại đi vào phòng sách của Phó Phong, mở ngăn kéo chọn chìa khóa xe, cuối cùng nhặt lấy một cái thoát nhìn trong thấp kém nhất mà đi.

Cậu đã lâu không lái xe, trong chớp mắt xoay chìa khóa kia, thậm chí còn thoáng tự hỏi bên nào mới là chân ga.

Phương Bạch Cảnh sau khi ở bên Phó Phong, cũng không còn chạm qua bánh lái nữa, có điều cũng may cơ thể vẫn còn ghi nhớ.

Cậu điều khiển xe từ khu trung tâm phần hoa lái về phía ngoại thành.

Phương Bạch Cảnh để lại tờ giấy nói đi gặp ông nội, đây cũng là sự thật. Ông cụ Phương tuổi càng lớn, lại càng không thích tham gia các loại hoạt động, ngược lại vô cùng ham thích về chốn nông thôn.

Trồng rau nhổ cỏ, trong nhà hạ có linh cảm mới cầm bút vẽ một chút tranh.

Thân thể ông rất cường tráng, người trong nhà nhân còn cố ý mời dì giúp việc, cũng không đến mức lo lắng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Phương Bạch Cảnh từ nhỏ đã sống cùng ông nội, ông nội cậu chỉ có mình cha cậu, mà cha cậu cũng chỉ có duy nhất một đứa con.

Nói tóm lại, Phương Bạch Cảnh chính là cục cưng của ba thế hệ.

Sau khi cậu lớn lên một chút mỗi khi tâm tình không tốt lại chạy về tìm ông nội. Ví dụ như sau lần đầu tiên cậu lên giường với Phó Phong, Phương Bạch Cảnh giàn dựa lệ mài mực cho ông Phương.

Mài một lúc, nước mắt với mực trộn lẫn thành một đồng.

Ông Phương hỏi, cậu cũng không đáp, vẫn cứ chết vì sĩ diện lau sạch sẽ nước mắt lã đầu.

Đường nông thôn cũng bằng phẳng như đường trong thành phố, nhựa đường nóng phừng phừng, Phương Bạch Cảnh thuần thục rẽ vào con đường nhỏ.

Cây bên đường nhỏ cao to, hình thành tán ô thuần thiên nhiên, chỉ còn vài tia nắng vụn vặt chiếu xen qua kẽ lá.

Cuối đường là một trấn nhỏ náo nhiệt, nhà riêng được thiết kế đẹp đẽ, mang từng phong cách riêng biệt.

Bởi vì thời tiết nóng bức, bên ngoài cũng chẳng có người nào.

Phương Bạch Cảnh dừng xe trước cửa, chạy vào vào trong nhà. Cậu sợ đau, cũng không thể chạy quá nhanh được.

Dì giúp việc thuê cho Phương Thế Dự cũng không ở cùng ông, chỉ có thời điểm ông Phương cần mới tới dọn dẹp phòng ốc.

Trong sân có trồng một cây mận, quả bên trên chưa được chín mấy, Phương Bạch Cảnh ngấm nghĩa chất lượng, cũng không dám ăn.

Hiện tại là thời gian nghỉ trưa, trong sân không một bóng người, oi bức lại tĩnh lặng.

Phương Bạch Cảnh cũng không gõ cửa, trực tiếp khom người vén thảm, lôi chiếc chìa khóa được giấu kỹ tại một góc ra.

Âm thanh của Phương Bạch Cảnh đồng thời truyền vào cùng động tác mở cửa: “Ông nội ơi!”

Ông cụ Phương đang ngồi trên sofa nhàn nhã địa xem TV, trong tay còn cầm chiếc quạt ba tiêu lớn, giọng nói của Phương Bạch Cảnh làm ông giật nảy mình, quay đầu lại trừng mắt mắg: “Ranh con này! Không biết gõ cửa à?”

Góc sofa còn có chú mèo cam đang nằm, lỗ tai dựng lên, nhìn thấy Phương Bạch Cảnh liền uể oải “Meo——” một tiếng.

Mèo con này rất thân với Phương Thế Dự, Phương Bạch Cảnh trước kia còn bị nó cào, cậu không nhớ đau còn tiếp tục đưa tay ra trêu nó.

Ông Phương cau mày nói: “Đừng chọc nó nữa.”

“Đã biết đã biết ạ.” Phương Bạch Cảnh ghen tỵ nói, “Nó mới là cháu ruột của ông.”

Ông Phương phe phẩy cây quạt nói: “Nó còn biết nghe lời hơn cháu nhiều, hôm nay là lại gây ra chuyện gì, để mà chạy đến chỗ ta vậy?”

Phương Bạch Cảnh nheện lại, chợt dạ nói: “Cháu có hay gây chuyện như vậy đâu?”

Phương Thế Dự không nói gì, từ chối cho ý kiến cười cười.

“Ông nội! Cháu đi sắc thuốc Bắc cho ông nhé!” Phương Bạch Cảnh thấy tình huống không ổn, nhanh trí chuồn vào phòng bếp.

Ông Phương rất tin tưởng thuốc Bắc, một mực uống thuốc Bắc để điều dưỡng thân thể. Động tác sắc thuốc của Phương Bạch Cảnh rất thuần thực, có điều cũng quả thật rất đơn giản.

Hiện tại đều có nồi chuyên dụng để sắc thuốc, chỉ cần đồ dược liệu được phối sẵn vào trong, đun đúng thời gian là được.

Trong phòng bếp không có điều hòa, đợi một hồi trong gian phòng tràn ngập hương thuốc Bắc, Phương Bạch Cảnh nóng đến đổ mồ hôi, cậu liếc mắt nhìn đồng hồ, bỗng dưng rất muốn ăn kem.

Trong tủ lạnh không có, nhưng siêu thị lại cách đó không xa, Phương Bạch Cảnh hùng hồ xông đến, lại hùng hồ lao ra, chỉ bỏ lại một câu: “Ông ơ! Cháu đi mua kem ăn!”

Cậu mới vừa kéo tủ lạnh, lấy chiếc kem đậu xanh phổ thông nhất ra, di động trong túi liền rung lên điên cuồng.

Phương Bạch Cảnh không kiên nhẫn “Chặc” một tiếng, lấy di động ra, liền nhìn thấy một dãy số không có ghi chú, song cậu đã lại thuộc nằm lòng.

Cậu trắng mắt khinh khi, dùng miệng xé bao bì, chờ tiếng chuông điện thoại tự kết thúc.

Phương Bạch Cảnh đếm số “Ba, hai, một” trong lòng, di động quả nhiên lại vang lên, que kem mát lạnh cũng không hề được cơn thịnh nộ trong lòng.

Cậu biết, nếu không chịu nhận, Phó Phong sẽ vẫn tiếp tục gọi điện thoại.

Phương Bạch Cảnh cắn miếng kem đậu xanh, ngửi khí cực kém nói: “Gì đấy?”

“Ở đâu vậy?”

Âm thanh của Phó Phong rõ ràng cách microphone, Phương Bạch Cảnh lại cảm thấy gần đến quỷ dị.

Cậu tiện tay đóng cửa tủ lạnh lại, cắn kem mập mờ không rõ nói: “Còn có thể làm gì chứ, đương nhiên là đang quay ở đoàn phim rồi.”

Phương Bạch Cảnh chém gió đến mặt không đỏ tim không đập, điều luyện tiếp tục li3m kem, không kiên nhẫn nói: “Nói với anh rồi đó, đừng có gọi điện thoại như đòi mạng vậy nữa, phiền chết được.”

“Phương Bạch Cảnh.”

Một tiếng này lại càng gần hơn, vị đậu xanh còn đang phát tán trong miệng, động tác của Phương Bạch Cảnh liền ngưng bật lại.

Phó Phong nói: “Quay đầu.”

Phương Bạch Cảnh theo bản năng chuyển động bước chân, hóa ra ban nãy không phải cậu tưởng tượng, Phó Phong đang đứng ngay tại cửa, dáng hình cao ngất, không ăn khớp với cánh cửa siêu thị thấp bé.

Trong thời gian cậu ngăn người, que kem trên tay bắt đầu lặng yên không một tiếng động tan chảy, nhỏ xuống ngón tay cậu.

Phương Bạch Cảnh phản ứng lại, ghét bỏ nhúu mày.

Đến thời điểm cậu tập trung sự chú ý lên người Phó Phong một lần nữa, cậu mới phát hiện y đã đi đến.

Phó Phong bình luận: “Bẩn chết được.”

Phương Bạch Cảnh nổi giận, trực tiếp lấy bàn tay không cẩn thận bị nhỏ kem lau lên quần áo của Phó Phong. Bị cậu giở trò như vậy, Phó Phong cũng không nổi giận, chỉ trở tay chế ngự bàn tay đang làm bậy của Phương Bạch Cảnh.

Phó Phong vừa giữ tay cậu, vừa quay đầu hỏi bà chủ: “Hết bao nhiêu?”

Y thanh toán cho Phương Bạch Cảnh, cậu ngược lại càng thêm tức giận. Cậu hất văng tay Phó Phong ra, trở mặt nói: “Cút đi! Một que kem tôi cũng mua được! Không cần anh trả cho tôi!”

Phương Bạch Cảnh đã bị Phó Phong kéo ra ngoài siêu thị, bên ngoài chính là một gốc đa cực đại. Phó Phong đề Phương Bạch Cảnh sắp cẩu đến phát điên lên thân cây, hỏi: “Vì sao đến đây mà không nói một tiếng với tôi?”

Phương Bạch Cảnh chính là đồ ngốc chạy trốn cũng chẳng nên hồn, xe trong nhà đều có cài bộ định vị.

“Nhà anh phá sản rồi à, mỗi ngày không ở công ty, rảnh rồi chạy tới đây quản tôi làm gì?” Giọng điệu của Phương Bạch Cảnh vẫn ngang ngược trước sau như một, “Tôi đến thăm ông nội mình cũng phải báo cáo anh chắc!?”

Phương Bạch Cảnh quăng que kem mới ăn được một nửa vào thùng rác bên cạnh, cậu quay đầu nói: “Tôi không cần anh quản.”

Cậu đâu có cần Phó Phong quản.

Phó Phong chính là cái đồ thần kinh, mỗi ngày đều muốn nhét cậu dưới mí mắt, làm gì cũng đều phải nói cho y.

Chỉ cần chân trước Phương Bạch Cảnh ra khỏi cửa, Phó Phong sẽ điều tra xem cậu đi làm cái gì.

Cậu rất căm ghét.

Phó Phong liếc nhìn que kem tội nghiệp trong thùng rác một cái, ôn hòa nhã nhặn hỏi han: “Vậy thì em muốn ai quản đây?”

“Tôi là một người trưởng thành hai mươi tuổi rồi.” Phương Bạch Cảnh hiếm khi buột miệng một câu th ô tục, “Tôi mẹ nó không cần người quản.”

Cậu thấy Phó Phong nheo mắt lại, âm thanh lại khẽ hòa hoãn: “Tôi có để giấy nhắn mà!”

Phó Phong biết rõ cái tính hay mạnh miệng* này của cậu, y vươn tay, vén tóc trên trán Phương Bạch Cảnh nói: “Tôi không muốn hạn chế tự do của

em, tôi chỉ là hy vọng trước lúc làm gì em sẽ nói một tiếng với tôi, như vậy là khó lắm sao?”

**Nguyên văn 尿性 (niệu tính): một thuật ngữ phương ngữ Đông Bắc dùng để chỉ người có tính cách trong sáng, cá tính và nóng nảy, đôi khi có thể mở rộng nghĩa là “mạnh mẽ” và thường được dùng với giọng điệu bông đùa.*

Phương Bạch Cảnh há miệng, lại khép lại.

Phó Phong tiếp tục nói: “Ngày nào tôi cũng gửi một phần lịch trình cho em, giữa người yêu với nhau chẳng phải đều làm vậy ư?”

Nhắc đến điều này Phương Bạch Cảnh liền cạ lời, Phó Phong quả đúng là làm như vậy, gửi lịch trình chính xác đến từng giờ cho cậu.

Thi thoảng hành trình cùng kế hoạch của Phó Phong có sai lệch, còn gọi điện thoại cho cậu, báo cáo kế tiếp sẽ đi làm gì.

Phương Bạch Cảnh nhỏ giọng than thở một câu: “Anh có bệnh chứ tôi thì không.”

Âm thanh của cậu cũng không nhỏ đến khó lòng nghe thấy, tối thiểu Phó Phong là nghe được.

Phó Phong bất chợt gọi: “Dương Dương.”

Phương Bạch Cảnh trừng y: “Không được gọi tôi như thế!”

Ngón tay Phó Phong quệt qua khóe miệng cậu, giúp cậu lau bột đậu xanh không cẩn thận dính vào, vẻ mặt thản nhiên nói: “Sau này muốn đi ra ngoài thì nói với tôi, bằng không tôi sẽ muốn mang theo em bên cạnh.”

Phó Phong quả thật đã từng làm điều này.

Thời điểm Phương Bạch Cảnh phản kháng gay gắt nhất, y đã làm như vậy, không đến nỗi bắt nhốt cậu lại, nhưng bất kể lúc nào cũng lôi cậu theo bên mình.

Bất kể là đến công ty, hay là đi xã giao.

Đợi sau khi thái độ của Phương Bạch Cảnh mềm mỏng xuống, Phó Phong lưỡng lự thật lâu, cuối cùng vẫn coi sự chật vật của cậu quan trọng hơn, mới không tiếp tục làm vậy nữa.

Mà hiện tại, d*c vọng kiểm soát cố kìm nén lại cuộn cuộn dâng lên.

Y muốn làm cho Phương Bạch Cảnh vĩnh viễn ở bên cạnh mình, nói cách khác thì là, Phó Phong thậm chí muốn trói Phương Bạch Cảnh lại bên mình.

Chỉ là như vậy, Phương Bạch Cảnh sẽ không vui, sẽ khổ sở, sẽ khóc lóc.

“Em nghe lời chút đi.” Bàn tay Phó Phong phủ sau gáy cậu, y nhẹ nhàng xoa nắn, như thăm thì lặp lại lần nữa, “Nghe lời chút đi nhé.”

Phương Bạch Cảnh tưởng rằng buổi tiệc rượu là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, nhưng kỳ thật là sớm hơn rất rất nhiều, phải ngược dòng đến những tháng ngày Phương Bạch Cảnh còn mặc đồng phục học sinh.

Bao năm đã trôi qua, Phương Bạch Cảnh đã trở thành một chấp niệm đối với Phó Phong, vậy nên sau khi chính thức nắm quyền, Phó Phong từng bước thận trọng, bố trí từng cạm bẫy, chờ Phương Bạch Cảnh bước vào.

Kịch bản của Phương Bạch Cảnh thậm chí đều là do Phó Phong tự tay lựa chọn, đưa đến trước mắt cậu, ngay cả lần gặp mặt tại bữa tiệc mừng công kia, cũng là một tay y sắp xếp.

Nhưng mà thật đáng tiếc, Phương Bạch Cảnh không nhận ra y.

Phương Bạch Cảnh cũng không biết, Phó Phong thích cậu từ lâu lâu lắm rồi, thậm chí không từ thủ đoạn ép cậu phải thích y.

Phó Phong cũng chẳng ngờ, y lại thích Phương Bạch Cảnh lâu đến như vậy, trải qua bao nhiêu năm, nhớ mãi không quên.

Trên đường bên ngoài không người, vị trí bọn họ đứng cũng là góc chết của bà chủ siêu thị. Phó Phong nhìn khóa vào làn môi của Phương Bạch Cảnh,

không hề báo trước hôn xuống.

Miệng Phương Bạch Cảnh đều là vị đậu xanh, vừa đắng lại ngọt.

Phó Phong cắn lên đôi môi mềm mại của Phương Bạch Cảnh, nghe được tiếng cậu kêu đau, y mới buông ra, chỉ để lại một dấu răng nho nhỏ.

Phó Phong ghi hận, Phương Bạch Cảnh không nhận ra y.

Nhưng có lẽ hẳn là phải như vậy, Phương Bạch Cảnh từ bé đã là một vầng dương nhỏ, trên đường cậu trưởng thành đã gặp được rất nhiều người

Chỉ cần Phương Bạch Cảnh hiện tại chỉ có mình y là được rồi, Phó Phong nghĩ vậy.

Chương 8

8.

“Ở bên ngoài cũng phải nhớ đến tôi.”

Toàn bộ quá trình Phương Bạch Cảnh đều nơm nớp lo sợ, cậu kháng cự cau mày, đẩy Phó Phong ra.

Vết thương nhỏ trên môi nhức nhối, nhưng Phó Phong không cho cậu hòa hoãn nửa giây nào.

Loại thời tiết này, rất hiếm khi có người xuất hiện trên đường quê nhỏ, nhưng cũng chẳng có nghĩa trăm phần trăm không có người đi ra. Chỉ cần chẳng may chạm mặt người, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Phương Bạch Cảnh liều mạng đạp Phó Phong mấy cái, cậu vừa bị hôn đến không hít thở nổi, vừa muốn đuổi móng ra cào người.

Phương Bạch Cảnh cuối cùng quỳnh lên, cắn một cái lên đầu lưỡi Phó Phong. Cậu hạ răng không quá nặng, nhưng vẫn nếm được vị máu tươi.

“Đừng sợ.”

Kẻ đầu sỏ thế mà còn dám bình tĩnh dỗ dành cậu như vậy sao?

Bàn tay Phó Phong đỡ sau gáy cậu, mới thoáng khe khẽ xoa nắn, liền bị Phương Bạch Cảnh hất ra, y tập mãi thành quen mà giữ tay lại.

Sắc mặt Phương Bạch Cảnh hết hồng lại trắng, rõ ràng là tức giận.

Ở ngay trước mặt trò Phó Phong, cậu chẳng chút kiêng dè lấy ngón tay lau khóe miệng mình, đại khái lần này là giận thật rồi. Phương Bạch Cảnh còn

“Phì” mấy cái, đầu cho chẳng nhớ ra được cái gì.

Phương Bạch Cảnh ức chế, đã quên sạch bách sự dạy bảo hôm qua, về mặt cậu rức cháy sự ghét bỏ: “Sao anh có thể ph@t tình mọi nơi mọi lúc như vậy chứ?”

Phó Phong vĩnh viễn không vì chuyện Phương Bạch Cảnh làm ầm ĩ mà giận dữ, cậu rửa xả có khó nghe đến đâu, y cũng có thể xem như không nghe thấy gì cả.

Hơn nữa lời này của Phương Bạch Cảnh kỳ thật cũng có chút đúng, nhưng cũng có chút sai.

Trước lúc Phó Phong và Phương Bạch Cảnh ở bên nhau, y cảm thấy hành vi trao đổi nước bọt này là có chút ghê tởm. Nhưng hiện tại, y chỉ muốn hôn Phương Bạch Cảnh, không ngừng muốn hôn Phương Bạch Cảnh.

Phó Phong theo bản năng tiến về phía trước mấy bước, ngay tại thời điểm Phương Bạch Cảnh ngửa cổ, tay đã nâng lên muốn tát vào mặt y, Phó Phong lại cúi đầu ngửi bên cạnh cổ cậu, hỏi: “Uống thuốc Bắc à?”

Phương Bạch Cảnh ngờ vực ngửi ngửi mùi trên thân mình —— nhưng lại chẳng ngửi ra được thứ gì.

Cậu phản xạ có điều kiện lẩm bẩm: “..... Mũi chó.”

Phó Phong lại hỏi: “Sắc cho ông nội em à?”

Từ miệng Phó Phong nghe được xưng hô thân thuộc đó của cậu, Phương Bạch Cảnh nháy mắt cảnh giác: “Liên quan gì đến anh!”

Phó Phong không quá thích ánh mắt hiện giờ của cậu, y hơi nhú mi, vừa mới bắt đầu giải thích: “Tôi.....”

Lời còn chưa dứt, từ xa xa sau lưng liền truyền đến âm thanh của Phương Thế Dự: “Dương Dương, sao đi lâu thế mà không về vậy!”

Cách hơn phân nửa con đường, Phương Bạch Cảnh từ xa trông thấy ông nội mình đang đứng tại cổng sân. Áng chừng là thấy cậu quá lâu không quay lại, ông Phương mới ra ngoài xem thử.

Phản ứng đầu tiên của Phương Bạch Cảnh chính là kéo Phó Phong cao hơn cậu nửa cái đầu ra phía sau, bởi vì căng thẳng, mồm mép cậu liền trở nên không lưu loát: “Ông, ông, cháu gặp được, một người bạn, nên hàn huyên với y vài câu!”

Phương Thế Dự tuổi lớn, mắt khó tránh khỏi có chút mờ mịt, ông nheo mắt nhìn nửa ngày, cũng không nhìn ra được người bên cạnh Phương Bạch Cảnh là ai. Khoảng cách không xa cũng không gần, ông mơ hồ có thể thấy được anh chàng bên cạnh Phương Bạch Cảnh cũng rất đẹp trai.

Nhưng nếu Phương Bạch Cảnh đã nói là bạn, xuất phát từ lịch sự, ông khẳng định là phải chào hỏi.

Phương Thế Dự đẩy sống mũi, thân thể tráng kiện có thể so với thanh niên, sải bước đến gần đường cái đối diện.

Ông càng đến gần, thần kinh Phương Bạch Cảnh lại càng siết chặt, tay cậu bị Phó Phong nắm trong tay, động tác mười ngón đan xen giữa tiết trời oi bức đặc biệt tủa mồ hôi.

Phương Bạch Cảnh ngừng thở, trong lòng cậu hốt hoảng, rất muốn trực tiếp hất tay Phó Phong ra, nhưng lại không dám làm ra động tác biên độ quá lớn.

Hành động này của bọn họ quá ám muội, chỉ cần bị Phương Thế Dự thấy, phỏng chừng cậu có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

“Phó..... Phó Phong.....”

Phương Thế Dự càng lúc càng tiến gần, âm thanh của Phương Bạch Cảnh bắt đầu run rẩy.

Cậu rất rõ ràng bản thân hiện tại đang bị nhốt trong nước sôi lửa bỏng, cuống đến độ muốn khóc, nhưng vẫn chết vì sĩ diện nói: “Anh mau buông

tay ra đi!”

Phó Phong vẫn chẳng có ý cựa quậy, Phương Bạch Cảnh tâm hoảng ý loạn bắt đầu nói bừa bãi: “Anh mà không buông thì cả đời này đừng hòng chạm vào tôi nữa!”

Những lời này vừa hạ xuống, chớp mắt Phương Bạch Cảnh cảm nhận được bàn tay mình bị Phó Phong càng xiết chặt hơn. Ngay sau đó, Phó Phong thế nhưng lại nhân từ thả lỏng tay ra.

Phương Bạch Cảnh không kịp phỏng đoán Phó Phong đang suy nghĩ cái gì, vội vàng rút tay lại sau lưng, bước chân hỗn loạn lùi ra bên cạnh mấy bước.

Trống ngực dồn dập của Phương Bạch Cảnh vẫn chưa bình ổn lại, ánh mắt cậu không ngừng bay loạn, đợi đến khi Phương Thế Dự đến gần mới thấp giọng hô: “Ông nội.”

Giây tiếp theo, tim cậu lại rơi “Bộp” xuống, bởi vì Phó Phong rất tự nhiên gọi một câu: “Ngài Phương.”

Mắt Phương Bạch Cảnh trừng lớn, có chút đoán không ra hiện tại rốt cuộc là tình huống gì, nhưng liền thay đổi suy nghĩ—— cũng đúng, dựa theo thân thế của Phó Phong, quen biết ông nội cậu quả thật cũng rất bình thường.

Phó Phong hơi cúi về phía Phương Thế Dự, tiếp tục nói: “Ngài còn nhớ tôi không ạ, tại bữa tiệc từ thiện lần trước tôi có mua tranh của ngài.”

Phương Bạch Cảnh nhanh chóng tỉnh ngộ, quay đầu lén lút trừng Phó Phong.

Cậu rất có ấn tượng với buổi tiệc từ thiện Phó Phong nhắc đến.

Ngày đó cũng không biết Phó Phong phát điên gì, bình thường chưa bao giờ dẫn cậu tham gia tiệc tùng gì, nhưng lần đó nhất định phải mang cậu theo.

Khuyên nhủ hết lời, Phương Bạch Cảnh mới không tình nguyện đi theo.

Cậu vốn không thích mặc đồ nghiêm trang, cảm thấy vẻ cổ lỗ trối buộc bản thân, mặc áo sơmi còn muốn cởi vài khuy, một thân Haute Couture bị cậu mặc chẳng ra cái hồn gì.

Nhưng Phương Bạch Cảnh vừa quay đầu, liền thấy Phó Phong đội lốt người* bên cạnh. cậu ngừng mắt nhìn, đột nhiên phát hiện trên vai Phó Phong đeo trên ngực có chút quen mắt, đặc biệt là khi nhìn thấy ánh sáng lấp lánh rỏ tiền của nó.

**Nguyên văn 人模人样 (nhân mô nhân dạng): Từ dùng để châm biếm, dùng để chỉ một người có cách ứng xử không đúng với địa vị của mình.*

Chòng chọc nhìn nửa ngày, Phương Bạch Cảnh rốt cuộc mới phản ứng lại —— đây chẳng phải cái ghim cài cậu mua hết hai mươi đồng ở vỉa hè hay sao?

Lúc đó cậu ở thành phố lân cận quay quảng cáo ba ngày, trên đường trở về, bất chợt nhận được của điện thoại Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh không muốn nhận, trực tiếp ngắt máy.

Âm thanh điện thoại bận mới vang vài giây, lái xe Phó Phong cấp cho cậu liền đưa di động của mình qua.

Phương Bạch Cảnh giằng co với lái xe cường tráng trong chớp mắt, cuối cùng vẫn đưa tay đoạt lấy di động. Trong lòng cậu khó chịu, giọng điệu tiếp điện thoại càng thêm không tốt lành: “Gì đấy?”

“Mang quà về cho tôi.”

Phương Bạch Cảnh cảm thấy da mặt gã Phó Phong này thật là quá dày, đòi quà mà hoàn toàn không có nửa phần ngượng ngùng.

Cậu lạnh lùng phun ra mấy chữ: “Không có tiền.”

Phó Phong bên đầu kia điện thoại hiếm thấy trầm mặc, ngay khi Phương Bạch Cảnh chuẩn bị cúp điện thoại, y mới mở miệng tiếp tục nói: “Em có

thể quẹt chiếc thẻ tôi đưa cho, vốn dĩ là tặng cho em mà.”

Ngay ngày đầu tiên bọn họ bên nhau, Phó Phong đã đưa cho Phương Bạch Cảnh một chiếc thẻ, được gắn chung với tài khoản của y, cũng có nghĩa là Phương Bạch Cảnh có muốn dùng nó để mua một đồng nhà ở cũng không thành vấn đề.

Dẫu rằng ngay ngày đầu đến tay Phương Bạch Cảnh nó đã biến thành hai nửa.

“Cút!” Phương Bạch Cảnh nghĩ đến lại giận, cảm thấy tiền này chẳng khác gì tiền nuôi gái, cậu gác đùi phải lên đùi trái, không thoả mái nói, “Ai muốn dùng tiền của anh chứ, ai mà biết có sạch sẽ hay không?”

“Tôi không phạm pháp.” Phó Phong nói, “Em muốn thì dùng không muốn thì thôi, nhưng quà thì nhất định phải mang về cho tôi.”

Trước khi Phương Bạch Cảnh kịp bắt bẻ, Phó Phong bình tĩnh tranh nói trước: “Lần nào tôi cũng mang quà về cho em.”

“..... Tôi cần đấy à?” Phương Bạch Cảnh thoáng có chút chột dạ, “Chẳng phải đều là anh tự nguyện mua cho tôi sao?”

Phó Phong quả thật lần nào cũng mang quà cho cậu, mà món quà mỗi lần đều chọc trúng sở thích của Phương Bạch Cảnh một cách khó hiểu.

Đa phần đều không đắt đỏ, nhưng Phương Bạch Cảnh lại thích.

Có đôi khi là chữ ký của một đạo diễn Phương Bạch Cảnh rất hâm mộ, có khi là chiếc vòng dây xích tay chế tác thủ công, thậm chí Phó Phong còn có thể mua một ly trà sữa từ chốn xa lắc xa lơ cho cậu.

“Biết rồi! Biết rồi!”

Phương Bạch Cảnh mỗi lần xấu hổ liền thích cất cao ngữ điệu, cậu lầu bầu nói: “Để mua cho, phiền chết được!”

Xe vừa vặn dừng ở khu trung tâm, Phương Bạch Cảnh kéo mở cửa xe, chân mới vừa dẫm xuống mặt đất, cậu lại bắt đầu hối hận.

Không đúng, vì lẽ gì mà cậu phải tiêu tiền cho Phó Phong chứ?

Vệ sỹ bề ngoài thoát nhìn như lái xe còn đang theo sát phía sau cậu như bóng với hình, Phương Bạch Cảnh băng quơ đưa mắt về mấy sạp hàng vỉa hè xa xa, cậu bỗng thông minh đột xuất, co chân chạy đến.

Quả nhiên, mấy thứ trên sạp vỉa hè rẻ hơn rất nhiều so với trong trung tâm thương mại.

Phương Bạch Cảnh khom lưng, tùy tiện nhặt một cái trâm cài ngực lên, dưới ánh nhìn khó hiểu phức tạp của vệ sỹ, chẳng chút áp lực tâm lý quét mã QR trả tiền.

Miệng cậu ngọt, lại thêm tâm tình tốt, mỗi câu một tiếng “Chị gái ơi” gọi dì bày sạp.

Tâm trạng đi bán hàng cũng tốt, hất tay lên, còn tính rẻ cho Phương Bạch Cảnh thêm mười đồng.

Phương Bạch Cảnh cảm thấy thỏa mãn cất món quà hai mươi đồng vào trong túi, phúi phúi mũi, đầy mặt thoải mái đặt mũi ngồi xuống, sai phái: “Đi thôi!”

Xe chậm rì rì lái một tiếng mới về đến nhà, Phương Bạch Cảnh đeo bật mắt, dựa vào cửa sổ ghế sau ngủ mê mết.

Đợi đến lúc cậu mơ mơ màng màng tỉnh lại, đưa tay vén một góc bật mắt lên.

Sắc trời đã tối muộn, ánh sáng tầng hầm càng thêm mờ mịt, cậu mở miệng có chút khàn khàn: “Tối rồi à?”

Không ai đáp lời cậu, Phương Bạch Cảnh còn buồn ngủ ngáp một cái, lơ loát vén hết bật mắt lên.

Khoảnh khắc tầm nhìn được khôi phục, giọt nước mắt mới chảy ra của Phương Bạch Cảnh liền bị dọa đến chui trở lại. Cậu co rụt về phía sau, đề phòng ngực thịnh thịch của mình, vô cùng không thể hiểu nổi mắg: “Anh bị điên đấy à!!!”

—— Phó Phong không biết từ khi nào lặng yên không một tiếng động ngồi bên cạnh cậu, tiếng hô hấp nhỏ đến không thể nghe thấy. Y chẳng hề làm gì, cứ như vậy mà đăm đăm nhìn cậu.

Mí mắt y thoáng rử, khuất nửa con ngươi nhạt màu, Phương Bạch Cảnh trong thoáng chốc nghĩ không được từ nào để hình dung ánh mắt này của Phó Phong.

Phó Phong hỏi: “Tĩnh rồi à?”

Phương Bạch Cảnh phải chịu k1ch thích lớn, thậm chí còn mắg ra câu th ô tục: “Mẹ nó có hôn mê cũng bị anh dọa tỉnh lại!”

Cậu còn chưa kịp hồi phục, thịnh linh lại bị nâng cằm hôn một cái.

Phương Bạch Cảnh đi ba ngày, cũng là ba ngày không thân mật, ôm hôn với Phó Phong, cậu theo bản năng ngẩng cằm nghênh đón y.

Hôn xong, Phó Phong hỏi: “Quà của tôi đâu?”

Phương Bạch Cảnh hừ lạnh một tiếng, lần tìm chiếc trâm ngực từ trong túi, cũng mặc kệ Phó Phong có thích hay không, hất cằm lên nói: “Đây, cho anh.”

Chiếc trâm ngực ngay cả bao bì cũng chẳng có, Phương Bạch Cảnh nhìn hồi lâu, tự thân cũng cảm thấy phần quà này quá quê mùa*.

*Nguyên văn 不上台面 (bất thượng thai diện): không đặt lên được mặt bàn | không xứng tầm; không tương xứng | chưa ra cái gì | tầm thường quê mùa | không dám gặp người.

Cậu dời tầm mắt, thấy Phó Phong không lấy, Phương Bạch Cảnh đỏ bừng tai dùng giọng điệu hung ác nói: “Có muốn hay không! Không cần thì vứt!”

Phó Phong dùng hành động nói với cậu, rằng y muốn món quà này.

Dây xích va chạm vang lên tiếng nặng nề, nhưng giọng nói của Phó Phong lại có thể nghe thấy rõ ràng: “Tôi muốn.”

Đêm hôm đó, Phương Bạch Cảnh cảm thấy Phó Phong cực kỳ quá đáng.

Thời điểm cậu khóc đến mệt mỏi trước kia, Phó Phong đều sẽ dừng lại, ôm cậu, hôn nước mắt trên khóe mắt cậu.

Nhưng đêm nay Phó Phong không như vậy, Phương Bạch Cảnh cảm thấy bản thân tựa như đang trên mây, lông vũ trắng thuần không tì vết chẳng thể mở tung, mở ửng sắc nhọn lại gắt gao cắn cậu.

Nước mắt Phương Bạch Cảnh rơi trong đêm tối, lại được người dịu dàng lau đi.

Cổ cậu vô thức ngửa lên, kéo thành đường cong yếu ớt lại xinh đẹp. Phương Bạch Cảnh cảm thấy yết hầu của mình bị người nhẹ nhàng liếm qua, hiện giờ thần trí cậu đã bắt đầu mơ hồ, nhưng vẫn có thể nghe được âm thanh của Phó Phong.

“Sau này ở bên ngoài cũng phải nhớ đến tôi.”

Y thả Phương Bạch Cảnh ra ngoài ba ngày, ba ngày này Phương Bạch Cảnh căn bản chẳng nghĩ tới việc liên lạc với y, ăn ngon ngủ kỹ, còn kê vai sát cánh với kẻ khác, sướng đến không thể sướng hơn.

Phó Phong hiện tại tựa như nam sinh cáu kỉnh, hiếm khi có chút ấu trĩ không hiểu đạo lý: “Thích ôm ấp người khác đến thế cơ à?”

Phương Bạch Cảnh bị y kích thích đến tuôn lệ ào ạt, như thể tiến vào tâm xoáy của trong cơn lốc, cậu chỉ có thể bất lực ôm lấy Phó Phong.

Phó Phong thấp giọng hỏi bên tai cậu: “Em thích ai?”

“Muốn ôm ai?”

“Lại muốn hôn ai?”

Y vừa truy vấn, vừa dùng sức.

Phòng tuyến tâm lý cuối cùng của Phương Bạch Cảnh đã sụp đổ, cậu ôm Phó Phong càng lúc càng chặt, như bắt lấy cọng rơm cuối cùng.

Cậu khóc hô: “..... Anh!”

Người thật sự sắp sụp đổ, Phương Bạch Cảnh hoảng hốt biết bản thân hiện tại chỉ có thể dựa vào Phó Phong, y đang làm cái gì, đang làm thế nào đã hoàn toàn không hay biết gì nữa.

Cậu chỉ biết là, Phó Phong ôm cậu càng chặt hơn.

Chương 9

9.

Dạy yêu

Phương Bạch Cảnh khẽ nghiêng rằng —— cậu biết ngay Phó Phong khẳng khẳng muốn dẫn cậu đến bữa tiệc từ thiện đó, nhất định là có khuất tất gì.

Có điều may sao khi đó cậu quyết ý cự tuyệt, sống chết chẳng chịu vào, cuối cùng Phó Phong cũng đành thuận theo cậu, đưa cậu đến tiệm cafe bên cạnh. Trước khi đi, Phó Phong còn nhắc nhở Phương Bạch Cảnh “Đừng chạy loạn” mấy lần.

Cũng không biết có phải mấy ngày hôm trước Phương Bạch Cảnh bị dạy ngoan hay không, hôm đó thể nhưng thật sự yên phận ngồi trên ghế đợi Phó Phong quay về.

Trâm cài của Phó Phong có xích bạc buông rủ, Phương Bạch Cảnh chờ có chút không kiên nhẫn, vươn tay tóm lấy sợi xích lắc lắc nói: “Anh bắt tôi chờ lâu quá đấy.”

“Mua chút đồ.” Phó Phong thuận thế cúi đầu hôn cậu, “Hàn huyền vài câu với người ta.”

Khi đó Phương Bạch Cảnh chẳng chút tò mò Phó Phong mua thứ gì, cũng lại chẳng muốn biết Phó Phong hàn huyền gì với ai.

Cho đến bây giờ —— cậu mới bừng tỉnh ngộ!

Phương Bạch Cảnh nghiêng rằng nghiêng lợi nghi, sớm muộn gì cũng có ngày cậu bị Phó Phong lừa mất cả chì lẫn chài*.

**Nguyên văn 卖了还得帮他数钱 (mại liễu hoàn đắc bang tha số tiền): bị người khác lợi dụng, bạn chẳng những không biết mình bị người khác lợi dụng, mà còn cảm thấy người khác đang giúp đỡ mình, nên rất biết ơn người khác. Thường được sử dụng để mô tả một người quá đơn giản đến có vẻ ngớ ngẩn*

Cậu đứng một bên tự nổi giận một mình, Phó Phong lại bắt đầu hàn huyên cùng Phương Thế Dự.

“Giám đốc Phó quen biết Dương Dương nhà tôi à?”

Phương Thế Dự sang sảng cười, còn vỗ một cái lên đầu Phương Bạch Cảnh, buồn bực hỏi han: “Cậu với thằng ranh này thì có gì mà trò chuyện chứ?”

Đầu óc Phương Bạch Cảnh đặc sệt, còn chưa hiểu gì đã bị đánh một cái, cậu chẳng dám nổi cáu với ông nội, chỉ âm thầm ghi sổ nợ cho Phó Phong.

Câu kế tiếp của Phó Phong khiến cậu càng thêm phát điên.

Y dùng một giọng điệu xa cách mà nói ra lời thân mật ——”Chúng tôi có rất nhiều chuyện để tán gẫu đấy ạ.”

Phương Bạch Cảnh theo bản năng nuốt ngụm nước bọt, da gà trên cánh tay nổi một tảng lớn.

Con mẹ nó, cậu sao lại không biết mình với Phó Phong có cái éo gì để tán gẫu chứ?

Để phòng ngừa Phó Phong lại nói ra lời kinh thiên động gì, Phương Bạch Cảnh quyết đoán vứt bỏ Phó Phong, đỡ Phương Thế Dự về cửa nhà.

Động tác này của cậu rất không lễ phép, Phương Thế Dự còn chưa kịp dạy dỗ, Phương Bạch Cảnh liền tỏ vẻ đáng thương ngoan ngoãn nói: “Ông ơi cháu phải..... Phải đi với Phó Phong rồi.”

Nhắc đến tên Phó Phong có chút bồng miêng, Phương Bạch Cảnh cảm thấy thời điểm mình nói ra vô cùng vấp vấp.

“Thuốc Bắc cháu sắc ở trong bếp, ông nhớ uống nha!”

“Cháu với anh ấy..... Quen biết từ lâu lắm rồi, anh ấy là bạn tốt của cháu.”
Lời này Phương Bạch Cảnh nói ra đến bản thân cậu cũng chẳng tin nổi, cậu vẫn kiên trì nói, “Cháu với anh ấy còn có chuyện, cần đi giờ ạ.”

“Ông nội, nhớ chăm sóc tốt thân thể, mấy ngày nữa cháu lại đến thăm.”

Dù sao cũng là đứa bé mình nuôi lớn, tính khí hiện tại này của Phương Bạch Cảnh cũng có nửa phần công lao của Phương Thế Dự.

Cậu ngoan ngoãn thế, Phương Thế Dự liền không nữa mắng nhiếc.

Phương Thế Dự có chút đau đầu, ngữ khí lại có mang ý chỉ tiếc rên sất không thành thép: “Lần sau dẫn người ta qua đây chơi tử tế, cậu ấy lần trước mua tranh của ông, cháu hỏi thử cậu ấy thích hay không, thích thì mấy ngày nữa khi cháu qua đây sẽ cho một bức mang đi mà tặng.”

“Dạ.”

Tốc độ Phương Bạch Cảnh gật đầu rất nhanh, bàn tính trong lòng gáy vang “Lách cách”, cậu sợ Phương Thế Dự hỏi thêm vấn đề cậu không trả lời nổi, gấp gáp vẫy vẫy tay bỏ chạy.

Phương Bạch Cảnh chạy trốn quá vội, luồng không khí thổi ngược tóc mái cậu lên. Đến khi Phương Bạch Cảnh chạy tới bên cạnh Phó Phong, ý vào việc Phương Thế Dự không nhìn thấy vẻ mặt mình, khóe miệng Phương Bạch Cảnh lại tuyệt tình xụ xuống.

Trước giờ cậu chưa từng hòa nhã gì với Phó Phong, một mực luôn là bộ dạng bị thiếu nợ hơn năm trăm vạn, Phương Bạch Cảnh kéo khóe miệng nói: “Đi thôi.”

Phó Phong cũng chẳng nói gì, thậm chí còn lễ độ chào từ biệt với ông cụ Phương, rồi mới cùng Phương Bạch Cảnh đi về phía đỗ xe.

Y theo sau Phương Bạch Cảnh đang ùng ùng nổi giận, đột nhiên mở miệng nói: “Ở trước mặt ông nội em rất ngoan.”

Phương Bạch Cảnh mang vẻ mặt hoảng hốt nhìn về phía Phó Phong, bởi đã phải xơi quá nhiều thiệt thòi trên thân y, khi Phương Bạch Cảnh đối diện Phó Phong luôn rất cảnh giác, theo phản xạ căng thẳng tinh thần hỏi: “Gì đấy?”

“Không có gì.” Phó Phong nhìn cậu nói, y chìa tay về phía Phương Bạch Cảnh, “Chìa khóa xe.”

Phương Bạch Cảnh nhìn xung quanh, quả thật không thấy chiếc Maybach Phó Phong thường dùng, cậu hỏi: “Chú Vương đâu rồi?”

“Tôi để chú ấy về rồi.” Phó Phong giải thích, “Em đưa chìa khóa đây, tôi lái về.”

Phương Bạch Cảnh chính là thích làm trái ý y, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp giữ lấy chìa khóa trong túi mình: “Không cần, đây là xe của tôi, anh tự đi về đi.”

Tay Phó Phong vẫn còn chìa trước mắt Phương Bạch Cảnh, không nhanh không chậm nói: “Là xe của tôi.”

Phương Bạch Cảnh then quá thành giận, móc chìa khóa ra, ném về phía tay Phó Phong: “Vậy anh lái đi, tôi tự đi về!”

Cậu nói gì là liền làm nấy, tức thì vung tay đi về phía trước. Còn chưa đi quá mười thước, đã bị Phó Phong trở tay tóm lại.

Phương Bạch Cảnh mạnh mẽ hất tay Phó Phong ra, ưỡn ngực* tiếp tục đi về phía trước, lần này ngay cả năm thước cũng chưa nổi, trực tiếp bị Phó Phong vác về.

**Nguyên văn 不折不挠 (bất chiết bất nạo): mang ý dù đối diện với áp lực, khó khăn cũng không khuất phục.*

Đúng vậy, là vác.

Phương Bạch Cảnh khuất nhục bị Phó Phong vác trên vai. Đầu chúc xuống, máu chảy ngược lên đầu, mặt cậu đỏ bừng, liều mạng vặn vẹo thân thể vùng vẫy, chửi như tát nước: “Phó Phong!! Anh bị điên đấy à!! Bỏ tôi ——”

Mẳng được một nửa, Phương Bạch Cảnh im bật lại, như thể một chiếc còi chói tai bất ngờ bị người bịt chặt miệng.

Bởi vì Phó Phong không nặng không nhẹ đánh vào mông cậu một cái!

Cú đánh không nặng, nhưng Phương Bạch Cảnh chỉ cảm thấy Phó Phong là đang sỉ nhục cậu, đây cũng không phải lần đầu tiên cậu bị Phó Phong đánh mông.

Phó Phong chưa bao giờ đánh cậu, chỉ dùng phương pháp trừng phạt bạn nhỏ này để trừng phạt cậu.

Lần này Phương Bạch Cảnh thật sự phẫn nộ rồi, sau vài giây yên lặng, cậu tựa như ngọn núi lửa đang hoạt động yên giấc mấy chục năm, thành linh bùng nổ trong một đêm.

Gặm, cắn, đá.

Phương Bạch Cảnh dùng hết những chỗ có thể sử dụng, so với cậu như phát điên và sụp đổ, Phó Phong ngược lại cực kỳ bình tĩnh.

Quần áo trên thân y đã bị Phương Bạch Cảnh vò nhàu, trên tai còn có dấu răng do Phương Bạch Cảnh không biết nặng nhẹ cắn thành.

Phó Phong thành thạo tiếp tục đánh mông Phương Bạch Cảnh, do tư thế không được thuận tiện, tay không dùng lực mấy, nhưng lần này so ra lại vang dội không kém gì lần trước.

Lực tay y không nhỏ, Phương Bạch Cảnh bị đánh choáng váng mấy giây.

Có điều may sao đã đi đến bên xe, Phó Phong mở khóa, nhét Phương Bạch Cảnh vào trong xe, còn thuận tay giúp Phương Bạch Cảnh cài đai an toàn.

Y còn thừa sức giáo huấn Phương Bạch Cảnh: “Đừng náo loạn.”

Giọng nói của Phương Bạch Cảnh thật sự có sát ý: “Tôi mẹ nó náo loạn cái gì!”

“Ừ, em không náo loạn.” Phó Phong thuận theo ý cậu, “Em rất ngoan.”

“Mẹ nó ngoan ở đâu chứ?”

Động tác của Phó Phong thoáng ngừng, khó hiểu nhìn về phía cậu.

Y không nói gì, nhưng Phương Bạch Cảnh vô cớ nhìn ra được ý nghĩ của Phó Phong từ trong ánh mắt y —— rốt cuộc hy vọng tôi nói gì đây?

Phương Bạch Cảnh quay mặt đi, khuất mắt khôn coi* nhắm mắt lại, trên mặt như phủ lớp phấn không tự nhiên mắng: “Anh mẹ nó biết cái éo gì!”

**Nguyên văn 眼不看心为净 (nhãn bất khán tâm vi tịnh): Câu này diễn giải thoáng là Mắt không thấy tim không phiền.*

Phó Phong không hiểu, nhưng Phó Phong là một lái xe đủ tư cách.

Kỹ thuật lái xe của y giỏi hơn nhiều so với Phương Bạch Cảnh, toàn bộ hành trình di chuyển êm du, không có nửa phần xóc nảy.

Phương Bạch Cảnh nhắm mắt lại, chỉ chớp mắt thế mà ngủ quên luôn bên cạnh Phó Phong. Và cậu có một ác mộng.

Sự việc quẩn quanh trong ác mộng là điều cậu cả đời này không quên được —— là trải nghiệm khi lần đầu tiên cậu bị Phó Phong đánh mông.

Lần đầu tiên lên giường cùng Phó Phong đã để lại ám ảnh cho Phương Bạch Cảnh, Phó Phong tựa hồ cũng nhìn ra, xuy xét đến cảm xúc để cậu tỉnh dưỡng một tuần.

Mãi đến một ngày, Phương Bạch Cảnh chứng kiến Phó Phong chỉ mặc áo choàng tắm bước ra khỏi phòng tắm, liền cảm thấy toàn thân khó chịu.

Áo choàng trên thân Phó Phong mặc rất quy củ, thậm chí còn có sự gợi cảm khác biệt, song dẫu ý có gợi cảm đến đâu —— thì y cũng vẫn là đàn ông. Một người đàn ông toàn thân rắn chắc, cơ bụng còn nhiều hơn hai múi so với cậu.

Phương Bạch Cảnh vốn ngồi ở bên giường, kinh hoàng thất thố rụt về phía sau, theo bản năng giữ chặt cổ áo, miệng hùm gan sửa chất vấn: “Có thể mặc quần áo tử tế hay không?”

Dấu hôn trên cổ cậu còn chưa có tiêu tan, trải nghiệm lần đầu kia chỉ có thể nói là quá mức kịch liệt.

Phó Phong chẳng nói một lời, thỉnh linh bắt đầu gỡ đai lưng trên người, y ung dung đi từng bước một tới gần Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh không chỗ thối lui, chuông báo động trong lòng reo lên ầm ỉ.

Mắt cá chân bị người bắt lấy, dùng sức kéo xuống. Phương Bạch Cảnh không kịp phòng bị, “Rầm ——” một cái ngã xuống giường.

“Cút đi!”

Phương Bạch Cảnh nhấc chân đá loạn, như con thỏ trên thớt liều mạng giãy dụa, nhưng trên thực tế chỉ là phí công vô ích, một cước đều chẳng đá đến người Phó Phong.

Cậu cuống quýt, cảm nhận hơi thở của Phó Phong từng chút tới gần, khoảng cách giữa hai người bọn họ cũng càng lúc càng gần.

“Chát ——”

Trong lúc chân tay luống cuống thế nhưng Phương Bạch Cảnh lại tát một cái vào mặt Phó Phong. Cái tát này xuống tay cũng thật nặng, mặt Phó Phong liền bị đánh lệch sang một bên.

Phó Phong đại khái chưa từng bị người đánh vào mặt, đầu tiên thoáng ngẩn người, rồi nâng tay che trên má mình.

“Tôi không thích đàn ông!”

Trong cơn khủng hoảng, Phương Bạch Cảnh như bị chọc trúng công tắc nào, đột nhiên trở nên cuồng loạn: “Lại càng không thích anh!”

Âm thanh trào dâng như nốt cuối trong bản nhạc, ngay sau đó, cậu bị Phó Phong đè trên đùi.

Phó Phong ban đầu không động đậy gì, giống như đang lường lự có muốn động thủ hay không, Phương Bạch Cảnh còn nghe được tiếng hô hấp có phần nặng nề của Phó Phong. Ngay vào lúc Phương Bạch Cảnh không cam lòng yếu thế vật lộn, Phó Phong cuối cùng chẳng chút lưu tình đánh một phát lên mông cậu.

Phương Bạch Cảnh không tin nổi ngẩng đầu lên: “Anh đánh mông tôi ư?”

Từ nhỏ cha mẹ cũng chưa từng đánh cậu, cùng lắm chỉ giáo huấn mấy câu, hoặc là phạt đứng.

Phương Bạch Cảnh thế nào cũng không ngờ được, lần đầu tiên bị đánh mông thế mà là lại từ một gã đàn ông chẳng qua chỉ lớn hơn cậu có mấy tuổi.

Phó Phong vậy mà lại đáp lại một tiếng: “Ừ.”

“Anh bị điên à!?”

“Bộp ——”

Đáp lời cậu là một cú nữa.

Phương Bạch Cảnh lần này đau đến hít khí lạnh, khóe mắt cũng tiết ra mấy giọt lệ sinh lý. Cậu điên mất thôi, không chỉ là đau đớn về mặt sinh lý, mà còn sự khuất nhục về mặt tâm lý.

Phương Bạch Cảnh chửi bới hết những lời khó nghe, cậu chửi một câu, Phó Phong liền đánh một cái.

Đến cuối cùng, mông Phương Bạch Cảnh đã bồng rớt.

Cậu thật sự là không nhịn nổi, cũng không quản thể diện người trưởng thành gì, nước mắt tuôn rơi ào ạt, nhưng vẫn mạnh miệng không xin lỗi.

Người đỡ cậu cũng vẫn là Phó Phong, thời điểm bôi thuốc cho Phương Bạch Cảnh, Phó Phong còn bị trúng vài cú đấm như gãi ngứa.

Ngón tay của Phó Phong lau qua khóe mắt ửng hồng của Phương Bạch Cảnh, thấp giọng nói: “Sau này đừng nói những lời đó nữa, tôi không thích nghe.”

Phương Bạch Cảnh hiển nhiên không nghe vào tai, vẫn không biết giữ mồm giữ miệng, nhưng Phó Phong cũng không động thủ nữa. Cụ thể mà nói, Phó Phong là thay đổi phương thức dạy dỗ cậu.

“Phó Phong.”

Phương Bạch Cảnh tựa vào cửa thủy tinh nửa mơ nửa tỉnh gọi, Phó Phong theo bản năng dùng khóe mắt nhìn cậu.

Phương Bạch Cảnh trong cơn mơ bấu môi, cậu thật sự là ngủ mê mết, hiếm có dùng giọng điệu nũng nịu oán giận nói: “Mông tôi đau.”

Phó Phong thoáng sững người, không quá rõ ràng cong khóe môi.

Chương 10

10.

Vì sao Phó Phong lại không có đam mê này chứ?

Phương Bạch Cảnh cũng không rõ việc tự hành hạ bản thân này có nghĩa lý gì, Phó Phong đến tìm, chẳng phải là cậu nên ngoan ngoãn theo Phó Phong quay về ư?

Điểm chết người chính là, ngày hôm sau Phương Bạch Cảnh tỉnh lại mới ý thức được vấn đề này.

Thời điểm tỉnh dậy, Phó Phong đã không còn ở bên cạnh nữa.

Phương Bạch Cảnh hoàn toàn không nhớ rõ động cơ trốn nhà hôm qua của mình là gì, khắc sâu trong kí ức ngược lại là nụ hôn dưới bóng cây kia.

Phó Phong khom người hôn môi cậu thoát nhìn không giống với ngày thường, cảm xúc nơi đáy mắt bộc lộ, Phương Bạch Cảnh cảm thấy khi đó y dường như muốn nói gì đó.

Cậu không nhịn được nhắc chân đạp chần, hét lên trút cảm phần: “Phiền chết được!”

Nhưng một giây sau, cửa phòng tắm bật mở, Phó Phong từ bên trong đi ra. Thực rõ ràng, Phó Phong cách bức tường đã nghe được rõ ràng những lời Phương Bạch Cảnh trút giận vừa rồi, y hỏi: “Phiền cái gì?”

Phương Bạch Cảnh trừng mắt nhìn y: “Phiền anh!”

Phó Phong tập mãi thành thói quen “Ừ” một tiếng, y lấy cà vạt đã đặt trên mặt bàn trước từ tối qua, như mọi ngày đưa cho Phương Bạch Cảnh.

Vẻ mặt của Phương Bạch Cảnh là không tình nguyện, nhưng thân thể vẫn rất thành thật nhận lấy. Cậu đứng chân trần trên giường, hơi khom thắt lưng thắt cà vạt giúp Phó Phong.

Bỗng dừng, động tác của Phương Bạch Cảnh ngừng lại, cậu ngẩng đầu nổi giận đùng đùng thít cà vạt, khí thế kia thoát nhìn thật sự như muốn thắt cổ chết Phó Phong.

Phó Phong bình tĩnh kéo cà vạt ra, hỏi: “Còn đau không?”

Y không hỏi rõ vị trí nào của Phương Bạch Cảnh còn đau, nhưng Phương Bạch Cảnh lại đỏ bừng mặt lên: “Không cần anh quản!”

Phương Bạch Cảnh không kiên nhẫn đẩy vai Phó Phong, thúc giục nói: “Anh mau đi làm đi, đừng ở chỗ này chướng mắt tôi nữa!”

Lúc Phó Phong không nhường, Phương Bạch Cảnh căn bản chẳng đẩy nổi y. Y không chút nhúc nhích đứng tại chỗ, một lần nữa đưa cà vạt cho Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh đứng trên giường, rõ ràng cao hơn nửa người so với y, song lại phát hiện bản thân rơi vào thế yếu.

Cậu cười lạnh một tiếng, chẳng phải chỉ là thắt cà vạt thôi sao, cũng không phải chưa từng thắt hộ mà?

Phương Bạch Cảnh rất khí phách lại thắt cà vạt thuận theo ý của Phó Phong.

“Thắt xong rồi đấy!” Phương Bạch Cảnh ghét bỏ cau mày, lăn lại giường, cuộn mình thành cái nem rán đưa lưng về phía Phó Phong, “Anh có thể đi rồi.”

Trước kia Phó Phong đều sẽ không quản cậu, nhưng hôm nay, Phương Bạch Cảnh đang chôn đầu trong chăn lại bị Phó Phong lôi ra.

Từ tối hôm qua đến hiện tại, Phương Bạch Cảnh đã ngủ rất nhiều, cậu kỳ thật cũng không mệt, chỉ đơn thuần muốn làm trái với Phó Phong, “Làm quái gì thế!”

“Dậy đi.” Phó Phong lôi người dậy khỏi giường, “Tôi đưa em đến đoàn phim.”

Phương Bạch Cảnh vô lực đập chân: “Tôi không cần! Tối nay tôi tự qua!”

Phản kháng của cậu vô hiệu lực, Phó Phong bắt đầu không nói một tiếng tự tay giúp cậu thay quần áo.

Tóc tai Phương Bạch Cảnh lộn xộn, đoạt lại quần áo của mình từ trong tay Phó Phong, kiềm nén cơn giận tự thay quần áo, ngoài miệng vẫn không ngừng phát ti3t nói: “Anh thật đáng ghét! Sáng sớm ngày ra đã giày vò người ta rồi!”

Phó Phong hỏi ngược lại: “Đây mà gọi là giày vò à?”

Phương Bạch Cảnh câm bặt không cất lời.

Sáng dậy Phương Bạch Cảnh không có khẩu vị gì, nhưng vẫn bị Phó Phong ấn xuống bên bàn không cam lòng ăn điểm tâm.

Lái xe Vương mất tâm không thấy chiều qua đã trở lại, Phương Bạch Cảnh một lần nữa từ ghế phụ ngồi xuống ghế sau.

Cậu vô công rồi nghề, suy nghĩ bay lung tung, ánh mắt nhìn không được lướt đến người Phó Phong.

Sắc trời bên cửa sổ sáng rõ, tư thế của Phó Phong hơi ngửa ra sau, đầu tựa vào lưng ghế. Không biết y đang suy nghĩ điều gì, ánh mắt còn trầm lắng hơn cả đám mây dày tích lại nơi chân trời.

Trên thân y tựa như trang bị radar quét, yết hầu nhô ra thoáng chuyển động, Phó Phong bất chợt quay đầu qua.

Phương Bạch Cảnh bị bắt quả tang, vẻ mặt càng thêm mất tự nhiên hơn bất cứ lúc nào, giấu đầu lòi đuôi nói: “..... Tôi không nhìn anh đâu! Tôi chỉ đang nhìn cà vạt đã thắt cho anh thôi!”

Cậu lo còn chưa đủ, giọng điệu lại càng vang, khoa trương lạnh lạnh nói: “Rất ưa nhìn!”

“Ừ.”

Phó Phong rũ mắt nhìn về nút thắt tầm thường chẳng chút đặc biệt một cái, thuận theo ý của Phương Bạch Cảnh: “Đẹp mà.”

Loại cảm giác này đối với Phương Bạch Cảnh mà nói, còn vô lực hơn cả một quyền đánh vào năm bông.

“Hứ!”

Cậu quay đầu về, cảm thấy bản thân mới nảy nhất định là úng não, bằng không đi ngắm Phó Phong làm gì chứ!

Phương Bạch Cảnh nhìn chằm chằm đám người tới lui bên ngoài, rốt cục nhớ ra một chuyện, cậu “Soạt ——” một cái quay đầu lại, truy vấn như đòi nợ: “Anh mua tranh của ông nội tôi làm gì đấy?”

Buổi chiều hôm qua cậu ngủ mê mết, đến khi ngủ dậy thì quên hết sạch sẽ, hiện tại mới chợt nhớ ra.

Phó Phong hỏi: “Không thể mua sao?”

“Dù sao anh cũng không thể mua.” Phương Bạch Cảnh dán mắt vào y, nửa tin nửa ngờ hỏi, “Tôi cũng có thấy anh thích tranh truyền thống đâu?”

“Thích thì mua thôi.”

Phương Bạch Cảnh hừ lạnh một tiếng: “Tiền nhiều không có chỗ tiêu, tôi nhớ rõ một bức tranh của ông cũng không rẻ đâu.”

Cậu nâng tay tóm lấy cà vạt của Phó Phong, bỗng nhiên dùng sức lôi, ngữ khí của Phương Bạch Cảnh rất lãnh đạm: “Anh muốn mua gì kệ anh, nhưng đừng có để cho ông nội tôi biết giữa hai ta là quan hệ gì.”

Ông Phương dù sao tuổi cũng đã cao, không chịu nổi kích thích, nếu để ông biết cháu trai mình quần quýt bên một người đàn ông, Phương Bạch Cảnh khó đảm bảo chân mình có bị đánh gãy hay không.

Cà vạt bị Phương Bạch Cảnh lôi lệch đi, hô hấp của Phó Phong bình thản kéo ngay ngắn lại một lần nữa: “Không đâu.”

Phương Bạch Cảnh buông lỏng tay, trong khoang xe lại lặng im, cậu khoanh tay dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi.

Khóe miệng cậu trộm cong lên rồi lại hạ xuống, trong lòng Phương Bạch Cảnh hiện tại rất đặc ý, cậu cảm thấy bản thân vừa rồi khẳng định rất có khí thế, Phó Phong nhất định là bị cậu dọa rồi.

Tưởng tượng như vậy, cơn giận lúc rời giường của Phương Bạch Cảnh đã tan đi không ít.

Xe chạy đến cổng trường quay, lái xe Vương còn muốn lái vào trong, đã bị Phương Bạch Cảnh ngăn cản: “Chú ơi! Đừng ở đây là được rồi!”

Phương Bạch Cảnh giống như là đang làm hành vi trộm cắp gì đó, cậu ghé vào bên cửa sổ đánh giá một vòng chung quanh, sau khi xác nhận phụ cận không người, mới rút xuống chuẩn bị mở cửa đi ra.

Chân còn chưa bước ra ngoài, người đã bị kéo lại.

Phó Phong hỏi: “Biết còn quên gì không?”

Phương Bạch Cảnh giằng co với y giây lát, hùng hổ xông đến hôn y một cái. Nói là hôn, nhưng lại càng giống va hay đập vào.

Cậu bị Phó Phong tóm lấy gáy kéo ra, Phương Bạch Cảnh mơ hồ nghe được tiếng Phó Phong hít khí rất khẽ, phỏng chừng là bị cậu đập đau.

Tâm tình Phương Bạch Cảnh rất tốt, khí phách quay người, chuẩn bị đi tiếp, nhưng lại bị Phó Phong lôi về.

Vì sẵn sóc Phương Bạch Cảnh sợ nóng, điều hòa bên trong xe để rất thấp, Phó Phong đối diện với đầu gió, nhiệt độ ngón tay cũng thấp —— nhất là thời điểm đụng vào môi Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh thoáng run rẩy, theo bản năng vươn đầu lưỡi liếm. Động tác của Phó Phong dừng trong giây lát, cẩn thận nhìn vết thương nơi khóe miệng Phương Bạch Cảnh.

“Rách da rồi.” Về mặt Phó Phong lạnh nhạt nói, “Không muốn bị loét ra thì khi ăn nhớ chú ý một chút.”

Y buông lỏng Phương Bạch Cảnh ra, nói: “Đi đi.”

Đợi khi Phương Bạch Cảnh ngẩn ngơ kéo cửa, Phó Phong lại bổ sung nói: “Lần sau đừng có nghịch ngợm.”

Phương Bạch Cảnh cảm thấy mặt mình bất giác nóng rực, mặt trời mùa hè luôn nham hiểm, nhiệt độ thiêu đốt hấp cho lỗ tai cậu có chút đỏ lên.

Cậu ngẩn ngơ đi về phía trước, mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

Sắc mặt Phương Bạch Cảnh rất kém cỏi nhớ “Phì” mấy cái, cứ như cảm xúc đầu lưỡi liếm qua làn da mới nãy vẫn còn tồn tại.

Chết tiệt! Đầu lưỡi cậu hổng mất thôi!

Cảm giác kinh hãi quỷ dị kéo dài tận đến khi Phương Bạch Cảnh đi vào trường quay, tư thế đi đường của cậu thậm chí biến thành chân tay đều bước.

Trần Vận còn đến sớm hơn cậu một bước, trên người đã sớm thay đồ diễn, đang ngồi dưới ô che nắng bóc quýt ăn, nhìn thấy Phương Bạch Cảnh, cô vui vẻ phấn chấn chào hỏi: “Lại đây lại đây!”

Sau khi thấy rõ tư thế bước đi của Phương Bạch Cảnh, Trần Vận không nhìn xuống, “Phụt” cười một tiếng: “Tư thế kiểu gì vậy! Đi đường cũng không nổi à?”

Phương Bạch Cảnh khẩn cấp điều chỉnh lại tư thế của mình, cậu chạy tới, không lý lẽ đoạt lấy quả quýt đã được bóc sạch cả xơ trong tay Trần Vận.

Trong ánh mắt ngơ ngác của Trần Vận, Phương Bạch Cảnh hai ba miếng liền nuốt xuống, mãi đến khi trong khoang miệng bùng nổ vị quýt, Phương Bạch Cảnh rốt cục mới cảm thấy dễ chịu một chút.

“Phương Bạch Cảnh!” Trần Vận xiết năm tay, “Quả quýt tôi bóc hết mười phút đó!”

Phụ nữ nổi giận lên vẫn rất kh ủng bố, từng đấm một nện lên người Phương Bạch Cảnh, có điều may sao trên thân cô còn trang phục diễn nặng nề, Phương Bạch Cảnh vẫn kịp chạy trốn.

Cậu vừa lao đảo chạy, vừa quay đầu giải thích với Trần Vận: “Chị Trần! Xin lỗi! Em thay đồ xong sẽ đổi cho chị quả khác!”

Phương Bạch Cảnh chạy đi về phía phòng nghỉ. Cậu có chút mù đường, vừa đến trường quay này chưa lâu, hôm qua trên cửa phòng còn có bảng tên với số hiệu, hiện tại chẳng còn lại gì.

Phương Bạch Cảnh lấy di động ra gọi cho Kỷ Vĩ Nhạc.

Trợ lý nhỏ của cậu hôm nay ngủ quên, đang trên đường chạy tới, chỉ có thể nói với cậu qua điện thoại: “Dễ tìm lắm! Ngay ở cuối đường thôi! Cậu đi đến cuối là được!”

Quả thật dễ tìm, mặt Phương Bạch Cảnh lạnh te đứng trước hai cánh cửa, thời điểm điện thoại lại cho Kỷ Vĩ Nhạc thế nào cũng không bắt máy.

Cậu chần chừ một chút, thử gõ lên cánh cửa bên phải, không ai đáp lại thì phải là phòng trống. Phương Bạch Cảnh mới vừa hơi đẩy cửa ra, bàn chân liền bị bình nước quăng đổ bên cạnh làm ướt.

“Tôi bảo cậu đi mua giúp cái quạt! Như thế nào mà đi ——”

Người trong phòng nói được một nửa liền ngừng bật, bên trong chính là Trang Thành Ngôn được mệnh danh công tử hào hoa, cũng là nam chính trong phim.

Phương Bạch Cảnh không có giao thiệp gì với hắn, nhưng bình thường cậu cảm thấy tính tình Trang Thành Ngôn cũng rất tốt, hiện tại là lần đầu tiên..... Gặp được bộ dáng nổi cáu của hắn.

Xấu hổ nhất chính là, thân trên của Trang Thành Ngôn còn chưa mặc đồ, đáng người hắn rèn luyện không tồi, nhưng trên bờ vai rộng lại chỉ chút trái đầy những dấu roi, thậm chí có vài vết vẫn còn đỏ, vừa nhìn đã biết còn mới tinh.

“.....”

Hai bọn họ đối diện, Phương Bạch Cảnh rõ ràng cảm nhận được sự tàn bạo trong dung mạo của Trang Thành Ngôn. Cậu tự biết đuối lý, nhanh chóng bỏ lại một câu “Xin lỗi”, nhanh nhẹn đóng cửa bỏ chạy.

Phương Bạch Cảnh hoả tốc mở tung cánh cửa bên trái, còn thuận tay khóa trái cửa lại.

..... Cậu thật không ngờ Trang Thành Ngôn lại chơi bạo như vậy.

Loại đam mê đặc thù này xem như không lạ lòng gì, nhưng Phương Bạch Cảnh vẫn là lần đầu tiên trực diện chứng kiến, cậu tạm thời tính có chút chưa tiêu hóa được.

Tay Phương Bạch Cảnh bất giác sờ lên lưng mình, thở phào nhẹ nhõm —— vẫn còn may, Phó Phong không có đam mê này, bằng không thời điểm cậu xuống tay khẳng định không biết nặng nhẹ gì, đánh Phó Phong phát khóc thì không hay lắm.

Nhưng Phương Bạch Cảnh lại hồi tưởng đến kinh nghiệm bị Phó Phong đề lên đui đánh mông. Đồng thời với giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi, cậu đột nhiên lại có điểm mất mát, vì sao Phó Phong lại không có đam mê này chứ?

Chương 11

11.

“Mày với Phó Phong ai là cha thế?”

Phương Bạch Cảnh mới vừa thay trang phục diễn xong xuôi dưới sự trợ giúp của nhân viên hoá trang, Kỷ Vĩ Nhạc rốt cuộc mới lè mề chạy đến. Hắn là chạy như điên từ cổng trường quay vào, cả người đều là mồ hôi.

“Dừng đó ——”

Trước lúc hắn tới gần, Phương Bạch Cảnh ngồi ở trước gương trang điểm biến sắc, vươn tay xòe lòng bàn tay ra ngoài hướng về phía Kỷ Vĩ Nhạc: “Anh đừng lại đây! Tôi ngửi thấy mùi rồi!”

Kỷ Vĩ Nhạc lôi chiếc ghế dựa ngồi xuống trước điều hòa, kéo cổ áo hong gió, rốt cuộc phát hiện cuộc điện thoại bị nhỡ trên di động của mình.

Hắn xoay người, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt Phương Bạch Cảnh qua gương, trên gương trang điểm khảm đầy đèn LED, thật dễ dàng soi rõ môn một tất cả những khuyết điểm trên mặt, song chỉ có thể soi được lông tơ mỏng manh trên mặt Phương Bạch Cảnh.

Cậu ngửa đầu, diện mạo là hoàn toàn trái ngược với tính cách.

Chị gái trang điểm đang kẻ mắt cho cậu, Phương Bạch Cảnh phối hợp nhìn lên trần nhà. Kỷ Vĩ Nhạc trộm thương tiếc trong lòng một chút, tính nết Phương Bạch Cảnh tệ như thế mà sở hữu gương mặt ưa nhìn đến vậy, hỏi: “Bạch Cảnh, điện thoại cho tôi làm gì đấy?”

Eyeliner của Phương Bạch Cảnh vừa vặn được kẻ xong, nét bút không dày không đậm, chỉ là kéo dài đuôi mắt thêm chút.

Mí mắt cậu khẽ nhấc lên, cách gương liếc Kỳ Vĩ Nhạc một cái, cuối cùng quay đầu “Hừ” một tiếng. Tiếng “Hừ” rất nặng rất kỳ cục.

Kỳ Vĩ Nhạc không hiểu nguyên do chớp mắt mấy cái, hỏi: “Làm sao vậy?”

Phương Bạch Cảnh liếc ngoài cửa, nhếch môi để MUA thoa son cho mình, mơ hồ không rõ nói câu: “Không có gì.”

Dù sao cũng tính là phá vỡ bí mật của người khác, thời điểm Phương Bạch Cảnh trông thấy Trang Thành Ngôn trên trường quay luôn cảm thấy có chút ngại ngùng. Trang Thành Ngôn có lẽ cũng nghĩ như vậy, hai bọn họ chỉ cần tránh được đối phương thì liền tránh.

Có điều may sao bộ phim này là phim nữ chính, cảnh đối diễn của cậu cùng Trang Thành Ngôn không nhiều lắm, nghe ý tứ của đạo diễn thì chuẩn bị tối nay quay chung hết luôn.

Phương Bạch Cảnh và hẳn cứ xem đối phương thành không khí như vậy một hồi, nhưng cậu cũng coi lời của Phó Phong như gió thoảng qua tai, rúc rích với Trần Vận đến thân thiết, dẫu rằng..... Vẫn là duy trì chút khoảng cách, tối thiểu là nghe lời diễn theo đúng kịch bản.

Sau một lần Phó Phong tra xét hết mười tám đời tổ tiên của Trần Vận, mới cực kỳ miễn cưỡng chấp nhận mối quan hệ bạn bè đơn thuần không ám muội gì giữa cô và Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh cùng Trần Vận ngồi bên cạnh chờ diễn, cậu gọi cafe cho đại bộ phận người trong đoàn, biết Trần Vận sợ béo, cố ý cấp chọn một cốc Iced Americano, bản thân chẳng chút áp lực tâm lý cầm cốc Frappuccino uống.

Uống được một nửa, Trang Thành Ngôn cuối cùng tiến đến, trời nóng đỏ lửa, trên người hẳn ngược lại còn mặc áo khoác màu đen, thoạt nhìn như quỷ hút máu mới bước khỏi pháo đài cổ.

“Hắn không nóng à?” Trần Vận nhin không được nhỏ giọng hỏi, “Nóng chết người thế này, tôi thấy người hắn phải chảy được cả xô mồ hôi.”

Phương Bạch Cảnh lơ đãng đáp một tiếng “Vâng”.

Cậu phỏng đoán bộ dạng chơi bởi của Trang Thành Ngôn, lần này có thể không chỉ là lưng, mà trên cánh tay cũng có vết thương, cho nên mới phải che chắn lại. Cơ mà đây là chuyện người khác, Phương Bạch Cảnh thuận miệng nói một câu: “Có lẽ bị cảm rồi.”

“Chắc thế.” Trần Vận bình luận, “Sắc mặt thì tái nhợt, nhìn quầng mắt thì cũng là mất ngủ thời gian dài.”

Cô cau mày, nghĩ đến vấn đề rất có tâm sự nghiệp: “Chẳng lẽ là buông thả quá độ với bạn gái, đến lúc với tôi thì làm ăn thế quái nào được?”

Phương Bạch Cảnh bị câu hỏi bất ngờ không kịp đề phòng này của cô làm cho sặc suyết chết, một ngụm Frappuccino bị nghẹn lại tại cổ họng, ho đến tối tăm trời đất.

Trần Vận liếc mắt nhìn cậu, mắng: “Bị dở à!”

“Chị Trần! Chuẩn bị đến chị rồi!” Nhân viên trường quay đứng trước cameras cuối cùng quay sang gọi người, Phương Bạch Cảnh nhẹ nhàng thở ra.

Có điều trạng thái hôm nay của Trang Thành Ngôn rất không ổn, lại bắt đầu NG không ngừng nghỉ, Phương Bạch Cảnh nhìn sắc mặt Trần Vận, cảm thấy cô là sắp bùng nổ ở bên cạnh.

Phương Bạch Cảnh chờ ở ngoài đến buồn ngủ rũ rượi, Kỷ Vĩ Nhạc lại đột nhiên đưa di động đang reo của cậu tới. Cậu cúi đầu nhìn, khóe miệng thật tâm kéo lên: “Nhóc Tiêu! Sao lại dùng số di động trong nước thế này, đã trở về rồi à?”

Cậu với Tiêu Kinh là bạn tốt hơn mười năm, chẳng qua mấy tháng trước, Tiêu Kinh bị cha hắn cho sung quân đến Châu Phi, lúc này mới không gặp

một thời gian.

“Mẹ nó mấy hôm trước đã gửi tin nhắn báo tao sắp về đây! Mà lại con mẹ nó không đọc tin nhắn hả?”

Tiêu Kinh mở miệng vẫn là không tổ chất y như trong kí ức của Phương Bạch Cảnh. Cậu lúi điện thoại ra xa chút, tránh cho bản thân bị giọng bờ rỗng của Tiêu Kinh làm điếc, đương nhiên nói: “Trong di động nhiều tin nhắn lắm! Ai biết mà nhắn lúc nào?”

“Xéo mẹ đi!” Tiêu Kinh cười mắng, “Tối tìm mà hẹn bữa cơm tối! Ăn chứ?”

Phương Bạch Cảnh cười nói: “Đương nhiên rồi, mà chọn chỗ đi, tao quay xong sẽ tới!”

Cậu lại tám chuyện nhảm nhí bảy tám câu cùng Tiêu Kinh, rồi mới ngắt điện thoại.

Bạn bè đã lâu không gặp mới trở về, Phương Bạch Cảnh chắc chắn rất vui vẻ, nhưng cúp điện thoại rồi, cậu mới tức thì nhớ tới sự tồn tại của Phó Phong.

Chỉ là..... Chỉ là ăn một bữa cơm với bạn mà thôi.

Phương Bạch Cảnh chợt dạ trong lòng, tự đấu tranh giây lát mới điện thoại qua cho Phó Phong.

Chỉ là ăn một bữa cơm với bạn bè, thông báo với y một tiếng thì có sao!

Phó Phong mỗi lần nhận điện thoại của cậu đều rất nhanh, giọng nói của y nghe ra có chút bất ngờ: “Làm sao vậy?”

Ngữ điệu của Phương Bạch Cảnh nghiêm trang, như học sinh tiểu học báo cáo với giáo viên, nhưng lại không giấu được sự vui thích: “Tiêu Kinh đã trở lại, buổi tối tôi đi ăn cơm với cậu ta!”

Ý tứ chính là buổi tối không trở về dùng bữa.

“..... Tiêu Kinh sao?”

“Đừng nói anh không biết cậu ta nhé.” Phương Bạch Cảnh khinh bỉ, “Hai người rõ ràng có quen biết.”

Đích xác là có quen.

Phó Phong ngồi trước bàn công tác, y bỗng nhiên đứng lên đi tới bên cửa sổ sát sàn, dưới chân là độ cao làm cho người có chứng sợ độ cao phải nhũn chân.

Y lấy một điều thuốc từ trong bao ra, cắn trên môi.

Phó Phong nói: “Có quen.”

Bật lửa châm điều thuốc trên môi, tư thế hút thuốc của Phó Phong không quá thuần thực: “Đi đi, nhớ gửi địa chỉ cho tôi.”

“Biết rồi! Biết rồi!”

Phương Bạch Cảnh chỉ là nói với y mấy câu liền không kiên nhẫn, qua đường truyền âm thanh, Phó Phong có thể tưởng tượng đến bộ dáng nhướn mày bên đầu kia điện thoại, sinh động như một bức tranh của Phương Bạch Cảnh.

Nhưng lần này Phương Bạch Cảnh thẽ mà không gấp rút ngắt điện thoại, ngược lại lưỡng lự cứng ngắc hỏi một câu: “Anh, anh lại hút thuốc đấy à?”

Âm thanh của Phương Bạch Cảnh như gió thoảng, mơ mơ hồ hồ.

“Ừ.” Phó Phong đáp, “Không hút nữa.”

Y trở tay dụi tắt đầu mẫu thuốc lá vào gạt tàn, lại dặn dò một câu: “Về sớm một chút, tôi tới đón em.”

Phương Bạch Cảnh không cam tâm đáp vài tiếng, “Tút ——” một cái ngắt điện thoại.

Phó Phong nghe xong một hồi âm báo bận bên tai, mới thu mắt bỏ di động xuống bàn, trong văn phòng thoảng hương thuốc lá như có như không.

Y không nghiện thuốc lá, kỳ thật là không thích hút thuốc, song thuốc lá quả thật thứ dùng để hồi phục tâm tình rất tốt, hoặc là nói có thể giúp y tỉnh táo lại.

Phó Phong đương nhiên biết Tiêu Kinh, rất lâu rất lâu trước kia, Phó Phong đã biết Tiêu Kinh là bạn thân thiết của Phương Bạch Cảnh —— quan hệ giữa hai bọn họ tốt đến mức mặc chung một cái quần, thậm chí còn tốt hơn rất nhiều quan hệ giữa anh em ruột thịt.

Ấn đường y hơi nhăn lại.

Về rồi thì thôi, tuy rằng Tiêu Kinh chướng mắt, nhưng Phương Bạch Cảnh là thật lòng thật dạ coi hẵn như bạn bè thân thiết nhất.

Thế nên lúc đó khi cha Tiêu Kinh nói chuyện về hẵn với y, đầy mặt âu sầu hỏi y “Có nên đưa Tiêu Kinh đến Châu Phi trui rèn một thời gian hay không”, Phó Phong cũng chỉ là gật đầu, cho một ý kiến đúng trọng tâm: “Có thể cho cậu ấy đi mấy tháng.”

Tiêu Kinh đi rồi, thời gian Phương Bạch Cảnh ở bên y nhiều hơn rất nhiều.

*

Phương Bạch Cảnh diễn xong, vội vàng chạy đến nơi đã hẹn cùng Tiêu Kinh. Tiêu Kinh chọn một nhà hàng ở tầng cao, trong nháy mắt cậu bước vào, chợt nghe thấy tiếng violin dịu dàng bay bổng, da gà của Phương Bạch Cảnh thiếu chút nữa rớt đầy đất.

Cậu liếc mắt một cái liền thấy được Tiêu Kinh ở một góc, cấp tốc bước tới trực tiếp chào hỏi với cái gáy của hẵn: “Mày có bệnh à? Hai ta dùng bữa, sao lại chọn cái chốn thế này hả?”

Tiêu Kinh thực vô tội xoay đầu qua nói: “Món ngọt tráng miệng của nhà hàng này ngon lắm.”

Phương Bạch Cảnh đỡ trán, thuận tay kéo ghế dựa ngồi xuống.

Bên cạnh mở sẵn một chai champagne, Tiêu Kinh hỏi: “Uống không?”

Phương Bạch Cảnh gạt đầu, nhân viên phục vụ bên cạnh bưng bình rượu lên, rót rượu cho cậu.

Nửa năm không gặp, Phương Bạch Cảnh cũng không cảm thấy Tiêu Kinh có biến đổi bao nhiêu, chỉ ít thì cái miệng xấc xược này một chút cũng không thay đổi.

“Cái đêch chứ! Cha tao thật sự chẳng có tình người tý nào! Lúc đó cứ tưởng ông ấy nói cho tao đến Châu Phi Châu đào kim cương chỉ thuận miệng nói nói bừa, kết quả thật sự là tổng tao sang đó luôn??”

“Hiện tại về nước vẫn là tao trộm chạy về đây chứ!”

Tiêu Kinh vươn tay so màu da của mình cùng Phương Bạch Cảnh: “Mày xem tao phơi nắng thành bộ dáng gì rồi này!”

Phương Bạch Cảnh bị hấn làm cho đau đầu, đưa ngón tay đặt lên miệng mình làm động tác yên lặng: “Suýt.”

Tiêu Kinh âu sầu bi thương nói: “Tình ta đã phôi pha rồi sao?”

“Tình chúng ta chẳng phải vẫn nhạt nhẽo vậy à?”

“.....” Tiêu Kinh áp chế k1ch thích muốn đánh nhau với Phương Bạch Cảnh, nhỏ giọng hỏi han, “Vậy mày với Phó Phong vẫn tốt chứ?”

Bàn tay cầm nĩa của Phương Bạch Cảnh đột nhiên dùng một chút lực, cậu nhếch môi, trào phúng mưởi phần nói: “Tốt muốn chết, tốt như quan hệ giữa mày với cha mày đó.”

“Vậy mày với Phó Phong ai là cha thế?”

Phương Bạch Cảnh không nhìn được nhắc chân qua nhưng cậu vẫn kiên dè xung quanh, nghiêm mặt nói: “Đương nhiên là tao!”

Chứng kiến bộ dạng này của Phương Bạch Cảnh, Tiêu Kinh thoáng nhẹ nhàng thở ra, chí ít là Phó Phong không làm gì cậu cả.

Tiêu Kinh vẫn rất áy náy, dù sao Phó Phong với Phương Bạch Cảnh ở bên nhau có chút liên quan đến hắn.

Hắn xoắn xuýt nói: “Lát nữa tao sẽ chia một nửa đồ ngọt cho mày.”

“Dở hơi, ai muốn ăn đồ của mày chứ.” Phương Bạch Cảnh vẫn là mạnh miệng mềm lòng, “Không phải sợ đói, không đủ thì gọi thêm, hôm nay tao mời khách.”

Phương Bạch Cảnh không có khẩu vị gì, chống má xem Tiêu Kinh ăn là phần nhiều, cuối cùng thật sự là bị tướng ăn xấu xí của Tiêu Kinh làm ghét bỏ mà dời tầm mắt nhìn quanh bốn phía.

Người trong nhà hàng không nhiều lắm, chỉ có vài người ngồi thưa thớt.

“Tinh ——”

Thang máy ngoài cửa mở ra trong khoảnh khắc Phương Bạch Cảnh quay đầu, bóng người đi ra làm cho cậu thất thần, là một người đàn ông tóc nâu mắt đen, nhưng ngũ quan nhẹ nhàng thiên về người Châu Á, dường như là con lai.

Trên người gã mặc chiếc áo sơ mi sành điệu, bên tay phải dẫn theo một thiếu niên thanh tú, hất cằm nhìn thẳng tiến về phía trước.

Gã càng đến gần, Phương Bạch Cảnh càng thấy rõ vết sẹo nhỏ trên trán hơn.

“Két ——”

Phương Bạch Cảnh không tự chủ được bật dậy, ghế dựa bị kéo mặt đất, phát ra âm thanh có phần chói tai, có điều chỉ có Phương Bạch Cảnh mới có thể nghe thấy.

Tiêu Kinh vẫn đang vui đầu ăn cơm, phỏng chừng chẳng nghe thấy gì.

Tốc độ tim đập của cậu có chút nhanh, mãi đến khi người kia bước ra khỏi phạm vi tầm nhìn của cậu, Phương Bạch Cảnh vẫn không trấn áp được trống ngực của mình.

Di động đúng lúc im lặng lấp lóe —— là điện thoại của Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh nhận điện thoại, di động dán tại bên tai phát nóng, âm thanh của Phó Phong truyền đến: “Ăn xong chưa?”

“Tôi thấy người kia.” Phương Bạch Cảnh mờ mịt trừng mắt nhìn, kỳ thật cậu cũng không sợ hãi, chỉ là âm thanh của Phó Phong làm cho cậu càng thêm yên tâm.

Phương Bạch Cảnh nhỏ giọng nói: “Tôi nhìn thấy người lần trước bị tôi đánh vỡ đầu.”

Tiếng động bên đầu Phó Phong thoáng tĩnh lặng, Phương Bạch Cảnh lại nghe thấy tiếng mở cửa nặng nề, rồi sau đó là tiếng phở xá sầm uất huyền não, xen lẫn trong đó là âm thanh của Phó Phong: “Chờ tôi một chút.”

Phương Bạch Cảnh bấy giờ mới nhận ra nói: “Anh ở đâu vậy?”

Phó Phong lời ít ý nhiều nói: “Dưới tầng.”

Giọng nói của y mang theo ý nhắc nhở nhàn nhạt: “Đừng lộn xộn, chờ tôi đi lên.”

Chương 12

12.

“Tôi nhớ rõ em đàn rất êm tai”

Phương Bạch Cảnh chưa từng nghĩ Phó Phong sẽ đến nhanh như vậy.

Trên người y còn mặc bộ quần áo ban ngày kia, cà vạt trên cổ có chút xiên xẹo, Phương Bạch Cảnh liếc mắt một cái liền nhìn ra là của mình buổi sáng tùy tiện thắt ra.

Phó Phong đi tới, đầu tiên là gật đầu ra hiệu với Tiêu Kinh. Quan hệ giữa y với Tiêu Kinh rất bình thường, nửa năm không gặp, Phó Phong cũng chỉ là ngắn gọn rõ ràng chào hỏi một câu: “Đã lâu không gặp.”

Ngữ khí lãnh đạm, không nghe ra được một chút xú ý tứ muốn gặp gỡ.

Bàn tay y rất tự nhiên đặt trên lưng ghế dựa của Phương Bạch Cảnh, như thể đang phân chia lãnh địa, Phó Phong cúi đầu hỏi: “Ăn no chưa?”

Phương Bạch Cảnh theo bản năng gật đầu.

“Về về nhé?”

“.....”

Phương Bạch Cảnh chần chừ liếc nhìn Tiêu Kinh ngồi ở đối diện một cái, rồi lại nhìn hướng trong phòng, cuối cùng gật đầu nói: “Về thôi.”

Phó Phong “Ừ” một tiếng, thay Phương Bạch Cảnh chào Tiêu Kinh: “Tạm biệt.”

Bọn họ mới vừa đứng dậy khỏi chỗ ngồi, người đàn ông kia cũng vừa khéo đi ra, lần này không còn bị điểm mù nữa, ba người vừa vận dụng phải nhau.

Song cũng chỉ là nhìn thấy, khoảng cách giữa bọn họ cùng người nọ còn cả một đoạn rất xa.

Vẻ mặt của người nọ để lộ chút kinh ngạc, Phương Bạch Cảnh phát giác gã là đang nhìn Phó Phong, cậu theo bản năng nắm lấy vạt áo y.

Người nọ tiến lên phía trước vài bước, thoát nhìn là muốn tiếp cận nói chuyện cùng bọn họ, nhưng bước chân gã dưới ánh mắt của Phó Phong chậm dần, cuối cùng ngừng lại.

Phương Bạch Cảnh được Phó Phong dắt đi vào trong thang máy, thang máy đi xuống từng tầng một, chờ đến khi ngọn gió đêm đặc trưng của đêm hè phả lên mặt, Phương Bạch Cảnh mới dần dần phục hồi tinh thần lại.

Cậu kỳ thật đã chẳng còn nhớ rõ khuôn mặt của người đàn ông kia lắm, chỉ có chớp mắt nhìn thấy gã mới có thể hồi tưởng lại.

Chủ yếu là do bộ dáng vớ đầu của gã khi đó rất thảm, Phương Bạch Cảnh không nhận được mà bật tiếng cười nhẹ nhõm.

Lại nói tiếp, nghiệt duyên của cậu với Phó Phong chủ yếu vẫn là vì đồ ngốc kia.

*

Ngày đó là sinh nhật của Tiêu Kinh.

Trước khi đi, Phương Bạch Cảnh nghĩ rằng mấy chỗ cậu với Tiêu Kinh thường lui tới không phải tiệc tại gia thì cũng là hội hè đình đám, không ngờ lại khác hẳn với suy nghĩ của cậu, sinh nhật Tiêu Kinh năm nay ngược lại là chọn một câu lạc bộ khiêm nhường, đơn giản bao hai tầng.

Phương Bạch Cảnh không chơi bởi cùng đám cậu ấm cô chiêu thủ đô, cậu cũng chẳng hòa hợp được, chỉ có phần thân quen nhất với Tiêu Kinh.

Bởi vì Phương Bạch Cảnh cảm thấy Tiêu Kinh là đồ ngốc hiền lành.

Nhưng Phương Bạch Cảnh lại có chút quen mắt với đại đa số người ở nơi này, đám công tử ngày thường cà lơ phất phơ hôm nay lại ăn vận nghiêm chỉnh, những nữ sinh ngày thường trắng lệ đêm nay lại càng ăn diện xinh đẹp vô cùng.

Phương Bạch Cảnh cúi đầu nhìn áo lông dày nặng trên thân mình.

Hiện tại là mùa đông, trong phòng bật hệ thống sưởi kỳ thật rất ấm, chính là Phương Bạch Cảnh có phần sợ lạnh.

“Ông mặc vậy mà tới á?” Gã công tử có quen biết với Phương Bạch Cảnh cười cười, “Tiêu Kinh không báo với ông một tiếng à?”

Tiêu Kinh bất ngờ vỗ tay một cái nói: “Cái đ.đ! Tao quên nói với mày hôm nay có mời khách quý mất rồi!”

Phương Bạch Cảnh chẳng nề hà nhướn mi: “Không phải sinh nhật của mày à, liên quan gì đến người khác chứ?”

CẬY THUẬN MIỆNG HỎI CẬU: “VẬY KHÁCH QUÝ LÀ AI THẾ?”

Tiêu Kinh đúng lý hợp tình nói: “Phó Phong đó! Mày có thể không biết, có điều lần trước chẳng phải mày nói muốn đi thử vai trong kịch bản nào đó sao, tao nhớ rõ y chính là nhà đầu tư. Bình thường y cũng không tham dự loại hoạt động thể này đâu, tao phải tốn không ít nước miếng mới mời được y ——”

Hắn nói còn chưa nói hết, Phương Bạch Cảnh đã nghiêng răng nghiêng lợi nói câu: “Thật lòng cảm ơn mày.”

Dưới tầm mắt luống cuống của Tiêu Kinh, Phương Bạch Cảnh đột nhiên nâng bước đi ra phía ngoài cửa.

Vài ngày trước, cậu mới vừa hất cafe vào mặt Phó Phong, y trong mắt cậu hiện tại chính là đồ thần kinh. Trực giác của Phương Bạch Cảnh nói với

cậu, cậu phải cách xa Phó Phong một chút.

“Này! Phương Bạch Cảnh!” Tiêu Kinh vừa gọi vừa chạy sau lưng cậu, oán giận nói, “Mày sao chẳng biết nhận lòng tốt của người ta thế!”

Bước chân của Phương Bạch Cảnh càng lúc càng nhanh, cười khẩy với hắn: “Thì nói rồi đó, cảm ơn mày.”

Tiêu Kinh lải nhải căn nhắc bám sát theo sau mong cậu nói: “Làm sao thế? Chẳng lẽ mày thanh cao đến nỗi khinh thường đi cửa sau à?”

Tao đi cửa sau y thế quái nào được, xác suất tao bị y đi cửa sau còn lớn hơn nhiều!

Phương Bạch Cảnh thiếu chút nữa xoay người rống một tiếng đáp trả, cậu thật vất vả mới đi được đến trước cửa, ngón tay còn chưa kịp sờ vào tay nắm cửa sảnh tiệc, cửa đã lại bị người mở ra từ bên ngoài.

Phương Bạch Cảnh dừng chân đứng ở nơi đầu gió, đứng ở cửa chính là Phó Phong. Trên người y mặc chiếc áo khoác dày nặng, chất lông cừu cực đắt tiền, buông dài xuống tận bắp chân.

Bên ngoài đang rơi tuyết, trên vai Phó Phong còn tích mấy đóa hoa tuyết chưa kịp tan.

Phương Bạch Cảnh đứng gần y, hơi lạnh trên người y phả thẳng vào mặt, Phương Bạch Cảnh theo bản năng lùi ra sau mấy bước.

Cậu vội vàng dời tầm mắt khỏi người Phó Phong, nghiêng người muốn ra ngoài qua khe hở. Phương Bạch Cảnh nín thở, thực lo lắng y lại đột ngột phát điên.

Gió ngoài cửa khô nẻ hoàn toàn bất đồng với gió ấm trong phòng, trên người Phương Bạch Cảnh vẫn là chiếc áo lông rộng rãi, không chống đỡ được gió đông trắng trợn, cậu bị lạnh đến co quắp lại.

Phó Phong không để cho cậu đi, cánh tay cậu trong không gian chật hẹp không thể tránh cọ vào người Phó Phong, hơi thở giữ trong cổ họng của Phương Bạch Cảnh vừa thoát ra lại được cậu nín lại.

Trong khoảnh khắc lướt qua vai nhau, cổ tay Phương Bạch Cảnh bất chợt bị người giữ lại, nhiệt độ ngón tay Phó Phong lạnh như thể viên nước đá.

Chẳng biết có phải tình cờ hay không, ngón tay Phó Phong trong lúc vô tình cố ý đặt lên phía trên mạch máu yếu ớt của cậu.

“Bên ngoài rất lạnh.” Phó Phong tăng thêm chút lực dẫn cậu vào phòng, “Vào đi.”

Phương Bạch Cảnh lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác chân tay luống cuống, con người Phó Phong quá khó hiểu, cậu nhất thời không hiểu Phó Phong là muốn tính sổ với cậu hay là muốn gỡ thủ đoạn gì mới đây.

Cậu cảnh giác nhìn chăm chăm Phó Phong, muốn hất tay y ra, nhưng lại phát hiện lực tay nhìn nhẹ như lá rơi kia lại nặng tựa ngàn cân, xiết xương cổ tay cậu đến phát đau.

Phương Bạch Cảnh lạnh lùng hạ mi nói: “Buông tay ra.”

Cậu chẳng muốn giữ mặt mũi gì với Phó Phong, nhưng hôm nay là sinh nhật của Tiêu Kinh, cậu không thể không kiềm chế tính tình cho Phó Phong chút thể diện, nhiều nhất chỉ có tỏ chút sắc mặt, không thể nào trở mặt với nhau.

Nhưng Phó Phong thoát nhìn lại như muốn khiêu chiến giới hạn của cậu, ngón tay đã hồi nhiệt vẫn khóa trên cổ tay cậu.

Bầu không khí giữa hai bọn họ thật sự là quá kỳ diệu, chặn ở cửa lại càng thu hút ánh mắt của mọi người, sắc mặt Phương Bạch Cảnh ngờ ngàng lặp lại lần nữa: “Anh buông tay ra.”

Cánh cửa rộng mở nặng nề khép lại, phát ra một tiếng “Rầm” rất nhỏ.

Ánh sáng mờ tối bên ngoài bị chặn lại, Phương Bạch Cảnh đến giờ mới bất giác nhận ra hai bọn họ đứng gần nhau đến thế nào.

Áo khoác đen nổi bật trên nền trắng, trong khoảng cách gần đến mức nghe được cả tiếng hô hấp, từng sợi lông mi rõ nét của Phó Phong chạm vào trong tầm mắt của cậu.

Mắt Phó Phong khẽ nheo lại, tầm nhìn dính lên người cậu.

Y nghiêng đầu thấp giọng bảo vệ sỹ đi theo phía sau đóng chặt cửa lại, âm thanh rất nhẹ, chỉ có Phương Bạch Cảnh cùng y nghe thấy.

Phương Bạch Cảnh không tin nổi ngẩng đầu: “Anh muốn làm gì thế?”

Phó Phong rút cuộc buông lỏng tay, trong sảnh tiệc vang tiếng hòa tấu violon, y cúi đầu nói từng chữ rõ ràng: “Bên ngoài lạnh lắm, đừng đi ra.”

“Tôi với anh thân quen lắm à?” Phương Bạch Cảnh giận đến bật cười, “Tôi thấy anh tự tiện quá rồi đấy.”

Phó Phong thoáng nhú mày, rất nhanh lại giãn ra, nhanh đến mức Phương Bạch Cảnh còn tưởng rằng mình hoa mắt.

Y bình thản ung dung nói: “Rồi sẽ thân.”

“Thân cái rắm ấy!” Phương Bạch Cảnh dùng sức hất tay ra, “Buông cái tay bẩn thủ của anh ra, tởm chết được.”

Cậu vẫn còn chưa hết giận, ghét bỏ trừng mắt dùng âm giọng mỉa mai: “Đồ gay chết tiệt!”

Phó Phong bị cậu chỉ thẳng vào mặt mà chửi như vậy, nhưng vẻ mặt chẳng chút biến động, chỉ là lực trên tay càng khiến Phương Bạch Cảnh khó lòng thoát khỏi.

Bởi Phó Phong, không ai dám đứng gần hai bọn quá, chỉ dám trộm ngẩng đầu liếc nhìn mấy cái giữa lúc nâng chén cụng ly.

Tiêu Kinh nhìn đến tim đập thành thịch, bởi vì đã nhìn ra Phương Bạch Cảnh sắp không nhịn được muốn động thủ, hắn kiên cường xông đến, kéo miệng cười chào hỏi với Phó Phong: “Cậu chủ Phó! Đã lâu không gặp!”

Hắn chặn trước người Phương Bạch Cảnh, khô khan cười: “Đây là bạn em đó, đã mạo phạm đến anh rồi sao?”

Sắc mặt Phó Phong lãnh đạm, trên người y dường như mang theo áp suất thấp.

Ánh mắt y như chim cắt, lướt qua Tiêu Kinh đứng giữa hai bọn họ, cuối cùng dừng trên thân Phương Bạch Cảnh, quét nhanh qua đường hàm xiết chặt của cậu.

“Không.”

Phó Phong rút cuộc mở miệng, cũng buông lỏng tay ra, âm thanh của y trầm thấp như tiếng đàn cello: “Chơi vui vẻ nhé.”

Sau khi y rời khỏi, Tiêu Kinh như sắp tê liệt ngã vào người Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh ghét bỏ đẩy đầu hắn ra, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Xem cái bộ dạng kinh hãi mới này của mày kia! Mày sợ y vậy à?”

“Bình thường thôi.” Tiêu Kinh nhỏ giọng thì thầm nói, “Tao cũng chẳng biết sao y lại chơi với tao nữa, y vẫn luôn coi khinh đám công tử dốt nát bất tài bọn mình mà.”

Kỳ thật nói chơi cùng cũng chẳng đến, nhưng tối thiểu hắn với Phó Phong coi như cũng thân quen hơn một chút.

Tiêu Kinh hiếu kỳ hỏi han: “Mày với y có vương mắc gì à?” Hắn cực kỳ khó hiểu: “Không phải chứ! Hai người chúng mày thì có gì mà dính dáng đến nhau?”

Phương Bạch Cảnh chẳng thể nào nói nổi chuyện mình bị một người đàn ông coi trọng, cậu bực dọc há miệng lại là: “Tao vừa nhìn đã không vừa mắt y rồi, có được không?”

“Được không á?” Tiêu Kinh đi theo sau môn cậu nh ỏ giọng nói, “Tuy rằng y thoát nhìn quả thật rất ngứa đòn, nhưng người ta cũng có tư cách để ra vẻ đó!”

Phương Bạch Cảnh bị hấn ồ ào đến đau đầu, ngừng bước chân: “Đừng làm phiền tao nữa, để tao một mình là được.”

Cậu chỉ chỉ đám người: “Mày ra chơi với bọn họ đi.”

Dù sao hiện tại cũng chẳng đi được, Phương Bạch Cảnh thầm muốn tìm một chỗ yên lặng ngồi đợi một lúc.

Tầng một quá ồn, Phương Bạch Cảnh xoay người đi lên cầu thang xoắn.

Cầu thang có trải thảm, dẫm lên trên không có tiếng động gì, Phương Bạch Cảnh dừng lại ở chiếu nghỉ, nhào người dựa trên tay vịn thang hình vòng cung.

Tiếng violin ngừng lại, thay thế bằng tiếng dương cầm lưu loát tựa ánh trắng, Phương Bạch Cảnh cúi đầu nhìn, ngồi trước đàn dương cầm màu đen cực đại, là một thiếu nữ mặc váy dài màu lam thướt tha.

Ngón tay ngọc của nàng lướt trên phím đàn, như là đang khiêu vũ.

Tiếng dương cầm như dòng suối ấm, có thể xoa dịu tâm hồn người, đặc biệt là loại người nằm bên dương cầm mà trưởng thành như Phương Bạch Cảnh.

Ngón tay Phương Bạch Cảnh vô thức gõ nhịp trên thanh vịn, dung mạo tươi tỉnh, khi ngọn đèn chiếu rọi xuống, như những vì sao lấp lánh nơi đáy mắt cậu.

Đột nhiên, lỗ tai Phương Bạch Cảnh động dậy, cậu nghe được sau lưng bất chợt có tiếng bước chân tới gần.

Phương Bạch Cảnh quay đầu, khi phát hiện đúng là thứ âm hồn bất tán Phó Phong, vẻ mặt nguyên bản thoải mái dễ chịu tức thì thay đổi.

Phó Phong đứng cách cậu không xa, chậm rãi theo bậc thang đi lên, không gian chiều nghỉ rất lớn, nhưng Phó Phong vẫn muốn chen đến bên cạnh Phương Bạch Cảnh.

Y không nắm nhoài lên như thế không xương cốt giống Phương Bạch Cảnh, mà chỉ nhẹ nhàng vươn tay khoát lên trên.

Phó Phong nhìn xuống theo tầm mắt của Phương Bạch Cảnh, ánh mắt u ám, lại có chút trống rỗng, y bất chợt mở miệng nói: “Tôi nhớ rõ ——”

Giọng nói của y thoáng ngừng, mới tiếp tục nói: “Em đàn rất êm tai.”

Chương 13

13.

“Em đang sợ sao?”

Phương Bạch Cảnh đã rất nhiều năm không đánh đàn, chuẩn xác mà nói, là rất nhiều năm không đánh đàn trước mặt người ngoài.

Lần gần nhất của cậu, cũng phải truy ngược đến một show tạp kỹ hồi cậu mới debut, song đây cũng đã là chuyện của ba năm trước.

Phương Bạch Cảnh theo bản năng kéo giãn khoảng cách với Phó Phong. Phó Phong trong mắt cậu đã là đồ thần kinh đầu óc bất bình thường, nếu quá đáng hơn một chút, Phương Bạch Cảnh sẵn sàng mắng y một câu “Bi3n thái”.

Cậu không muốn nhiều lời chút xíu nào với Phó Phong, ghét bỏ cau mày nói: “Tôi không biết đánh đàn.”

Phương Bạch Cảnh nói xong liền chuẩn bị xoay người rời khỏi, nhưng bước chân của cậu dừng lại cách đó không xa, giống như cảnh cáo nói: “Cách xa tôi một chút.”

Trong giới này, Phương Bạch Cảnh đã từng nghe nói đến chuyện người khác dùng thân thể đổi tài nguyên, nhưng cậu là khinh thường, cũng không h@m muốn gì.

Phương Bạch Cảnh không thích đàn ông, nếu có thể, cậu thậm chí còn chẳng muốn cho rằng Phó Phong có suy nghĩ về phương diện đó với cậu.

Nhưng kết hợp từ lời nói của Phó Phong, rồi phối thêm cả ánh mắt Phó Phong nhìn cậu nữa.

Phương Bạch Cảnh liền cảm thấy Phó Phong mẹ nó thật sự là vừa ý cậu.

Hôm nay là sinh nhật của Tiêu Kinh, Phương Bạch Cảnh không muốn khiến sự tình âm ỷ đến mức quá khó coi, lập tức chạy lên tầng.

Đi được một nửa, Phương Bạch Cảnh lại quay đầu liếc nhìn Phó Phong.

Y cũng không bám theo, chỉ đứng yên tại chỗ, Phương Bạch Cảnh nhẹ nhàng thở ra rồi chạy lên tiếp.

Trên tầng là chỗ nghỉ ngơi, yên tĩnh hơn nhiều so với tầng một, ở trung tâm là một bể bơi thật lớn. Dẫu đang giữa trời đông, nhưng bên trong vẫn bơm nước, có điều hẳn là nước ấm.

Nơi này không có mấy người, chỉ có vài cặp tình nhân lác đác đang ngồi, tiếng trêu đùa cách quãng vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Phương Bạch Cảnh tập mãi thành quen liếc nhìn một cái, coi như không thấy gì thu hồi tầm mắt, song cậu bất chợt phát hiện một người đàn ông xa lạ ngồi chính giữa sofa.

Tóc nâu mắt biếc, khóe miệng tự nhiên mang ý cười, tay trái ôm một bé trai còn chưa đủ, tay phải lại ôm thêm người nữa.

Loại tiệc sinh nhật thế này, bạn bè mang thêm người đến là chuyện rất bình thường, chẳng qua tư thế ôm trái ôm phải này của gã thu hút Phương Bạch Cảnh nhìn thêm vài lần.

Không chỉ có như thế, ý cười nơi khóe miệng gã sau khi nhìn thấy Phương Bạch Cảnh càng thêm rõ ràng, độ cong khóe miệng lại càng kéo lên trên.

“Honey.”

Gã gọi về phía Phương Bạch Cảnh.

Đầu tiên Phương Bạch Cảnh tưởng rằng mình nghe thấy ảo thanh, mãi đến khi gã trai kia đứng dậy chậm rãi đi về phía cậu, cậu mới thành linh phản

ứng được —— đồ ngốc này là đang gọi cậu à?

Ngay sau đó, trong đầu cậu hiện lên một ý niệm, trên người cậu là được lắp đặt radar gì đó thu hút gay à.

Một đêm đụng phải hai chuyện như vậy, vẻ mặt Phương Bạch Cảnh đương nhiên chẳng thể nào tốt được, nhất là khi người kia đến trước mặt cậu, cúi người trêu chọc hỏi: “Do you want to play with me?”

Những lời này giữa người trưởng thành mang theo tính ám chỉ mãnh liệt.

Cũng không biết có phải vì gã đã uống rượu hay không, người kia thế nhưng trực tiếp động tay chân. Gã nắm vai Phương Bạch Cảnh, cúi đầu muốn hôn.

Phương Bạch Cảnh ghét bỏ cau mày, thử từ chối, nhưng phát hiện lực trên vai lớn đến bất thường, cơn cáu giận cậu đè nén cả đêm, tại một khắc này rốt cục không thể nhịn được nữa.

Bên tay phải là giá đựng rượu vang, lúc này đang liên tiếp vang lên tiếng lanh canh, Phương Bạch Cảnh trong lúc né tránh, đồng thời không chút do dự lôi một chai ra, nện xuống đầu gã.

Trong nháy mắt nện xuống, Phương Bạch Cảnh vẫn là rất có chừng mực, không dám quá dùng sức, chỉ muốn dạy dỗ gã một chút.

Phương Bạch Cảnh không biết đánh nhau, khi người kia nâng tay lên phản kháng, theo bản năng lại giơ chai rượu đập.

Lần này bởi vì kinh hoảng, Phương Bạch Cảnh không kiểm soát được lực, cậu rõ ràng nghe được “Choang” một tiếng, như âm thanh chai rượu nứt toác c ầm vào làn da.

Phương Bạch Cảnh tức thì buông rơi chai rượu, không sức chống cự bị người đẩy vai ra. Cậu còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị đẩy loạn xạ ra phía sau mấy vài bước.

“Tùm ——”

Sau lưng chính là bể bơi thật lớn, nước sâu hai mét, nước bể bơi sặc sụa mùi khử trùng nháy mắt ngập đầy xoang mũi.

Đại khái là động tĩnh của bọn họ quá lớn, Phương Bạch Cảnh nghe được âm thanh của Tiêu Kinh ——”Phương Bạch Cảnh!”

Phương Bạch Cảnh không biết bơi, phản ứng đầu tiên của con vịt cạn khi rớt xuống nước chính là dùng sức vùng vẫy. Cậu mở to mắt, đập vào mắt đều là sắc xanh mênh mông.

Lồ ng ngực bị đè ép, Phương Bạch Cảnh có một khắc cảm thấy bản thân thật sự như sắp chết ngạt.

“Tùm ——”

Cậu nghe được tiếng rơi xuống nước, giống như là tia sáng chiếu vào trong khe nứt, không giống như trong phim truyền hình, chẳng có nụ hôn thiên miên dưới nước nào.

Phương Bạch Cảnh từ từ nhắm hai mắt, trên cánh tay truyền đến một luồng lực mạnh, cậu còn chưa kịp phản ứng, đã bị người lôi lên khỏi đáy bể. Tiếng nước “Bì bôm” lui sang bốn phía, cậu khom eo dựa vào người phía sau ho đến rát cổ bỏng họng.

Mãi đến khi Phương Bạch Cảnh được dìu đến bên cạnh bể bơi, cậu mới có thể miễn cưỡng mở mắt ra. Mắt cay xè đau đớn, thân thể còn ngâm trong nước, sau lưng là hơi thở xa lạ.

“Có sao không?”

Âm thanh có chút quen tai, Phương Bạch Cảnh phục hồi tinh thần lại mới nghe ra được là giọng nói của Phó Phong.

Cậu vừa định lên tiếng trả lời, một luồng hơi xông lên, Phương Bạch Cảnh càng ho thêm sặc sụa. Phó Phong đột nhiên nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ từng

cái trên lưng cậu.

Phương Bạch Cảnh lúc này mới xem như bình tĩnh lại, cậu trước kia suýt chết đuối, di chứng lưu lại chính là sợ nước. Sắc mặt cậu trắng bệch, dòng nước dao động khiến Phương Bạch Cảnh vô cùng bất an, không khống chế được ôm lấy vai Phó Phong.

Về mặt Phương Bạch Cảnh kinh hoàng thất thố, lỗ tai ù ù đến lúc này mới tiếp nhận được âm thanh huyền ảo lại hỗn loạn bên ngoài.

Phương Bạch Cảnh theo bản năng muốn đi xem người kia bị thương nặng đến thế nào, tầm nhìn thành linh biến thành một mảng tối đen. Phó Phong lấy tay chặn trước mắt cậu, Phương Bạch Cảnh có thể cảm nhận được dấu tích dòng nước chảy xuống qua gò má.

“Đừng nhìn.”

Trên người Phó Phong cũng đã ướt đầm, Phương Bạch Cảnh trong lòng y tựa hồ là bởi vì sợ hãi mà run rẩy.

Y cúi đầu, có thể nhìn đến sống mũi thanh tú tinh xảo của Phương Bạch Cảnh, có cảm giác mong manh dễ vỡ như thủy tinh.

Phó Phong nói: “Đừng sợ.”

Phó Phong chưa từng thấy bộ dạng yếu đuối như hiện tại của Phương Bạch Cảnh, ngón tay cậu vô lực bám lên thân y, khớp ngón tay trắng nhợt, giọng nói khô khốc run rẩy: “Anh..... Đưa tôi lên trước đã.”

Không chạm được xuống đáy bể bơi làm cho Phương Bạch Cảnh không có cảm giác an toàn, cậu bị bịt mắt, sự bất ổn hỗn loạn lại càng làm gia tăng sự bất an trong cậu.

Nhưng Phương Bạch Cảnh hiện tại cũng không dám phản kháng, ở trong bể bơi, Phó Phong giống như là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của cậu.

“Đợi chút.”

Phó Phong muốn nhảy lên chỗ đất bằng trước, rồi mới kéo Phương Bạch Cảnh lên, song y vừa mới buông bàn tay đang ôm Phương Bạch Cảnh ra, cậu liền như con bạch tuộc cuộn chặt lấy y.

Y thỏa mãn với sự ỷ lại của Phương Bạch Cảnh.

Người bên cạnh muốn giúp một tay, lại bị Phó Phong đưa mắt ngăn cản. Y ỷ vào lực cánh tay tốt, cố gắng nâng Phương Bạch Cảnh đến bên bờ.

Chân mới vừa chạm đến mặt đất, Phương Bạch Cảnh liền không khống chế được tê liệt ngã xuống. Cậu hiện tại không còn nửa phần vênh váo hung hăng của ngày thường, tóc ướt đầm dề dính trên mặt, quần áo trên thân cũng ướt sũng.

Khiến cho người ta rất khó chịu.

“Ào ——”

Phó Phong nhảy lên từ bể bơi, chiếc áo khoác to nặng trên thân đã bị y quăng lại trên bờ trước khi nhảy xuống, bây giờ vẫn còn khô ráo.

Y tiến lại, nhặt áo khoác lên, phủ lên người Phương Bạch Cảnh.

“Đứng dậy đi.” Phó Phong ngồi xổm xuống, vươn tay kéo Phương Bạch Cảnh dậy khỏi mặt đất, “Đừng nằm trên đất, cảm lạnh mất.”

Sắc mặt Phương Bạch Cảnh vẫn trắng bệch, cậu đưa mắt nhìn về hướng vừa gây náo loạn, người đã chẳng còn đó, chỉ còn dư lại dấu vết một vũng máu.

Tiêu Kinh cũng không ở đây, phỏng chừng là đưa gã đến bệnh viện.

Người ở đây không còn lại nhiều lắm, lại đều là người cậu không quen, bọn họ hiện tại đều ăn ý ngậm miệng, người cậu có thể hỏi chuyện ngược lại chỉ còn mình Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh hoà hoãn lại từ trong cảm giác ngạt thở mãnh liệt, cậu chỉ có thể hỏi Phó Phong: “Người kia đâu, có sao không?”

Phó Phong đỡ cậu, dùng áo khoác bọc người Phương Bạch Cảnh nói: “Không rõ lắm.”

Sắc môi Phương Bạch Cảnh vốn đang tái nhợt lại càng thêm nhợt nhạt, cậu giống như ruồi bọ không đầu, theo bản năng nắm lấy cánh tay Phó Phong hỏi: “..... Phải làm sao đây?”

Cậu từ nhỏ đến lớn được người nhà che chở thuận buồm xuôi gió mà trưởng thành, Phương Bạch Cảnh chưa từng đụng phải loại chuyện như thế này.

Phương Bạch Cảnh không ngừng hoang mang, lục túi lấy di động ra, muốn gọi điện thoại cho Tiêu Kinh để hỏi tình hình, nhưng di động ngâm nước đã sớm bị hỏng.

“Phó Phong.” Phương Bạch Cảnh trực trặc gọi tên Phó Phong, hỏi, “Có thể..... Có thể điện thoại cho Tiêu Kinh để hỏi không?”

“Gã là bạn tôi.” Phó Phong bất chợt nói, y dùng ngón tay lau vệt nước nơi khóe mắt tựa như giọt lệ của Phương Bạch Cảnh, “Em không phải lo lắng.”

Áo lông trên người Phương Bạch Cảnh sau khi dính nước trở nên nặng, kéo trĩu trên người cậu. Bất tri bất giác cậu phát hiện những người khác đều đã tản ra, trong không gian rộng lớn chỉ còn lại cậu cùng Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh rốt cuộc tìm lại được âm thanh của bản thân, “Nếu gã xảy ra chuyện bất trắc gì..... Tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Ngón tay cậu tóm vào vạt áo Phó Phong, gian nan địa mở miệng nói: “Vậy nên đưa di động của anh..... Cho tôi mượn một chút..... Có được không?”

Phó Phong vẫn ngồi xổm tại chỗ, y không hất tay Phương Bạch Cảnh ra, cũng không đưa di động cho cậu.

Sau một lúc lâu, y bỗng nhiên đứng lên, dưới tầm mắt ỷ lại cực mạnh của Phương Bạch Cảnh đi ra một góc gọi điện thoại.

Phương Bạch Cảnh bất lực chờ tại chỗ, cậu muốn lại gần, nhưng hai chân như nhũn ra, như thế nào cũng không đứng dậy nổi.

Không biết có phải vì nước vào tai hay không, thính lực hiện giờ của Phương Bạch Cảnh không nghe được âm thanh quá rõ ràng, như thể có miếng bông nhét trong lỗ tai cậu.

Cậu trông ngóng nhìn khóa vào Phó Phong, trái lại từ biểu cảm của y thấy rất rõ ràng, dường như đã đụng phải vấn đề khó giải quyết. Phó Phong không tỏ thái độ gì nhúu mày.

Phó Phong bất chợt xoay người, tầm mắt y giao thoa cùng Phương Bạch Cảnh giữa không trung, làn môi mỏng khép mở, nhưng Phương Bạch Cảnh lại chẳng nghe được âm thanh của y.

Mãi đến khi bước chân Phó Phong tới gần, y lại ngồi xổm xuống, Phương Bạch Cảnh mới có thể nghe rõ ——”Michael không sao.”

Phương Bạch Cảnh đầu tiên là thoáng sửng sờ, rồi mới nhận ra đó là tên của người kia. Cậu thở phào nhẹ nhõm, nhưng câu kế tiếp của Phó Phong chính là: “Nhưng người trong nhà gã thì không vui cho lắm.”

Những người tham gia tiệc sinh nhật của Tiêu Kinh không sang thì cũng quý. Rất rõ ràng, người tên Michael kia chính là bạn của Phó Phong, cũng là Phó Phong đưa tới.

Là một gương mặt lạ, nhưng phỏng chừng cũng là có tiền có thế.

Phương Bạch Cảnh chần chừ hỏi: “VẬY..... Nhà gã.....?”

Trợ lý của Phó Phong vừa mới cầm quần áo khô ráo đi đến, lặng yên không một tiếng động để trên bàn, rồi lại lặng lẽ rút lui.

“Đi thay quần áo trước đã.” Phó Phong không trực tiếp trả lời vấn đề của cậu, “Dễ bị cảm.”

Phương Bạch Cảnh theo bản năng nghe lời Phó Phong, ngoan ngoãn ôm quần áo đi sang phòng bên cạnh thay đồ. Chờ đến khi mặc xong bộ quần áo rất vừa vặn với thân mình, cậu mới ý thức được, đây là bộ đồ thứ hai cậu nhận lấy từ Phó Phong.

Bộ đồ thứ nhất đã nằm trong thùng rác nhà cậu từ lâu rồi.

Phó Phong cũng thay quần áo, thấy Phương Bạch Cảnh đi tới, y cầm chiếc khăn mặt mới lấy ra phủ lên đầu Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh hiện tại nghe lời đến mức khiến y kinh ngạc, ngón tay cậu cắm vào trong khăn, khớp ngón tay trắng bệch, một lần nữa vấp vấp hỏi: “Gã.....”

Phó Phong nói là một doanh nghiệp nước ngoài, ngón tay Phương Bạch Cảnh càng thêm trắng nhợt. Dưới lời đồn thổi, cậu từng nghe nói doanh nghiệp đó có chút hành vi giao thiệp với thế giới ngầm.

“Em đang sợ sao?”

Thời điểm cậu mất hồn mất vía, đột nhiên nghe được câu hỏi của Phó Phong, cậu theo bản năng gật đầu.

Đây là lần đầu tiên Phương Bạch Cảnh gây ra chuyện lớn như vậy.

“Đừng sợ.”

Nực cười chính là người hiện đang an ủi cậu vậy mà lại là Phó Phong. Phó Phong rũ mắt, nhẹ nhàng mà dùng khăn lau tóc cho cậu.

Y nói: “Tôi sẽ xử lý giúp em.”

Phương Bạch Cảnh không thể tin nổi ngẩng đầu, nhưng thiên hạ thật sự không có bữa ăn miễn phí, không biết có phải do ảo giác hay vì quá sợ hãi, cậu thế nhưng lại cảm thấy dung mạo Phó Phong lộ chút dịu dàng.

“Giống như tôi đã nói lần trước, hãy ở bên tôi.”

Dường như rất thích bộ dáng thấp thỏm lo sợ hiện giờ của cậu, ngón tay Phó Phong chạm lên gò má, gọi tên của cậu: “Phương Bạch Cảnh.”

Chương 14

14.

“Gật đầu rồi sẽ không còn cơ hội đổi ý”

Phương Bạch Cảnh tự động quy những lời Phó Phong nói thành một giao dịch, trên người cậu đã dán cái nhãn “Phó Phong”, như vậy y sẽ bảo vệ cậu bình an vô sự.

Đây dường như là con đường duy nhất có thể đi hiện giờ, nhưng Phương Bạch Cảnh chẳng thể nào buông nổi một chữ “Được”.

Đáy lòng cậu không chấp nhận nổi, vẫn không nhịn được kéo giãn khoảng cách với Phó Phong. Về kiêu ngạo chẳng còn hừng hực nữa, song trong ánh mắt vẫn tràn ngập sự không tình nguyện.

“Bỏ, bỏ đi.” Phương Bạch Cảnh lắp bắp mở miệng nói, “Anh cứ để gã đánh chết tôi là được.”

Cậu chỉ cần tưởng tượng đến cảnh mình nương nhờ dưới thân một người đàn ông, liền nhịn không được nổi hết gai ốc.

Phương Bạch Cảnh hoàn toàn không chấp nhận được.

Phó Phong cũng không bức dọc, y nhặt chiếc áo mới nãy choàng lên người Phương Bạch Cảnh, hiện tại đã rơi xuống đất lên.

Chiếc áo vắt lên khuỷu tay, trên người Phó Phong không có nửa phần nhếch nhác, y lấy danh thiếp từ trong túi áo khoác ra, ngón tay khớp xương rõ ràng chìa danh thiếp cho Phương Bạch Cảnh.

Phó Phong nói: “Cần giúp đỡ thì có thể tìm tôi.”

Trên Danh thiếp còn vương mùi mực in mới tinh, ma xui quỷ khiến, Phương Bạch Cảnh đưa tay nhận lấy.

Bên trên chỉ có tên của Phó Phong, cùng số điện thoại của y.

Phương Bạch Cảnh nắm chặt danh thiếp, nhỏ giọng hỏi han: “Tôi có thể đến bệnh viện thăm gã không?”

Phó Phong liếc mắt nhìn cậu, từ chối nói: “Không cần.”

Y tự ý ra quyết định thay cho Phương Bạch Cảnh: “Em nghỉ ngơi một đêm ở đây trước đã, ngày mai tôi sẽ bảo quản lý của em đến đây đón người.”

Phương Bạch Cảnh đầy mặt hoang mang, nhưng chết người là, cậu phát hiện bản thân rất tín nhiệm Phó Phong.

Cảm giác tín nhiệm chết tiệt này.

Nhưng cậu vẫn không nghe lời Phó Phong, bước chân dính ở phía sau y. Phương Bạch Cảnh vươn tay dè dặt giữ lấy Phó Phong: “Hay là cứ đưa tôi đến bệnh viện đi..... Có được không?”

Phương Bạch Cảnh vẫn muốn tận mắt nhìn Michael kia một cái.

“Em cứ ngoan ngoãn đợi ở đây đi.” Phó Phong đã đưa ra quyết định thì sẽ không thay đổi, có lẽ phát giác giọng điệu của bản thân quá mức cứng nhắc, y lại hạ giọng nói, “Đừng sợ.”

Phương Bạch Cảnh không còn cách nào, trên người cậu không có tiền, di động cũng bị hỏng.

Phó Phong vẫn rộng lượng cho cậu mượn di động: “Nếu em không yên tâm thì có thể gọi điện thoại cho Tiêu Kinh.”

“—— Alo?” Âm thanh của Tiêu Kinh nghe ra có chút mệt mỏi, “Cậu chủ Phó gọi điện thoại cho tôi làm gì vậy ạ?”

“Là tao.” Phương Bạch Cảnh sụp mí mắt nói lời xin lỗi, “Phá hỏng sinh nhật mày rồi..... Xin lỗi, người kia thế nào rồi?”

“Không liên quan gì đến sinh nhật tao cả, lần sau mày đền bù cho tao là được rồi.” Tiêu Kinh tựa vào vách tường bệnh viện, cũng có chút buồn phiền, “Gã bị thương cũng không quá nặng, hiện tại đang phải khâu. Có điều..... Mày hiện giờ có khả năng dính phải rắc rối rồi, tao đề xuất mày ra nước ngoài trước để tránh đầu sóng ngọn gió đi.”

Bác sỹ đi ra khỏi phòng bệnh, Tiêu Kinh vội vàng nói câu: “Không nói nữa, mày cứ nghỉ ngơi trước đi, tao sẽ gắng hết sức hỗ trợ.”

Lời chưa nói hết nghẹn lại trong cổ họng Phương Bạch Cảnh, cậu đành trả di động lại cho Phó Phong, thậm chí còn rất lễ độ nói câu cảm ơn.

Phó Phong “Ừ” một tiếng.

Phương Bạch Cảnh bất lực đứng yên tại chỗ, cậu phát hiện bản thân hiện tại chỉ có thể còn nước còn tát*. Phó Phong lại bắt đầu đi ra ngoài, Phương Bạch Cảnh giống như cái đuôi theo bản năng bám theo sau.

**Nguyên văn 死马乱投医 (tử mã loạn đầu y): cố gắng hết sức làm một việc gì đó, rõ ràng đã biết trước kết quả đạt được có thể sẽ không như mong muốn*

“Anh đi đâu thế?”

Miệng của cậu nhanh hơn đầu óc.

Phó Phong dừng bước chân, quay đầu lại nhìn cậu một cái nói: “Đến bệnh viện.”

“Đừng sợ.”

Phó Phong đã không còn đếm được đây là lần thứ mấy nói những lời này trong đêm nay. Ngày thường y tuyệt đối sẽ không như vậy, nhưng chỉ cần người trước mặt là Phương Bạch Cảnh, Phó Phong sẽ rất có kiên nhẫn.

Phó Phong nói: “Em cứ nghỉ ngơi ở đây đi.”

Phương Bạch Cảnh vẫn là Phương Bạch Cảnh chết vì sĩ diện, cậu chẳng thể hạ mặt mũi để ở bên Phó Phong, dù sao mấy giờ trước, cậu vẫn còn nói những lời khó nghe với y.

Cậu ôm chân một mình ngồi trên sofa.

Kì quái, rõ ràng mục đích của Phó Phong giống với gã Michael kia, chẳng lẽ vì Phó Phong được tính là một nửa ân nhân cứu mạng, cho nên cậu mới đặc biệt tín nhiệm Phó Phong ư?

Phương Bạch Cảnh ảo não chun mũi, vì sao cậu lại cảm thấy Phó Phong không giống với Michael, vớt cậu khỏi bể bơi chính là Phó Phong, hiện tại trấn an cậu cũng là Phó Phong.

Cậu nghĩ, xem như xóa bỏ toàn bộ sự khó chịu với Phó Phong đi.

Phó Phong bảo cậu nghỉ ngơi, nhưng Phương Bạch Cảnh khẳng định là không ngủ nổi. Trong câu lạc bộ có giường, nhưng cậu lại ngả đầu trên sofa nửa mơ nửa tỉnh ngủ một đêm, mãi đến khi trời tờ mờ sáng, Phương Bạch Cảnh mới thiếp đi được.

Phương Bạch Cảnh bị chị Thái gấp gáp chạy đến đánh thức, thời điểm cậu tỉnh lại phát hiện bản thân đã ngã người xuống sofa, hai chân râm ran tê nhức, ngoài ra —— trên người còn nhiều thêm một chiếc áo khóa dày bị xem như chăn đắp.

Trên quần áo còn vương hương nước hoa nam lạnh lẽo, do thời gian bỏ lại quá lâu, chỉ còn phảng phất lại note cuối chưa phai.

Phương Bạch Cảnh chật vật dậy khỏi sofa, áo khoác không tránh được trượt rơi xuống. Cậu thoáng do dự, vẫn cúi người nhặt lên, gấp ngay ngắn đặt ở bên cạnh.

“Chị Thái.....”

Âm thanh của Phương Bạch Cảnh mệt mỏi, chị Thái bình thường đều ăn vận tinh tế kiểu dáng mạnh mẽ, hôm nay đến quá vội vàng, trên mặt chưa phấn son trang điểm, chân vẫn còn xỏ dép lê.

Chị sốt ruột kéo Phương Bạch Cảnh, quan sát một lượt từ trên xuống dưới. sau khi bảo đảm Phương Bạch Cảnh không có chuyện gì, chị Thái mới thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Bạch Cảnh, không sao chứ?”

Phương Bạch Cảnh lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “..... Em không sao.”

Cậu liếc chiếc áo khoác trên sofa một cái, hiểu rõ nhưng vẫn hỏi: “Là chị..... Đắp áo cho em ư?”

“Không phải.” Chị Thái nói, “Chị vừa qua đã thấy cái này đắp trên người em rồi.”

Phương Bạch Cảnh cứng đờ lại, cậu không kiềm được mà nghĩ đến chủ nhân của chiếc áo này, chẳng lẽ Phó Phong còn trở về đắp áo cho cậu sao?

“Bỏ đi.” Phương Bạch Cảnh gần như độc thoại nhỏ giọng nói, cậu lại điều chỉnh âm thanh về bình thường, “Chị Thái, phiền chị đưa em về trước ạ.”

Phương Bạch Cảnh tiến vào ghế sau xe của chị Thái, cậu vô thức vươn lấy gối ôm bên cạnh, suy nghĩ rồi mù.

Cậu lại như người mắc chứng căng thẳng, lục lọi trong túi nửa ngày, ngón tay đụng tới góc danh thiếp, Phương Bạch Cảnh liền lôi nó ra.

—— Phó Phong.

Tên của y in ở bên trên, kèm theo đó là số điện thoại di động.

Phương Bạch Cảnh hít mấy cái thật sâu, thò người lên hỏi: “Chị Thái, di động chị đâu, cho em mượn một chút.”

“Ờ.” Chị Thái hất cằm chỉ giá đỡ nam châm, “Thấy chưa, mặt mã sáu số một.”

Phương Bạch Cảnh ấn mở khóa di động theo lời chị Thái, cậu hít sâu, nhập số điện thoại của Phó Phong vào, nhưng trỉ trệ mãi không ấn được vào nút gọi.

Cậu gọi điện thoại cho Phó Phong để nói gì đây?

Hỏi y có phải đã quay lại không, hay là hỏi tình trạng của Michael?

Một hồi xoắn suất này của Phương Bạch Cảnh chính là hai mươi phút, lâu đến nỗi ngay cả ngón tay cầm di động cũng bắt đầu run rẩy.

“Bạch Cảnh!”

Âm thanh gấp gáp của chị Thái chột vang lên, Phương Bạch Cảnh theo bản năng “Dạ” một tiếng, nhưng khi ngẩng đầu lại phát hiện vẻ mặt của chị Thái bất thường.

Môi chị mím chặt, vẻ mặt điềm tĩnh như không thường ngày khó tránh khỏi hoảng loạn. Song dù sao chị Thái vẫn là người quản lý hàng đầu từng gặp qua sóng to gió lớn, chị liếc nhìn gương chiếu hậu một cái, nói thật nhanh: “Phía sau có xe bám theo chúng ta, không giống xe đám săn tin.”

Phương Bạch Cảnh nháy mắt ngồi ngay ngắn, cậu quay đầu, liền nhìn thấy một chiếc xe việt dã.

Thân xe đại khái là trải qua tân trang, lấp lóe ánh sáng lạnh thấu xương.

Xe việt dã như bóng với hình bám sát phía sau bọn họ, con đường này rộng rãi mà người thì thưa thớt, tốc độ xe chị Thái lại chậm, nhưng chiếc xe phía sau vẫn một mực bám dính theo đuôi họ.

Trên lưng Phương Bạch Cảnh bất tri bất giác rơm một lớp mồ hôi lạnh, mắt thấy xe việt dã càng lúc càng gần, sớm đã vượt qua khoảng cách lái xe an toàn bình thường.

Chỉ cần chị Thái phanh lại, chiếc xe phía sau có thể húc thẳng vào mông, nhưng người lái lại tựa như trên người, chẳng giở trò gì, từ đầu tới cuối chỉ

là dán sau đuôi xe họ.

Phương Bạch Cảnh ngừng thở, cậu lập tức liên tưởng đến những lời Phó Phong nói ngày hôm qua. Giả như trên xe chỉ có một mình cậu, Phương Bạch Cảnh có thể còn có thể bình tĩnh lại, nhưng hiện tại trên xe còn có chị Thái vô tội.

Ngón tay run rẩy của cậu rốt cuộc ấn nút gọi.

Rõ ràng tình huống hiện giờ báo cảnh sát càng thêm đáng tin cậy, nhưng Phương Bạch Cảnh lại chỉ gọi điện thoại cho Phó Phong.

“Phương Bạch Cảnh?” Phó Phong dường như biết người ở đầu kia điện thoại là ai, y thoáng ngừng, hỏi, “Làm sao vậy?”

“Có xe..... Có xe đuổi theo tôi.”

Ngữ điệu của Phương Bạch Cảnh lộ ra vài phần mất tự nhiên.

Đầu kia điện thoại trầm mặc giây lát, Phương Bạch Cảnh dường như nghe được tiếng khởi động xe, Phó Phong nói: “Đã rồi.”

Rất nhanh, y còn nói: “Đừng sợ.”

Phương Bạch Cảnh nắm lấy cổ tay cầm điện thoại của mình, cậu không đáp lời, nhưng sau một hồi lâu tĩnh lặng, chiếc xe phía sau lặng yên không một tiếng động rút lui.

Chị Thái ngồi nhũn ở phía trước bình tĩnh lại, Phương Bạch Cảnh lại nghe thấy âm thanh của Phó Phong: “Em ở đâu vậy?”

Trong lòng bàn tay Phương Bạch Cảnh đã sớm toát một lớp mồ hôi, cậu không tự chủ được mà báo tên địa điểm.

Phó Phong đến rất nhanh, y là đích thân lái tới.

Trời lạnh dưới 0 độ, trên người Phó Phong thậm chí không mặc áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo len dệt kim màu trắng, đây là lần đầu tiên Phương

Bạch Cảnh thấy Phó Phong mặc quần áo có màu này.

Y không để ý đến ánh mắt sững sốt của chị Thái, kéo mở cửa ghế sau, cổ tay Phương Bạch Cảnh bị tóm lấy, cậu không thể chống lại buộc phải dời bước, bị Phó Phong lôi đến xe y.

Ngón tay Phó Phong lạnh như băng, Phương Bạch Cảnh không nhịn được co rút lại. Cậu muốn rút tay về, chần chờ một hồi, lại để mặc Phó Phong nắm lấy.

Phương Bạch Cảnh bỗng nhiên phát hiện cổ tay áo Phó Phong có chút bẩn, ướt đẫm, dấu tích chưa giặt được sạch giống như là vết máu.

Cậu hoảng hồn, nhỏ giọng hỏi: “Anh..... Chuyện nói ngày hôm qua còn tính không?”

Chuyện phát sinh mới này, Phương Bạch Cảnh nghĩ lại càng thêm cực kỳ sợ hãi.

Hôm nay là uy hiếp, vậy ngày mai là cái gì, ngày mai sẽ thật sự đâm luôn ư?

Vườn đầu là một đao, rứt đầu cũng là một đao.

Phương Bạch Cảnh dứt khoát nhắm mắt lại, quyết tâm hỏi: “Anh nói tôi ở bên anh, thì anh sẽ ——”

Những lời còn lại Phương Bạch Cảnh chưa kịp nói hết, đã bị Phó Phong cắt ngang, “Vẫn tính.”

Trong ánh mắt ngơ ngác của Phương Bạch Cảnh, y cúi đầu, hôn lên khóe miệng của cậu.

Làn môi Phó Phong cũng lạnh buốt.

“Gật đầu rồi sẽ không thể đổi ý nữa.”

Bọn họ cứ như vậy duy trì loại quan hệ này hết nửa năm.

Phương Bạch Cảnh ban đầu có chút sợ Phó Phong, ở trước mặt y thậm chí xem như là nghe lời, nhưng lâu dần, Phương Bạch Cảnh phát hiện chuyện này không đơn giản như lời đầu môi chót lưỡi.

Dù c vọng chiếm hữu của Phó Phong đối với cậu là bao trùm hết thảy, giống như muốn chiếm hết các góc bên cạnh cậu. Ngay cả ngày hôm sau Phương Bạch Cảnh muốn mặc trang phục gì, cũng nằm trong phạm vi quản lý của y.

Phương Bạch Cảnh chịu không nổi, rốt cuộc đến một ngày bắt đầu nuốt lời. Cũng chính tại lúc đó, cậu mới hiểu được “Gật đầu rồi sẽ không thể đổi ý nữa” của Phó Phong là mang ý gì.

Ý của Phó Phong là —— đồng ý rồi sẽ không buông tha cậu nữa.

Buổi tối ngày đó Phó Phong đặc biệt không nề nang gì, nghiêm khắc mà nói, cả một đêm không ngừng, Phương Bạch Cảnh tựa như con cá trên thớt gỗ, ngay cả sức để quấy đuôi cũng không có.

Trong ngoài thân thể bị bức ép mở ra, giọng Phương Bạch Cảnh khàn như thể đi dạo một vòng trong sa mạc, đôi mắt cũng cay xè.

Cậu cũng không nhớ không nổi mình đã để lại bao nhiêu dấu răng trên vai Phó Phong, ấn tượng cuối cùng của Phương Bạch Cảnh đối với chuyện này chính là Phó Phong cúi đầu hôn cậu.

Sự dạy dỗ khắc quá sâu, từ đó về sau, Phương Bạch Cảnh rốt cuộc không dám nói lời chia tay nữa.

Nhưng loại cảm giác này làm cho Phương Bạch Cảnh thấy ngột thở, sau lần đầu Phương Bạch Cảnh cuồng loạn nổi điên, quan hệ nguyên bản xem như ổn định của bọn họ bị phá vỡ.

Quan hệ giữa bọn họ cũng càng lúc càng cứng nhắc, đặc biệt là khi Phó Phong bắt đầu chen chân vào sự nghiệp diễn xuất của cậu, thậm chí còn bắt đầu sửa kịch bản, hoặc là từ chối hợp tác mà chưa có sự chấp thuận của cậu.

Phó Phong mỗi lần đều đưa ra một đồng lý do, nhưng Phương Bạch Cảnh không nghe nổi một chữ, cậu căn bản không biết nên chung sống cùng Phó Phong như thế nào nữa.

Làm nũng với kim chủ giống như các tình nhân nhỏ khác, hay là ngọt ngào hạnh phúc tựa như những cặp tình nhân bình thường?

Cả hai Phương Bạch Cảnh đều không làm được, là bởi vì lòng tự tôn chẳng đáng nhắc tới kia, hoặc là bởi vì tính cách ương ngạnh cứng đầu muốn chết kia, Phương Bạch Cảnh không thể nào vượt qua nổi.

Thứ cậu am hiểu nhất chính là khiến mối quan hệ càng thêm căng thẳng.

Chương 15

15.

“Hắn là quan hệ tôi thích em.”

Không biết có phải vì đụng phải Michael hay không, Phương Bạch Cảnh hôm nay bỗng nhiên trở nên an phận không ít, không còn khí thế giơ nanh múa vuốt như dĩ vãng. Cậu dựa đầu lên kính xe, ánh mắt thoát nhìn có chút ngẩn ngơ.

“Phương Bạch Cảnh.”

Âm thanh của Phó Phong lôi cậu ra khỏi hồi ức, huyết Thái Dương của Phương Bạch Cảnh đau nhức, cậu chậm chạp “Vâng” một tiếng.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Phương Bạch Cảnh theo bản năng lắc lắc đầu, ánh mắt lại không ngừng lướt trên người Phó Phong.

“Đừng cản môi nữa.” Phó Phong nói, “Sắp rách rồi.”

Phương Bạch Cảnh hôm nay yên lặng đến bất thường, ngoan ngoãn thả lỏng làn môi mím chặt, cậu vừa cúi đầu liền thấy được tin nhắn của Tiêu Kinh.

【 Tiêu Kinh 】 : Sao cứ cảm thấy Phó Phong càng lúc càng đẹp trai vậy?

【 Tiêu Kinh 】 : Sao y lại ở ngay bên dưới chờ mày thế! Mày cũng chẳng buồn nói một tiếng với tao! Lúc vừa thấy y tao hết cả hồn!

【 Tiêu Kinh 】 :..... Sao tao cứ thấy chúng mày xứng đôi phết ấy chứ?

【 Tiêu Kinh 】 : Dù sao cũng bên nhau rồi, chẳng bằng cứ dứt khoát theo y là được.

Tiêu Kinh càng nói càng bay xa, Phương Bạch Cảnh không đọc nổi nữa, tắt di động nhắm mắt xem như mắt không thấy tâm không phiền.

Mí mắt mỏng manh của Phương Bạch Cảnh hạ xuống, ánh mắt dường như không chịu sự khống chế của thần kinh trung ương, không đếm được là lần thứ mấy trong hôm nay di đến thân Phó Phong.

“Đừng cắn móng tay.” Phó Phong lại nói.

Thời điểm Phương Bạch Cảnh ngẩn người luôn thích cắn móng tay, giống như đứa trẻ mãi không lớn, thói quen không tốt này đến bây giờ vẫn chưa sửa được.

Cậu lấy lại tinh thần, ngốc nghếch nhìn chăm chăm móng tay nham nhở của mình một hồi.

Nhìn thấy Michael, khiến cho Phương Bạch Cảnh nhớ lại những trải nghiệm không tốt lắm, nhất là cảm giác bất lực khi chìm xuống bể bơi.

Trong xoang mũi đều là mùi nước khử trùng, giống như chỉ cần hít thở, dòng nước sẽ chảy ngược vào trong phổi.

Cảm giác đuối nước làm cho người ta ngạt thở, là Phó Phong đã kéo cậu ra khỏi tiếng nước ầm ầm vang vọng kia.

“..... Phó Phong?”

“Sao vậy?” Phó Phong thoáng dừng rồi tiếp lời, “Michael sẽ không động đến em đâu.”

Lời Phương Bạch Cảnh muốn nói rõ ràng không phải cái này, cậu dùng giọng điệu cứng nhắc hỏi: “Anh ăn..... Bữa tối chưa?”

Thời gian tạm dừng lần này của Phó Phong càng lâu hơn, sau một lúc lâu mới nói: “Chưa.”

“.....” Phương Bạch Cảnh tựa như đang so với y xem ai trầm mặc lâu hơn, sau một hồi giằng co, cậu nh ỏ giọng nói: “Vây quay về bảo dì Trần làm chút gì cho anh ăn đi.”

Phó Phong bình tĩnh hơn cậu rất nhiều, bất chợt hỏi: “Em đang quan tâm tôi ư?”

Phương Bạch Cảnh nháy mắt tựa như quả bóng bị chọc nổ, sắc mặt đỏ bừng, cuống quýt lẩm bẩm nói: “Anh đừng có nghĩ nhiều!”

“Ừ.” Phó Phong nói, “Không nghĩ nữa.”

Phương Bạch Cảnh ghét nhất chính là bộ dáng vững như bàn thạch này của Phó Phong, giống như bất luận cậu có làm gì, cũng chẳng ảnh hưởng đến cảm xúc của y.

Bất kể là cậu mở miệng mắng chửi người, hay động tay chân, ấn đường của Phó Phong cũng chẳng hề nhả một chút, như thể tất cả đều là cậu cố tình gây sự.

Loại cảm giác này làm cho Phương Bạch Cảnh cảm thấy vô lực, sau khi phát ti3t lại càng thêm giận dữ.

Cậu không hiểu nổi, dựa vào điều kiện của Phó Phong, y chỉ cần lên tiếng nói muốn nuôi tình nhân, người đến đăng ký có thể theo xếp hàng dài từ trước mặt Phó Phong cho đến tận Paris.

Nhưng Phó Phong dường như chẳng muốn ai, y chỉ muốn trói chặt cậu ở bên người.

Phương Bạch Cảnh há miệng, cậu muốn hỏi Phó Phong là vì sao phải làm như vậy, nhưng lời lại nghẹn nơi cổ họng, Phương Bạch Cảnh chẳng thốt nổi một câu.

*

Chuyện xuất hiện tối hôm qua tựa như một ảo ảnh, nhưng tần suất Phương Bạch Cảnh gần người xuất thần càng ngày càng cao.

“Phương Bạch Cảnh!” Trần Vận quát, “Tôi đang nói chuyện với cậu đó!”

Phương Bạch Cảnh uể oải ỉu xù đáp: “Sao vậy ạ?”

“..... Không sao hết.” Trần Vận vươn tay muốn búng trán Phương Bạch Cảnh, song lại bị cậu né tránh thật nhanh, “Sắc mặt cậu hình như không được tốt lắm.”

“..... Chắc do trang điểm đó ạ.”

Phương Bạch Cảnh bị âm thanh của trường quay làm cho đau đầu, cậu tâm phiền ý loạn tìm cớ: “Em đi hút thuốc đây.”

Trần Vận không kịp bắt lấy vạt áo bay lên của Phương Bạch Cảnh, cậu đã liền biến mất trong tầm mắt.

“.....” Trần Vận nhìn không được chọc Kỷ Vĩ Nhạc, “Cậu ấy hút thuốc từ lúc nào thế.”

Vẻ mặt của Kỷ Vĩ Nhạc mù tịt: “Cậu ấy sao có khả năng biết hút thuốc chứ.”

Phó Phong quản cậu y chang quản con, ngay cả rượu còn không thể chạm, huống chi là thuốc lá.

Phương Bạch Cảnh tìm một góc hẻo lánh ngồi xuống, trên đỉnh đầu là một cái cây lớn, cậu nhàm chán đến cực độ ngắt lá cây chơi.

Đã qua thời kỳ nóng nhất, chỉ cần yên lặng ngồi, Phương Bạch Cảnh vẫn có thể nhẫn nại được.

“Đáng ghét.”

Nơi này không người, Phương Bạch Cảnh rốt cuộc cũng nói ra được những lời trong lòng. Cậu chống má, mày nhăn lại, không còn bộ dáng vênh vào hung hăng ngày thường nữa.

Đuôi mắt Phương Bạch Cảnh rũ xuống, lần này thật sự làm phiền đến cậu rồi.

“Phó Phong.” Phương Bạch Cảnh cảm phần lộp đi lộp lại cái tên mãi không đuổi ra khỏi đầu nổi, ấu trĩ đá hòn đá bên chân mình, “Phiền chết được!”

Tình cảm của cậu đối với Phó Phong kỳ thật rất phức tạp.

Phương Bạch Cảnh ghét bộ dáng cố chấp của Phó Phong ở trước mặt mình, cũng ghét hành vi tự ý hoạch định tương lai thay cho cậu như lẽ dĩ nhiên của Phó Phong.

Nhưng trải qua ngày hôm qua, Phương Bạch Cảnh mới có phát hiện chết người —— dường như cậu có thứ tình cảm ỷ lại vô cớ đối với Phó Phong.

Tựa như mỗi khi gặp phải chuyện gì, phản ứng đầu tiên của cậu vậy mà lại là nói với Phó Phong.

Bởi vì Phó Phong đáng tin cậy, y thật sự đã giúp Phương Bạch Cảnh dọn dẹp tất cả mọi chuyện, như thể đấng toàn năng.

—— song Phương Bạch Cảnh không nghĩ như vậy.

Phó Phong giúp cậu càng nhiều, vậy thì cái giá cậu phải trả lại càng lớn.

Buổi chiều còn có cảnh cần quay, Phương Bạch Cảnh chỉ có thể phiền muộn một lúc này thôi.

Cậu vừa mới chuẩn bị xoay người quay về trường quay, liền nhìn thấy xa xa có chiếc xe thể thao đang lái đến, sắc đỏ tươi, giống như một ngọn lửa ngạo mạn.

Đuôi xe rung lên ầm ầm, sau khi Phương Bạch Cảnh chứng kiến người bước xuống từ ghế lái phụ, liền không khống chế được mở to hai mắt nhìn

—— là Trang Thành Ngôn.

Phương Bạch Cảnh hít ngược ngum khí lại, cậu không nghĩ ra, vì sao mỗi lần đều là cậu phá vỡ bí mật của Trang Thành Ngôn.

Ngay sau đó, người bên ghế lái cũng bước xuống.

Là một người phụ nữ rất xinh đẹp, tóc xoăn dài buông lơi đến ngang eo, lắc lư theo từng bước chân ả, trên người mặc chiếc váy dây màu đen, xứng danh bốn chữ “Xe đẹp người xinh”.

Khóe miệng ả mang nụ cười, thướt tha lả lướt tiến về phía Trang Thành Ngôn. Phương Bạch Cảnh lúc này mới phát hiện trong tay ả cầm một cái vòng đeo cổ.

“Lại đây.”

Ả ngoắc tay với Trang Thành Ngôn.

Lưng Trang Thành Ngôn cứng đờ, nhưng vẫn bước qua, cúi đầu trước mặt ả.

Người phụ nữ rất vừa lòng với hành động của hắn, khen thưởng vỗ đầu, vươn tay đeo vòng cổ lên cổ hắn.

Giọng điệu nói chuyện của ả tựa như trò chuyện với thú cưng: “Nghe lời đi nha, đến tối thì cho phép cưng tháo xuống.”

Phương Bạch Cảnh trong lúc vô tình xem được màn kịch này, tâm tình phức tạp cực độ lui ra sau, nhưng trố trêu vì muốn yên tĩnh, cậu đã chọn phải một ngõ cụt.

Cậu chỉ có thể cầu nguyện trong lòng rằng Trang Thành Ngôn không nhìn thấy mình, bằng không cậu sẽ lại đụng độ cục diện xấu hổ giống như lần trước.

Nhưng ở đời chuyện không muốn xảy ra lại càng dễ dàng phát sinh, Phương Bạch Cảnh bất ngờ không kịp phòng bị đã chạm phải tầm mắt của Trang

Thành Ngôn.

“.....”

Trong sự tĩnh lặng chết chóc, Phương Bạch Cảnh theo bản năng lui ra sau mấy bước, khô khốc giải thích: “Tình cờ thôi mà.”

Sắc mặt Trang Thành Ngôn cũng rất tệ, thực rõ ràng, hẳn cảm thấy đây chẳng phải tình cờ gì.

Hắn kéo chiếc vòng trên cổ mình, nhục nhã mà giật xuống, cuối cùng hung tợn ném tới bên chân Phương Bạch Cảnh.

Trang Thành Ngôn nhếch khóe miệng cười lạnh một tiếng, hỏi: “Xem đủ chưa, có cảm giác gì không?”

Phương Bạch Cảnh nhú mày, giải thích một lần nữa: “Trước lúc anh tới, tôi vẫn luôn ngồi ở đây, cũng chẳng phải là muốn nghe lỏm gì.”

“Vậy chẳng phải mày vẫn nghe thấy sao?”

Giọng điệu chất vấn này của hắn làm cho Phương Bạch Cảnh sinh ra khó chịu, cậu vốn là không phải người thích chịu thiệt, liền trả miếng lại: “Thì đó, đã bảo không phải cố ý rồi, còn muốn tôi đập đầu tạ tội nữa à? Tôi không nhàm chán đến nỗi nói chuyện này ra đâu.”

Phương Bạch Cảnh nói xong, liền chuẩn bị quay về trường quay, Trang Thành Ngôn trước mặt cậu lại biến sắc, u ám giăng mây đen kín lối.

Hắn thỉnh thoảng vươn tay tóm lấy cánh tay Phương Bạch Cảnh, dùng khí lực như muốn bóp nát xương cốt cậu. Trang Thành Ngôn lại chột cười nhạt một tiếng, khinh thường nói: “Chí ít thì tao cũng được đàn bà bao, mặc dù có đam mê đặc biệt, nhưng vẫn tính là trẻ trung xinh đẹp.”

Hắn nhìn khóa vào Phương Bạch Cảnh, gần từng tiếng nói: “Mày chẳng phải là thằng bán mông à?”

“Tưởng rằng tao không biết sao, cái gã đàn ông ở chung với mày ấy?”

“Cậu chủ nhỏ mà cũng cần bán mộng ư?”

Thần sắc của Phương Bạch Cảnh nháy mắt lạnh xuống dưới, sự thịnh nộ chiếm cứ thân thể cậu, không kịp suy xét, cậu trực tiếp đạp một cước.

“Ông đây bán mẹ mày à?”

Một cước này của cậu dùng mười thành công lực, Trang Thành Ngôn bất ngờ bị đá không phòng bị kịp. Hắn còn chưa kịp phản ứng, đã bị Phương Bạch Cảnh đâm thêm một quyền lên mặt.

“Cái đêch!” Trang Thành Ngôn r3n rĩ vì đau, xương gò má đỏ bừng lên.

Vẻ mặt của hắn âm u, trở tay xông vào đánh nhau với Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh căn bản chưa từng đánh nhau, trên người còn mặc trang phục diễn rườm rà, trong vài giây ngắn ngủi liền rơi vào thế yếu.

Nhưng hắn là do quá giận dữ, người bình thường một chút đau cũng không chịu được, hiện tại lại nghiêng răng đánh trả.

Trang Thành Ngôn cao hơn cậu nửa cái đầu, vóc dáng cũng từng trải qua tập luyện, Phương Bạch Cảnh có thể nói là điên cuồng chịu thiệt.

Cậu bị Trang Thành Ngôn đánh ngã xuống đất, không lâu trước đó cậu còn đánh được một cái vào mặt Trang Thành Ngôn, hiện tại liên liên tiếp bị trả miếng lại.

Đầu óc Phương Bạch Cảnh choáng váng trong giây lát, song hai mắt cậu đỏ ngầu, sức mạnh bùng nổ trong khoảng thời gian ngắn khiến ngay cả Trang Thành Ngôn cũng không áp chế được.

“Bạch Cảnh!!!”

Kỷ Vĩ Nhạc đứng lúc đuổi tới, chứng kiến hiện trường tựa như dã thú chém giết này, mí mắt hắn giật giật, phi thân nhào vào can ngăn.

Động tĩnh của bọn họ không nhỏ, lại thêm tiếng kêu gào rát phổi bồng họng của Kỷ Vĩ Nhạc, nhân viên bảo vệ xung quanh trường quay cũng bị thu hút tới.

Phương Bạch Cảnh khẳng định là người bị tổn thất, tứ chi đều nhức nhối. Đặc biệt là lưng, như thể đóng một cái đinh vào chính giữa cột sống, cậu chỉ cần nhúc nhích một cái, lưng liền đau như kim châm muối xát.

Kỷ Vĩ Nhạc cẩn thận từng ly từng tý đỡ cậu dậy, quan tâm hỏi han: “Bạch Cảnh, có sao không?”

Phương Bạch Cảnh đương nhiên không ổn, cậu miễn cưỡng nâng tay chạm lên gò má, liền đau đến hút một ngụm khí lạnh.

Cậu chẳng còn hơi sức nói: “Cũng tạm, vẫn còn sống.”

Đạo diễn được thông báo vội vàng chạy rồi, gã chứng kiến thương tích của Phương Bạch Cảnh lại càng kinh hồn khiếp vía, nói chuyện cũng không còn lưu loát: “Bạch, Bạch Cảnh! Cần đi bệnh viện không!”

Bởi vì đau nhức, trên trán Phương Bạch Cảnh toát mồ hôi lạnh, cậu hoàn toàn dựa vào Kỷ Vĩ Nhạc để chống đỡ: “Không cần, hắn là không gãy xương, dìu tôi về phòng nghỉ ngơi một lúc là được.”

Trang Thành Ngôn rõ ràng là không bị thương nặng như vậy, chỉ là vết thương trên xương gò má có chút rõ ràng, đạo diễn đầy mặt cau có đứng trước mặt hắn nói cái gì đó.

Mà sắc mặt hắn thì vẫn u ám.

Phương Bạch Cảnh vừa vào phòng nghỉ liền hết hơi nằm xoài lên bàn, Trần Vận nghe tiếng mà đến, nhin không được kinh hãi kêu lên: “Đánh sao mà nghiêm trọng đến vậy chứ!”

Cô cau mày, nhẹ giọng trách cứ: “Cậu đánh nhau với hắn làm gì chứ, với cái thân xác bé tẹo này của cậu, vừa nhìn là biết chẳng chiếm ưu thế được.”

“..... Không biết nữa.” Âm thanh của Phương Bạch Cảnh rầu rĩ không vui, “Chỉ là muốn đánh thôi ạ.”

Mỗi một chữ nói ra, dây thần kinh trên mặt lại bị kéo ra nhức nhối.

Trần Vận thở dài nói: “Đề nghị cậu đi kiểm tra một lượt đi, ngộ nhỡ có chuyện gì thì sao?”

Phương Bạch Cảnh vẫn luôn rất tùy hứng: “Em ghét mùi bệnh viện.”

Kỷ Vĩ Nhạc xách theo túi thuốc chạy như điên đến, hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất, song vẫn tiêu hao hơn mười phút.

Hắn vừa mở gói thuốc, vừa bắt đầu đông dài, nói những lời cơ bản tương đồng với Trần Vận.

“Sao cậu lại cả nghĩ thế chứ? Nếu quả thực hắn chọc giận cậu, thì cậu cứ nhịn một chút là được!”

“Không nhịn được.”

Kỷ Vĩ Nhạc thở dài, lắc lắc bình xịt trong tay, vừa mới chuẩn bị phun lên mặt Phương Bạch Cảnh, động tác lại ngừng ở giữa không trung.

Bởi vì cửa phòng nghỉ bật mở, người đàn ông từ bên ngoài tiến vào cả ba người trong phòng đều biết. Trời nóng như vậy, nhưng dung mạo y vẫn mang khí lạnh.

Miệng Trần Vận khê há hốc, đặc biệt là khi cô nhìn thấy Phó Phong tự nhiên tiếp nhận thuốc xịt từ trong tay Kỷ Vĩ Nhạc, miệng của cô liền mở lớn đến mức có thể nhét cả quả trứng gà vào.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Kỷ Vĩ Nhạc đưa mắt ra hiệu lôi ra ngoài, trong phòng nghỉ chỉ còn lại hai người Phó Phong cùng Phương Bạch Cảnh.

Phó Phong cúi người, y dùng ngón tay nâng cằm Phương Bạch Cảnh lên, hỏi: “Đau không?”

“Nói thừa.” Phương Bạch Cảnh xụ khóe miệng, không nói gì nữa.

“Vậy vì sao lại đánh nhau?”

Phó Phong vừa hỏi, vừa lắc bình xịt trong tay, nhú mi chuẩn bị bôi vào vết thương bên miệng cậu.

Phương Bạch Cảnh lại đột nhiên nâng tay, giữ lấy cổ tay Phó Phong. Cậu ngửa đầu nhìn Phó Phong, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta là quan hệ gì vậy?”

Phó Phong không thể khống chế được động tác trên tay. Từ góc độ của y, có thể nhìn thấy ánh mắt có chút né tránh của Phương Bạch Cảnh, trang phục diễn hôm nay của cậu là màu đỏ, mặc trên thân cậu, rất giống một cậu chủ nhỏ sành vàng lá ngọc.

Phương Bạch Cảnh chắc chắn rất ưa nhìn, nhưng hiện tại lại lộ chút tội nghiệp, trên phần da lộ bên ngoài đều là những vết thương vụn vặt, đặc biệt là những vết đỏ trên mặt.

Cậu có lẽ thật sự rất đau, mày thoáng nhăn lại, vì nhin đau, làn môi Phương Bạch Cảnh mím chặt.

Nhìn mà khiến cho lòng người đau.

Phó Phong cúi đầu, lấy tay nhẹ nhàng chạm lên vết thương chường mắt trên gương mặt của Phương Bạch Cảnh, cậu theo bản năng co rút lại, đau đến hút khí lạnh.

Trên mặt lạnh buốt, Phó Phong đang xịt sương lên mặt cậu.

Cùng lúc đó, Phương Bạch Cảnh nghe được âm thanh của Phó Phong, giọng điệu của y không giống thường ngày, nhưng lại khiến con người của Phương Bạch Cảnh chột co rút, trong nháy mắt như quên mất sự đau đớn trên thân.

Bởi vì Phó Phong nói ——

“Hắn là quan hệ tôi thích em.”

Chương 16

16.

“Dương Dương, tôi báo thù giúp em.”

Phó Phong nói y thích cậu, phản ứng đầu tiên của Phương Bạch Cảnh dĩ nhiên là tin tưởng, nói không nổi là tâm tình gì, thật giống như là trời âm u sẽ đổ mưa, trời trong sẽ có nắng vậy.

Cậu đương nhiên sẽ tin.

Bởi vì đau đớn, Phương Bạch Cảnh theo bản năng co rút người, nhưng ngón tay Phó Phong xiết lấy cằm cậu, Phương Bạch Cảnh không thể tránh né nhìn thẳng vào mắt y.

Hàng mi Phó Phong khẽ rủ, lời thổ lộ vừa rồi dường như không ảnh hưởng đến cảm xúc của y, đồng tử nhạt màu tiến vào trong tầm mắt của Phương Bạch Cảnh, như là vòng nước xoáy âm thầm cuộn trào nơi đáy biển đêm sâu.

Tay y vững vàng, mơn trớn gò má Phương Bạch Cảnh, động tác của Phó Phong dừng lại, hỏi: “Em nhắm mắt làm gì thế?”

Phương Bạch Cảnh không biết nhắm mắt lại từ lúc nào, mí mắt mỏng manh khép chặt, sự run rẩy khe khẽ khiến lông mi cậu rung lên, tựa cánh bướm lay động.

Cật chợt mở choàng mắt, thân hình run lên dữ dội, vết thương nơi gò má không cẩn thận đập vào tay Phó Phong.

“Ừ ——”

Khóe mắt Phương Bạch Cảnh nóng lên, suýt nữa chảy nước mắt sinh lý.

“Đừng cử động.” Phó Phong nhắc nhở, giữ cầm nâng thẳng mặt cậu, cuối cùng bôi một lớp thuốc lên vết thương, “Còn đau không?”

Thuốc xịt có hiệu quả giảm đau, Phương Bạch Cảnh đã không còn đau nhức như ban đầu nữa, cậu hiện tại như thể bị nhốt trong sương mù, ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng lắm, nửa ngày mới rặn được một chữ “Còn” từ trong cổ họng.

Cậu như con mèo được vuốt lông, nhìn thấy Phó Phong không nói một lời ngồi xổm kiểm tra những vết thương khác trên người cậu. Ấn đường của Phó Phong nhíu lại, hỏi: “Còn chỗ nào khó chịu nữa không?”

“..... Lưng.” Âm thanh của Phương Bạch Cảnh nhỏ xiu lại, “Đau lắm.”

Phó Phong không thương lượng nói luôn: “Đến bệnh viện.”

“Tôi có thể xác định không gãy xương mà, có thể không đi bệnh viện không?”

“Không được.” Phó Phong cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán Phương Bạch Cảnh, nhàn nhạt hỏi, “Cần tôi công không?”

Con người của Phương Bạch Cảnh chột co lại, cất cao ngữ điệu, thanh âm nghe ra rõ rệt cũng có lại sự kiêu ngạo thường ngày: “Ai cần anh công chứ!”

Phó Phong đưa Phương Bạch Cảnh đến bệnh viện của gia đình, lôi cậu đi kiểm tra một lượt toàn thân trên dưới, xác nhận tất cả đều là vết thương ngoài da xong mới dẫn người về nhà.

Phương Bạch Cảnh cởi đồ diễn, đổi sang quần áo của mình.

Vết thương trên lưng đã được bôi thuốc, nhưng bác sỹ nói một ngày phải thay thuốc hai lần.

Khi cậu nằm trên giường ngủ mê mết, mơ mơ hồ hồ cảm giác lưng chột lạnh, Phương Bạch Cảnh như thể giấc ngộ choàng tỉnh dậy. Động tác quá mạnh, vô tình động đến vết thương trên lưng, cậu chớp mắt, lần này thật sự là chảy nước mắt.

Phương Bạch Cảnh còn chưa phản ứng lại, giọt lệ nơi khóe mắt đã bị Phó Phong vươn tay lau đi.

“Sao lại khóc thế?”

Chữ “Lại” này làm cho Phương Bạch Cảnh rất bức dọc, câu nghiêng đầu, chôn vào trong gối nói: “Không khóc.”

Quần áo cậu bị người vén lên, lộ ra phần lưng trơn nhẵn, Phương Bạch Cảnh theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng lại nhớ ra, Phó Phong đây là đang giúp cậu bôi thuốc.

Bờ vai Phương Bạch Cảnh kéo căng, đường cong từ bả vai xuống đến cánh tay cực kỳ trơn trượt. Cậu rất gầy, xương cánh bướm trên lưng gồ ra, nhưng đường eo lại lồi hằn xuống dưới.

Dưới ánh đèn trắng lạnh chiếu sáng, làn da vốn trắng của Phương Bạch Cảnh lại càng như phủ một lớp ánh sáng, vết xanh tím trên lưng càng thêm chướng mắt.

Con người của Phó Phong tối sầm lại trong giây lát, y vâng theo theo lời dặn của bác sỹ, thay lớp thuốc mới cho Phương Bạch Cảnh.

Cuối cùng y dặn dò nói: “Đừng vội đắp chăn.”

Mấy ngày kế tiếp, Phương Bạch Cảnh đều ở nhà dưỡng thương, trong lòng cậu nhớ nhung công việc, ngày hôm sau đã muốn quay về đoàn phim, nhưng bị Phó Phong cản lại:

“Nghỉ ngơi tử tế đi, bên kia ngừng quay rồi.”

Y chỉ nói một câu như vậy, song Phương Bạch Cảnh phỏng đoán ra được ý tứ bên trong của Phó Phong.

Bên đoàn phim ngừng quay, tổn thất khẳng định là Phó Phong phải gánh chịu. Kỳ thật thiếu một mình cậu, cũng không đến nỗi ngừng quay, Phương Bạch Cảnh cảm thấy nguyên nhân chỉ có một, chính là Trang Thành Ngôn.

Đổi thành lời khác, thì phải là Phó Phong đã làm gì đó với Trang Thành Ngôn.

Từ sau câu nói tựa tỏ tình mà lại như không kia của Phó Phong, Phương Bạch Cảnh ở trước mặt y luôn cảm thấy rất mất tự nhiên.

Trước kia cậu là vênh mặt hất hàm sai khiến với Phó Phong, hơi có chút không hài lòng liền giận dỗi, mà hiện tại Phương Bạch Cảnh là đánh chết cũng không khai*, thậm chí còn bắt đầu trốn tránh y.

**Nguyên văn 三棍子打不出一个屁 (tam côn tử đả bất xuất nhất cá thí): Có nghĩa là im lặng, dù đánh đập thế nào cũng không có tiếng đáp lại, xem như người đã chết.*

Bởi trốn tránh dẫu đáng xấu hổ nhưng hữu dụng.

Song hôm nay cậu không trốn thoát được, thời điểm nhận được tin tức nổi bật trên weibo cậu đang ngồi ở phòng khách, weibo đối xử với Trang Thành Ngôn rất phô trương, cho lên liên tiếp ba hotsearch.

——# Fetish của Trang Thành Ngôn #

——# Sugar mama của Trang Thành Ngôn #

——# Trang Thành Ngôn cắt khỏi giới giải trí #

Những điều này đều nằm trong dự kiến của Phương Bạch Cảnh, cậu thay đổi tư thế nằm bò trên sofa, không mấy hứng thú mở một bài viết trên weibo.

Hình ảnh là một tấm hình sắc nét 360 độ được chụp bởi papazazzi, đại khái là ở một câu lạc bộ đặc thù nào đó, Trang Thành Ngôn quỳ trên mặt đất, trên cổ đeo xích chó, sườn mặt được chụp rõ ràng.

Mà người bên phải hằn toàn thân đều được censor, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra là một người phụ nữ.

Những chuyện liên quan đến y trước khi debut đều được đào bới ra, mấy thứ như bạo lực học đường, bạo lực lạnh bạn gái, sau khi vào giới giải trí liền đá bạn gái đu bám sugar mama.

Tin tức bùng nổ đến mức độ khiến người ta ăn no căng.

Tổng thể mà nói, kết cục của Trang Thành Ngôn đã được định đoạt, có thể xem như thân bại danh liệt.

Đoàn phim còn thuận thế hotsearch thương tiếc, fan của Trần Vận cùng fan của Phương Bạch Cảnh ở phía dưới phản ứng kịch liệt nhất, cũng tính là gia tăng độ nóng cho bộ phim này.

Phương Bạch Cảnh nhếch khóe miệng cười lạnh một tiếng, tâm tình đương nhiên cũng xem như vui sướng, dù rằng cậu động thủ trước, nhưng kẻ ăn nói bậy bạ trước lại là Trang Thành Ngôn.

Cậu mới vừa buông di động, cổng biệt thự lại mở ra, Phó Phong từ bên ngoài đi vào.

Phương Bạch Cảnh đầu tiên là đối mắt với y, rồi sau đó ngượng nghịu dời đi, ngón tay xoắn xuýt vặn xoắn lại, khô khốc hỏi: “Chuyện của Trang Thành Ngôn..... Là anh làm sao?”

“Ừ.”

Phó Phong đáp, y tháo lỏng cà vạt trên cổ, ngồi vào bên cạnh Phương Bạch Cảnh, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Sẽ không ảnh hưởng đến bộ phim của em, thay diễn viên khác là được.”

“Anh là đang lấy lòng tôi ư?”

Phương Bạch Cảnh buột miệng thốt, nói xong cậu lại muốn tự tát cho mình hai cái, đáy mắt hiện lên một chút chán nản, cậu quay đầu then quá hóa giận nói: “Thuận miệng nói thôi! Anh đừng có tưởng thật!”

“Coi như vậy đi.” Phó Phong thế nhưng đón nhận lời cậu, y nhìn khóa vào Phương Bạch Cảnh, khóe môi lạnh lùng dường như cong lên trên, trong giọng điệu mang ý cười khó lòng phát hiện, “Không khác lắm đâu.”

Lỗi tai Phương Bạch Cảnh đỏ lên, mắt nhìn phía trước, lưng cứng ngắc: “Tôi cũng có bảo anh làm vậy đâu!”

“Ừ.”

Trên màn hình to bằng nửa bức tường vẫn còn đang chiếu phim, là một bộ phim tình yêu từ hồi đầu của cậu, Phương Bạch Cảnh lặn qua lộn lại xem mấy lần, cũng là bộ phim nhựa cậu thích nhất.

Song hiện tại, Phương Bạch Cảnh không xem vào được nữa.

Ngón tay cậu vô thức c ắm vào sofa, như muốn móc ra một cái hố, Phương Bạch Cảnh nhỏ giọng lầm bầm hỏi: “Tôi đánh đàn cho anh nghe nhé?”

Phó Phong trước kia từng nói..... Cậu đánh đàn êm tai, vậy hiện tại liền đàn một bài làm quà đáp lễ cho Phó Phong là được.

Cũng không biết là bởi giọng cậu quá nhỏ hay vì nguyên nhân nào khác, Phương Bạch Cảnh không nhận được phản hồi từ Phó Phong. Cậu lặng im hai giây, trừng mắt nhìn Phó Phong: “Anh có muốn hay không đây! Thích nghe hay không hả!”

“Tôi muốn.” Phó Phong thu mắt nói, “Trong nhà vừa vặn cũng có đàn dương cầm.”

Phương Bạch Cảnh kinh ngạc hỏi: “Thế ư, sao tôi chưa từng phát hiện vậy?”

Phó Phong không trả lời cậu, chỉ đứng dậy đi trước dẫn đường. Tòa biệt thự này rất lớn, Phương Bạch Cảnh cũng không có thói quen mò mẫm trong nhà người khác, chỗ đến nhiều nhất cũng chỉ là phòng bếp, phòng khách còn có phòng ngủ.

Cậu đi theo sau Phó Phong, vào một gian phòng.

Bên trong sắp xếp thoát nhìn như phòng sưu tầm, nhưng lại không giống với phòng chứa đồ thông thường, ngăn tủ trưng bày không dùng tủ kính, ngược lại chỉ là dùng tủ gỗ đóng chặt.

Gian phòng rất lớn, bày chính giữa là một chiếc đàn dương cầm, không biết đã bao lâu không sử dụng, bên trên còn phủ một tấm chống bụi.

“O?”

Phương Bạch Cảnh tiến vài bước về phía trước, vươn tay nhắc tấm chắn bụi. Thời điểm cậu nhìn đến đàn dương cầm thoáng có chút giật mình.

Đại dương cầm bảo dưỡng rất tốt, nhưng trên thân không tránh được có chút trầy xước, không quá xứng đôi với bộ dáng trên dưới tinh tế đến từng cọng tóc kia của Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh nhướn mày nói: “Chiếc đàn này giống y chang cái trước kia tôi thường xuyên luyện tập luôn.”

Cậu vươn tay thử chạm lên phím đàn, bánh răng đàn dương cầm đã lâu chưa chuyển động vẫn phát ra âm thanh trong trẻo như trước.

Phương Bạch Cảnh bình luận: “Bảo dưỡng cũng tốn không ít tiền đâu, sao anh không mua cái mới đi?”

Phó Phong nhàn nhạt nói: “Tôi thích chiếc này.”

Phương Bạch Cảnh kéo ghế dựa ngồi xuống, vẻ mặt cậu khi đánh đàn thành kính, dầu trên người mặc quần áo ở nhà bình thường, ngón tay vừa chạm đến phím đàn, tư thế liền đoan chính như thể đang ở trong đại lễ đường.

Ngón tay cậu dừng trên phím đàn, sau một hồi chần chừ ngần ngủi, Phương Bạch Cảnh chọn khúc 《 Canon 》 .

Phương Bạch Cảnh đã lâu không đàn bài này, nhưng nhạc phổ sớm đã thuộc nằm lòng, lại thêm sự luyện tập như máy móc trong quá khứ, có thể nói là chạm phím nhạc tuôn*.

**Nguyên văn 信手拈来 (tín thủ niêm lai): hạ bút thành văn.*

Tiếng dương cầm lưu loát, vẻ mặt Phương Bạch Cảnh nghiêm túc vô cùng.

Đàn xong, Phương Bạch Cảnh quay đầu nhìn Phó Phong, bộ dáng hăm hở, trong giọng nói mang theo chút đắc ý nho nhỏ: “Thế nào?”

“Hay lắm.” Phó Phong bỗng nhiên tiến lên phía trước vài bước, đặt tay lên bên cạnh đàn dương cầm, lông mi nửa che đôi mắt, ngăn lại tất cả cảm xúc nơi đáy mắt. Y bất chợt mở miệng nói, “Chưa đủ.”

Phương Bạch Cảnh chưa phản ứng kịp: “Cái gì chưa đủ cơ?”

Phó Phong không nói một lời, y chỉ cúi người, chóp mũi anh tuấn sắp đụng vào khuôn mặt Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh dường như đọc hiểu ý tứ của Phó Phong, cậu thoáng chần chừ, cứng đờ khe khẽ nâng cằm.

Trong chớp mắt Phó Phong hôn lên môi cậu, Phương Bạch Cảnh nhắm hai mắt lại, môi bị người nhẹ nhàng mân mê, chiếc cằm nhỏ nhắn bị người giữ chặt, nâng lên cao hơn.

Gáy Phương Bạch Cảnh được Phó Phong đỡ lấy, sợi tóc được ngón tay Phó Phong dịu dàng lướt qua, tiếng hô hấp của cậu bắt đầu nặng thêm.

Hôn sẽ khiến người ý loạn thần mê, mãi đến khi Phương Bạch Cảnh cảm thấy vạt áo của mình bị người vén lên, cậu mới chợt phản ứng lại.

Tay cậu đè lên đàn dương cầm, phát ra tiếng đàn lộn xộn, Phương Bạch Cảnh thất kinh đẩy vai Phó Phong, tiếng th ở dốc của cậu có chút nặng: “Đừng..... Đừng ở chỗ này!”

Động tác của Phó Phong dừng lại, y liền bế Phương Bạch Cảnh dậy khỏi ghế.

Phương Bạch Cảnh không có chỗ để dựa, chỉ có thể dùng chân quấn lên hông Phó Phong, cánh tay gắt gao ôm lấy cổ Phó Phong, vùi đầu vào vai y, chỉ lộ ra lỗ tai đỏ bừng của mình.

Trên lưng cậu có thương tích, mơ mơ màng màng vừa mới chuẩn bị nằm lên giường, thành linh bị lật người lại.

Phương Bạch Cảnh không chút chuẩn bị quỳ gối trên giường, đầu gối với bắp đùi vô lực run rẩy. Cậu không khống chế nổi muốn trốn về phía trước, một cánh tay đặt trên eo lại lôi cậu trở về.

Tư thế này khiến cậu rất không có cảm giác an toàn, cậu không thấy được Phó Phong sau lưng, trên ngón tay gập xuống gồ gân xanh lên, c ắm vào trong chần, lại bị một đôi bàn tay lớn bao phủ.

“..... Phó Phong.”

Phương Bạch Cảnh ghen ngào gọi.

Cậu bất chợt được ôm vào trong lòng, mùi hương trên thân Phó Phong bao quanh cậu, trên vai được hạ dấu hôn, ngón tay m ơn trốn vết thương trên lưng cậu.

“Dương Dương.” Phó Phong thấp giọng nói, “Tôi sẽ trả thù giúp em.”

Phương Bạch Cảnh phát hiện, chỉ có dưới tình huống thế này Phó Phong mới có thể bộc lộ cảm xúc của mình rõ ràng, nhưng mà —— câu “Tôi thích em” kia là y nói ra vào lúc tỉnh táo.

Phó Phong thế mà lại thích cậu.

Trái tim cậu tê dại, nước mắt trên khuôn mặt không khống chế được chảy xuống, Phương Bạch Cảnh đưa lưng về phía Phó Phong, chỉ có thể hung tợn cắn lên mấy ngón tay đang lau nước mắt cho cậu.

Chương 17

17.

“Anh họ.”

Phương Bạch Cảnh nằm nhà mấy ngày, đoàn phim rốt cuộc mới lại khởi quay, ngoại trừ thay đổi nam chính, đổi thành một nam diễn viên từ bìa miệng đến danh tiếng đều tốt hôn, những người khác đều không thay đổi.

May mà mới khởi quay chưa lâu, lại là phim nữ chính, mấy đoạn phải quay lại cho Trang Thành Ngôn cũng không nhiều.

“Bạch Cảnh, cậu với..... Phó Phong à?”

Hôm nay là ngày đầu tiên Phương Bạch Cảnh trở lại đoàn, cậu đã sớm chuẩn bị tâm lý bị Trần Vận hỏi. Phương Bạch Cảnh chống cằm, dờn tầm mắt đi, không còn hơi sức nói: “Là như chị thấy đó.”

Cậu giành trước ngắt lời Trần Vận, lơ đãng nói: “Còn lại thì đừng hỏi nữa.”

Trần Vận nheo lại, mấy lời muốn hỏi bị chặn lại nơi cổ họng.

Nói đến cùng, cô cùng Phương Bạch Cảnh cũng mới quen biết không lâu, chỉ vì hay tán gẫu trong đoàn nên mới thành thân thiết, Phương Bạch Cảnh cũng không nhất thiết phải khai báo tất cả mọi chuyện cho cô nghe.

Trần Vận chần chờ, hỏi: “Vậy chuyện của Trang Thành Ngôn.....?”

Phương Bạch Cảnh nhấc mí mắt, gật đầu nói: “Là anh ta làm.”

Cậu chưa nói là ai, nhưng hai người đều rõ ràng là nói đến “Phó Phong”.

“Cũng tàn nhẫn ghê á.” Trần Vận nhỏ giọng thì thầm nói, “Có điều coi như là đáng đời hẳn.”

Nếu không từng làm nhiều chuyện trái với lương tâm như vậy, thì cũng chẳng đến nông nỗi thân bại danh liệt, dù sao Trang Thành Ngôn cả đời này cũng chẳng còn cơ hội trở lại trước tầm mắt công chúng nữa.

Trần Vận quả thật không ngờ Phương Bạch Cảnh lại có tư tình với Phó Phong, bởi thế, việc vì sao Phó Phong lại xuất hiện tại phim trường, dường như rốt cuộc đã có đáp án.

Cô cuối cùng cũng nghĩ thông suốt vì sao Phó Phong thò tay chen chân vào giới giải trí, nhưng lại chỉ lập một công ty, chỉ ký trên danh nghĩa với mấy nghệ sỹ nhỏ, ký xong rồi lại chẳng cung cấp tài nguyên.

Trái lại mỗi một kịch bản của Phương Bạch Cảnh đều có bóng dáng Phó Phong, làm bao nhiêu lâu, hóa ra chỉ là một thủ đoạn bịp bợm.

Con người luôn có lòng hiếu kỳ vô cùng vô tận, Trần Vận lần đầu tiên gần ngọn nguồn đến thế, cô thật sự có chút tò mò —— Phương Bạch Cảnh cùng Phó Phong là quan hệ gì?

Tính cách Phương Bạch Cảnh kiêu ngạo như vậy, sao có thể chấp nhận bị bao nuôi, nhưng nếu nói là quan hệ yêu đương, hai bọn họ lại không giống, dường như còn thiếu cái gì đó.

Song bất kể lòng hiếu kỳ của Trần Vận có dồi dào đến thế nào, có vài vấn đề chính là không hợp để hỏi thành lời. Cô muốn vỗ vai Phương Bạch Cảnh, ý bảo cậu ra quay, nhưng động tác cuối cùng chỉ dừng lại giữa không trung.

Trần Vận nhắc chân khế đập ghế dựa của Phương Bạch Cảnh nói: “Bạch Cảnh, đến cậu kìa.”

Phương Bạch Cảnh vốn rất áy náy về việc làm trì hoãn tiến độ của đoàn phim, cậu để Kỹ Vĩ Nhạc gửi bao lì xì đến từng nhân viên công tác trong đoàn, thời điểm quay cũng cũng tận lực tránh để NG.

Hôm nay cảnh diễn của cậu không ít, hết một ngày quay liên tục không ngừng nghỉ, Phương Bạch Cảnh mới được rảnh rồi thở phào nhẹ nhõm.

Trên lưng cậu chảy không ít mồ hôi, Phương Bạch Cảnh lo lắng không yên đến phòng nghỉ thay quần áo, rồi lại lau lớp trang điểm trên mặt đi, toàn thân thoáng chốc nhẹ nhàng khoan khoái không ít.

Sau khi Phương Bạch Cảnh lên chiếc xe tới đón cậu, lại rõ ràng phát hiện trên xe thiếu một người —— ghế sau không có Phó Phong.

Trước kia Phó Phong thường xuyên đến đón cậu tan làm, đặc biệt vào lúc tan tầm như hiện tại, y chưa từng vắng mặt một lần.

Phương Bạch Cảnh liếc mắt nhìn vị trí trống trải bên cạnh một cái, theo bản năng hỏi: “Phó Phong đâu ạ?”

“Ngài ấy đã trở về nhà họ Phó.” Lái xe Vương đáp lời, “Ngài có muốn gọi điện thoại cho ngài ấy không?”

“..... Không cần.”

Phương Bạch Cảnh dựa vào lưng ghế, không quá quen cảm giác bên cạnh trống vắng, cũng không quá quen việc bên tai thiếu mất tiếng lật tài liệu lặng lẽ.

Cậu không nhịn được, lại hỏi một câu: “Phó Phong có nói khi nào sẽ trở về không ạ?”

“Tối nay ngài ấy nhất định sẽ trở về.”

Sau một lúc lâu, Phương Bạch Cảnh mới “Vâng” một tiếng.

Thời điểm cúi đầu lật xem di động, mới phát hiện Phó Phong đã sớm gửi tin nhắn cho cậu, chẳng qua hôm nay cậu thật sự là bận đến đầu óc rồi mù, đến bây giờ mới có thời gian xem di động.

Ngón tay Phương Bạch Cảnh máy móc gõ gõ trên màn hình, nửa ngày, mới mím môi nhả tin lại.

*

Thời điểm Phó Phong nhận được câu “Ờ” gượng gạo kia của Phương Bạch Cảnh, là khi vừa về đến nhà họ Phó. Y rũ mắt, đáp lại một câu “Ừ”.

Một chuỗi trò chuyện từ trên xuống dưới giữa y và Phương Bạch Cảnh cơ hồ đều như vậy, luôn một người nói một câu, người kia liền ngắn gọn rõ ràng đáp lại một câu “Ừ”.

Ý tứ đại khái chính là biểu đạt tôi biết rồi.

Phó Diêm tin phong thủy, biệt thự là cố ý chọn xây tại sườn núi, Phó Phong vừa xuống xe, ông quản gia của Phó gia liền mở cổng lớn cho y.

“Chú Trần.” Phó Phong gật đầu tỏ ý chào, hỏi, “Cha tôi đâu?”

“Ngài Phó đang ở phòng sách trên tầng.”

“Vâng.”

Phó Phong lên đường đi về phía phòng sách, đẩy cửa, đập vào mắt là một tấm tranh chữ bút lông treo trên tường.

Nền trắng chữ đen, viết ——”Tích hậu lưu quang”*.

* *积厚流光*: Mang nghĩa công lao sự nghiệp tích lũy càng nhiều thì phúc đức truyền lại cho đời sau càng nhiều.

Mà hiện tại, bên tay trái Phó Diêm đang bày nghiên mực, nghe thấy động tĩnh Phó Phong tiến vào, tư thế ông vẫn vững vàng như trước, tư thế cầm bút lông rất tiêu chuẩn.

Phó Diêm nâng tay, chấm chút mực, lưu lại bút tích trên giấy Tuyên Thành.

Mãi đến lúc ông hạ nét bút cuối cùng, Phó Diêm rút cuộc mới mở miệng nói: “Đến rồi à?”

Diện mạo Phó Phong có năm phần tương tự ông, đặc biệt là nét mặt sắc sảo, thoát nhìn đều uy nghiêm y chang nhau.

Phó Diêm nắm quyền mấy chục năm, mãi đến khi mắc bệnh nặng một hồi năm ngoái, mới giao thực quyền cho Phó Phong.

Phó Phong mấy năm nay, che giấu thực tài ngầm dựng nền móng bên dưới, cảm xúc càng thêm khó nắm bắt. Y thu mi nói: “Cha.”

Quan hệ giữa hai cha con bọn họ rất bình thường, nghiêm khắc mà nói, quan hệ giữa Phó Phong với cha mẹ mình rất bình thường.

Phó Diêm cùng bà Phong là cuộc hôn nhân thương mại không pha tạp bất cứ tình cảm nào, bà Phó sau khi sinh Phó Phong cho Phó Diêm xong cũng rất ít quan tâm đến y. Bà cho rằng vóc dáng cùng cuộc sống của mình còn quan trọng hơn việc chăm sóc một đứa trẻ.

Mà Phó Phong đối với Phó Diêm mà nói, so với đứa con, ông càng cần một người thừa kế đủ tư cách hơn.

Phó Phong từ rất nhỏ đã hiểu được đạo lý này, có lẽ từ xong xương tủy người Phó gia đều như vậy cả. Phó Phong bắt đầu từ khi hiểu chuyện, đã chẳng còn khao khát tình thương người cha từ Phó Diêm nữa.

Y chỉ biết xử lý những chuyện Phó Diêm giao cho thật hoàn mỹ, Phó Diêm muốn một trăm phần, y sẽ trả về cho Phó Diêm hai trăm.

Mãi cho đến năm ngoái, Phó Diêm vẫn tưởng rằng Phó Phong chính là người thừa kế hoàn mỹ trong suy nghĩ của mình. đặc biệt là khi ông giao Phó thị cho Phó Phong, ông càng cảm thấy là đúng đắn.

Nhưng lại xuất hiện sự sai lệch ——

“Con vẫn giữ đứa con trai kia bên cạnh à?”

Rõ ràng là câu nghi vấn, nhưng nói ra lại như câu trần thuật.

Phó Phong không đáp lời, nhưng Phó Diêm vẫn tự mình nói tiếp: “Sớm cắt đứt đi, ở bên một thằng đàn ông thì ra cái thể thống gì nữa, đưa con gái bên Lý gia kia cũng rất được.”

“Ý cha là muốn tôi kết hôn với cô ta hả?”

Phó Diêm nâng mí mắt nói: “Có thể tiếp xúc trước một chút đã, nếu con bé đồng ý thì kết hôn.”

“Tôi không kết hôn với cô ta đâu.” Phó Phong thản nhiên nói, “Nếu cha vội tham gia hôn lễ của tôi, thì hoan nghênh mua vé máy bay ra nước ngoài, cha có thể tham dự hôn lễ của tôi và Phương Bạch Cảnh.”

“Phó Phong.”

Phó Diêm nặng nề quát tên Phó Phong, ông buông bút lông trong tay xuống: “Ta tưởng rằng con chỉ chơi bời mà thôi, nên mới để mặc con lâu như vậy.”

“Hơn nữa ta nhớ rõ bắt đầu từ khi con giữ cậu ta ở bên, ta đã cảnh cáo con, chớ có dây dưa quan hệ với đàn ông rồi.”

“Con cho là không ai chụp được ảnh của hai đứa à? Nếu không phải vì ta lo lắng đến thể diện của Phó gia, con với thằng nhân tình kia cũng không biết đã lên tiêu đề trang nhất bao nhiêu lần rồi.”

“Thưa ngài.” Phó Phong thay đổi một xưng hô càng thêm xa lạ.

Giọng điệu y diễm tĩnh mà ung dung nói: “Thứ nhất, tôi chưa từng có ý chơi bời; tiếp theo, chuyện ảnh chụp cho dù không có ngài, tôi cũng đi xuống được, chỉ cần tôi không muốn, sẽ chẳng có kẻ nào có thể tuồn ảnh ra được.”

“Cuối cùng.” Phó Phong thoáng ngừng rồi nói, “Em ấy không phải nhân tình, em ấy là bạn trai của tôi.”

“Phó Phong!”

Phó Diêm lần này là thật sự nổi giận, ông đập một cái thật mạnh lên bàn, cười lạnh một tiếng hỏi: “Mày có biết những thứ hiện tại của mày là ai trao cho không?”

Ông bình tĩnh tuyên bố: “Là ta.”

“Nhưng giờ đã là của tôi rồi.” Phó Phong cúi đầu chỉnh sửa lại cổ tay áo của mình, giọng điệu của y còn bình thản hơn cả Phó Diêm, “Thời đại đã thay đổi rồi thưa ngài.”

“Bất kể ngài nói cái gì, Phương Bạch Cảnh cả đời này sẽ luôn ở bên tôi.”

Phó Diêm khép mắt lại, như đang bình ổn hô hấp: “Ta có thể lui một bước, cho phép con yêu đương vụng trộm với cậu ta. Nhưng ở bên ngoài, con phải cưới một cô vợ dịu dàng, hơn nữa ——”

“Hơn nữa chính là sinh cho ngài một đứa cháu trai phải không?” Phó Phong tiếp lời, không chút do dự bác bỏ nói, “Tôi sẽ không làm như vậy.”

Bởi vì không ai có tư cách làm như vậy.

Y thích Phương Bạch Cảnh, phải chân thành mà thích Phương Bạch Cảnh, chứ không phải tìm một người phụ nữ đến làm bình phong.

Cuộc nói chuyện này không thoải mái giống y như trong dự kiến của Phó Phong, y ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường trên vách. Thời gian còn sớm, hiện tại quay về vẫn kịp ăn bữa chiều cùng Phương Bạch Cảnh.

Phó Phong thu bước tiến ra ngoài cửa.

“Phó Phong.”

Phó Diêm một lần nữa gọi Phó Phong lại, với thân phận người con, Phó Phong cuối cùng vẫn dừng chân.

Phó Diêm không nói gì, chỉ gật đầu ra hiệu cho Phó Phong nhìn tờ giấy Tuyên Thành cực lớn đang bày trên bàn, nét bút vừa đậm vừa dày, mỗi một nét thoát nhìn đều vô cùng dùng lực.

—— “Có chừng có mực”.

Phó Diêm chỉ viết bốn chữ đơn giản này, bên trong lộ ra sự sắc bén.

Phó Phong thần nhiên thu hồi tầm mắt, như thể đã thấy, cũng lại tựa như không.

Tay y đặt lên tay nắm cửa, một tiếng “Két ——” vang lên, sắc mặt Phó Phong bất biến bước ra ngoài.

Giống như Phó Phong đã nói, hiện tại y mới là người cầm quyền chính thức của Phó gia, chỉ cần có Phó Phong ở đây, chẳng kẻ nào có thể động đến Phương Bạch Cảnh.

Nhà họ Phó trang hoàng kiểu Trung Quốc điển hình, sau khi Phó Phong bước xuống cầu thang, lại phát hiện trong phòng khách có thêm một người không ăn khớp với cảnh vật xung quanh.

Mái tóc nâu hơi uốn xoắn được chải chuốt kỹ lưỡng, đôi mắt màu lam hơi cong lên, quần áo trên người cũng không quá đứng đắn, gã ngả ngón gác chân, lúc bật cười liền giống một con hồ ly giả hoạt: “Hi! Anh họ!”

Từng chữ nói ra rõ ràng đều là tiếng Trung.

Bước chân Phó Phong dừng lại trên cầu thang, y nhìn chăm chăm Michael đột nhiên xuất hiện tại phòng khách, khẽ nhú mày.

Ngữ điệu hờ hững, không có bao nhiêu thân thiết.

“Sao cậu lại ở đây?”

Chương 18

18.

Cuồng nộ phá ải vì hồng nhan!

Michael yếu ớt mở miệng nói: “Anh họ, đã lâu không gặp rồi, mà anh mở miệng lại là những lời này ư?”

“Cách đây không lâu chẳng phải còn gặp em tại nhà hàng trên cao sao, bạn trai nhỏ của anh nhìn thấy em dường như rất căng thẳng.” Gã hỏi ngược lại, “Người phải căng thẳng chẳng phải nên là em sao?”

Mẹ gã là chị em ruột với mẹ Phó Phong, nhưng lúc đó vì người nhà không đồng ý để bà ra nước ngoài, cho nên mới náo loạn âm ỉ, cuối cùng mẹ gã tự do tự tại bước thẳng ra khỏi cửa, cũng không quay về nhà nữa.

Ngay cả Phó Phong với Michael, cũng là sau khi xuất ngoại Phó Phong gặp được mới dần trở nên thân thuộc.

Gã với Phó Phong đều có dính chút quan hệ huyết thống, nhưng tính cách hoàn toàn khác biệt. Phó Phong là đi từng bước theo đúng kế hoạch, Michael thì tựa con chim mặc sức bay lượn trên trời cao biển rộng, ngay cả mọi người trong nhà cũng không quản nổi.

Ngược ngạo là gã lại rất nghe lời Phó Phong, đặc biệt là sau khi bị ăn đòn vào nửa năm trước.

Phó Phong liếc mắt nhìn gã, thản nhiên nói: “Đừng trêu chọc em ấy.”

Không chỉ đích danh, song Phó Phong nhắc đến ai trong lòng Michael hiểu đến rõ mòn một, đơn giản chính là bạn trai nhỏ kia của y —— hình như tên là Phương Bạch Cảnh.

Vừa nghĩ đến cái tên này, Michael liền cảm thấy da thịt bắt đầu nhức nhối, gã cười mĩa nói: “Không dám.”

Thật sự là không dám ——

Lần đầu tiên nhìn thấy Phương Bạch Cảnh là khi gã mới vừa về nước, lại còn mặt dày vào ở trong nhà Phó Phong. Ngày thường Phó Phong đều sinh hoạt thẳng một đường giữa hai điểm công ty và nhà, Michael ở hết một tuần, đến lúc cảm thấy mình sắp mọc nấm mốc rồi, Phó Phong rốt cuộc mới chuẩn bị ra ngoài.

Mắt Michael sáng ngời, liền bám dính vào.

Michael sở trường nhất là ứng phó những trường hợp này, trong nháy mắt, gã liền hòa mình vào như cá gặp nước.

Gã đã bao lâu không ăn mặn, phấn chấn hào hứng, uống rượu mất kiểm soát, báo ứng trên đầu cũng tới rất nhanh.

Phương Bạch Cảnh ngay tại lúc đó đi lên tầng, cậu không quá giống những bé trai Michael từng gặp trước kia, diện mạo thiên về tinh tế, môi hồng răng trắng, mắt lấp lánh ánh sao.

Nhưng trong dung mạo lại có sự kiêu kỳ thuần chất, tựa con mèo kiêu ngạo, đặc biệt tại thời điểm tầm mắt Phương Bạch Cảnh nhìn lướt qua gã, toàn thân sớm đã t1nh trùng đầy não của Michael liền tê dại quá nửa.

Gã rất thích nam sinh xinh xắn, nhất là loại này thoát nhìn năng nổ này.

Rượu nốc say khướt, đầu óc cũng trở nên dần dần, mãi cho đến khi Phương Bạch Cảnh trói gà không chặt trong mắt gã, giơ chai rượu nện thẳng vào đầu gã.

Michael chợt tỉnh táo lại, gã chưa từng giận dữ như thế, trong cơn đau đớn gã theo bản năng liền ra tay. Không ngờ Phương Bạch Cảnh giãy dụa càng thêm kịch liệt, lại đánh thêm một cú vào đầu.

Máu phun trào ra từ vết thương, Michael lau trán mình, liền cảm thấy trước mắt hoa lên.

Nói ra thì còn có chút hèn nhát, nhưng gã đích xác là bị Hemophobia*, ngay sau đó, gã chỉ có thể nghe được một tiếng rơi “Tùm” xuống nước. Giây kế tiếp, Michael liền hoàn toàn mất đi ý thức.

**Hội chứng sợ máu (Hemophobia, Hematophobia) là một dạng rối loạn ám ảnh sợ đặc hiệu tương tự hội chứng sợ không gian hẹp, sợ độ cao, sợ côn trùng, sấm chớp,... Hội chứng này đặc trưng bởi sự sợ hãi tột độ, thái quá khi nhìn thấy máu (bao gồm cả máu của chính bản thân hoặc của người khác).*

Chờ đến khi gã tỉnh lại, liền phát hiện bản thân nằm trên giường bệnh viện, ngập khoang mũi là mùi nước sát trùng, đầu bị băng gạc quấn chặt chẽ, sau khi hết thuốc tê vết thương liền đau đến tê dại.

“Ui ——”

Michael miễn cưỡng chống người ngồi dậy, lại bị bóng người bên giường bệnh làm hoảng sợ.

Thời điểm gã tỉnh dậy là hơn phân nửa đêm, không kéo rèm, ngoài cửa sổ sắc trời tối thui, bệnh viện là nơi tương đối yên lặng, không bị nhà cao tầng vây quanh, chỉ có thể nhìn thấy chút ánh đèn đường.

Phó Phong ngồi nghiêm chỉnh trên ghế bên giường bệnh, chiếc áo khoác dày trên người không thấy bóng dáng đầu, tay y đặt trên đùi, mắt khẽ nheo, hàng mi dài rậm khẽ rủ.

“..... Anh họ.”

Michael thật sự là bị dọa sợ, bộ dạng hiện tại của Phó Phong giống y chang Hắc vô thường nửa đêm đến lấy mạng. Gã nuốt nước bọt, thăm dò hỏi: “Anh ngồi làm gì thế?”

Phó Phong cầm một cái bật lửa trong tay, phòng bệnh không thể hút thuốc, y thoát nhìn chỉ là đang thưởng thức bật lửa, đánh lên tiếng vang lách cách mà nặng nề, ngọn lửa thi thoảng lại bốc lên.

“Này.....”

Michael một lần nữa lấp bấp lên tiếng, cầm Phó Phong khế nâng, tầm mắt nặng trĩu dừng trên thân gã.

“Cậu đã làm gì em ấy?”

Phó Phong rớt cuộc mở miệng, giọng điệu lãnh đạm, như thể vụn băng đâm trên người Michael.

Gã hiện tại không thấy đau ở đâu, nhưng tim thì đập chậm đi mất mấy nhịp, đều là đàn ông, gã sao lại không nhìn ra ý tứ của Phó Phong chứ.

“Tôi đã xem máy giám sát.” Phó Phong chậm rãi mở miệng nói, “Cậu muốn làm gì em ấy?”

Michael trừng lớn mắt, gã uống say, nhưng kí ức khi say vẫn còn, gã còn nhớ rõ mình nắm lấy bả vai người kia muốn xông đến hôn.

“Anh họ.....” Michael rụt rè nói, âm thanh càng lúc càng nhỏ, “Chẳng phải là em chưa hôn được sao..... Cậu ta chẳng phải là không bị làm sao ư?”

“Mai cút về nước đi.” Phó Phong lời ít ý nhiều nói, “Đừng có xuất hiện trước mặt em ấy nữa.”

Michael thở phào nhẹ nhõm, may sao Phó Phong còn chưa đến mức vì đại nghĩa diệt thân. Gã thử thăm dò hỏi: “Bé trai đó, là bạn trai của anh hả?”

Động tác xoay bật lửa của Phó Phong ngừng lại, sau một tiếng “Cạch” cuối cùng, y nói: “Vẫn chưa.”

Michael ngậm hiếu.

Ý tứ của “Vẫn chưa” chính là sớm hay muộn cũng sẽ là vậy, nhưng hiện tại thì không.

Mắt Michael đột nhiên sáng ngời, gã nghĩ ra một ý kiến, ra vẻ thâm trầm nói: “Em có biện pháp.”

Thấy Phó Phong vẫn là bộ dáng thiếu hào hứng kia, gã ngược lại sốt ruột: “Những cái khác thì em không ra gì, nhưng chuyện yêu đương thì em giỏi lắm!”

Phó Phong rốt cuộc cũng chịu nâng mí mắt, tiếc chữ như vàng nói: “Nói.”

Cho dù như vậy cũng không ngăn được sự nhiệt tình của gã, Michael vốn bị thương cũng không quá nặng, khuỷu tay múa chân bật dậy thậm chí lơ là luôn cảm giác choáng váng đầu: “Bây giờ em bị bạn trai nhỏ của anh đánh, phỏng chừng bên nhà em nhất định đã biết rồi.”

Michael xoa huyệt Thái Dương, thở dài nói: “Anh cũng đâu phải không biết mẹ em, bà ấy nhất định là muốn làm gì đó bạn trai của anh.”

Nhà gã kém nhà Phó Phong rất nhiều, một bên quá lạnh nhạt, một bên lại cứng chiều quá mức.

Gã tự cho rằng đã đề xuất ra một ý tưởng hay: “Anh đi nói với cậu ấy mấy câu dọa dẫm đáng sợ đi, em thấy bạn trai anh tuổi còn nhỏ, cũng không có sức lực gì mấy, phỏng chừng dọa một chút sẽ liền rúc vào lòng anh ngay.”

Kỳ thật gã cũng đoán đúng tám chín phần mười, Phó Phong lúc bên cạnh bể bơi, thật ra cũng đã hỏi Phương Bạch Cảnh như vậy.

Nhưng chỉ là hỏi một chút, cho dù Phương Bạch Cảnh không muốn, y cũng sẽ giúp Phương Bạch Cảnh xử lý hết thảy.

Ánh trăng bên ngoài rất nhạt, Phó Phong đánh bật lửa một lần cuối cùng. Trải qua phút suy tư ngắn ngủi, y nói: “Không cần.”

Y không ở lâu tại bệnh viện, trước tiên y gọi điện thoại cho người cô đã lâu không liên hệ, quan hệ huyết thống không có ích gì tại thời điểm này, Phó Phong liền đưa ra lợi nhuận của một dự án lớn gần nhất.

Chờ sau khi giải quyết xong xuôi thì đã muộn lắm rồi, năm giờ sáng ngày đông vẫn không thấy ánh mặt trời như thế ban đêm, Phó Phong cuối cùng lại đi một chuyến về câu lạc bộ.

Y chứng kiến Phương Bạch Cảnh nằm trên sofa, trong câu lạc bộ có bật thiết bị sưởi ấm, gò má Phương Bạch Cảnh kề trên đệm, thoát nhìn ngủ cũng không yên ổn.

Phó Phong nhẹ chân bước đến, y nhắc chiếc áo khoác dày trên bàn lên, khe khẽ đắp lên người Phương Bạch Cảnh.

Y ngồi xổm bên sofa, hô hấp của Phương Bạch Cảnh có chút nặng, mỗi lần hít thở, khớp hàm liền chuyển động, tựa như con cá vàng.

Phó Phong theo bản năng vươn tay, muốn chạm vào ấn đường nhú chặt kia, cuối cùng lại vẫn lặng lẽ mà thu tay lại.

Y sợ làm Phương Bạch Cảnh tỉnh giấc.

Phó Phong yên lặng ngồi trong phòng khách, lẳng lặng ngắm Phương Bạch Cảnh thật lâu.

Vài năm qua đi, trên gương mặt Phương Bạch Cảnh đã mất đi sự ngây ngô cùng non nớt, sự phô trương trên dung mạo dần dần thu lại, nhưng khi cười lộ lên thì lại luôn vô tình để lộ ra.

Mãi đến khi sắc trời dần sáng, Phó Phong mới đứng dậy rời đi, một đêm không ngủ, y hút điếu thuốc để xốc lại tinh thần.

Y điện thoại cho quản lý của Phương Bạch Cảnh, đi thẳng vào vấn đề nói: “Xin chào cô Thái, tôi là Phó Phong, làm phiền cô tới đây đón Phương Bạch Cảnh.”

Phó Phong quay đầu liếc nhìn Phương Bạch Cảnh một cái, trong lúc phun mây nhả khói, y nói: “Địa chỉ ở câu lạc bộ An Sơn, báo tên tôi ở sảnh trước là được.”

Y còn muốn đi bệnh viện kiểm tra Michael một chút, nhưng Phó Phong vẫn ngồi dưới bãi đỗ xe ngâm hồi lâu, đợi sảnh gọi điện thoại cho mình. Sau khi xác nhận Phương Bạch Cảnh đã an phận theo chị Thái trở về, y mới lái xe đi bệnh viện.

Xe lái được một nửa đường, y liền nhận được điện thoại cầu trợ của Phương Bạch Cảnh, giọng điệu nghe ra vô cùng bất an, hẳn là đang cực kỳ sợ hãi.

Phản ứng đầu tiên của Phó Phong là nghĩ tới Michael, sau khi trấn an Phương Bạch Cảnh, y liền lạnh mặt gọi điện thoại ngay cho Michael.

Michael ở đầu kia đang nhàn nhã gặm táo, mơ hồ không rõ nói: “Không sao đâu, em chỉ để cái xe kia bám theo, dọa cậu ấy chút mà thôi.”

“Anh họ tin em đi, em đảm bảo lần này cậu ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn ở bên anh.”

Phó Phong lạnh giọng lặp lại lần nữa: “Bảo chiếc xe kia rút lui đi.”

Quả táo trong tay Michael theo tiếng rơi xuống, gã căng thẳng nhỏ giọng hỏi: “Anh không giận đấy chứ?”

Trả lời gã chính là tiếng máy bận, Michael cảm thấy không ổn, nhưng lại nghĩ mình là bệnh nhân, Phó Phong chắc không đến nỗi làm gì gã đâu.

Nhưng Phó Phong thật đúng là mẹ nó đến rồi, cửa phòng bệnh cửa vừa bật mở, cổ áo gã đã bị một luồng sức mạnh lôi lên.

Mặt mày Phó Phong lạnh tanh, thời điểm đánh người lại càng không có cảm xúc gì. Y so với Phương Bạch Cảnh lại càng không chừng mực, từng quyền hạ thẳng xuống mặt người.

Michael căn bản không có lực đánh trả, gã mơ hồ cảm nhận được vết thương trên trán đang nứt toác, cuối cùng người đến can ngăn là y tá ở cửa.

Michael sống sót sau tai nạn nặng nề mà thở hồng hộc, gã mơ hồ có thể cảm nhận được, nam sinh kia có địa vị bất thường trong lòng Phó Phong.

Cổ tay áo của Phó Phong dính vết máu, chất lông cừu dính vết máu rất khó tẩy, y không yên tâm để Phương Bạch Cảnh một mình, cuối cùng chỉ có thể vội vàng chạy đến.

Tại một khắc kéo lấy Phương Bạch Cảnh kia, Phó Phong phát hiện, cậu là đang sợ hãi.

Giống như là Michael đã nói, Phương Bạch Cảnh dè dặt bám lấy góc áo y, ngắc ngứ nói “Muốn ở bên anh”.

Phó Phong rũ mi, y bất chợt không muốn suy nghĩ nữa, y sẽ không nói chân tướng thực sự kia với Phương Bạch Cảnh.

Cơ hồ chính là phản ứng của bản năng, Phó Phong lựa chọn đâm lao phải theo lao. Y cúi đầu, hôn lên môi Phương Bạch Cảnh.

Làn môi Phương Bạch Cảnh thật mềm, lại như là nhóm một mồi lửa trong tim y. Trong nháy mắt đó, Phó Phong cảm thấy không từ thủ đoạn cũng chẳng xá kể gì.

*

Bởi đụng phải Michael, gã cũng không phải rảnh rồi mà đến, mà là đến đưa tài liệu công việc.

Kế hoạch nguyên bản muốn về kịp để ăn bữa tối cùng Phương Bạch Cảnh của Phó Phong đã phá sản, chờ đến khi về tới nhà, biệt thự đã trở nên tĩnh lặng.

Đèn dưới tầng còn sáng, thời điểm Phó Phong nhẹ tay nhẹ chân mở cửa phòng lại phát hiện Phương Bạch Cảnh đã ngủ. Y khép cửa lại, xoay người

đi về phía phòng chứa đồ.

Đại dương cầm bên trong một lần nữa được phủ vải bạt, Phó Phong tiến lại, bật đèn tường trong phòng, chuẩn xác vuốt ve chỗ hồng bí ẩn trên chiếc đàn.

Phó Phong không nói với Phương Bạch Cảnh —— đàn dương cầm này chính là chiếc cậu thường xuyên đàn tại trường học.

Mỗi một cái phím đàn trên đó đều từng được Phương Bạch Cảnh mơn trớn, sau nhiều lần mua đi bán lại, cuối cùng mới vào tay Phó Phong, lẳng lặng nằm trong căn phòng này đã từ rất lâu.

Y rất thích bộ dáng đánh đàn của Phương Bạch Cảnh.

Chương 19

19.

Phó Phong thuở mười tám.

Lần đầu tiên Phó Phong nhìn thấy Phương Bạch Cảnh là tại hội trường cấp ba, khi đó y đã tốt nghiệp, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, y cần phải chờ một thời gian mới có thể xuất ngoại.

Thời điểm Phó Phong về trường chuẩn bị lấy tài liệu, vừa vặn là buổi khai giảng. Hiệu trưởng muốn y lên đọc diễn văn cho các đàn em, y thoáng chần chừ, cuối cùng đồng ý.

Học sinh mới ngồi đầy hội trường, hiệu trưởng đưa y lên thẳng tầng hai, Phó Phong không có hứng thú gì với tiết mục của học sinh mới, nhưng từ tầng hai nhìn xuống sân khấu, ánh mắt y bất chợt khựng lại.

Nam sinh trên sân khấu mặc lễ phục màu trắng, từ góc của Phó Phong nhìn xuống, chỉ có thể thấy được sườn mặt trắng trẻo tinh tế của cậu, ngập tràn sự ngạo nghễ của thiếu niên.

Thời điểm nam sinh đánh đàn trên mặt mang nét cười tự nhiên, sân khấu tối đen, chỉ còn lại một chùm sáng chiếu lên thân cậu.

Vô cớ, Phó Phong liền cảm thấy cậu giống một vương tử nhỏ.

Đây là lần đầu tiên Phó Phong nhìn một người chăm chú đến vậy, y thậm chí không biết bạn nhỏ trên sân khấu tên gì, nhưng ánh mắt lại bị thu hút đến không thể khống chế nổi.

Trong nháy mắt đó, cậu liền trở thành trung tâm trong thế giới của Phó Phong.

Khúc dương cầm cô đơn giữa những ngón tay cậu, làn điệu bi thương lặng lẽ, cảm xúc của nam sinh tựa hồ bị thấm đẫm, hàng mày thanh tú cũng khẽ nhúu lại.

Nhưng tại một khắc cuối cùng hạ xuống phím đàn, mặt mũi nam sinh rất nhanh lại giãn ra, chòm sáng buông trên người cậu, tự nhiên tạo thành một vòng hào quang.

Thần sắc môi hồng răng trắng tựa như tỏa sáng.

Màn hình lớn trên đỉnh đầu vừa lúc hiện tên tiết mục, Phó Phong thấy được tên của cậu.

“Phương Bạch Cảnh.” Mặt trời nhỏ.

Phương Bạch Cảnh khi đó còn chưa cao như hiện tại, hơi thấp một chút song tỷ lệ vẫn rất đẹp, eo nhỏ chân dài, phủ lên người một thân lễ phục.

Phương Bạch Cảnh đứng trên sân khấu thuộc về mình, cũng đứng trước đàn dương cầm, cúi đầu khi hoàn thành bài biểu diễn.

Sân khấu lại bừng sáng lên, bên trong tiếng vỗ tay nghiêng trời ngả biển, dung mạo Phương Bạch Cảnh trong trẻo sạch sẽ. Cậu cười nhìn một vòng xung quanh, cuối cùng đi xuống từ bên cạnh sân khấu.

Tám màn đỏ trên sân khấu buông xuống, bóng dáng Phương Bạch Cảnh lặn vào trong đám người, như là đốm sao ẩn giấu trong ngân hà.

Ánh mắt Phó Phong thủy chung bám theo cậu, khoảng cách xa như vậy, y lại thấy rõ mồn một.

Y nhìn thấy Phương Bạch Cảnh cười hì hì bám vào vai một nam sinh khác, cũng không biết bọn họ hàn huyên những gì, Phương Bạch Cảnh liền cười đến gập cả eo.

“Nam sinh này đàn dương cầm không tồi.” Hiệu trưởng đứng bên cạnh cảm khái một câu, “Hình như là học sinh mới năm nay.”

Phó Phong không lên tiếng trả lời, nhưng trong lòng y lại nhấm một lần ——”Phương Bạch Cảnh.”

Chỉ vừa gặp một lần, Phó Phong liền nhớ rõ tên cậu đến vậy, như thể muốn khắc ghi vào trong đáy lòng.

Chỉ là lơ đãng trong khoảnh khắc, nhưng khi ánh mắt lại tiến vào trong đám người, đã lại không thấy bóng dáng Phương Bạch Cảnh đâu nữa, cả nam sinh vừa rồi cũng vậy.

Trong nháy mắt, trong lòng Phó Phong bỗng dưng nổi lên cảm giác nôn nóng vô cớ.

Cảm xúc của y rất hiếm khi mất khống chế, đặc biệt sau khi trưởng thành. Trên sân khấu đã đổi người biểu diễn, trong đầu Phó Phong lại chỉ hiện lên hình ảnh Phương Bạch Cảnh đàn dương cầm.

Phó Phong thu mắt, không suy nghĩ nữa.

Cảm xúc của y xác thực đã xuất hiện dao động, tại thời điểm được hiệu trưởng mời lên sân khấu diễn thuyết, một thôi thúc kỳ lạ khiến y ngẩng đầu. Ánh mắt Phó Phong quét qua đám người đông đảo, nỗ lực tìm kiếm Phương Bạch Cảnh.

Nhưng kết quả tất nhiên là, Phương Bạch Cảnh có khả năng đã sớm chạy mất rồi.

Phó Phong mới vừa tốt nghiệp năm nay, chỉ lớn hơn những học sinh ngồi ở đây một khóa. Y đứng trước micro dựng thẳng trên bục, nội dung nói ra lại rất vĩ mô, thậm chí đến mức độ có thể khiến lỗ tai người nghe chai cứng luôn.

Song âm thanh dễ nghe cùng vóc dáng tuấn tú luôn có điểm cộng, Phó Phong kỳ thật rất nổi danh trong trường, thời điểm kết thúc, tiếng vỗ tay dưới sân khấu ầm vang như sấm, vẻ mặt của y lại chẳng có chút cảm động.

Ánh mắt Phó Phong âm u dừng lại trước cổng hội trường mở rộng, y rốt cuộc lại nhìn thấy Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh phỏng chừng là ngại nóng, đi thay bộ quần áo, hiện tại mặc áo ngắn tay màu trắng cùng quần đen.

Khoảng cách quá xa, Phó Phong không thấy rõ được mặt cậu, chỉ có thể nhìn ra một bóng dáng cực độ mơ hồ, như thể một hình cắt tạo ra bởi ánh sáng.

Cậu lười nhác tựa vào cạnh cửa, chẳng giống như đang đứng, bên cạnh còn có nam sinh vừa nãy.

Khoảng cách xa như thế, nhưng Phó Phong lại cảm thấy Phương Bạch Cảnh như đang cười.

Cùng ngày sau khi Phó Phong về nhà, y như ma xui quỷ khiến bước vào phòng dương cầm phủ bụi đã lâu. Y đã rất lâu không chạm vào đàn dương cầm, nhưng mỗi ngày đều có người dọn dẹp, không nhiễm một hạt bụi như trước.

Phó Phong kéo ghế dựa ngồi xuống, ngón tay xa lạ khẽ chạm lên phím đàn, đàn dương cầm liền phát ra tiếng lạnh lót.

Chưa bị hỏng, nhưng y chẳng thể đàn ra được cảm giác của Phương Bạch Cảnh.

Mấy ngày sau, Phó Phong đều ngồi trong phòng đàn thật lâu. Y không đàn dương cầm, mà chỉ lẳng lặng nhìn khóa vào phím đàn đen trắng rõ ràng, như đang nghiền ngẫm điều gì.

Phó Phong không giải thích được hành vi quỷ dị này của mình, y liền lựa chọn, đến gặp Phương Bạch Cảnh một lần nữa.

Y chỉ cần đến là có thể tiến vào trường học, Phó Phong vừa vặn đến vào thời gian nghỉ trưa, người trên hành lang rất thưa thớt.

Dưới sự quấy nhiễu của giác quan thứ sáu, Phó Phong không đến dãy phòng học, ngược lại xoay người đi đến dãy phòng tập, bên trong có cả phòng đàn.

Mỗi người đánh đàn dường như đều có phong cách riêng biệt của bản thân, chỉ ít khi Phó Phong nghe được đoạn dương cầm lưu loát kia, y có thể xác nhận đây là Phương Bạch Cảnh.

Tới gần bên hành lang có cửa sổ, Phó Phong từ bên ngoài có thể vừa vịn nhìn thấy sườn mặt Phương Bạch Cảnh.

So với thời điểm trên sân khấu, khoảng cách hiện tại càng thêm gần, Phương Bạch Cảnh trong tầm mắt cũng càng thêm sinh động.

Cậu đang mặc đồng phục trên người, tâm tình hôm nay thoát nhìn cực kỳ tốt, như thể rất vừa lòng với tiếng đàn của mình, vui vẻ cười cười.

Phó Phong lúc này mới phát hiện —— Phương Bạch Cảnh có hai chiếc răng nanh đặc biệt đáng yêu.

Một trận gào thét phát ra từ dưới tầng phá tan sự tĩnh lặng ——”Đ.m! Phương Bạch Cảnh! Mày mẹ nó đừng đàn nữa! Mẹ nó vào học rồi đấy!”

Tiếng đàn ngưng bật lại, Phương Bạch Cảnh vô cùng không kiên nhẫn nhún mày, giật cửa sổ ra quát: “Tiêu Kinh! Đừng có giục tao! Tự mày xéo đi học đi!”

Trên miệng khí phách là thế, nhưng thân thể lại rất thành thật xỏ tay trái vào áo khoác ở bên cạnh, tay phải xách trà sữa đi về phía ngoài cửa.

Đồng thời với lúc Phương Bạch Cảnh vội vàng kéo cửa ra, Phó Phong lại bất chợt bước chân về phía bên trái.

Phương Bạch Cảnh chạy quá nhanh, căn bản không kịp nhìn đường, trực tiếp tông thẳng vào người Phó Phong, không chỉ có thiếu chút nữa đập mông xuống đất, mà cốc trà sữa chỉ đập tạm nắp cũng đổ toàn bộ lên người Phó Phong.

“Xin lỗi.”

Phương Bạch Cảnh có chút hối hận, âm thanh kề sát với Phó Phong.

Yết hầu Phó Phong lặn xuống, đáp: “Không sao.”

Phương Bạch Cảnh có lẽ chẳng chút ấn tượng với bài diễn thuyết kia, hoàn toàn không nhận ra y, gãi đầu hỏi: “Anh cũng là học sinh trong trường phải không?”

Ma xui quỷ khiến, Phó Phong đáp: “Ừ.”

Phương Bạch Cảnh biết là bản thân đã gây ra họa, cậu nghĩ nghĩ hỏi: “Vậy anh chờ chút, tôi đi lấy bộ quần áo cho nhé?”

Cậu so dáng người bản thân cùng người con trai trước mắt, sờ mũi nói: “Tôi lấy áo khoác cho anh được không, mua size lớn quá, mới mặc một lần thôi.”

Có lẽ là diện mạo Phó Phong quá mức lạnh nhạt, âm thanh của Phương Bạch Cảnh càng ngày càng nhỏ, càng thêm rụt rè lo lắng.

“Được.”

Song ngoài dự kiến của Phương Bạch Cảnh, y thế nhưng lại dễ nói chuyện hơn hẳn so với trong tưởng tượng.

“Vậy anh chờ chút nha!”

Phương Bạch Cảnh nói xong liền tựa như thỏ con hoạt bát, chạy như điên xuống cầu thang. Trên người Phó Phong đều là vị trà sữa ngọt sắc, y có chút sạch sẽ, khẽ nhíu mày lại.

Kỳ thật y vừa rồi hoàn toàn có thể tránh được, nhưng Phó Phong lại cố tình bước sang phía ngược lại, nhắm thẳng vào Phương Bạch Cảnh.

Vẻ mặt Phó Phong có chút ngẩn ngơ hiếm thấy, bắt đầu từ lúc nhìn thấy Phương Bạch Cảnh, một vài hành động của y dường như đã lệch khỏi quỹ

đạo.

Giống như hiện tại, Phó Phong không biết nhịp tim mình vì sao lại tăng tốc, đập mạnh như tiếng trống.

Phương Bạch Cảnh tới rất nhanh, trên tay vắt chiếc áo khoác mới tinh đưa cho Phó Phong, tay phải còn đưa cốc trà sữa chưa mở ra cho y: “Xin lỗi nhé, trà sữa này là tôi cướp từ trong tay đứa bạn, xem như là quà tạ lỗi nha.”

Thấy Phó Phong tiếp nhận, Phương Bạch Cảnh cười mở vẫy tay: “Tôi đi học trước đây, quần áo tặng anh đó, không cần trả đâu!”

Phương Bạch Cảnh đi rồi, trên người cậu mặc đồng phục, là bộ đồ thể thao màu xanh trắng, vạt áo tung bay theo từng chuyển động. Gió thổi phồng lên, bóng dáng cậu biến mất tại ngã rẽ cầu thang.

Cậu để lại cho Phó Phong một chiếc áo khoác, bên trên còn lưu hương bột giặt, nhẹ nhàng khoan khoái lại sạch sẽ.

Phó Phong bỗng nhiên đi tới trước cửa sổ, y cúi đầu, liền thấy Phương Bạch Cảnh nhảy lên, tư thế nhào đến thiếu chút nữa làm cho Tiêu Kinh ngã sấp xuống, bọn họ kề vai sát cánh rời khỏi.

Phương Bạch Cảnh mơ hồ lộ ra một bên sườn mặt, sợi tóc được ánh mặt trời chiếu thành sắc nâu nhàn nhạt, làn da được chiếu rọi trắng trẻo.

Cũng không biết Tiêu Kinh nói cái gì, Phương Bạch Cảnh hi hi ha ha cười đánh hắt một quyền.

Chờ Phương Bạch Cảnh hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Phó Phong, y mới một thân một mình rời khỏi dãy phòng học yên ắng này.

Y không đến một mình, bên người còn có chú Vương. Phó Phong để chú Vương đợi ở bãi đỗ xe, thời điểm y đi đến, phát hiện chú Vương tựa vào bên cạnh xe hút thuốc.

Thấy Phó Phong tiến lại, ông luống cuống tay chân mà dụi tắt thuốc, chuẩn bị đi mở cửa ghế sau cho Phó Phong.

“Chú Vương.” Phó Phong bất chợt gọi ông lại, “Có thể cho tôi một điếu không?”

Chú Vương chần chừ mấy lượt, cuối cùng vẫn rút một điếu từ trong bao đưa cho Phó Phong.

Đây là lần đầu tiên Phó Phong hút thuốc, thuốc của chú Vương không phải hàng chất lượng thấp, song mùi thuốc lá đậm đặc làm Phó Phong sặc đến nhứu mày.

Nhưng nỗi lòng Phó Phong rốt cuộc cũng bình ổn lại.

Những ngày sau đó y đều đi xem Phương Bạch Cảnh đánh đàn, đại bộ phận thời gian Phương Bạch Cảnh đều không ở đó, cậu vẫn luôn thích ba ngày làm hai ngày nghỉ*.

**Nguyên văn 三天打鱼两天晒网 (tam thiên đả ngư lưỡng thiên sái võng): Ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, ý chỉ việc không thực hiện liên tục, bữa được bữa cái.*

Phương Bạch Cảnh đại khái cũng có ấn tượng với y, lần nào cũng đều lên tiếng chào hỏi, có người hay không, dường như cũng đều không ảnh hưởng đến sự phát huy của cậu.

Có điều chắc cậu cũng nhận ra Phó Phong là đến thẳng đây, mỗi lần đều cười với Phó Phong một cái, sau đó hỏi: “Sao mỗi ngày anh đều nghỉ trưa ở đây thế?”

Sau đó vẻ mặt còn nghiêm túc kiến nghị: “Bên này ngủ không thoải mái, anh có thể lên sân thượng bên kia, chẳng biết là nhân tài nào đặt một cái ghế nằm ở đó, lại còn là chỗ mặt trời không chiếu được đến nữa.”

Phó Phong đã quên mình đã nói những gì, y chỉ nhớ rõ Phương Bạch Cảnh đã cười với mình, sau đó liền coi như vô hình tiếp tục đánh đàn.

Bầu không khí giữa bọn họ thực sự tĩnh lặng, Phương Bạch Cảnh đàn ở bên này, Phó Phong lẳng lẳng đứng nghe bên cạnh.

Có đôi khi, Phương Bạch Cảnh còn có thể quay đầu, cao hứng phấn chấn hỏi han: “Tôi đàn thế nào?”

Phó Phong thoáng giật mình, sau đó gật đầu nói: “Dễ nghe lắm.”

Phó Phong không thể ở lại trong nước quá lâu, lần cuối cùng y nhìn thấy Phương Bạch Cảnh trong trường học, không phải tại phòng đàn.

Mà là ở dưới dãy phòng học.

Phương Bạch Cảnh ngồi xổm trên mặt đất, trên người mặc áo phong trắng sạch sẽ, đồng phục được buộc lại ngang hông, suýt nữa quét xuống mặt đất.

Cậu vươn tay sờ con mèo hoang trong trường học, là một con tam thể được học sinh nuôi béo tròn, từ lúc Phó Phong còn đi học đã thấy nó ở đây.

Phương Bạch Cảnh không chê nó bẩn, khom lưng bế nó lên, đặt lên đùi mình.

Cậu vuốt đệm thịt của nó, râm rì trò chuyện với nó.

Bộ dáng Phương Bạch Cảnh cười rộ lên thực đáng yêu, ngũ quan vẫn là sự ngây thơ của thiếu niên, mắt hạnh cong lên thoát nhìn càng đáng yêu vô ngần.

Bước chân Phó Phong ngừng lại, y muốn tiến đến nói gì đó với Phương Bạch Cảnh, cuối cùng vẫn là chẳng nói một lời mà xoay người rời đi.

Phương Bạch Cảnh vốn nên là khách qua đường trong cuộc đời của y, nhưng thời điểm Phó Phong ngồi lên máy bay, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, y mới bất giác ý thức được một vấn đề.

Trong khoảng thời gian này y có nhiều điểm bất thường đến vậy, cuối cùng chỉ do một nguyên nhân.

—— y dường như đã thích Phương Bạch Cảnh.

Máy bay càng lúc càng cao, cuối cùng vừng vàng vút lên tầng mây. Phó Phong rũ mắt, nhận thức này khiến y cảm thấy có chút xa lạ, y vốn tưởng rằng cả đời này sẽ chẳng thích một ai.

Nhưng y biết bản thân chẳng thể làm gì, bởi Phó Diêm sẽ ngăn cản y, ông ta không có khả năng để con trai mình thích một người đàn ông.

Vì vậy Phó Phong nhắm mắt lại, dòng khí có chút nghiêng ngả.

Phó Phong Mười tám tuổi nghĩ, chờ một chút, đợi đến khi y chắc chắn bảo vệ được Phương Bạch Cảnh, y sẽ đứng trước mặt cậu mà nói ——”Dường như tôi đã thích em rồi.”

Chương 20

20.

Cứng miệng

Phó Phong với Tiêu Kinh không phải vô tình mà quen biết, trong lúc du học y ngẫu nhiên thấy danh sách một buổi tiệc, nhìn đến cái tên quen thuộc này, y liền lựa chọn vượt biển về nước để tham gia.

Những chuyện kể tiếp đều thuận lý thành chương, y thành công làm quen với Tiêu Kinh, nhưng chưa bao giờ nhắc tới cái tên “Phương Bạch Cảnh”, như thể đơn thuần muốn kết bạn cùng Tiêu Kinh vậy.

Phó Phong che giấu hết thảy trong lòng, nhưng thường xuyên mở danh sách bạn bè của Tiêu Kinh lên xem.

Bởi vì Tiêu Kinh thường xuyên đăng mấy thứ liên quan đến Phương Bạch Cảnh.

Có đôi khi là màn hình tán gẫu, có đôi khi là chụp ảnh chung, vẽ mặt Phương Bạch Cảnh trong mỗi tấm hình đều rất miễn cưỡng.

Mãi đến một ngày, Phương Bạch Cảnh ở trên newfeed của Tiêu Kinh rốt cuộc cũng nở nụ cười, tay giơ chữ V, đứng ở cổng trường, cười đến rục rở xán lạn.

Lúc này, Phó Phong mới biết, Phương Bạch Cảnh muốn đi làm diễn viên.

Sau khi Phó Phong xuất ngoại cũng không phải chưa từng quay về tìm Phương Bạch Cảnh, nhưng vì còn Phó Diêm ở đó, y cần tận lực che dấu hành tung của bản thân.

Y không thể về nước quá thường xuyên, phần nhiều là tiêu tiền tìm thám tử tư hỗ trợ chụp trộm ảnh của Phương Bạch Cảnh, song mỗi khi Phó Phong có cơ hội về nước, y đều sẽ ngắm nhìn Phương Bạch Cảnh từ xa.

Thời điểm Phương Bạch Cảnh học trung học, Phó Phong liên căn giờ tan trường, ngồi tại tầng hai quán cafe đối diện. Từ góc độ này, vừa vặn có thể chứng kiến Phương Bạch Cảnh nhảy nhót chạy ra khỏi cổng trường.

Cậu hẳn là không quá thích học tập, tốc độ mỗi lần chạy ra đều rất nhanh, túi xách phía sau như tung bay.

Sau đó, Phương Bạch Cảnh lên đại học, Phó Phong lại tìm ra thời khoá biểu của cậu.

Gặp được tiết học trong hội trường, Phó Phong sẽ lẫn vào trong đám người, ngồi ở một góc phòng, quang minh chính đại ngắm Phương Bạch Cảnh.

Thời điểm Phương Bạch Cảnh học năm nhất nhận được vai diễn đầu tiên trong cuộc đời, cũng có thể xem như vai diễn giúp cậu một bước thành sao.

Là một bộ phim học đường, nhưng toàn bộ tuyến tình cảm đều rất mờ nhạt cùng ngây ngô, cảnh thân mật duy nhất, là trong cơn mưa phùn rả rích, Phương Bạch Cảnh mặc đồng phục hôn lên má nữ chính.

Nhưng có lẽ vì quan điểm nghệ thuật, đoạn thân mật này bị cắt thành rất nhiều đoạn ngắn, cuối cùng khiến nam nữ chính cùng nổi giận.

Hai bọn họ là bạn học cùng lớp, dẫu không quen, nhưng vô duyên vô cớ bị kéo thành cp.

Phó Phong dùng máy chiếu tại gia một mình xem hết bộ điện ảnh này, thời điểm chứng kiến Phương Bạch Cảnh đổ bưng tai hôn người khác, y liền cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được.

Khi đó Phó Diêm vừa vặn có ý nhượng quyền cho y, Phó Phong một mặt bình tĩnh thản nhiên làm tốt công tác Phó Diêm giao cho, một mặt bắt đầu chen chân vào con đường diễn xuất của Phương Bạch Cảnh.

Tất cả tin tức có chút bôi xấu Phương Bạch Cảnh vừa mới xuất hiện, đều bị y tự tay bóp chết, thậm chí không ít kịch bản của Phương Bạch Cảnh, còn đều do y trăm phương nghìn kế đưa đến trước mặt cậu.

Mà sau khi y về lại hẳn, Phó Phong rốt cuộc bắt đầu nghĩ —— lần đầu tiên gặp mặt Phương Bạch Cảnh nên làm thế nào đây?

Y suy nghĩ lâu như vậy, nhưng lần đầu gặp gỡ vẫn hồng hót.

Phó Phong đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Trong phòng ngủ vẫn bật đèn bàn, không biết là Phương Bạch Cảnh sợ tối, hay là cố ý để lại cho y.

Sau khi tắm rửa xong xuôi y vén chăn lên giường, Phương Bạch Cảnh trong cơn mê lẩm nhẩm gì đó, cuối cùng mơ mơ màng màng kề sát vào y.

Phó Phong thuận tay ôm Phương Bạch Cảnh vào lòng, y tắt đèn, trong phòng nháy mắt rơi vào một mảng tối đen tĩnh lặng.

Y thích Phương Bạch Cảnh suốt sáu năm, ngay từ ánh nhìn đầu tiên, không một lý do.

*

Bởi vì hôm qua quay quá mệt mỏi, Phương Bạch Cảnh vừa nằm lên giường liền thiếp đi, ngủ một mạch đến khi tỉnh lại thì trời đã sáng.

Thật hiếm thấy, hôm nay Phó Phong thế mà còn dậy muộn hơn cậu.

Chóp mũi cậu đặt tại xương quai xanh của Phó Phong, Phương Bạch Cảnh hoảng hốt, theo bản năng muốn tránh khỏi cái ôm của y.

Phó Phong đầy mặt mệt mỏi, nhưng lại như phát hiện ra, thân thể theo bản năng trước tiên kéo Phương Bạch Cảnh lại.

Cho đến khi chóp mũi của Phương Bạch Cảnh đụng vào ngực y, nghe thấy tiếng Phương Bạch Cảnh kêu đau, y mới nâng mí mắt lên.

“Đau không?”

Phó Phong đưa tay chạm vào sống mũi Phương Bạch Cảnh.

“Thừa lời!” Phương Bạch Cảnh che mũi, oán giận nói, “Đau muốn chết!”

Cậu thật sự không thể chịu đau, như thể trời sinh dây thần kinh cảm giác đau phát triển gấp bội so với những người khác.

Phó Phong chột ngồi dậy, dời bàn tay che mũi của cậu ra, cẩn thận quan sát mũi của Phương Bạch Cảnh một hồi, mới chậm rãi nói: “Có chút đỏ.”

Y trưng cầu ý kiến của Phương Bạch Cảnh, hỏi: “Muốn bôi thuốc mỡ không?”

“Không cần.” Phương Bạch Cảnh khinh thường, “Một lúc nữa sẽ hết thôi.”

Cậu nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ai lại bôi thuốc mỡ lên mũi chứ.”

Phương Bạch Cảnh xoa mũi, vén chăn chuẩn bị đi vào phòng tắm rửa mặt.

Cậu ngủ đến thỏa thuê thoải mái, bóp kem đánh răng đứng trước gương đánh răng, thời điểm miệng sủi lên đầy bọt, cửa phòng tắm lại bỗng nhiên bật mở.

Phó Phong bước vào, việc đầu tiên y làm khi rời giường không giống với Phương Bạch Cảnh. Y cầm lấy dao cạo râu, ngẩng cằm cạo những sợi râu còn chưa kịp mọc ra.

Động tác của Phương Bạch Cảnh thoáng ngừng, gương trong phòng tắm rất lớn, có thể hoàn toàn soi hết cả cậu cùng Phó Phong vào bên trong.

Tóc của cậu do tư thế ngủ nghiêng vẹo mà vểnh lên một dúm, nhưng tóc của Phó Phong thì ngắn hơn cậu rất nhiều, tự nhiên có vẻ chỉnh tề hơn không ít.

Phương Bạch Cảnh chống tay vào bồn rửa, động tác đánh răng càng lúc càng chậm, cậu lặng lẽ dùng khóe mắt liếc nhìn Phó Phong trong gương.

Y đại khái đã cạo xong râu, cũng bắt đầu đánh răng.

Suýt nữa chạm phải tầm mắt của Phó Phong, Phương Bạch Cảnh hoảng hốt thất thố mà thu tầm mắt lại. Cậu nhìn gương, lúc này càng thêm nhận ra sự chênh lệch dáng người giữa mình với Phó Phong.

Vóc dáng cậu trong đám nam sinh đã tính là cao, nhưng Phó Phong còn cao hơn cậu nửa cái đầu, hơn nữa khung xương Phó Phong to hơn cậu không ít, cảm giác chênh lệch hình thể càng thêm rõ ràng.

Phương Bạch Cảnh đột nhiên nhớ tới câu nói của Tiêu Kinh ——”Mày với Phó Phong xứng đôi đấy.”

Cậu đưa tầm nhìn lên gương lần cuối cùng, lần này Phương Bạch Cảnh bất ngờ không kịp phòng bị bị bắt quả tang. Cậu quay ngoắt đầu lại, biên độ động tác lớn đến mức thiếu chút nữa sái cả cổ.

Phó Phong hỏi: “Em nhìn gì vậy?”

Mặt Phương Bạch Cảnh tỉnh bơ dùng nước thấm ướt nhẹ khăn mặt, cậu lau mạnh lên mặt, cuối cùng soi gương nói: “Đang ngắm mình xem đẹp trai đến mức nào.”

Mấy ngày nay Phương Bạch Cảnh phải chuyển chỗ theo đoàn phim, đến vùng núi thị trấn lán giềng đi để quay, cậu vẫn chưa nói chuyện này với Phó Phong.

Mãi đến buổi tối thu dọn hành lý, Phó Phong vừa vặn đẩy cửa mà vào.

“Mai phải đến trấn Hoài à?” Phó Phong đứng cạnh cửa hỏi.

“.....Ừ.”

Lẽ ra phải sớm đoán được, nhất định sẽ có người nói cho Phó Phong.

Phó Phong tiến lên phía trước vài bước, chứng kiến hành lý bị Phương Bạch Cảnh sắp xếp rối tinh rối mù, y ngồi xổm xuống, hỏi: “Sao không để trợ lý giúp cho?”

Phương Bạch Cảnh mạnh miệng nói: “Tự tôi làm được!”

Trước kia cũng đều là tự cậu sắp xếp, nguyên tắc xếp đồ của Phương Bạch Cảnh chính là nhét vào mang hết đi là được, hữu dụng vô dụng thì cũng cứ nhét vào trước đã.

Thứ cậu muốn mang đi không nhiều, thiếu thì mua ở bên kia. Dù sao cũng đã mua loại vali to nhất, hoàn toàn có thể nhét hết đồ vào được.

Nhưng hôm nay bị Phó Phong nhìn chăm chăm như vậy, Phương Bạch Cảnh liền bắt đầu thấy toàn thân ngượng ngịu. Cậu quay lưng lại, định dùng thân thể che chiếc vali, nhưng rất rõ ràng là không có khả năng.

Phương Bạch Cảnh then quá thành giận quay đầu nói: “Anh đừng có nhìn tôi xếp đồ nữa!”

“Tôi giúp em.”

Phó Phong đột nhiên nói, Phương Bạch Cảnh còn chưa kịp ngăn cản, y đã động thủ lấy hết những thứ trong vali của cậu ra.

Có người hỗ trợ, Phương Bạch Cảnh dứt khoát ngậm miệng ngồi lên giường.

Loại người như Phó Phong, bất kể làm chuyện gì cũng phải làm đến hoàn mỹ tuyệt đối, cho dù xếp hành lý cũng thế.

Tất cả quần áo đều phải gấp vuông vức ngay ngắn, quần áo đặt ở một bên, vật dụng hàng ngày cùng giày lại đặt ở bên kia.

Phương Bạch Cảnh vênh chân dương dương tự đắc ngồi nhìn bên cạnh, đến khi Phó Phong lấy quần lót của cậu ra, vẻ mặt của cậu mới đại biến.

Mặt cậu đỏ bừng, giật lấy đồ dùng sát người của mình từ trong tay Phó Phong, quát: “Để tự tôi!”

Phó Phong ngược lại điềm tĩnh hỏi: “Có gì mà phải ngượng đâu.”

Bị chọc trúng niềm đau, Phương Bạch Cảnh càng rộng to hơn nữa: “Đã bảo để tôi tự làm!”

Sáng sớm ngày hôm sau, Kỷ Vĩ Nhạc lái xe lại đón Phương Bạch Cảnh.

Đây không phải lần đầu tiên hấn đến khu biệt thự này, nhưng mỗi lần tới, chân nhấc ga của Kỷ Vĩ Nhạc dường như đều run rẩy. Không giống an ninh trong các khu bình thường, bên này là môi công ty an ninh chuyên nghiệp, công tác bảo vệ đặc biệt nghiêm ngặt.

Thời điểm Kỷ Vĩ Nhạc lái xe đi vào, đã bị một bảo vệ cường tráng ngăn lại, tra hỏi gần mười phút mới được thả đi. trong lúc đó, hấn cứ luôn cảm thấy anh trai bảo vệ này như thể sắp thành linh rút súng ra khỏi túi vậy.

Đợi đến khi nhìn thấy Phương Bạch Cảnh kéo vali đi tới, Kỷ Vĩ Nhạc mới nhẹ nhàng thở ra.

Thời điểm hấn đi đón Phương Bạch Cảnh là buổi trưa, Phó Phong đã không còn ở đó. Kỷ Vĩ Nhạc giúp Phương Bạch Cảnh đặt vali vào cốp sau, sau đó lái xe đến đoàn phim.

*

Phương Bạch Cảnh ở lại thị trấn lân cận tầm một tuần, bởi vì là vùng núi, không có điều kiện nghỉ chân quá tốt.

Hiệu quả cách âm của khách sạn đặc biệt kém, giấc ngủ của Phương Bạch Cảnh lại càng không tốt. Rõ ràng ban ngày lên núi xuống núi đều mệt đến không bò dậy nổi, nửa đêm còn phải chịu sự giày vò của tầng trên tầng dưới.

Phương Bạch Cảnh mấy lần điện thoại cho sảnh trước, cũng không có tác dụng gì. Cậu nhin một tuần, lúc gọi điện thoại cho Phó Phong, rốt cuộc vô thức oán giận nói: “Mấy ngày nay tôi đều không ngủ nổi, tường khách sạn này cứ như thể là giấy ý, cách âm đặc biệt kém!”

Thế là ngày hôm sau, cậu liền nhận được chìa khóa Phó Phong đưa tới tận cửa, là của một căn hộ mua cách đó không xa, điều kiện sống tuy không tính là quá ổn, nhưng tốt hơn rất nhiều so với khách sạn.

Ngại trừ thứ đó, Phó Phong còn cấp cho cậu một lái xe.

Phương Bạch Cảnh thoáng do dự, cuối cùng vẫn tiếp nhận xâu chìa khóa Phó Phong đưa cho, giọng điệu không được tự nhiên nói câu cảm ơn với y.

Hôm nay là ngày cuối cùng Phương Bạch Cảnh ở lại đây, khi tắm rửa xong nhận được điện thoại Phó Phong cậu cũng không kinh ngạc.

“Ngày mai là về phải không?”

Phương Bạch Cảnh mặc áo ngủ mình mang theo, nằm ườn lên giường, lười biếng đáp: “Ờ.”

Phó Phong lại dặn dò nói: “Đi ngủ sớm một chút.”

Mỗi lần y đều căn đúng giờ Phương Bạch Cảnh kết thúc diễn để gọi điện thoại đến, hôm nay bởi vì có cảnh quay đêm, cho nên giờ đã là hai giờ sáng.

Nhưng Phó Phong vẫn cứ như vậy, bất kể muộn đến đâu, vẫn đều điện thoại đến.

Kết nối điện thoại xong cũng chẳng nói gì, chỉ đơn giản thăm hỏi mấy câu, sau đó theo quy trình mỗi ngày thúc giục cậu đi ngủ. Câu cuối cùng kết thúc cuộc trò chuyện, vẫn luôn là của Phó Phong ——

“Ngủ ngon”.

Mí mắt Phương Bạch Cảnh nặng trĩu, nhưng bất ngờ lại không buồn ngủ, cậu trở mình trên giường, nhỏ giọng phụ họa một câu: “Ngủ ngon”.

Như là sợ bị Phó Phong nghe được, âm thanh của Phương Bạch Cảnh rất nhẹ, gần như gió thoảng.

Phó Phong chưa bao giờ chủ động ngắt điện thoại, sau khi nghe được tiếng hô hấp nặng nề của đối phương, Phương Bạch Cảnh liền ngắt điện thoại.

Trong chớp mắt ngắt điện thoại kia, cậu đột nhiên nghĩ tới một việc, trước kia Phó Phong bắt ép cậu mua quà cho y, cậu liền mua cho Phó Phong một cái trâm cài rẻ tiền không nhãn hiệu.

Phương Bạch Cảnh trở mình liên tục như lật bánh nướng áp chảo.

..... Lần này mua cho anh ta cái gì đắt tiền hơn đi.

Nam9 đẹp zai nên người ta gọi là thâm tình.

Chứ bình thường thì chắc nó gọi là bi3n thái, stalker đồ rồi =)))

Chương 21

21.

Tôi rất thích.

Phương Bạch Cảnh cuối cùng định mua cho Phó Phong một chiếc cà vạt, cậu đeo khẩu trang, trốn Kỳ Vĩ Nhạc, tự mình lái xe hơn một tiếng đồng hồ đến trung tâm thương mại tại khu trung tâm.

Chị gái bán hàng gói cho cậu một chiếc hộp tinh tế, khi cho vào chiếc túi có in logo, Phương Bạch Cảnh nhỏ giọng hỏi han: “Có thể cho vào cái túi đỡ bắt mắt hơn không?”

Nếu cậu xách cái túi to này về, thế nào cũng bị hỏi —— mua gì đấy? Mua cái này làm gì? Tặng cho ai phải không?

Phương Bạch Cảnh không biết khi đó phải đưa ra đáp án thế nào, cứ mặt lạnh te mà nói tặng Phó Phong sao, mấy lời như vậy có khả năng quá mức kinh dị rồi.

Chị bán hàng đại khái là lần đầu tiên gặp phải yêu cầu dở hơi thế này, sau khi lục tung quầy nửa ngày, chỉ móc ra được túi đựng rác. Về mặt chị kỳ diệu dò hỏi: “Chỉ có thứ này, xin hỏi ngài có cần không ạ?”

Phương Bạch Cảnh thoáng trầm mặc, cuối cùng vẫn tiếp nhận túi rác này.

Cậu cũng thấy có chút mất mặt, đỏ bừng tai, thả hộp vào túi rác, chạy đi nhanh như bay.

Sau khi cậu chậm rãi đi ra khỏi trung tâm thương mại, Phương Bạch Cảnh cảm thấy hành vi của mình tựa hồ càng thêm kỳ quái —— dường như xách túi rác về đoàn phim cũng rất quái dị mà!?

Phương Bạch Cảnh không có cách nào, chỉ có thể lén lút mà nhét đồ xuống dưới cùng của cốp sau, rồi tùy ý mượn cớ để chặn miệng Kỷ Vĩ Nhạc lại.

Đoàn phim ở trấn Hoài xấp xỉ một tháng, Phương Bạch Cảnh bình thường vừa lên xe liền ngủ, hôm nay lại không mệt mỏi, ngược lại liên tục quay đầu nhìn về phía cốp xe.

“Cậu giấu của báu gì ở cốp xe à?” Kỷ Vĩ Nhạc nhìn chăm chăm gương chiếu hậu buồn bực nói, “Sao cứ quay đầu lại nhìn mãi thế, hay là có người đuổi giết chúng ta à?”

Rõ ràng là câu nói đùa, Phương Bạch Cảnh lại đột nhiên ngồi thẳng người lại. Cậu hừ lạnh một tiếng từ xoang mũi, nghiêng đầu nói: “Chuyên tâm lái xe đi!”

Kỷ Vĩ Nhạc:?

Hắn vốn chỉ thuận miệng nói, nhưng Phương Bạch Cảnh rõ ràng là diễn viên, thời điểm không quay phim lại nghĩ gì đều viết hết trên mặt. Bộ dạng hiện tại này của cậu, rõ ràng là có giấu gì đó ở cốp xe.

Đặc biệt là khi Kỷ Vĩ Nhạc đưa Phương Bạch Cảnh đến nhà, liền bị cậu đẩy vai, nhét vào chiếc xe khác. Khi lái xe đưa hắn đi, Kỷ Vĩ Nhạc liền đoán chắc rằng —— Phương Bạch Cảnh trăm phần trăm là có âm mưu!

Sau khi tiễn bước được Kỷ Vĩ Nhạc, Phương Bạch Cảnh rút cuộc mới mở cốp xe, móc túi rác giấu ở nơi bí ẩn ra.

Nhưng có một số việc lại chính là trùng hợp đến thế —— bình thường giờ này Phó Phong tuyệt đối sẽ không về nhà, nhưng hôm nay Phó Phong lại đã quay về.

Phương Bạch Cảnh run lên, giấu túi rác ra phía sau. Cậu giấu quá chậm, vẫn là bị Phó Phong tóm được một góc phồng lên của cái túi.

Phó Phong chậm rãi nói: “Việc dọn rác có thể giao cho những người giúp việc.”

Phương Bạch Cảnh không tin nổi ngẩng đầu, chợt nghe thấy Phó Phong nghi hoặc nói: “Em cũng có thể đưa để tôi đi vứt hộ, chứ đừng có giấu rác ở sau lưng.”

Thẹn quá hóa giận là sở trường của Phương Bạch Cảnh, cậu ném túi rác chứa hộp quà vào ngực Phó Phong, quát: “Cho anh đấy! Đi mà vứt!”

Phó Phong sừng sốt, theo bản năng đón lấy, cúi đầu nhìn, liền biết trong túi này khẳng định không phải rác rưởi gì.

Y sai vài bước, đuổi kịp bước chân của Phương Bạch Cảnh, Phó Phong lưu loát đóng cửa lại, vươn tay nắm lấy cánh tay Phương Bạch Cảnh, để cậu dựa lưng vào cửa.

Như để xác nhận, Phó Phong hỏi: “Là quà mua cho tôi sao?”

Phương Bạch Cảnh ôm cánh tay, tránh né tầm mắt của Phó Phong, dưới sự chờ đợi cực kỳ kiên nhẫn của y, cậu mới “Hừ” một tiếng từ trong xoang mũi.

Ý tứ của “Hừ” đại khái chính là “Đúng thế”.

Phương Bạch Cảnh vẫn rất cứng miệng, hung tợn nói: “Có cần hay không, không cần thì quăng thùng rác!”

Phó Phong là dùng thân thể thực nghiệm để nói với cậu, món quà này y rất thích, đặc biệt vào một khắc trong đêm khi y dùng cà vạt để trói lên cổ tay cậu kia.

Phương Bạch Cảnh thất kinh đập loạn, cũng chẳng ngăn cản được gì.

Cổ tay bị cà vạt tàn nhẫn trói chặt, cũng không biết Phó Phong sử dụng phương pháp gì, rõ ràng còn dư một khoảng, nhưng làm thế nào cũng không giãy ra được.

Mắt bị Phó Phong che lại, nụ hôn mềm nhẹ hạ xuống chóp mũi, Phó Phong thầm thì bên tai cậu: “Dương Dương, tôi rất thích.”

Thời điểm Phương Bạch Cảnh nhỏ giọng nức nở còn thuận đường phát lời thề —— kiếp này mà cậu còn tặng quà cho Phó Phong nữa, thì cậu chính là chó!

*

Sau mấy ngày nằm nhà, rốt cuộc Phương Bạch Cảnh cũng trở lại đoàn phim, đã quay đến nửa phần sau, vai diễn của cậu cũng sẽ sớm kết thúc.

Dù sao cũng chỉ là vai nam N, chắc chắn không có bất cứ kết quả đặc biệt tốt lành gì, vai diễn của Phương Bạch Cảnh diễn chính là như thế. Tiểu thiếu gia yếu đuối nhiều bệnh kỳ thật là cao thủ dùng kiếm, song bởi vì thân trúng kịch độc, chẳng còn có thể cầm kiếm nữa.

Nhưng chàng vì nữ chính, một lần cuối cùng rút thanh kiếm ra khỏi chiếc vỏ từ lâu đã phủ đầy bụi.

Tay tiểu thiếu gia cầm kiếm vẫn vững vàng, nhưng chàng biết, hôm nay chính là ngày chết của mình.

Bên trong gió tuyết, tiểu thiếu gia quay đầu, tóc mai tung bay trong gió. sắc mặt chàng tái nhợt, nhưng khi cười lên lại tựa cây cỏ tắm gió xuân, ngữ khí điềm đạm nói với nữ chính ở phía sau: “Chớ nhìn ta, khi thất khiếu đổ máu sẽ đáng sợ lắm.”

“Cách ——”

Đây là cảnh diễn cuối cùng của cậu, quay xong cảnh này, cũng có nghĩa Phương Bạch Cảnh chính thức hết vai.

Bàn tay Phương Bạch Cảnh nắm kiếm, cậu mới này là thật sự nhập vào vai diễn này, trong chóp mắt, dường như trong khóe mắt có giọt lệ chảy qua.

Mà hiện tại cậu đã thoát vai, Phương Bạch Cảnh không nghĩ ra được, trên thế giới này thật sự sẽ có người thích một người đến mức độ như vậy sao?

“Bạch Cảnh!” Âm thanh của đạo diễn lôi cậu ra khỏi gió tuyết đầy trời, giọng nói của gã nghe ra có chút do dự, “Có người tìm cậu!”

Phương Bạch Cảnh theo bản năng quay đầu lại, khi nhìn đến người phụ nữ đứng bên cạnh đạo diễn liền ngăn người, là người phụ nữ lần trước cậu thấy đi cùng Trang Thành Ngôn. Đối một cách nói khác, là kim chủ của Trang Thành Ngôn.

Thời tiết đã dần vào thu, trên thân cậu mặc thêm chiếc áo gió màu nâu nhạt. Thời điểm Phương Bạch Cảnh đi về phía cô ả, ả thuận tay vén mái tóc dài gọn sóng, mỉm cười, tự giới thiệu nói: “Xin chào, tôi tên Lý Nhiễm.”

“Xin chào, Phương Bạch Cảnh.” Cậu chần chừ đáp lời Lý Nhiễm, dò hỏi, “Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Cha Phó Phong nói ông ấy muốn tôi kết hôn cùng Phó Phong.” Giọng điệu cô ả thoải mái, “Nhưng tôi còn chưa chơi đủ, tạm thời không ý tứ này, song tôi không liên hệ được với Phó Phong.”

Lý Nhiễm hỏi: “Có thể phiền cậu chuyển lời tới anh ta được không?”

Chương 22

22.

“Đừng hòng nghĩ đến chuyện chia tay.”

Tai Phương Bạch Cảnh vang lên ù ù, cậu cảm thấy mặt mình đau rát, Lý Nhiễm đứng ở trước mặt cậu là một người phụ nữ rất kiêu diễm, trắng trẻo xinh đẹp, trong từng cử chỉ đều mang theo khí chất xuất chúng.

Ả nói cha của Phó Phong muốn hai bọn họ kết hôn, sau đó lại tìm tới cậu để chuyển lời giùm đến y.

Vậy cậu ở trong mắt bọn họ là cái gì?

Cha Phó Phong khẳng định biết quan hệ giữa cậu và y, phỏng chừng còn coi cậu như tình nhân nhỏ được Phó Phong bao nuôi.

Thế Lý Nhiễm thì sao?

Lý Nhiễm ánh chừng là xem cậu như thứ mặt hàng giống Trang Thành Ngôn, coi cậu như thứ đồ chơi chẳng đáng kể gì, dù sao Trang Thành Ngôn gặp chuyện bất trắc, ả chẳng hỗ trợ gì, thậm chí ngay cả một tấm hình cũng không bị lộ ra.

Phương Bạch Cảnh rũ mắt, thả lỏng bắt tay với Lý Nhiễm, hờ hững nói: “Tôi không quen Phó Phong.”

“Không quen?” Đuôi mắt Lý Nhiễm khẽ nhướn, ánh mắt lộ chút nghiền ngẫm, ý tứ sâu xa nói, “Không quen mà anh ta khiến Trang Thành Ngôn thân bại danh liệt sao?”

Ngữ điệu của ả thoáng có chút tiếc nuối: “Kỳ thật tôi rất thích Trang Thành Ngôn đó, điểm nào cũng phù hợp với khẩu vị của tôi, nhưng lại không có mắt nhìn để trêu chọc đến cậu.”

Lý Nhiễm từ nhỏ đến lớn đều ở nước ngoài, thời điểm về nước, lại vừa vặn là khoảng thời gian Phó Phong xuất ngoại.

Ả từng nghe danh tiếng của Phó Phong rất nhiều lần, cũng nghe qua không ít sự tích về Phó Phong, song vẫn chưa có cơ hội gặp gỡ. Mãi cho đến một hôm, ả mới vừa tỉnh dậy từ trên giường của tình mới, điện thoại đặt trên tủ đầu giường đột ngột reo vang.

Là một dãy số điện thoại lạ, Lý Nhiễm nhướn mi, tiếp điện thoại.

“Xin chào cô Lý, tôi là Phó Phong.”

Mắt Lý Nhiễm sáng ngời, bởi vì âm thanh của Phó Phong nghe ra rất có từ tính, đúng loại hình ả thích, bất giác trở nên kiêu kỳ kiêu cách: “Sao vậy, ngài Phó có chuyện gì sao?”

Câu kế tiếp của Phó Phong, làm cho nụ cười của Lý Nhiễm cứng lại trên mặt.

“Thời điểm tôi điều tra Trang Thành Ngôn có phát hiện ảnh chụp của cô Lý đây, hiện tại tôi cần tung ảnh ra, sẽ làm mờ cô Lý, đảm bảo sẽ không để người khác nhìn ra là cô.”

Ngữ khí y bình tĩnh, nhưng ý tứ trong ngoài đều là dấu thế nào cũng sẽ tung số ảnh này ra.

Lý Nhiễm ngồi thẳng dậy, Phó Phong muốn Trang Thành Ngôn chết, ả cũng chẳng còn cách nào. ả chống má, lười biếng hỏi han: “Chỗ tôi còn một số ảnh tiêng tư khác, xin hỏi giám đốc Phó có cần không?”

Phó Phong cự tuyệt rất lịch sự: “Không cần, cảm ơn.”

Ả vốn cho rằng giao thiệp giữa mình với Phó Phong đến đó là dừng, nhưng sự việc khiến Lý Nhiễm cảm thấy nực cười nhất đã xảy ra.

Cha Lý đột nhiên tìm tới ả, thế nhưng muốn để ả kết hôn với Phó Phong.

Lý Nhiễm tức thì giận đến bật cười, tìm lý do qua loa cho xong, sau đó bắt đầu điều tra chuyện về Phó Phong.

Chuyện của Phó Phong cùng Phương Bạch Cảnh cũng không phải bí mật, chỉ là được giấu kỹ một chút, hoặc là không có bất cứ ai dám nói ra.

Lý Nhiễm nằm trên giường, vừa tiếp điện thoại của Trang Thành Ngôn an ủi hăn qua loa, vừa như có chút dăm chiêu xem tài liệu mới vừa điều tra được của Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh thì ả vẫn nhận ra được, bởi tuy cậu vẫn luôn đi theo con đường diễn xuất khiêm tốn, nhưng khuôn mặt này vẫn tính là khá nổi tiếng, các fan vẫn cổ vũ vô cùng nhiệt tình.

..... Chỉ là ả không ngờ được rằng Phương Bạch Cảnh lại có quan hệ bất chính với Phó Phong.

Không muốn kết hôn đương nhiên không phải chuyện của một mình ả, Lý Nhiễm không điện thoại được cho Phó Phong, đành phải ra hạ sách này, đến phim trường tìm Phương Bạch Cảnh.

Ả cảm thấy không vấn đề gì, nhưng Phương Bạch Cảnh trước mặt hình như đã bị dọa, ác ý trong lòng Lý Nhiễm bỗng chốc dâng lên. Ả hỏi: “Hai người bên nhau lâu lắm rồi hả?”

Trong miệng Phương Bạch Cảnh còn có túi máu đã cắn vỡ chưa kịp nhổ ra, vị siro buồn nôn chiếm cứ đầu lưỡi, cậu ngược lại chẳng hề thấy ngọt.

Cậu đột nhiên nhận ra, Phó Phong là con trai độc nhất của Phó gia, y sớm hay muộn cũng phải kết hôn, đối tượng kết hôn khẳng định là một cô gái xinh đẹp có tri thức hiểu lễ nghĩa, có gia thế tương xứng.

Chứ tuyệt đối không có khả năng là loại đàn ông như cậu đây.

Nói khó nghe thì là, dẫu Phó Phong nói thích cậu, Phương Bạch Cảnh cũng hiểu rằng bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ chia tay.

Phương Bạch Cảnh đột nhiên có một khắc mờ mịt như vậy, sau khi chia tay thì sao. Người khác khi nhắc tới sẽ nói cậu là bạn trai cũ của Phó Phong, hay là sẽ nói cậu là tình nhân nhỏ Phó Phong trước kia từng bao nuôi, hoặc là, chẳng ai buồn nhắc tới cậu nữa?

Yết hầu cậu cuộn xuống nói: “Chúng tôi không bên nhau.”

“Cô Lý, nếu cô có điều gì muốn nói, có thể tự mình đi tìm Phó Phong, tôi không phải loa truyền lời của cô.” Ngữ điệu của Phương Bạch Cảnh lãnh đạm, lướt qua Lý Nhiễm đi về phía phòng nghỉ, “Thứ lỗi không tiếp.”

Trên bàn trang điểm trong phòng nghỉ bày mấy bao lì xì, hẳn là đạo diễn cùng mấy diễn viên có quan hệ tốt tặng cậu phong bao tạm biệt.

Phương Bạch Cảnh ngồi xuống trước gương trang điểm, MUA không có ở đây, tự cậu liền gỡ tóc giả, tẩy trang.

Từng chút phấn son rời khỏi mặt, rất kỳ quái, rõ ràng chỉ trang điểm nhạt như vậy, mà trước sau lại như là hai người.

Cậu với Phó Phong là đang làm gì vậy?

Phương Bạch Cảnh nghĩ, sớm muộn gì Phó Phong cũng phải thành gia lập nghiệp, mối quan hệ hỗn loạn này vẫn là nên sớm cắt đứt thì tốt hơn.

Cậu mặc áo hoodie vào, đội mũ lên đầu. Thời điểm đẩy cửa đi ra ngoài, bất ngờ không kịp đề phòng bị dải ruy băng bắn lên đầy mặt.

“Chúc mừng hết ——”

Trần Vận nhìn thấy vẻ mặt của Phương Bạch Cảnh, đột nhiên không thốt nên lời nổi.

“Cám ơn.” Phương Bạch Cảnh miễn cưỡng tươi cười nói, “Sau tiệc đóng máy tới sẽ mời mọi người một bữa, tôi hiện giờ còn có chút việc.”

Cậu chìa tay về phía Kỷ Vĩ Nhạc, rũ mắt nói: “Chìa khóa xe.”

Kỷ Vĩ Nhạc theo bản năng lấy chìa khóa xe ra, đặt vào trong tay Phương Bạch Cảnh. Trong hành lang yên tĩnh, chỉ còn lại hắc cùng Trần Vận, còn có mấy nhân viên công tác.

Chủ nhân tiệc hết vai đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hắc nhỏ giọng ghé sát đầu rỉ tai với Trần Vận: “Chị Trần..... Chị có cảm thấy Bạch Cảnh thoát nhìn có chút bất thường hay không?”

Trần Vận gật đầu, do dự nói: “Bộ dạng trông cứ như là..... Bạn trai ngoại tình, cậu ấy muốn đi kẻ thông dâm tận giường ấy.”

*

Trên đường trong thành phố, Phương Bạch Cảnh chỉ có thể mạnh mẽ kiềm chế động tác nhún ga của bản thân. Có rất nhiều lần, cậu bực dọc đến mức muốn đạp một cước thật mạnh, song cuối cùng vẫn miễn cưỡng duy trì tại vạch giới hạn tốc độ cao nhất.

Hiện tại là hai ba giờ chiều, là khoảng thời gian đỡ tắc nhất, Phương Bạch Cảnh lái xe nhanh đến thế, nhưng khi cậu dừng ở dưới tầng chỗ Phó Phong, lại chẳng biết nên làm thế nào.

Là đi lên, kiên cường đòi chia tay với Phó Phong ư?

Hay giả bộ như chẳng biết gì, tiếp tục hồ đồ giả ngu. Hoặc là làm theo lời Lý Nhiễm, chuyển lời cho Phó Phong, toàn bộ những chuyện kể tiếp sẽ phụ thuộc vào phản ứng của y.

Nên làm như thế nào, Phương Bạch Cảnh không biết.

Trên mặt cậu đeo khẩu trang, trên đầu còn trùm mũ áo nỉ, người bên cạnh đi đi lại lại, Phương Bạch Cảnh cũng không biết bản thân đã đứng ở đó bao

lâu.

Nhân viên bảo vệ canh giữ ở cửa đại khái là cảm thấy cậu quá khả nghi, sờ vào dùi cui điện ngang hông chuẩn bị tiến đến.

“Bạch Cảnh?”

Trợ lý Lý quanh năm đi theo bên cạnh Phó Phong vừa vận xuất hiện tại cửa công ty, trên tay anh còn cầm một túi tài liệu cực lớn. Anh từng bị Phó Phong sai phái đi giúp Phương Bạch Cảnh làm rất nhiều chuyện, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra Phương Bạch Cảnh.

Đột nhiên nghe được có người gọi mình, Phương Bạch Cảnh sửng sốt, theo bản năng quay đầu đi, không biết có phải do gió thổi hồi lâu, mà hốc mắt có chút đỏ lên.

“Cậu sao lại ở đây thế?” Trợ lý Lý hỏi, “Tìm sếp Phó à?”

Tâm lý xây dựng hồi lâu của Phương Bạch Cảnh thành linh sụp đổ, cậu lui ra sau mấy bước, lắc đầu nói: “..... Vừa vận đi ngang qua.”

Lời này nói ra ngay cả chính cậu cũng không tin nổi, trợ lý Lý đương nhiên cũng không tin, túm cổ tay Phương Bạch Cảnh dặt vào trong công ty: “Rảnh rồi thì vào đây ngồi chút đi.”

Ý tưởng của anh rất đơn giản, Phương Bạch Cảnh đến đây, tâm trạng của Phó Phong nhất định sẽ tốt. Tâm trạng của Phó Phong tốt, thì mọi người đều được vui vẻ.

Phương Bạch Cảnh kỳ thật có thể dễ dàng hất tay trợ lý Lý ra, nhưng cậu lại chẳng hành động gì, bước chân lúc nặng lúc nhẹ theo sát phía sau trợ lý Lý.

Trợ lý Lý dẫn cậu vào thang máy chuyên dụng của Phó Phong. Thời điểm thang máy đi lên trên, Phương Bạch Cảnh cảm nhận được cảm giác mất trọng lượng mãnh liệt.

Văn phòng của Phó Phong độc chiếm một tầng, y không thích người khác quấy nhiễu mình quá nhiều, chỉ có duy nhất một trợ lý.

Phương Bạch Cảnh tháo khẩu trang trên mặt xuống, hít vào không khí vừa lạnh lại tươi mát. Văn phòng Phó Phong lắp nguyên kính, chỉ có lúc buông rèm che nắng, mới có thể ngăn cản tầm mắt bên ngoài.

Mà hiện tại, rèm che màu đen đang được cuộn lên tận trần, Phương Bạch Cảnh thấy được động tĩnh trong văn phòng. Bước chân cậu như là bị dính trên sàn nhà, động tác nhắc chân đơn giản này cũng phải hao công tốn lực.

Cậu chợt tóm lấy cánh tay trợ lý Lý, lúc xuống tay không cẩn thận có chút mạnh, Phương Bạch Cảnh tái nhợt mặt giải thích với anh, rồi sau đó hỏi: “Người kia là ai thế?”

Trong văn phòng lấy sắc đen làm chủ đạo, không chỉ có mình Phó Phong, mà còn Michael tóc nâu mắt biếc nữa.

Gã đang ngồi trên ghế trước bàn làm việc của Phó Phong, gác chân bắt chéo, tư thế nhàn nhã, đang nghịch ngợm chiếc bút máy Phó Phong thường dùng, vừa nhìn liền biết có quan hệ không tệ với Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh đột nhiên nhớ ra, Phó Phong trước kia từng nói y có quen biết Michael, bọn họ có thể vốn là bạn bè.

“Michael sao?” Trợ lý Lý liếc nhìn văn phòng một cái nói, “Cậu ta là em họ sếp Phó, đừng thấy bộ dạng bọn họ không giống nhau, thật ra là có quan hệ huyết thống đấy.”

Nháy mắt Phương Bạch Cảnh choáng váng đầu óc, đầu lưỡi sắp bị cậu cắn đến chảy máu, hiện tại thậm chí còn chẳng thở nổi.

Hai người trong văn phòng đều ngồi ở góc nghiêng so với bọn họ, Phó Phong đang cúi đầu nghiêm túc xem văn kiện, một mình Michael lải nhải dông dài, không nhìn thấy bóng dáng cậu cùng trợ lý Lý.

Nhưng cửa văn phòng lại rộng mở, từng lời hai người nói chuyện với nhau đều lọt ra rõ mồn một.

Giọng Michael đặc thẳng: “Anh họ à, giờ anh với bạn trai nhỏ kia thế nào rồi? Chẳng phải em đã nói sao, chỉ dọa một tý thôi, cậu ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh. Cái đầu võ của em, đối lấy một chị dâu, có phải là rất đáng giá hay không?”

Phó Phong nâng mắt, vẻ mặt lãnh đạm nhìn gã nói: “Câm miệng.”

Phương Bạch Cảnh nghe hết từng lời bọn họ nói chuyện không hề để lọt một câu, cảm giác ù tai càng thêm mãnh liệt, đầu hiện giờ đặc sệt như hồ, căn bản không thể tự hỏi nổi một câu.

Cậu bất chợt không kiềm chế nổi khom lưng, ho đến rất phổi bỏng họng. Trợ lý Lý hoảng hồn muốn nâng cậu dậy, Phương Bạch Cảnh lại đưa tay đẩy phắt anh ra.

Trong ngực Phương Bạch Cảnh hiện giờ nặng như đeo tảng đá, ngón tay vịn lên tường, gân xanh gồ lên.

Tiếng ho khan của cậu quá vang, Phương Bạch Cảnh nghe được một hồi bước chân dồn dập, ngay sau đó, Phó Phong đỡ lấy vai cậu.

Hốc mắt Phương Bạch Cảnh đỏ lên, cậu chợt bộc phát sức mạnh, kéo giãn khoảng cách giữa mình với Phó Phong, dựa tường mà đứng.

Lần đầu tiên Phương Bạch Cảnh cảm nhận được cảm giác giận đến choáng váng. Cậu cảm thấy bản thân hiện tại tựa như một trò cười, vật vờ nửa ngày, cuối cùng chẳng phải vẫn là nhảy xuống bàn cờ Phó Phong đã thiết lập sẵn sao?

——”Cậu ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh.”

Lời này nghe vào tai vô cùng chói tai, bên tai Phương Bạch Cảnh vang lên ù ù, cảm giác ngạt thở kéo đến. Cậu muốn bình tĩnh hòa nhã nói chuyện một chút cùng Phó Phong, nhưng lời kế tiếp cơ hồ là gào thét mà ra:

“Tôi muốn chia tay với anh! Chia tay!”

Mắt cậu vừa chớp, tuyến lệ liền không chịu sự khống chế của đại não, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt.

Phương Bạch Cảnh tùy tiện lấy tay lau, nước mắt lại mãi chẳng thể lau sạch sẽ, tựa như mưa phùn ào ào tuôn rơi không dứt.

Chỉ có thời điểm nghẹn lại thở, dường như mới có thể dừng lại.

“Mấy người đi trước đi.”

Trước tiên Phó Phong tổng cổ Michael cùng trợ lý Lý đi, trong không gian tầng lầu rộng rãi chỉ còn lại y cùng Phương Bạch Cảnh.

Y rút khăn giấy, muốn lau nước mắt cho Phương Bạch Cảnh, song tay nâng lên chưa kịp chạm đến khóe mắt Phương Bạch Cảnh, đã bị cậu vô tình hất ra.

Phương Bạch Cảnh cũng không biết bản thân vì sao phải khóc, nhưng dường như tại thời điểm cảm xúc sụp đổ, nước mắt quả thật là không thể khống chế.

Hốc mắt cậu đỏ bừng, kiên quyết siết chặt lòng bàn tay, kiềm nén những giọt lệ đang hội tụ nơi khóe mắt.

Cuống hòng của Phương Bạch Cảnh khản lại, cuối cùng ngụi lạnh lặp lại lần nữa: “Phó Phong, chúng ta chia tay thôi.”

Động tác của Phó Phong chột khựng lại, rồi mới tiếp tục vươn tay lau nước mắt cho Phương Bạch Cảnh, lần này cậu không ngăn cản y nữa.

“Chúng ta chia tay đi.” Phương Bạch Cảnh tựa lưng trên tường, ngữ điệu bình thản đột nhiên bùng nổ, “Tôi mẹ nó muốn chia tay!”

Phó Phong vò khăn giấy bị Phương Bạch Cảnh thấm ướt trong lòng bàn tay, vết chai mỏng trên ngón tay y lau qua khóe mắt Phương Bạch Cảnh, nói

một đằng hỏi một nẻo: “Sao lại đến đây thế?”

Phương Bạch Cảnh tránh khỏi bàn tay vươn tới của Phó Phong, trợn mắt trừng y: “Anh nghe không hiểu à? Tôi muốn chia tay! Tôi muốn cắt đứt sạch sẽ với anh.”

Cơn thịnh nộ gom góp từng chút lại thoáng chốc bộc phát, Phương Bạch Cảnh đẩy vai Phó Phong, từng bước ép sát: “Giả như hôm nay tôi không đến đây, có phải anh sẽ mãi gặt tôi, lừa tôi suốt đời không?”

Phương Bạch Cảnh lại bật cười nói: “Sao mà suốt đời được chứ, chẳng phải anh sắp kết hôn rồi à?”

Chóp mũi cậu dí sát Phó Phong, thời điểm Phương Bạch Cảnh nâng cằm, khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc.

Phương Bạch Cảnh rất ít khi chủ động tới gần Phó Phong, cũng rất hiếm khi chủ động làm ra hành vi thân mật nhường này, nhưng hiện tại ngữ điệu cất lời của cậu rất lạnh nhạt: “Phó Phong, anh xem tôi là trò đùa à?”

“Tôi có thể ở bên anh, cũng có thể cam tâm tình nguyện lên giường với anh. Nhưng tôi sẽ không làm thứ nhân tình, lại còn là nhân tình của một gã đàn ông, thật quá ghê tởm.”

“Nếu tương lai anh còn muốn kết hôn, vậy thì đừng trêu chọc tôi.”

Phương Bạch Cảnh nói xong những lời này, lại như tự giễu nói: “Không đúng, dùng từ trêu chọc dường như cũng không phù hợp, dù sao ngay từ đầu quan hệ giữa chúng ta đã bất bình đẳng rồi.”

Từ thuở đầu là cậu nhờ cậy Phó Phong, bởi thế nên cậu nghe lời Phó Phong, y muốn cậu ở bên, thì cậu liền thuận theo.

Nếu Phó Phong không muốn ở bên cậu nữa, vậy y đương nhiên có thể đá văng cậu đi.

Dẫu rằng hình thức bên nhau của bọn họ cũng không giống kim chủ và tình nhân, nhưng Phương Bạch Cảnh cảm thấy bọn họ chính là như vậy.

Phó Phong giúp cậu, cậu liền hầu hạ y trên giường.

Nhưng một ngày kia, Phó Phong lại nắm tay nói thích cậu, nụ hôn hạ xuống lại càng miên man hơn cả giữa người yêu.

Bọn họ đã làm rất nhiều chuyện thân mật giữa người yêu, cũng là lần đầu tiên Phương Bạch Cảnh nghe được những lời tình tứ như thế.

Phương Bạch Cảnh rốt cuộc cảm thấy quan hệ giữa cậu và Phó Phong đã biến chất, bọn họ dường như đã thật sự biến thành —— “Ở bên nhau” như ngày đầu đã nói.

Phương Bạch Cảnh dứt khoát xoay người, biểu hiện của cậu thật sự khí phách, tuyệt đối không dây dưa dài dòng. Nhưng trong nháy mắt quay người, đầu mũi cậu lại bắt đầu cay xè.

Cậu không muốn khóc, bởi vì Phương Bạch Cảnh cảm thấy nước mắt quá mức nhu nhược.

Hô hấp dần dần nặng nề, Phương Bạch Cảnh sai từng bước lớn, âm thanh hạ xuống rất nặng.

Lần này bước ra, cậu với Phó Phong là dứt khoát chia ly.

Cánh tay Phương Bạch Cảnh bỗng nhiên bị một luồng lực mạnh mẽ của Phó Phong giữ lại. Cậu bị lôi ra sau, va vào trong lồng ngực y.

Phó Phong ôm ghì cậu từ sau lưng, so với Phương Bạch Cảnh, y có vẻ bình tĩnh hơn nhiều: “Ai bảo em rằng tôi muốn kết hôn vậy?”

Phương Bạch Cảnh liều mạng giãy dụa trong ngực y, một giọt lệ nóng bỏng rơi trên mu bàn tay của Phó Phong.

Phó Phong để Phương Bạch Cảnh đối diện mình, nước mắt trên tay nóng hổi, một đường ướt át chảy qua mu bàn tay. Y cúi đầu, nhìn Phương Bạch

Cảnh nói: “Ai nói bậy bạ trước mặt em vậy?”

“Cô Lý của anh đó.” Phương Bạch Cảnh châm chọc khiêu khích nói, “Có điều dường như người ta chướng mắt anh, nên nhờ tôi chuyển lời giúp, nói cô ấy còn chưa chơi đủ, tạm thời chưa muốn kết hôn.”

Phó Phong hỏi ngược lại: “Lý Nhiễm à?”

“Anh còn không biết tên cô ta sao?” Phương Bạch Cảnh cười lạnh nói, “Hỏi tôi làm gì?”

Bàn tay Phó Phong ôm eo cậu càng lúc càng dùng sức, giải thích nói: “Tôi chẳng có quan hệ gì với cô ả cả, thậm chí cũng chưa từng gặp mặt.”

“Thì sao, chẳng phải anh sẽ kết hôn với cô ta à?”

“Không.” Phó Phong cau mày nói, “Tôi sẽ không kết hôn với ả.”

“Nhưng cha anh thoát nhìn rất ửng cô ta.”

“Đó là chỉ là cha tôi.” Phó Phong lời ít ý nhiều nói, “Quan hệ của tôi với ông ta không tốt, lời ông ta nói chẳng tính là gì.”

Phản ứng của Phương Bạch Cảnh vẫn dữ dội, cậu cười lạnh nói: “Điều này quan trọng sao, Phó Phong, hiện tại mỗi một dấu câu anh nói ra tôi cũng sẽ không tin.”

“Tôi dễ lừa lắm sao? Chẳng phải anh với em họ anh liên thủ với nhau lừa tôi quay mòng mòng à, ở trong mắt anh tôi hẳn là vô cùng ngu ngốc, cực kỳ dễ lừa phải không?”

“Anh lừa tôi làm gì, vì sao chẳng bao giờ nói với tôi! Rõ ràng tôi ——”

Rõ ràng tôi đã quen ở bên anh, rõ ràng tôi đã..... Tôi đã có chút thích anh.

Đoạn sau của câu kia, Phương Bạch Cảnh chẳng thể nào cất nổi thành lời, cậu cảm thấy mất mặt, còn cảm thấy mất giá.

Phương Bạch Cảnh cuối cùng hạ giọng xuống, sau khi đã trút hết cơn cuồng loạn, giờ chỉ còn lại mệt mỏi rã rời: “Tôi nói lần cuối cùng, chúng ta chia tay, không bao giờ gặp lại nữa.”

Cậu nhìn Phó Phong chòng chọc, gằn từng tiếng nói: “Đoạn tuyệt quan hệ.”

Trong nháy mắt lời ra khỏi miệng, ngoại trừ sáng khoái, Phương Bạch Cảnh còn có sự ức chế khó cất thành lời.

Lời vừa buông hết, bàn tay Phó Phong giữ tay cậu càng thêm dùng sức, cậu nghe thấy y nói: “Tôi có thể giải thích.”

“Không cần giải thích, tôi không muốn nghe.”

Phương Bạch Cảnh cuối cùng hất văng tay Phó Phong ra, lúc này cậu lộ vẻ cực kỳ kiên quyết: “Cứ vậy đi.”

Thế rồi, Phương Bạch Cảnh bị Phó Phong bế ngang eo lên.

“Phó Phong!”

Phương Bạch Cảnh có thể rõ ràng cảm thấy mình đá vào đùi Phó Phong, song Phó Phong như thể không biết đau, tiếp tục bế cậu đi về phía văn phòng.

Cạnh cửa chính là nút hạ rèm che, Phó Phong vươn tay nhấn một cái, tấm rèm đen chắn sáng liền hạ dần từ trên trần xuống.

Y không bật đèn, phòng liền rơi vào một mảng tối tăm, Phương Bạch Cảnh bị Phó Phong đặt lên ghế làm việc.

Bên dưới ghế có bánh xe, Phương Bạch Cảnh vừa ngồi xuống, bốn bánh xe bên dưới liền lăn đi, mang cả người lẫn ghế đập vào cửa sổ sát sàn phía sau.

“Rầm ——” vang một tiếng.

Phương Bạch Cảnh theo bản năng vịn vào tay ghế dựa bên cạnh. Cậu biết mình hiện giờ đang ở trên tầng mười chín, cũng biết sau lưng chính là cửa

sổ sát sàn, cũng thừa biết mặt thủy tinh này trên thực tế vô cùng cứng chắc.

Nhưng ở trong bóng tối, Phương Bạch Cảnh cảm thấy có chút sợ hãi.

Cậu sờ sọang muốn bò dậy, trên mặt là hơi thở ấm nóng phả tới của Phó Phong. Phương Bạch Cảnh bị y giữ lại tại chỗ, lại “Rầm ——” một tiếng, mặt kính lại dường như bị chấn động lần nữa.

“Phó Phong.....”

Phương Bạch Cảnh có chút quáng gà, ở trong bóng tối thật sự chẳng nhìn được gì. Cậu vươn tay về phía trước quờ quào, đầu ngón tay lướt qua chất vải trơn trượt, hẳn là áo sơ mi của Phó Phong.

Trong bầu không khí tĩnh lặng, Phó Phong cứ tùy ý để cậu nắm lấy.

Gò má bị ngón tay lạnh băng vuốt v e qua, mũi Phương Bạch Cảnh cao thẳng vừa vặn. Phó Phong dựa vào trực giác, lướt qua sống mũi cậu, cuối cùng dừng lại trên bờ môi.

Y cúi đầu, hôn lên.

Nụ hôn này tuyệt đối không dịu dàng, thậm chí có chút ác độc, Phương Bạch Cảnh nhịn không được lùi ra sau, đầu đụng vào lưng ghế dựa, khẽ khàng va vào mặt kính.

Cậu không dám lùi, chỉ dám dùng tay nắm lấy áo sơ mi của Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh khẳng định, rằng mình đã nắm được áo Phó Phong, cậu bị ép ngẩng cằm, không hít thở nổi, càng bị hôn thêm hung hãn.

“Phó ——”

Phương Bạch Cảnh mới vừa thở hỗn hển, miễn cưỡng nhả được một chữ, Phó Phong lại ngậm lấy môi cậu.

Thời điểm hôn môi, Phó Phong rất thích đỡ lấy gáy cậu, bàn tay dày rộng nâng lên, cuối cùng ôm trọn cổ Phương Bạch Cảnh.

Phó Phong lại nghe thấy tiếng nước nở của Phương Bạch Cảnh, âm thanh rất nhẹ, tựa mèo con gầy yếu đang khẽ rên.

Phó Phong rớt cuộc dừng động tác hôn môi, trong bóng tối xòe tay không thấy ngón, y lại có thể căn chuẩn chạm lên khoeo mắt Phương Bạch Cảnh.

“Sao lại khóc rồi?” Phó Phong hỏi, “Em đang bức bối gì chứ?”

Phương Bạch Cảnh ổn định hơi thở, nhưng giọng mũi vẫn nặng như cũ, tay tóm lấy áo sơmi của Phó Phong, lời nói ra lại vẫn mạnh mẽ: “Phó Phong..... Tôi muốn chia tay.”

Cậu cũng không biết vì sao mình lại khóc, nhưng chính là không kiềm lại được.

Đèn bất ngờ được Phó Phong bật lên, Phương Bạch Cảnh theo bản năng lấy tay che khuôn mặt nheo nhuốc nước mắt, không muốn để Phó Phong chứng kiến bộ dạng hiện tại.

“Chuyện kia nói ra rất dài, nhưng tôi tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với em, em muốn hỏi gì thì cứ hỏi.”

Phó Phong vươn tay lôi cánh tay đang che trước mắt Phương Bạch Cảnh xuống.

“Phương Bạch Cảnh.” Giọng nói của y trầm thấp, không cho phép ngắt lời, “Chuyện chia tay thì em đừng hòng nghĩ đến.”

Đợt này edit mấy chương của Independent filmmaker mệt quá. Như thể tóm tắt kinh tế chính trị xã hội thập niên 90 vậy ;_____;

Qua đây edit máu chó, cường thủ hào đoạt vui thật sự =))))

Chương 23

23.

Giam cầm

Câu trả lời này của Phó Phong giống hết những gì Phương Bạch Cảnh nghĩ đến. Mắt cậu dần dần thích ứng với ánh sáng bất ngờ này, song điểm ảnh trước mắt vẫn thường xuyên lập lờ, gương mặt Phó Phong ở trước mặt cậu có chút mơ hồ.

Phương Bạch Cảnh liếc mắt theo bản năng, không cẩn thận đụng phải vết thương nơi khoe miệng, là Phó Phong trong lúc cố ý vô tình cắn rách môi này.

Phó Phong thoáng động, Phương Bạch Cảnh liền chột nâng tay lên, chắn ngang giữa cậu và Phó Phong.

Cậu có chút lo lắng Phó Phong sẽ còn làm gì đó với mình, bất giác lùi ra sau, lưng dán chặt không còn kẽ hở vào lưng ghế.

Phương Bạch Cảnh hiện tại bình tĩnh không ít, cậu cất lời: “Phó Phong _____”

Âm thanh của cậu còn mang theo giọng mũi rất nặng, lúc nói chuyện không giống đang tức giận, ngược lại càng như đang làm nũng. Phương Bạch Cảnh nghe được âm thanh của mình cũng liền sửng sốt.

Phương Bạch Cảnh thử tìm lại giọng điệu thường ngày của mình, nhưng có lẽ là hôm nay rơi lệ quá nhiều, chất giọng đã trở nên đặc quánh lại.

Tay Phó Phong đặt lên tay vịn ghế xoay, dùng một chút lực, Phương Bạch Cảnh với tay liền chuyển hướng.

Lưng ghế dựa về lại bên cạnh bàn, Phó Phong đứng trước thân cậu, biểu cảm dưới ngọn đèn khó lòng nhìn thấu. Song Phương Bạch Cảnh lại phát hiện, môi Phó Phong mím rất chặt, như đang kiềm nén cảm xúc của mình.

Biểu cảm vững vàng như núi thường ngày của y rốt cuộc có một vết nứt, ý nghĩ duy nhất trong đầu Phương Bạch Cảnh ấy vậy mà lại là —— hóa ra Phó Phong cũng biết tức giận.

Khoảng cách giữa bọn họ rất gần, Phó Phong chỉ cần cúi đầu, là lại có thể hôn được Phương Bạch Cảnh. Y vươn tay gạt tóc mái dính trên trán Phương Bạch Cảnh, hỏi: “Sao hôm nay lại đến đây thế?”

Không đợi Phương Bạch Cảnh trả lời, Phó Phong liền tự đáp lại câu hỏi của mình: “Là bởi vì nghe nói tôi sẽ kết hôn sao?”

Y không nhanh không chậm hỏi: “Ai nói với em thế, là Phó Diêm, hay là Lý Nhiễm?”

Con người của Phó Phong nhạt màu, không phải là màu đen thuần túy, nhưng vẫn tối sẫm như cũ. Chất giọng y trầm thấp, nghe không khác với thường ngày, nhưng bộ dạng hiện tại của Phó Phong lại kém xa so với bình thường.

Phương Bạch Cảnh thất thần, nửa ngày mới phản ứng được “Phó Diêm” trong miệng Phó Phong là ai. Giọng điệu y xa lạ, sắc mặt bình thản mà gọi cả họ lẫn tên của cha mình ra.

“..... Là Lý Nhiễm.” Phương Bạch Cảnh theo bản năng đưa đáp án cho Phó Phong, “Cô ta đến đoàn phim tìm tôi.”

Ngón tay Phó Phong lướt qua khóe mắt cậu, trả lại cho Phương Bạch Cảnh một đáp án khẳng định: “Tôi sẽ không kết hôn với ả.”

Mắt Phương Bạch Cảnh rất đau, đau như thể kim đâm. Hơn mười phút trước, cậu còn gào thét nói mình sẽ không tin lời Phó Phong, nhưng hiện tại Phó Phong nói như vậy, cậu lại tin rồi.

Song vấn đề cũng không nằm ở đây.

Cậu trì trệ lắc đầu, vẫn cố chấp nói: “Tôi muốn chia tay.”

Bàn tay Phó Phong ôm lấy mặt Phương Bạch Cảnh, ngón tay y hơi hơi dùng sức, cưỡng ép Phương Bạch Cảnh ngẩng đầu.

Dường như để khiến cho lời nói càng có thêm sự đáng tin, Phó Phong nhìn chăm chăm mặt Phương Bạch Cảnh nói: “Nếu là bởi vì Michael, tôi có thể nói chỉ là trùng hợp. Tôi tham dự tiệc sinh nhật của Tiêu Kinh, chỉ vì muốn gặp em, em đừng phải gả chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

“Phương Bạch Cảnh.” Tốc độ nói của Phó Phong chậm dần, y nhú mày, ngón tay lạnh lẽo, “Nếu không có tôi, chiếc xe đó thật sự sẽ đâm đ ến.”

Đến bây giờ Phương Bạch Cảnh vẫn nhớ rõ cảm giác thoáng nhìn thấy chiếc xe bám đuôi qua gương chiếu hậu, toàn thân lạnh toát, cho nên cậu mới có thể không chút chần chừ gọi điện thoại cho Phó Phong.

Đích thật là cậu cầu xin sự che chở của Phó Phong, nếu như lời y nói chính là sự thật, vậy thật sự từ đầu tới đuôi y chẳng hề làm gì.

Phương Bạch Cảnh nâng tay lau mặt, qua cơn kích động, còn lại chỉ là cảm xúc mù mờ chân tay luống cuống.

Nhưng Phương Bạch Cảnh có một chuyện chắc chắn, là cậu muốn chia tay.

Phương Bạch Cảnh không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, dường như cậu có chút thích Phó Phong.

Tại thời điểm Phương Bạch Cảnh còn chưa phát hiện ra, trong lúc bất tri bất giác, dường như cậu đã dần dần thích ứng với mối quan hệ cùng Phó Phong, từng chút một tiếp nhận sự tồn tại của y.

Nhưng bọn họ không hề phù hợp.

Phương Bạch Cảnh không thích bị người kiểm soát, kể từ thuở nhỏ, thích gì là đều tự ý làm nấy.

Dương cầm học hơn mười năm nói không muốn là liên ngừng lại, người trong nhà khuyên Phương Bạch Cảnh đến sắp mồn lỗ tai, cậu cũng vẫn kiên quyết nói ——”Không, con muốn học diễn xuất”.

Cuối cùng cha mẹ cậu không có cách nào, đành phải thỏa hiệp, bởi vì cho dù không đồng ý, Phương Bạch Cảnh cũng vẫn tự mình khiêng hành lý đi học diễn xuất.

Nhưng cậu với Phó Phong ở bên nhau, d*o vọng kiểm soát cùng khống chế của Phó Phong quá mạnh mẽ. Y muốn xen vào mọi việc lớn nhỏ trên thân Phương Bạch Cảnh, chỉ cần là chuyện có liên quan đến Phương Bạch Cảnh, Phó Phong sẽ nhúng tay.

Nhỏ thì là đêm nay Phương Bạch Cảnh thức đến mấy giờ, lớn thì là kịch bản dâng đến trước mặt Phương Bạch Cảnh, y đều phải quản.

Phương Bạch Cảnh ghét nhất chính là bị người khác quản, cậu hiện giờ có chút thích Phó Phong, nhưng cũng chưa thích đến mức độ đó.

Thay bằng lời khác, cậu với Phó Phong căn bản là không phù hợp, nói từ giới tính, hai bọn họ đều là nam giới, Phương Bạch Cảnh còn không chưa chuẩn bị tốt tâm lý để làm đồng tính luyện ái, dẫu cho trên thực tế đã làm từ rất lâu rồi; Rồi lại nói về gia thế, nhà cậu không tồi, nhưng so ra vẫn kém nhà quyền quý thực sự; Huống chi, tính cách của cậu với Phó Phong là nước lửa khó dung, bổ sung thì là chuyện tốt, nhưng quá mức thì lại là không phù hợp.

Phương Bạch Cảnh không diễn yêu đương nhiều lắm, nhưng cậu cảm thấy, sự bất hòa giữa người yêu đơn giản chỉ bởi vì chút nguyên nhân này.

Cậu bất tri bất giác đã phân định quan hệ giữa mình và Phó Phong thành người yêu, Phương Bạch Cảnh cảm thấy mối quan hệ mơ hồ của cậu và y nên sớm chấm dứt. Song khi mở miệng, dưới tầm mắt áp bức cực mạnh của Phó Phong, hơi sức nói chuyện của cậu yếu ớt: “Chúng ta..... Hãy coi như

xong đi, anh giúp tôi, tôi..... Ngủ với anh hơn nửa năm, coi như là sòng phẳng chứ?”

Phó Phong đột nhiên đứng thẳng dậy, hỏi: “Muốn chia tay ư?”

Phương Bạch Cảnh do dự gật đầu, nhỏ giọng nói: “Chúng ta không hợp.”

“Được.”

Phó Phong đồng ý quyết đoán đến mức khiến Phương Bạch Cảnh kinh ngạc, nhưng đây là mục đích của cậu, cũng là phương thức xử lý tốt nhất.

Chia tay, dứt khoát sạch sẽ, cuộc sống của hai bọn họ không có bất cứ giao thiệp gì, sau này có khả năng không còn gặp mặt nữa.

Nghĩ đến đây, Phương Bạch Cảnh cảm thấy dường như mình vừa nằm mơ, không tính là ác mộng, song cũng không phải mộng đẹp, nhưng trong chớp mắt, hết thảy đều vỡ vụn tựa như bọt biển.

Cậu cũng không biết như vậy là đúng hay không.

Bàn tay Phương Bạch Cảnh vô thức siết thành nắm đấm, khớp ngón tay nhanh chóng tái nhợt. Cậu cười một cái với Phó Phong, răng nanh lộ ra trong lúc lơ đãng, Phương Bạch Cảnh tỏ vẻ thoải mái mà nói: “Được.”

Rõ ràng tâm tình của cậu hẳn phải nhẹ bằng như vừa quăng được một gánh nặng kinh khủng đi, song rất kỳ quái, trong lòng cậu lại như thể có tảng đá đè nặng, ép cho tâm trạng của Phương Bạch Cảnh sa sút hẳn xuống.

Cậu cảm giác được tầm mắt của Phó Phong dừng lại rất lâu trên khuôn mặt mình, lâu đến mức nụ cười trên mặt Phương Bạch Cảnh trở nên cứng đờ lại, y mới chậm rãi mở miệng nói: “Nhớ mang cả đồ của em đi nữa, hôm nay lấy luôn đi.”

Phương Bạch Cảnh sửng sốt hoàn hồn lại, chớp mũi lại bắt đầu không kiềm được trở nên cay xè.

Phó Phong không lâu còn nói “Đừng hòng nghĩ đến chuyện chia tay”, hiện tại lại muốn cậu mau chóng dọn đồ đi, hẳn là thật sự không muốn thấy cậu nữa.

Cậu với Phó Phong, lần này có lẽ là thật sự xong rồi.

Phương Bạch Cảnh cúi đầu, răng nanh cắm trên môi, có chút đau.

Cậu nói: “Được, hôm nay tôi sẽ dọn đi.”

Ý tứ của cậu là tối nay sẽ tự đến lấy, nhưng Phó Phong lại điện thoại cho chú Vương: “Luôn bây giờ đi, tôi cùng em quay về.”

Phương Bạch Cảnh đi theo sau Phó Phong, vóc dáng cậu mảnh khảnh, hoodie rộng thùng thình khoác trên người, giống như gió thổi qua liền ngã.

Dáng lưng Phó Phong lại không giống cậu, bất kể thời điểm nào, lưng hắn vẫn luôn đứng thẳng tắp, bả vai rộng lớn luôn có thể mang đến cảm giác an toàn cho người khác.

Cậu đi theo sau Phó Phong, yên lặng không tiếng động nhìn khóa vào bóng lưng y một hồi, rồi mới thu hồi tầm mắt.

Trên đường trở về cũng là một đường yên tĩnh, chú Vương vẫn luôn rất thức thời, thấy hai bọn họ đều trong trạng thái không nói một lời, liền vươn tay khẽ bật bản nhạc nhẹ không lời trên xe.

Tới nhà, Phương Bạch Cảnh một mình lên tầng, lôi vali của mình ra để sắp xếp đồ.

Không có Phó Phong giúp đỡ, cậu xếp đồ vẫn dùng phương pháp cũ, nhét toàn bộ đồ vào trong, cuối cùng lại dùng đầu gối dè xuống, tốn sức nửa ngày mới có thể đóng lại.

Thời điểm đứng dậy, đầu gối Phương Bạch Cảnh rất đau.

Cậu đã ở đây lâu lắm rồi, một chiếc vali không chứa được hết đồ, song Phương Bạch Cảnh vẫn chỉ có thể xách hành lý đi xuống tầng dưới.

Cầu thang cuộn tròn, không quá dốc, nhưng có rất nhiều bậc. Phương Bạch Cảnh vừa cúi đầu, liền chứng kiến Phó Phong đứng dưới chân cầu thang, lạnh lùng nhìn cậu khó khăn lê bước xách hành lý xuống.

Tại bậc thang cuối cùng, Phó Phong dường như nhìn không nổi nữa, rốt cuộc vươn tay giúp Phương Bạch Cảnh xách xuống nốt.

Ngón tay y đặt trên tay kéo, vẻ mặt lạnh nhạt giống như sắc xám bạc bên ngoài vali, Phó Phong hỏi: “Thật sự muốn đi à?”

Hồ hấp của Phương Bạch Cảnh nặng thêm, sau khi hít sâu mấy cái, cậu vẫn nói: “Đúng, đồ đạc quá nhiều, tôi chưa dọn hết được. Nếu anh cảm thấy chướng mắt, có thể trực tiếp vứt bỏ, còn nếu lười vứt, thì để dì giúp việc dọn dẹp lại, tôi sẽ bảo Kỷ Vĩ Nhạc đến lấy.”

Phó Phong không đáp lời cậu, thần sắc lãnh đạm như lần đầu tiên Phương Bạch Cảnh gặp y. Cậu dứt khoát tiếp nhận lại vali từ trong tay Phó Phong đích, đi về phía cửa.

Ngón tay cậu không cẩn thận đụng phải Phó Phong, Phương Bạch Cảnh phát hiện ngón tay y lạnh giá đến dọa người.

Vali quá nặng, thời điểm Phương Bạch Cảnh tha lời nó đều rất gian nan. Lúc này Phó Phong rốt cuộc hành động, tựa như bức tượng điêu khắc bằng đá bất chợt có được sinh mệnh.

Lông mi y rung lên, khóa cửa tự động đột ngột hạ xuống trước mắt Phương Bạch Cảnh, “Cạch ——” một tiếng, vô cùng vang dội.

Mắt của Phương Bạch Cảnh bỗng chốc trở nên không tin nổi, cậu vươn tay đẩy đẩy cửa, dùng hết sức bình sinh nhưng cánh cửa đóng chặt vẫn chẳng hề suy chuyển.

Cậu chợt quay đầu nhìn Phó Phong, miệng bởi vì quá mức khiếp sợ mà há hốc ra. Phương Bạch Cảnh buột miệng nói: “Phó Phong, anh mẹ nó điên rồi à?”

Rất rõ ràng, cậu đã bị Phó Phong nhốt lại, mật mã khóa cậu căn bản không biết.

Phó Phong từng bước đi về phía cậu, vươn tay kéo tay Phương Bạch Cảnh. Khi không cười ngủ quan y càng thêm nguội lạnh, Phương Bạch Cảnh bị y từng bước ép sát đến dựa vào cửa.

Kẽ ngón tay bị những ngón tay lạnh như băng luồn vào, Phương Bạch Cảnh bị ép đan xen mười ngón với Phó Phong, cánh tay như bị kìm sắt đè ra sau người.

“Phương Bạch Cảnh, tôi đã nói mấy lần rồi.” Phó Phong rớt cuộc cất lời, “Đồng ý rồi thì không được hối hận.”

Chương 24

24.

Áo đồng phục

“Rầm ——”

Phương Bạch Cảnh nhấc chân đá vào vali bên người, đồ đạc trong vali nặng trĩu, chỉ phát ra tiếng vang nặng nề.

Vali khốn khổ lăn một đoạn trên sàn nhà, Phương Bạch Cảnh không tin nổi dùng vai húc mấy cái thật mạnh lên cửa một lần nữa. Bả vai cậu bị đập phát đau, cánh cửa lại chẳng hề suy chuyển.

“Phó Phong!” Phương Bạch Cảnh phẫn nộ hỗn hển nói, “Mở cửa ra ngay!”

Hai cổ tay cậu bị tóm lại, một bàn tay của Phó Phong có thể khóa chặt mọi động tác của cậu.

Phương Bạch Cảnh giận đến mức lồng ngực phập phồng dữ dội, cậu trợn mắt trừng Phó Phong, rống lên: “Chia tay là do anh đồng thuận, đồ đạc cũng là do anh bảo tôi tới dọn đi, hiện giờ anh nhốt tôi lại để làm gì? Anh thật sự điên rồi phải không?!”

Phó Phong xiết chặt cổ tay Phương Bạch Cảnh, dùng khí lực rất lớn, y bực bách Phương Bạch Cảnh ngẩng đầu nhìn mình, rồi mới chậm rãi nói: “Từ trước tới giờ tôi chưa từng nghĩ đến chuyện chia tay. Phương Bạch Cảnh, nghiêm khắc mà nói, hôm nay mới là lần đầu tiên tôi lừa em.”

Hốc mắt Phương Bạch Cảnh đỏ hồng, lại nhấc chân đá vào vali một lần nữa, lần này dùng khí lực lớn hơn rất nhiều.

Hiện tại cậu không chỉ có phần nộ, mà còn có chút khủng hoảng, cậu như con mồi rơi vào trong bẫy của thợ săn, hoặc là như ruồi bọ không đầu bò loạn khắp chốn.

Giờ mà cậu còn không nhìn ra đây là cái bẫy của Phó Phong, thì cậu đúng là đồ ngu.

Âm thanh của Phương Bạch Cảnh mang theo sự run rẩy nho nhỏ: “Anh mở cửa đi, những chuyện giữa chúng ta sẽ xem như là quá khứ.”

“Quá khứ ư?” Phó Phong nâng mày hỏi, “Tôi không muốn thế.”

Y buông lỏng bàn tay nắm chặt Phương Bạch Cảnh ra. Phó Phong rũ mắt, nhìn đăm đăm vào vết đỏ trên cổ tay Phương Bạch Cảnh không biết đang suy nghĩ điều gì.

Phương Bạch Cảnh chột hất văng tay Phó Phong ra, không kiềm nổi cơn giận, quát: “Mở cửa ra!”

Phó Phong không để ý đến cậu, xoay người đi lấy vali ở cách đó không ra, tự tay xách vali đi lên tầng. Chiếc vali Phương Bạch Cảnh lao lực xách xuống, Phó Phong lại xách lên thật nhẹ nhàng.

Phương Bạch Cảnh nhanh bước đuổi theo, cậu muốn đoạt lại vali từ trong tay Phó Phong, song hiện tại Phó Phong đang xách đồ lên cầu thang, vali lại nặng như thế, Phương Bạch Cảnh không dám có động tác quá mạnh.

Cậu chỉ dám dè dặt tóm lấy cánh tay Phó Phong, nhanh chân cất bước theo sát Phó Phong lên tầng.

Phương Bạch Cảnh ngăn Phó Phong lại ở đầu cầu thang, vươn tay muốn giành lại vali của mình, nhưng cánh tay lại bị Phó Phong tóm lấy. Tay trái y xách vali, tay phải lôi cậu đi về phía phòng ngủ.

“Cạch——”

Cửa phòng ngủ cũng bị Phó Phong dứt khoát khóa trái lại, y dùng một chút lực, xách Phương Bạch Cảnh lên giường.

Khi Phương Bạch Cảnh rơi vào trong chăn nệm mềm mại, phút chốc vẫn ngỡ ngàng.

“Phó Phong!”

Phương Bạch Cảnh thất kinh muốn đứng lên, giãy dựa mấy cái, lại bị Phó Phong đè chân xuống.

Cậu theo bản năng mở to hai mắt nhìn. Phương Bạch Cảnh sợ hãi, cậu sợ Phó Phong sẽ làm gì mình, tựa như vận mệnh bị đè trên cổ, động tác vầy vùng của Phương Bạch Cảnh dần dần yếu ớt.

Vạt áo hoodie của Phương Bạch Cảnh bị vén lên, cậu theo thói quen tính vươn tay ôm vai Phó Phong, chiếc quần trên đùi quá mức thùng thình, đai lưng không biết đã rơi ra từ bao giờ.

Cậu vừa động, quần liền không chịu kiểm soát tuột xuống dưới.

“Phó Phong.....”

Phương Bạch Cảnh nơm nớp lo sợ gọi tên Phó Phong, bàn tay trên eo cậu lại trượt lên trên một chút. Ngay sau đó, Phương Bạch Cảnh đột nhiên bị người ôm chặt, môi Phó Phong lướt qua cổ cậu, hơi thở ập vào vành tai cậu, Phương Bạch Cảnh lại nhin không được hô lên: “Phó Phong?”

Tư thế ôm ấp này của bọn họ rất mất tự nhiên, Phương Bạch Cảnh không đuổi được tứ chi, cậu bấy giờ mới nhớ ra bọn họ còn đang cãi nhau.

Phương Bạch Cảnh đẩy vai Phó Phong, nghiêm mặt nói: “Anh buông ra đi!”

“Tôi sẽ không làm gì cả.”

Lần này Phó Phong dường như thực sự không làm gì cả, y xuống giường, mở vali để bên cạnh giường.

Vali hành lý bị Phương Bạch Cảnh sắp xếp hỗn loạn không khác gì mọi lần, đồ đạc bên trong suýt nữa bắn tung ra như bị nổ. Sắc mặt Phó Phong không thay đổi, thuận tay lấy ra một bộ quần áo bị Phương Bạch Cảnh vo viên như mớ rau khô.

Y vuốt phẳng từng bộ đồ xếp ở bên người, thoát nhìn như muốn bỏ vào lại phòng chứa quần áo của bọn họ.

Phương Bạch Cảnh xếp lại đồng quần áo ngồn ngang của mình lần nữa, đuôi mắt đỏ bừng, mái tóc vểnh lên do cọ sát vào gối đầu.

Cậu xông đến, chẳng nói chẳng rằng vốc hết đồng đồ lên, một lần nữa nhét vào trong vali.

Phương Bạch Cảnh ngồi chồm hồm trên mặt đất, ngẩng đầu ngang tàng nhìn về phía Phó Phong.

Phó Phong dừng động tác lại, giọng điệu bình tĩnh hỏi han: “Phương Bạch Cảnh, ở bên tôi khó chịu đến vậy sao?” Y vươn tay chạm vào khóe mắt Phương Bạch Cảnh, thấp giọng nói: “Em lại muốn khóc rồi.”

Phương Bạch Cảnh cắn chặt môi, nheén lại dòng lệ sắp tuôn ra.

“Trước kia tôi đã từng nói, em muốn gì tôi sẽ cho cái đó, thích cái gì tôi sẽ mua cho em.” Phó Phong hỏi, “Đừng chia tay được không?”

Đây là trạng thái tinh tảo nhất mà hiện giờ Phó Phong có thể miễn cưỡng duy trì được, y lấy điếu thuốc ra hút. Phó Phong chưa bao giờ để Phương Bạch Cảnh phải ngửi thấy mùi khói, song hôm nay y có chút không kiềm được cảm xúc.

Vòng khói bay lượn giữa hai bọn họ, Phương Bạch Cảnh quả nhiên không chịu được mùi khói, quay đầu bắt đầu nhọc nhằn ho khan.

Đầu thuốc mới vừa châm, Phó Phong liền lạnh tanh mà dập tắt thuốc trong lòng bàn tay.

Y như thế không biết đau, chợt tóm lấy Phương Bạch Cảnh, cứ như vậy hôn lên, khước miệng còn lưu lại vị khói thuốc, nụ hôn của Phó Phong mãnh liệt y như vị thuốc lá vậy.

“Em khó chịu lắm sao?” Ngón tay của Phó Phong cọ qua khước miệng Phương Bạch Cảnh, cậu vẫn còn ho khan, Phó Phong lại giúp cậu thuận khí, “Tôi cũng thế.”

Cuống hòng Phương Bạch Cảnh khô rát, cậu cúi đầu, âm thanh vì ho khan quá mức mà có chút khàn: “Anh ba tôi đừng chia tay, vậy giờ tôi hỏi lại, tôi muốn chia tay liệu anh đồng ý được không?”

“Tôi sẽ không đồng ý.”

Đáp án của Phó Phong nằm trong dự liệu của Phương Bạch Cảnh, náo loạn một ngày, Phương Bạch Cảnh cũng cảm giác có chút mệt mỏi.

Nếu đã bó tay, vậy thì chấp nhận sự thật, cậu dứt khoát cam chịu quay lại giường nằm, trùm chăn lên đầu ngủ, không ngó ngàng gì đến Phó Phong nữa.

Hôm nay Phương Bạch Cảnh khóc nhiều, không chỉ vầng đầu, còn có chút thiếu dưỡng khí, mí mắt nặng nề phủ xuống đôi mắt. Cái giường này cậu đã nằm ngủ hơn nửa năm, vừa nhắm mắt đã liền say giấc.

Một mình Phó Phong nhẹ tay nhẹ chân, lấy từng món đồ trong vali ra. Trí nhớ y rất tốt, thậm chí có thể nhớ rõ vị trí cũ của mấy thứ đồ này.

Chờ đến khi y dọn dẹp lại hết, sắc trời đã tối muộn.

Phó Phong đứng dậy, y đứng bên giường quang minh chính đại ngắm dáng ngủ của Phương Bạch Cảnh. Cậu ngủ rất say, nhưng lại chẳng hề yên ổn.

Có vẻ vì khóc nhiều, đôi mắt có hơi sưng, khi ngủ ấn đường cũng không chịu khống chế mà nhăn lại.

Thời điểm Phương Bạch Cảnh ngủ say vẫn luôn yên lặng ngoan ngoãn, hô hấp nhẹ nhàng, chưa bao giờ ngáy ngủ. Dáng ngủ cũng nề nếp cực kỳ, là loại khi ngủ thế nào khi dậy vẫn là nguyên tư thế đấy.

Phó Phong ngắm thật lâu, cuối cùng cũng chỉ vươn tay nhét góc chăn giùm cậu.

Bấy giờ y mới cảm thấy, từ ban đầu có phải mình đã làm sai phương pháp rồi hay không, có lẽ y nên chờ Phương Bạch Cảnh chậm rãi tiếp nhận mình, như vậy sẽ không náo loạn đến tình cảnh cá chết lưới rách như thế này.

Nhưng hiện tại, có được Phương Bạch Cảnh rồi y sẽ chẳng muốn buông ra.

Y có thể nhường nhịn Phương Bạch Cảnh, song chỉ có một việc là giới hạn của Phó Phong, Phương Bạch Cảnh nhất định phải ở bên y.

*

Khi Phương Bạch Cảnh tỉnh lại vào ngày hôm sau, mới ý thức được rằng Phó Phong thật sự là có ý đồ giam giữ cậu. Kỳ thật cũng không tính là hoàn toàn nhốt lại, y vẫn cho cậu tự do nhất định

Di động vẫn còn bên người, nhưng Phương Bạch Cảnh lại phát hiện, trong di động có thêm một phần mềm định vị, không làm cách nào xóa đi được.

Ngoài ra, Phương Bạch Cảnh có thử ra ngoài một chuyến, vệ sỹ đi theo phía sau làm thế nào cũng không đuổi đi nổi.

Phần diễn của cậu trong đoàn phim đã hết vai, Phương Bạch Cảnh cũng không thích đi show giải trí cùng các công tác quảng cáo linh tinh khác, một khi hết vai cơ bản chính là kỳ nghỉ.

Nếu Phó Phong muốn đấu với cậu, vậy cậu liền chơi.

Phương Bạch Cảnh không có chỗ để đi, cuối cùng đại bộ phận thời gian đều nằm nhà.

Cậu với Phó Phong giống như chưa từng thay đổi, vẫn ôm nhau ngủ như trước, tỉnh dậy lại giúp Phó Phong thắt cà vạt. Phó Phong đi làm, cậu rảnh rồi ngồi trên sofa chơi game.

Phương Bạch Cảnh cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, di động vẫn nằm trong tay cậu, cậu đã định báo cảnh sát, nhưng sau khi nhập xong dãy số, lại vẫn không gọi đi.

Quan hệ giữa cậu với Phó Phong dường như cũng không đến nỗi cứng nhắc, dù sao Phó Phong cũng đã thật sự giúp cậu.

Hôm nay đại khái là ngày thứ ba cậu bị Phó Phong trông chừng, Phương Bạch Cảnh dần dần bắt đầu thành quen, từ cơn thịnh nộ điên cuồng ban đầu, đến bây giờ đã quen thói chấp nhận hiện thực.

Phương Bạch Cảnh không còn lòng dạ chơi game nữa, vừa sai nửa bước khỏi cổng biệt thự, liền cảm nhận được ánh mắt chĩa đến của vệ sỹ thường xuyên đi theo cậu.

Cậu dứt khoát lên tầng hai của biệt thự, mò vào phòng chứa đồ có bày chiếc đàn dương cầm kia. Phương Bạch Cảnh vén vải che, ngón tay nhàm chán lướt từ bên trái sang bên phải.

Bất chợt, động tác của Phương Bạch Cảnh khựng lại, ánh mắt gắt gao khóa vào một góc nhỏ tại phím đàn bên phải.

Mí mắt cậu giật giật, cảm thấy vết sẹo này vô cùng quen mắt.

Phương Bạch Cảnh không thể tin cúi đầu, cậu vươn tay sờ sờ, vẻ mặt thoáng chốc trống rỗng.

Hồi trung học cậu thường xuyên luyện đàn trong trường học, chiếc đàn dương cầm kia cũng vừa khéo có một phím bị mẻ, nhỏ như vậy cũng không ảnh hưởng đến diễn tấu.

Phương Bạch Cảnh nhìn chăm chăm đàn dương cầm, tay cứng đờ không nhúc nhích.

Cậu không nhìn được hoài nghi, chiếc đàn dương cầm này là cái trước kia cậu từng dùng, bất kể là nhãn hiệu, màu sắc, ngay cả vết mẻ cũng đều giống nhau như đúc.

Phương Bạch Cảnh đột nhiên nghĩ tới gì đó, cậu bán tín bán nghi đi đến bên tủ đồ khóa chặt bên tường. Cậu vốn cho rằng bên trong rỗng tuếch, hoặc là cất giấu rất nhiều vật phẩm quý giá.

Nhưng Phương Bạch Cảnh vừa mở ra, đập vào mắt chính là một chiếc áo khoác được gấp ngay ngắn. Đồng phục trung học trước kia của cậu đều là may đo, trên ngực ngoại trừ huy hiệu trường, còn được thêu tên của chủ nhân bộ đồ.

Chỉ thêu màu đen, chiếc áo đồng phục trước mắt vì chủ nhân qua loa sơ suất, đã bị sờn không ít.

Hai số thêu phía trước là năm nhập học, hai số sau là lớp, vị trí cuối cùng là mã học sinh, chiếc áo trên tay Phương Bạch Cảnh cũng tương tự như vậy.

——150826

Một chuỗi số rất quen thuộc, bên dưới còn có tên của cậu.

—— Phương Bạch Cảnh.

Đây là áo đồng phục Phương Bạch Cảnh mặc trong ba năm trung học.

Chương 25

25.

“Anh là bi3n thái đấy hả!”

Phương Bạch Cảnh trước kia cũng rất thích chơi bóng rổ. cùng ngày sau khi kết thúc thi đại học, cậu xem như có thể chính thức vứt bỏ đồng sách ôn thi dày cộp kia, càng thêm hào hứng gọi bạn bè đi chơi bóng rổ.

Người trên sân bóng không ít, trong phòng thi có mở điều hòa lạnh, trên người Phương Bạch Cảnh còn mặc áo khoác đồng phục, nhưng hiện giờ muốn chơi bóng, cậu liền tiện tay kéo khóa cởi đ ồng phục ra.

Bạn học của cậu đều treo đồng phục bên cạnh rào sắt, Phương Bạch Cảnh lại ngại bẩn, không ngại phiền chạy khỏi sân bóng rổ, để áo đồng phục trên chiếc ghế đá xa xa.

Phương Bạch Cảnh vốn cho rằng chỉ là chiếc áo đồng phục mà thôi, hẳn không có ai lấy. Song thời điểm chơi xong chuẩn bị lấy lại đồ, lại phát hiện một chuyện bất thường đã xảy ra —— chiếc áo nguyên bản vắt trên ghế đã không còn nữa.

Cậu chửi tên trộm đồ mấy lần trong lòng, không tin nổi nhìn xung quanh một lượt, mới có thể xác nhận áo đồng phục của mình đã biến mất tăm.

Nhưng trên ghế lại có thêm một chiếc hộp quà nhỏ vuông vức, mặt trên còn dùng dải lụa trắng thắt thành đóa hoa nhỏ, Phương Bạch Cảnh đến gần nhìn, phát hiện là một chiếc đồng hồ đeo tay.

Là nhãn hiệu mà Phương Bạch Cảnh vẫn rất muốn mua, nhưng giá cả cũng không rẻ, ít cũng phải mười vạn. Phương Bạch Cảnh vẫn là học sinh, người

nhà sợ cho quá nhiều tiền cậu sẽ mang đi làm chuyện xấu, nên không cho cậu mua.

Phương Bạch Cảnh sẽ không lấy đồng hồ của người khác, nhưng cậu thoáng chần chừ, cuối cùng ngồi xuống ghế. Dù sao mất áo đồng phục chỉ là chuyện nhỏ, cậu cũng đã tốt nghiệp, nếu nói về ý nghĩa lưu niệm, trong nhà cũng còn một chiếc.

Song chiếc đồng hồ này giá cả đắt đỏ, Phương Bạch Cảnh dự định ngồi trên ghế một lúc, xem chủ nhân của nó có quay lại tìm hay không.

Nhưng khi ráng chiều nơi chân trời chuyển từ hồng sang đen, vẫn không có người đến chỗ này, Phương Bạch Cảnh không có cách nào, đành phải cầm đồng hồ giao cho bảo vệ trường học.

Chiếc áo khoác đồng phục cậu vốn tưởng sẽ không còn thấy nữa, chẳng ngờ lại nhìn thấy trong ngăn tủ nhà Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh dụi dụi mắt, ban đầu còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác, nhưng tập trung nhìn lại, trước mắt vẫn là chiếc áo khoác xanh trắng kia.

Cậu không tin ma quỷ lật tay áo đồng phục ra xem, khi nhìn đến chữ viết nhòe nhoẹt nơi cổ tay, Phương Bạch Cảnh có thể tin tưởng, đúng là chiếc áo kia của cậu.

Bên trong tay áo trắng còn lưu hàng chữ nghiêng vẹo, Phương Bạch Cảnh nhớ rõ khi mình lơ mơ ngủ đã viết lên——”Chán chết, không muốn học nữa.”

Là bút tích của cậu, cũng là chuyện cậu đã từng làm.

Cậu nhìn áo đồng phục một lượt từ trên xuống dưới, cho dù không muốn tin, nhưng không thể nghi ngờ chính là chiếc áo đã mất kia.

Phương Bạch Cảnh đầy mặt kinh hãi, cậu thật sự không nghĩ ra, vì sao áo đồng phục của mình lại ở chỗ Phó Phong chứ?

Cậu lại nhớ đến chiếc đồng hồ kia, nó là thứ gì vậy, không phải là Phó Phong đền cho cậu đấy chứ?

Đây là lần đầu tiên Phương Bạch Cảnh rơi vào cơn hoảng loạn như vậy, tựa như đột ngột, tất cả bí mật như con sóng triều ùn ùn lao đến cậu, khí thế đó như muốn dìm cậu chết đuối.

Phương Bạch Cảnh mím môi, cậu vừa mới mở một ngăn tủ nhỏ, hiện tại chần chừ đứng trước một ngăn tủ khác.

Cuối cùng Phương Bạch Cảnh nghiêng rằng, vươn tay thử thăm dò mở một ngăn tủ khác bên cạnh. Chỉ liếc mắt một cái, cậu lại kinh hoàng đến sửng sờ.

Bên trong bày mấy khung ảnh, lồng bên trong đều là ảnh chụp của cậu.

Tám thứ nhất cậu vẫn còn có ấn tượng, là ảnh chụp cậu đàn dương cầm tại bữa dạ tiệc chào năm mới, lễ phục trên người là do mama cất công tuyển chọn. Song những tấm còn lại ngay cả Phương Bạch Cảnh cũng không nhớ là lúc nào.

Ảnh đều là chụp trộm, trình độ người chụp không ổn định, khi tốt thì rất rõ nét, khi không thì bị out nét rất nhiều.

Người thu thập cũng rất dụng tâm, bắt đầu từ buổi dạ tiệc cho đến những tấm sau, ngũ quan của Phương Bạch Cảnh dần dần mất đi nét trẻ con, vóc dáng cũng chầm chậm trở nên cao ráo, lột xác từ một thiếu niên thành thanh niên.

Phương Bạch Cảnh chỉ có thể miễn cưỡng căn cứ vào quần áo trên người, phán đoán thời gian của những bức ảnh. Tấm xa nhất, là bảy năm trước, thời điểm cậu học năm đầu cấp ba, cũng là khi Phó Phong mới vừa tốt nghiệp.

Bàn tay đóng ngăn tủ của cậu có chút run rẩy, đèn trong phòng chứa tối hơn so với bên ngoài một chút, Phương Bạch Cảnh run lấy bấy lực di động từ

trong túi ra, gọi điện thoại cho Tiêu Kinh.

Tiêu Kinh vừa nhận điện thoại, liền hùng hổ gào thét: “Đ.m! Mà rớt cuộc cũng muốn ra ngoài rồi à? Mỗi ngày tao đều hẹn, mà mày cứ tìm cớ từ chối mãi!”

“Tiêu Kinh.” Phương Bạch Cảnh ngồi xếp bằng trên mặt đất, cắt ngang lời lẽ nhảm của Tiêu Kinh, tự hoài nghi hỏi, “Phó Phong lớn hơn bọn mình ba khóa phải không?”

“Ờ, bọn mình mới nhập học, thì y đã tốt nghiệp.”

“Bọn mình từng gặp anh ta ư?”

“Chưa từng!” Tiêu Kinh nói, “Tao nghe nói y tốt nghiệp xong liền xuất ngoại, gặp thế quái nào được!”

Phương Bạch Cảnh xoắn xuýt gãi ống tay áo, hôm nay cậu chịu k1ch thích có chút lớn, vẫn ngơ ngẩn hỏi: “Thực sự chưa từng gặp sao?”

Tiêu Kinh bị Phương Bạch Cảnh hỏi cũng bắt đầu hoài nghi bản thân, giọng điệu khẳng định nguyên bản cũng bắt đầu trở nên chần chừ: “Hắn..... Hắn là chưa, tao chẳng có ấn tượng gì.”

Phương Bạch Cảnh lại nhận ra một vấn đề, cậu bán tín bán nghi hỏi: “Vậy mày sao quen được với Phó Phong thế?”

“Tao với Phó Phong á?” Tiêu Kinh cắn ngón tay suy tư, rồi mới đáp, “Trước kia chẳng phải nói với mày rồi à, tao cũng không biết vì sao Phó Phong lại làm bạn với tao. Rõ ràng tao chỉ là thứ cậu ấm chơi bởi lâu lống, nhìn thế nào cũng không giống với kiểu bạn bè của y, dẫu rằng y cũng chẳng thêm kết bạn gì cả.”

Tiêu Kinh cau mày trầm tư suy nghĩ nửa ngày, thời gian quá xa rồi, hẳn hồi tưởng nửa ngày mới nhớ ra buổi đầu gặp gỡ với Phó Phong: “Tao nhớ ra rồi! Là gặp trong một bữa tiệc, tao không cẩn thận dẫm phải chân y. Vốn

tao đang chuẩn bị xin lỗi, y mở miệng liền hỏi tao có muốn thêm bạn không, làm tao ngớ người luôn.”

“Tao vốn tưởng y kết bạn Wechat, là có ý muốn tao bồi thường tiền, nhưng khi tao nhắn tin hỏi tiền nong, y lại phớt lờ. Tao nghĩ là y cũng không thiếu chút tiền ấy, nên không tiếp tục hỏi nữa, nhờ chuyện này, chúng tao coi như có quen biết, thi thoảng chạm mặt cũng có lên tiếng chào.”

Tiêu Kinh chớp mắt suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên vỗ tay: “Lần liên lạc gần nhất, là vì sinh nhật tao, cha tao giúp gửi thiệp mời, cơ hồ mời hết những người có thể, Phó Phong cũng nhận được.”

“Quan hệ giữa Phó gia với nhà tao cũng tạm, nhưng Phó Phong dường như không thích tham gia loại hoạt động này, nghe nói là bởi vì dị ứng cồn, mà những trường hợp này luôn có người đi mời rượu y.”

“Ừừừ!” Ấn đường của Phương Bạch Cảnh giật giật, cậu bắt lấy trọng điểm, “Anh ta dị ứng cồn sao?”

Phương Bạch Cảnh đột nhiên nhớ ra, cậu là gặp Phó Phong trong tiệc mừng công, Phó Phong cũng không uống rượu, người khác mời rượu cũng đều bị y từ chối. Phương Bạch Cảnh vốn tưởng rằng Phó Phong là làm bộ tịch, hóa ra là bởi vì y..... Dị ứng cồn.

Nhưng rõ ràng Phó Phong..... Rõ ràng vẫn uống rượu cậu mời, còn là Phương Bạch Cảnh tận mắt nhìn y uống cạn, thời điểm y uống chẳng chút chần chừ.

Tiêu Kinh thoáng dừng, hỏi: “Sao vậy?”

Phương Bạch Cảnh day huyệt Thái dương, điều chỉnh tâm trạng nói: “Mày cứ nói tiếp đi.”

“Sau thì chính là Phó Phong hiếm khi nhắn tin cho tao, đại khái là hỏi có những ai đến.” Tiêu Kinh nói, “Tao cho rằng y muốn xem xem có ai không muốn gặp không, nên đã gửi danh sách cho y ——”

Tiêu Kinh đột nhiên tỉnh ngộ, trong sự yên lặng chết chóc, hần run rẩy mở miệng nói: “Phương Bạch Cảnh, tao có một suy đoán rất kinh khủng.”

“Đừng nói.”

Phương Bạch Cảnh nhắm mắt ngắt lời hắn, còn thuận tay đập điện thoại.

Đầu óc cậu rối nùi dựa vào ngăn tủ ngồi dưới đất, tóc bị cậu vò như thể tổ chim, thiếu đi âm thanh của Tiêu Kinh, hiện tại Phương Bạch Cảnh chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp lên xuống của bản thân.

Suy đoán của Tiêu Kinh không khác mấy với suy nghĩ của Phương Bạch Cảnh, cậu cũng có một suy đoán kinh khủng, rất kinh khủng, không phải tự sướng, cũng không phải đa nghi.

Phương Bạch Cảnh cảm thấy Phó Phong đã yêu cậu rất nhiều năm.

Cậu nghĩ đến có chút thất thần, ngay cả tiếng bước chân trên hành lang cũng không nghe thấy, mãi đến khi Phó Phong mở miệng, Phương Bạch Cảnh mới chợt bừng tỉnh: “Em làm gì ở đây vậy?”

Đồng tử của Phương Bạch Cảnh chợt co rút lại, lúc này cậu mới nhận ra khi vào đã quên đóng cửa, sau khi Phó Phong tan làm có lẽ không tìm được cậu, lại phát hiện cửa phòng chứa đồ đang mở, nên mới tiến vào xem một chút.

“Tôi..... Tôi đang...” Thời điểm Phương Bạch Cảnh cất lời có chút lắp bắp, cậu thuận miệng tìm cớ, “Tôi rảnh rồi nhàm chán, muốn đi đánh đàn.”

Phó Phong nhìn khăn phủ đàn đã được vén ra, lại đưa mắt nhìn Phương Bạch Cảnh ngồi dưới đất.

Phương Bạch Cảnh bắt đầu né tránh tầm mắt của y, cậu không am hiểu che giấu cảm xúc, Phó Phong lại rất hiểu cậu.

Y tiến lên trước vài bước, cuối cùng ngồi xổm xuống trước mặt Phương Bạch Cảnh. Cậu theo bản năng thu chân lại, để cho Phó Phong một chỗ

ngồi.

Phó Phong bất chợt mở lời trong tĩnh lặng nói: “Thấy rồi hả?”

Khi nói những lời này, sắc mặt Phó Phong không thay đổi, ngữ điệu cũng bình lặng không gợn sóng, tựa như chiếc áo trong ngăn tủ không phải là y trộm giấu, đồng ảnh kia cũng không phải do y chụp.

“Thấy gì cơ?”

Cậu còn muốn giả bộ ngớ ngẩn, song Phó Phong không muốn cho cậu cơ hội này, y nửa quỳ gối bên cạnh cậu, thỉnh thoảng đưa môi hôn.

Phương Bạch Cảnh không chút phòng bị, đầu theo bản năng lùi ra sau, suýt nữa đập vào ngăn tủ phía sau, là Phó Phong vươn tay đỡ cho cậu, cuối cùng là khớp xương của y đập vào ngăn tủ.

Không khí rất yên tĩnh, âm thanh hôn môi có chút vang, tai Phương Bạch Cảnh không kiềm được đỏ dần lên.

Phó Phong ngừng lại, hỏi một lần nữa: “Đã thấy những gì rồi?”

Phương Bạch Cảnh không nhịn được, lại co chân rụt vào, hiện tại cậu đã không còn chỗ trốn, trước mắt chính là Phó Phong đang áp sát, trên gáy còn kê vào bàn tay của Phó Phong.

Trong phòng chứa đồ không chỉ có hai ngăn tủ, Phương Bạch Cảnh lại chỉ dám xem hai cái, cậu cảm giác càng xem sẽ càng kinh hồn khiếp vía.

Cậu có chút sợ hãi, sợ những thứ trong đây đều có liên quan đến cậu, song giờ nghe lời Phó Phong nói, dường như chính là có ý này.

Môi Phương Bạch Cảnh bị Phó Phong hôn đến ửng đỏ, thậm chí còn có chút sưng, bộ dáng như bị ức hiếp thảm thiết.

Cậu trừng lớn mắt, bên tai không ngừng đỏ dần, Phương Bạch Cảnh đẩy vai Phó Phong nói: “Phó Phong! Anh là bi3n thái đấy hả!”

Chương 26

26.

“Tôi thích em đã nhiều năm rồi.”

Phương Bạch Cảnh trước giờ chưa từng nghĩ rằng, có một ngày cậu sẽ nhìn thấy ảnh của mình tại nhà của người khác nhiều như thế. Làm một người bình thường, phản ứng đầu tiên khi chứng kiến chuyện này nhất định là có chút hoảng sợ, bởi vì cậu không tài nào tin nổi sẽ có người âm thầm quan sát mình nhiều năm đến vậy.

Nhưng ngoại trừ điều đó, tâm tình của Phương Bạch Cảnh còn có chút phức tạp.

Cậu chẳng thể ngờ nổi, Phó Phong có lẽ đã thích mình lâu đến vậy, lâu đến mức Phương Bạch Cảnh cảm thấy được không thể tin được.

Tinh thần của Phương Bạch Cảnh còn đang hoảng hốt, đã bị Phó Phong lôi dậy khỏi sàn nhà: “Đừng ngồi trên đất, dễ bị cảm lạnh.”

Hiện tại đã vào thu, thời điểm giao mùa rất dễ bị cảm, thể chất Phương Bạch Cảnh lại kém, chính là loại người dễ sinh bệnh nhất.

Phương Bạch Cảnh bất giác đứng lên, ngồi lâu trên mặt đất, vào nháy mắt đứng dậy, trước mắt thoáng tối sầm.

Cậu rút cánh tay bị Phó Phong nắm ra, hai chân có chút tê rần. Phương Bạch Cảnh tựa vào ngăn tủ, trong đầu cậu chợt hiện lên lên mấy bộ phim kinh dị từng xem, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Phó Phong Đứng trước mặt cậu lại chẳng nói chẳng rằng, Phương Bạch Cảnh không biết nên đối mặt với y thế nào. Cậu gian nan nuốt ngụm nước

bọt, hỏi: “Anh không giải thích gì sao?”

“Có gì phải giải thích chứ.” Mí mắt Phó Phong khẽ rử, tầm mắt y dừng trên ngăn tủ phía sau Phương Bạch Cảnh, lại thu về, “Là như em thấy đó.”

Đàn dương cầm là y mua lại từ hiệu trường trường cấp ba trước kia, những thứ trong tủ đều là y tự tay bỏ vào, ảnh chụp cũng là y lồng từng chiếc vào khung, tác dụng ban đầu của căn biệt thự này chính là nơi để cất giữ đồ.

Trước kia Phó Phong không nói, chính vì y cho rằng Phương Bạch Cảnh đã không còn nhớ mình, những giao thiệp quá khứ kia chỉ cần một mình y biết là được.

Nhưng hiện tại, bí mật trong tủ đã bị Phương Bạch Cảnh phát hiện, Phó Phong cũng sẽ không thoái thác, vì những chuyện này là do y làm, chỉ là y tạm thời cũng chưa nghĩ ra nên giải thích hành vi của bản thân với Phương Bạch Cảnh như thế nào.

Về mặt Phương Bạch Cảnh thoát nhìn là bị y dọa đến ngơ ngác, ngay cả đứng cũng không vững.

Là người bình thường hiện giờ chắc chắn đều sẽ bị dọa sợ.

“Anh chụp ảnh tôi làm gì thế!” Âm thanh của Phương Bạch Cảnh dần dần nhỏ đi, cuối cùng tựa như tiếng muỗi, “Còn..... Còn giấu đồng phục của tôi nữa.”

Rõ ràng người nên đuổi lý phải là Phó Phong, nhưng trong không khí hiện tại, Phương Bạch Cảnh lại không cương quyết nổi. Cậu như con mèo bị cắt móng, ngay cả dũng khí cào Phó Phong một cái cũng không có.

Phương Bạch Cảnh li3m môi dưới, lại không thể khống chế mân mê môi, dè dặt hỏi: “Anh sẽ không thật sự giam tôi lại như trong phim ảnh đấy chứ?”

Lúc này cậu mới nhận thức được tính uy hiếp chân thực của Phó Phong, cậu không biết y cất giấu quần áo cùng ảnh chụp của mình đã bao lâu, nhưng

Phương Bạch Cảnh cảm thấy hẫng là đã lâu lắm rồi.

Cậu vốn cảm thấy chuyện Phó Phong coi trọng mình rất quái lạ, cho rằng Phó Phong chỉ là thấy sắc liền tham, dẫu cho Phương Bạch Cảnh tự thấy bản thân chẳng có tư sắc gì để làm thèm khát cả.

Song sự tình hiện giờ dường như càng trở nên phiền phức, là sự phát triển Phương Bạch Cảnh không lường đến được.

Không đợi được câu trả lời từ Phó Phong, Phương Bạch Cảnh không nhịn được lui vài bước sang bên cạnh, sống lưng không kiềm được mà phát lạnh, cậu dò xét hỏi: “Không đâu nhỉ?”

Cậu vốn tưởng rằng Phó Phong chỉ là chen chân vào sinh hoạt của mình, nhưng hiện tại Phương Bạch Cảnh lại có giác quan thứ sáu mông lung, trong nháy mắt, cậu đã nghĩ bậy rất nhiều thứ.

Phó Phong vẫn không nói gì, y rũ mắt thoát nhìn như đang trầm tư. Y nâng tay, còn chưa kịp chạm tới gò má Phương Bạch Cảnh, đã bị cậu tránh đi.

Y thả tay lại bên chân, nói:

“Không đâu, bởi em sẽ khó chịu.”

Giành được lời hứa hẹn, Phương Bạch Cảnh nhẹ nhàng thở ra, khi đi đường cũng có cảm giác sống sót sau tai nạn.

“Đi ăn cơm.”

Phó Phong cuối cùng nói ra mục đích lên tầng của mình, Phương Bạch Cảnh đột nhiên trở nên nghe lời, vừa đi ra ngoài, vừa thường xuyên quay đầu nhìn xem y có bắt kịp hay không.

Y đi sau Phương Bạch Cảnh, đóng cửa phòng chứa đồ lại.

“Cạch ——”

Tiếng đóng cửa rất rõ ràng, Phó Phong dừng bước chân, cuối cùng quay đầu lại nhìn thoáng qua cánh cửa gỗ đen dày.

*

Đại khái là vì vô tư, giấc ngủ mọi khi của Phương Bạch Cảnh đều rất tốt, nằm xuống là có thể ngủ đến tối tăm trời đất, nửa đêm cũng chưa từng tỉnh.

Nhưng hôm nay cậu thế nào cũng không ngủ được, cậu nằm chung giường với Phó Phong, nhưng khoảng cách ở giữa rất lớn, là Phương Bạch Cảnh cố ý kéo ra.

Cậu cuộn người đưa lưng về phía Phó Phong, không đoán được Phó Phong có ngủ hay không, Phương Bạch Cảnh thật cẩn thận trở mình, dù đã cố ý đè thấp động tĩnh, song vẫn tạo ra chút tiếng động.

Phương Bạch Cảnh ngừng thở, mắt nhìn về phía Phó Phong. Trong bóng tối, cậu có thể mơ mơ hồ hồ thấy rõ ngũ quan sắc nét của Phó Phong.

Cậu lưỡng lự giây lát, dùng âm gió nhỏ giọng gọi: “..... Phó Phong”

Phương Bạch Cảnh vốn chỉ muốn thử một chút, nhưng không nghĩ tới Phó Phong lại đáp lời.

“Ừm.”

Âm thanh của y nghe rất tỉnh táo, không có chút mệt mỏi khi bị người khác quấy rầy giấc ngủ, phỏng chừng cũng chưa hề ngủ.

Phó Phong hỏi: “Làm sao vậy?”

Y mở mắt, nhưng Phương Bạch Cảnh không thấy quá rõ ràng, rồi rắm chun đầu mũi lại, cuối cùng vẫn không nhìn được mà hỏi: “Chúng ta có quen từ trước sao?”

Phương Bạch Cảnh có thể cảm nhận được ánh nhìn yên lặng của Phó Phong, cậu bị nhìn đến cứng đờ vai, sau một lúc lâu, Phương Bạch Cảnh mới nghe được Phó Phong trả lời:

“Không quen.”

Lần này Phương Bạch Cảnh im lặng vài giây, khó nhin năm chẵn, lại hỏi: “VẬY MẤY THỨ KIA CỦA ANH..... LÀ BẮT ĐẦU TỪ KHI NÀO THẾ?”

“Phương Bạch Cảnh.” Phó Phong bất chợt gọi.

Phương Bạch Cảnh theo bản năng đáp lời: “Vâng.”

Một tiếng rất nhỏ, như phát ra từ trong cuống họng.

Phó Phong bỗng nhiên duỗi tay, ôm Phương Bạch Cảnh vào trong lòng mình, khoảng cách phòng thủ một đêm của cậu liền sụp đổ trong nháy mắt.

Y gác cằm lên tóc Phương Bạch Cảnh, nhẹ nhàng cọ cọ rồi nói: “Hồi lớp 10 em thường xuyên luyện tập trong phòng luyện đàn, em có còn nhớ có một đàn anh vào giờ nghỉ trưa mỗi ngày cứ luôn xuất hiện tại đó, đứng cạnh khung cửa sổ nhìn em đàn không.”

Phương Bạch Cảnh chưa bao giờ ôm ấp tâm tình đêm khuya cùng Phó Phong như bây giờ, cánh tay Phó Phong đặt lên lưng cậu rất rắn chắc, Phương Bạch Cảnh theo bản năng liền ngửa đầu.

Bờ môi cậu tựa hồ không cần thận đụng phải cổ Phó Phong, cánh tay trên lưng bỗng nhiên siết lại.

Phương Bạch Cảnh chưa phản ứng kịp, theo bản năng “Ơ?” một tiếng.

Trí nhớ của cậu nói tốt không hẳn, nói tệ cũng không đúng, trước giờ chưa từng nhớ mấy chuyện vặt vãnh phát sinh trong cuộc sống.

Hiện giờ Phó Phong đột nhiên nhắc đến, Phương Bạch Cảnh nhất thời chưa nhớ ra nổi. Cậu cau mày suy tư nửa ngày, ở vào giây phút mơ hồ nhớ ra, mắt Phương Bạch Cảnh thành linh trường lớn.

Đã bảy năm kể từ hồi cậu mới vào cấp 3, Phương Bạch Cảnh đối với kí ức ngày đó đã không còn rõ ràng. cậu chỉ có thể mơ hồ nhớ được, mình rất

thích chạy đến đó đàn vào lúc nghỉ trưa.

Lý do rất đơn giản, thời gian nghỉ trưa phòng học rất yên tĩnh, bạn học đều là đang tự học, hoặc là đang ngủ. Phương Bạch Cảnh không muốn làm cả hai, trong phòng học lại có người điểm danh, cậu có thể lấy cớ chạy đi đàn dương cầm.

Dường như..... Đường như khi đó quả thật thường xuyên có người đứng bên cửa sổ nghe cậu đàn dương cầm. Phương Bạch Cảnh chậm rãi nhớ lại đến, lúc đó cậu còn chém gió cùng Tiêu Kinh.

Khi đó cậu đã nói thế nào vậy.

Phương Bạch Cảnh Mười sáu tuổi rất thích kể vai sát cánh cùng Tiêu Kinh, đồng phục cũng không mặc tử tế, mở phanh khóa kéo, mặc quần đùi chơi bóng.

Cậu bá vai Tiêu Kinh, buồn dừa lê: “Chẳng phải ngày nào tao cũng qua đó đàn sao, sau đó còn có thêm một học sinh ở đó nữa, cảm giác chắc là một đàn anh.”

“Đẹp trai lắm luôn, nhưng cảm giác đầu óc ngơ ngơ sao ấy! Lúc tao đánh đàn, anh ấy cứ đứng đó ngắm thôi.”

“Hầy? Mà nói xem có phải là tao đàn hay lắm không!” Phương Bạch Cảnh dừng bước chân, cậu quay người soi vào tấm kính được lau sáng loáng bên cạnh, bất chợt tình ngộ vỗ tay nói, “Biết rồi, bộ dáng tao đẹp trai quá mà, khả năng không phải là thích tiếng đàn của tao, mà là thầm thương trộm nhớ tao đó!”

Phương Bạch Cảnh như thoáng đắm chiêu, lại đùa giỡn nói: “Anh ấy đẹp trai thật, nếu thật sự có ý với tao, tao có thể cân nhắc chơi gay một tý.”

Tiêu Kinh sớm đã quen thói nói nhảm nhí của Phương Bạch Cảnh, vừa khinh bỉ, ngoài miệng cũng chẳng nghiêm chỉnh: “Đi chết đi, mẹ mày tự luyện vừa thôi!”

Miệng Phương Bạch Cảnh càng lúc càng há tròn xoe, cậu miễn cưỡng xem như có ấn tượng với gương mặt đàn anh kia, hiện tại càng nhìn càng thấy giống Phó Phong.

Yết hầu cậu lặn xuống, là kinh hãi.

Phương Bạch Cảnh khô khan hỏi: “Không phải là anh đấy chứ?”

Hô hấp của Phó Phong dường như bất chợt nặng thêm một chút, phả lên sợi tóc Phương Bạch Cảnh. Âm thanh của y vừa trầm vừa thấp: “Là tôi.”

Phương Bạch Cảnh bỗng nhiên không thốt nổi lên lời, hiện tại dường như nói gì cũng chẳng phù hợp, tựa như câm điếc ngẩn ngơ nhìn Phó Phong.

“Không phải chứ?” Phương Bạch Cảnh hiện tại có chút hỗn loạn, “Mỗi ngày anh đều chạy tới xem tôi đánh đàn làm gì thế, chẳng phải khi đó anh đã tốt nghiệp rồi sao?”

Phó Phong thình lình vươn tay bật mở đèn treo tường phía trên đầu giường, đèn không quá sáng, ánh vàng ấm áp chiếu lên mặt Phó Phong.

Tướng mạo y thường ngày thiên về lạnh lẽo, nhưng hiện tại trong nháy mắt, dường như ấm áp theo ánh đèn dịu.

Phó Phong chậm rãi cất lời: “Phương Bạch Cảnh, em biết không, tôi thích em đã nhiều năm rồi.”

“Lần đầu thấy em, là khi em đang đàn dương cầm trên sân khấu, mặc lễ phục màu trắng, trên cổ đeo chiếc nơ màu đỏ.” Phó Phong nhớ đến rãnh mạch từng tiều tiết mà chính Phương Bạch Cảnh còn chẳng nhớ nổi, y thoáng ngừng nói, “Rất ưa nhìn.”

Phương Bạch Cảnh không nói nổi một lời, chỉ có thể nghe Phó Phong tiếp tục nói.

“Tư thế đánh đàn cũng rất đẹp, thời điểm kết thúc, tôi đã nghe thấy rất nhiều nữ sinh hô tên em.”

Phó Phong thì thầm: “—— Phương Bạch Cảnh.”

Y còn một câu chưa nói với Phương Bạch Cảnh.

Từ lần đầu nhìn thấy Phương Bạch Cảnh, trong lòng y còn có một hồi xao động, sau này Phó Phong mới hiểu được cảm giác đó gọi là thích, cũng gọi là mừng vui.

Khi Phó Phong cười lên kỳ thật ngũ quan càng thêm sống động, dung mạo đánh thép bình thường trong chớp mắt trở nên dịu dàng, ngón tay y mơn trớn vành tai Phương Bạch Cảnh.

Y thẳng thắn nói: “Phương Bạch Cảnh, có đôi khi thích một người chỉ cần một giây đồng hồ.”

Chỉ cần một giây đồng hồ, y liền cảm thấy Phương Bạch Cảnh phải thuộc về mình.

Như đã nói lần trước, đẹp zai nhiều tiền thì gọi là thâm tình. Chứ thử ngược lại xem =))) Chính là stalker bi3n thái =)))

Chương 27

27.

Linh cảm.

Phó Phong hình như chưa từng nói nhiều như vậy, âm thanh trầm thấp lại ôn hòa, tựa ly rượu mạnh thuần chất. Đầu óc Phương Bạch Cảnh rồi tỉnh rồi mù, càng giống cảm điếc hơn cả lúc này, ban đầu là một câu cũng không nói nổi, hiện giờ là một âm cũng chẳng thốt được ra.

May sao, Phó Phong dường như cũng không chờ mong đáp án của cậu, mục đích của y như thể một lần nói hết những lời chưa kịp nói trước kia, rồi nhồi hết tất cả vào đầu Phương Bạch Cảnh.

“Ngủ đi.”

Phó Phong đứng dậy tắt đèn, có vẻ như không có kỳ vọng gì vào câu trả lời của Phương Bạch Cảnh, ánh sáng yếu ớt trong phòng như con đom đóm lấp lóe rồi vụt tắt, sa vào trong bóng tối.

Phương Bạch Cảnh bị Phó Phong ôm vào trong lòng, chớp mũi cậu khẽ nhúc nhích, thật giống như có thể ngửi được mùi hương trên thân Phó Phong.

Một mùi hương không nói rõ, nhưng lại rất dễ ngửi.

Cậu bất tri bất giác nhận thấy lỗ tai mình có chút nóng, dè dặt nâng tay khẽ chạm, lại có tat giạt mình buông xuống.

Phương Bạch Cảnh nhắm mắt lại, nhưng chẳng thể ngủ nổi, thậm chí một chút mỏi mệt cũng không có.

Trong đầu cậu nghĩ rất nhiều thứ, cũng rất loạn.

Phương Bạch Cảnh một hồi nghĩ đến chuyện hồi cấp ba, một hồi lại suy nghĩ đến những lời Phó Phong nói mới này.

“Phó Phong.” Phương Bạch Cảnh biết Phó Phong cũng chưa ngủ, do dự mở miệng nói, “Có phải lúc trước tôi từng hắt nước vào người anh không?”

Phó Phong dừng lại, sửa cho đúng: “Là trà sữa.”

Phương Bạch Cảnh lại không tiếp lời, không khí lần thứ hai trở nên tĩnh lặng.

Cuối cùng, Phương Bạch Cảnh mất ngủ một đêm, mơ hồ dày vò đến hừng đông, cậu mới không chống chọi nổi mà thiếp đi.

Phương Bạch Cảnh ngủ rất sâu, nhưng chẳng được bao lâu, khi tỉnh dậy cũng mới hơn chín giờ, nhưng Phó Phong đã không còn bóng dáng. Cậu thậm chí cũng chẳng nghe được động tĩnh lúc Phó Phong rời đi.

Cậu theo bản năng liếc nhìn bên cạnh, trên nệm vẫn còn dấu vết lõm xuống, Phó Phong hẳn là cũng mới vừa đi không lâu.

Rõ ràng không ngủ được bao, mắt Phương Bạch Cảnh vẫn cay xè, nhưng lại chẳng buồn ngủ, cậu dứt khoát dụi mắt dậy khỏi giường.

Thời điểm đánh răng, Phương Bạch Cảnh nghe được tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng ngủ. Cậu lúi đép lê lệt xệt chạy qua, là điện thoại của chị Thái.

“Alo, chị Thái ạ.” Phương Bạch Cảnh ngậm một miệng bọt, khi nói chuyện mơ hồ không rõ, “Sao vậy ạ?”

Chị Thái mở miệng lại hỏi: “Em nghỉ ngơi đã đủ chưa?”

“.....” Phương Bạch Cảnh chợt dạ ngừng lại nói, “Chờ em chút, em nhổ kem đánh răng ra đã.”

Cậu gấp gáp chạy vào phòng tắm, lấy nước vào cốc súc miệng, cuối cùng soi gương nói: “Đừng nói như thế em ăn không ngồi rồi như thế chứ, chiều nay em còn tham gia họp báo quảng bá này.”

Là bộ phim Phương Bạch Cảnh hết vai cách đó không lâu, mấy ngày hôm trước cậu đã nhận được thông báo của đạo diễn, hôm nay Phương Bạch Cảnh suýt nữa quên mất.

“Được, vậy chiều em nhớ đến công ty một chuyến.” Chị Thái nói, “Gần đây nhận được mấy kịch bản, có mấy cái chị cảm thấy không tệ đâu, đều là chuyển thể đầu tư lớn, cũng chọn cho em mấy vai dễ mến, lại đây mà xem thử này.”

Kỳ thật Phương Bạch Cảnh còn muốn nằm ườn vài ngày, không hào hứng “Vâng” một tiếng.

“Em không thích quảng cáo, cũng chẳng chịu đi show giải trí, biết một vừa hai phải đi, đừng có ngay cả đóng phim cũng lười.”

Phương Bạch Cảnh lại “Dạ”, giọng điệu không uể oải như mới nãy nữa: “Đã rõ ạ, tối nay em sẽ qua.”

Phương Bạch Cảnh chỉ cần không tham gia hoạt động nghiêm túc gì, quần áo đều mặc theo kiểu thoải mái, hôm nay lạnh hơn so với mấy ngày hôm trước một chút, cậu liền đổi sang chiếc áo len lông cừu màu xanh ngọc, bên dưới vẫn mặc quần thể thao.

Cậu soi gương, cảm thấy bản thân hiện giờ xem như cũng không tiêu tụy lắm. Phương Bạch Cảnh nghĩ nghĩ, vẫn đeo thêm một cặp kính râm.

Phương Bạch Cảnh vừa ra khỏi cửa, vệ sỹ ngoài cửa liền vây lại giống y như những gì cậu nghĩ.

Cảm giác bị người nhìn chăm chăm thật sự là không dễ chịu, môi Phương Bạch Cảnh mím chặt, nhắc chân đi ra ngoài.

Quả nhiên, cậu còn chưa đi ra khỏi cổng biệt thự, đã bị vệ sỹ ngăn cản, “Thưa ngài?”

Phương Bạch Cảnh không kiên nhẫn nói: “Tôi đi làm, Phó Phong đã biết rồi.”

Vệ sỹ vẫn chặn cậu lại, không lui nửa bước, hỏi: “Ý của tôi là có cần đưa ngài đi không ạ?”

“Không cần.” Phương Bạch Cảnh dứt tay vào túi, “Trợ lý của tôi sẽ đến đón.”

Kỷ Vĩ Nhạc biết Phương Bạch Cảnh không thích chờ đợi, lần nào cũng sớm hơn một chút, hôm nay liền bị cảnh này làm hoảng sợ.

Phương Bạch Cảnh tỉnh bơ kéo cửa xe, ngồi xuống, tiếng đóng cửa ngược lại không nhẹ.

Lái xe Kỷ Vĩ Nhạc nhìn đến kính râm trên mặt cậu, nhìn không được lắm miệng hỏi cậu: “Cậu đeo kính râm làm gì thế?”

Phương Bạch Cảnh khoanh tay dựa vào lưng ghế, vươn tay đẩy kính râm, nhếch khóe miệng nói: “Đừng hỏi.”

Cậu đã nói như vậy, Kỷ Vĩ Nhạc cũng chỉ coi như Phương Bạch Cảnh lại phát bệnh gì đó, ngậm miệng im lặng lái xe.

Lái được nửa đường, Kỷ Vĩ Nhạc liếc nhìn chiếc Volkswagen màu đen khiên tốn theo sát phía sau bọn họ, bối rối nói với Phương Bạch Cảnh: “Chiếc xe phía sau đã bám theo chúng ta hồi lâu, không phải là paparazzi chứ! Có điều chỗ cậu ở cao cấp như vậy, bọn họ hẳn là chẳng chụp được gì đâu!”

Phương Bạch Cảnh không cần quay đầu lại cũng có thể đoán được chiếc xe phía sau là gì, nhúu ấn đường lại nói: “Không sao đâu, không phải paparazzi, tiếp tục lái xe của anh đi là được.”

Volkswagen đồ sát rạt đuôi xe của bọn họ, Kỷ Vĩ Nhạc vừa nhìn thấy người trong xe, trong lòng liền hiểu rõ.

Hắn bám sát phía sau Phương Bạch Cảnh, nhỏ giọng yên ắng nói: “Không phải chứ! Hiện giờ Phó Phong quản cậu nghiêm thế, tôi nhìn thấy chẳng giống như vệ sỹ, mà cứ như là giám thị của cậu ấy.”

Bước chân Phương Bạch Cảnh thoáng ngừng, Kỷ Vĩ Nhạc thiếu chút nữa đâm phải gót chân cậu, cậu bực dọc mím môi nói: “Không biết, mặc kệ anh ta.”

Vệ sỹ Phó Phong tuyển cho cậu đều rất có tố chất chuyên nghiệp, phần lớn thời gian đều đứng xa xa, cũng không đến quấy rầy công việc của cậu, song Phương Bạch Cảnh vẫn cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Cậu kéo ghế dựa ngồi xuống trước gương trang điểm, MUA rất nhanh liền đến, chứng kiến hai quầng đen dưới mắt Phương Bạch Cảnh, anh ta khoa trương giọng Lan hoa chỉ lên: “Quầng đen đậm thế, phỏng chừng phải phủ mấy lớp che khuyết điểm ý.”

“Phủ đi.” Phương Bạch Cảnh nhắm mắt lại, hàng mi dày dài, “Chắc là khỏi cần phấn phủ luôn.”

Tay nghề của MUA cũng không tệ, Phương Bạch Cảnh nhắm mắt lại bắt đầu không nhìn được nghĩ đông nghĩ tây, mà vẫn là nghĩ đến Phó Phong.

Cậu có chút thích Phó Phong, nhưng cậu không rõ Phó Phong có biết điều này không, mà Phó Phong..... Đại khái là thật sự rất thích cậu.

Phương Bạch Cảnh trầm tư suy nghĩ nửa ngày, chỉ có thể hồi tưởng lại rất nhiều chuyện ngu ngốc đã làm hồi mười sáu tuổi, cậu cũng chẳng hiểu bản thân có chỗ nào đáng để Phó Phong thích đến vậy.

Cậu càng nghĩ càng loạn, nhưng chỉ có một việc, Phương Bạch Cảnh vẫn nghĩ được rõ ràng.

Phương Bạch Cảnh cảm thấy mình hẫng vẫn nên chia tay cùng Phó Phong, ở bên y, mỗi giây mỗi phút đều bị giám sát, căn bản là chẳng còn tự do gì.

Cậu vẫn còn mang nỗi sợ hãi khi Phó Phong khóa cổng biệt thự ngay trước mặt cậu lần trước. Phương Bạch Cảnh có chút hãi hùng, tuy Phó Phong nói sẽ không giam cậu cậu, nhưng cậu vẫn không tin.

Sự yêu thích của Phó Phong quá nặng nề, cậu có chút không gánh vác nổi.

“Bạch Cảnh!” Vai bị vỗ, Phương Bạch Cảnh ngửi được hương nước hoa ngọt ngào, là Trần Vận, “Đã lâu không gặp!”

Trần Vận mới vừa trang điểm ở phòng bên, hiện tại đã xong toàn bộ, trên người cũng mặc đồ diễn.

Phương Bạch Cảnh mệt mỏi giương mí mắt nói: “Đã lâu không gặp.”

“Gần đây mệt mỏi quá à?”

“..... Vẫn ổn ạ.” Phương Bạch Cảnh nói, “Chỉ là tối hôm qua không ngủ tốt.”

Trần Vận truy vấn nói: “Có tâm sự sao?”

Phương Bạch Cảnh âu sầu thở dài, khuôn mặt cậu vẫn đậm nét thiếu niên, thời điểm thở dài thoát nhìn đặc biệt tội nghiệp: “Xem như là vậy ạ.”

Buổi tuyên truyền diễn ra theo đúng quy trình, Phương Bạch Cảnh thay đồ diễn đứng trên sân khấu. Vai của cậu chỉ xếp sau nam nữ chính, liền đứng ở bên cạnh Trần Vận.

Năng lực nghiệp vụ của Phương Bạch Cảnh vẫn luôn rất mạnh, vừa lên sân khấu liền quét sạch sự mệt mỏi trên dung mạo.

Bất kể là phỏng vấn, hay giao lưu với fan, cậu cũng làm đến trôi chảy cần thận.

Nhưng vừa xuống đài, xương cốt Phương Bạch Cảnh như mềm nhũn ra, cậu ngồi ườn trên ghế, trong nháy mắt tháo tóc giả xuống, chỉ có thể dùng hai chữ giải thoát để hình dung. Cậu khẽ nhắm mắt để MUA hỗ trợ tẩy trang, thay lại quần áo của mình xong Phương Bạch Cảnh liền cảm thấy thân mình nhẹ bẫng.

Phương Bạch Cảnh mơ mơ màng màng thiếp đi, cuối cùng vẫn là Kỷ Vĩ Nhạc nhỏ giọng đánh thức cậu dậy.

Chân cậu giật lên, suýt nữa ngã từ ghế xuống đất.

Kỷ Vĩ Nhạc giúp cậu thu dọn đồ đạc, cầm kính râm trên bàn đưa cho cậu, hỏi: “Chẳng phải chị Thái bảo cậu chiều nay qua một chuyến sao, giờ đi luôn chứ?”

“Qua luôn đi.”

Dù sao cũng phải đến công ty, Phương Bạch Cảnh vẫn rất chú ý hình tượng, gác kính râm lên trên sống mũi.

Cậu là ký với công ty lớn hạng nhất hạng nhì, người đông đúc, thời điểm Phương Bạch Cảnh vào thang máy liền cố gắng kéo thấp vành mũi.

Ra khỏi thang máy, Phương Bạch Cảnh liền tiến thẳng tới văn phòng chị Thái. Chị không có trong văn phòng, trợ lý của chị liền pha tách cafe cho Phương Bạch Cảnh.

Cậu vừa vận cần cafe để nâng cao tinh thần, Phương Bạch Cảnh nheo mắt uống được một nửa, chợt nghe thấy tiếng chị Thái mở cửa.

Chân chị mang giày cao gót, âm thanh gõ trên mặt đất rất có nhịp điệu, Phương Bạch Cảnh ngáp một cái, buông cốc quay đầu lại.

Chị Thái ôm một chồng kịch bản trong ngực, Phương Bạch Cảnh nhìn thấy, vội vàng đứng dậy hỗ trợ.

Cậu nh ỏ giọng than thở nói: “Sao mà nhiều thế chứ?”

Phương Bạch Cảnh tiếp nhận kịch bản bỏ xuống bàn trà, tiện tay cầm quyển trên cùng lên xem.

“Ba quyển trên cùng là điện ảnh, còn lại đều là phim truyền hình.” Chị Thái ngồi xuống bên cạnh Phương Bạch Cảnh, “Có một bộ điện ảnh rất phù hợp với em, Trương Ngôn đạo diễn, là phim bi bối cảnh quốc dân.”

“—— nhưng có rất nhiều cảnh hôn, còn có cảnh giường chiếu có phần lộ liễu nữa.”

Chị Thái còn lời chưa nói hết, song trong lòng hai người đều biết rõ ràng, Phương Bạch Cảnh không chắc chắn đáp một tiếng, xem lướt qua quyển kịch bản trên tay, không hứng thú bỏ xuống.

Điện ảnh có ba bộ, Phương Bạch Cảnh dứt khoát dự định đi xem kịch bản truyền hình trước. Thời điểm nhìn đến tiêu đề một quyển trong đó, vẻ mặt Phương Bạch Cảnh đờ lại —— 《 Không trốn thoát khỏi lòng bàn tay 》 .

Tên kiểu gì thế này, chẳng lẽ là phim kinh dị?

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, Phương Bạch Cảnh mở kịch bản đọc lướt mấy cái, cũng không biết đã nhìn thấy gì, vẻ mặt cậu liền trở nên quái dị.

Chị Thái phát giác vẻ mặt bất thường của cậu, tiến đến nhìn thoáng qua: “Ôi, kịch bản này sao lại ở chỗ em thế, chắc là để lẫn rồi.”

Chị khép kịch bản trong tay Phương Bạch Cảnh lại, lại đưa một quyển mới cho Phương Bạch Cảnh: “Bộ kia là loại phim Mary Sue theo trào lưu phục hưng gần đây, chẳng khác gì mấy tiểu thuyết tổng tài bá đạo độc hời trước. Là web drama, vốn định dành cho một bạn nhỏ mới ra mắt, sao lại lẫn vào chỗ em chứ.”

Phương Bạch Cảnh lật kịch bản trên tay, bỗng nhiên không xem vào nổi một chữ. Cậu im lặng liếc mắt dưới, vươn tay giành lại kịch bản trong tay chị Thái, nũng nịu nói: “Chị Thái, cho em mượn kịch bản này đọc mấy ngày nhé!”

Chị Thái hốt hoảng nhìn cậu nói: “Không phải là em muốn diễn cái này đấy chứ, chị không đồng ý đâu!”

“..... Không đâu.”

Chỉ là Phương Bạch Cảnh cảm thấy..... Dường như cậu có thể tìm chút linh cảm từ trong kịch bản này.

Chương 28

28.

Em vừa lấy lòng thì tôi đã biết em muốn làm chuyện xấu gì rồi.

Phương Bạch Cảnh lật kịch bản qua loa, kịch bản này chị Thái đã xem qua trước, cậu cũng chỉ cần xem những quyển chị đã chọn ra, cuối cùng mang những quyển bản thân có phần thích hơn về.

Đương nhiên, Phương Bạch Cảnh lén lút kẹp cả 《 Không trốn thoát khỏi lòng bàn tay 》 bên trong.

Kỷ Vĩ Nhạc theo thường lệ đưa cậu về nhà, sau khi nhìn thấy đồng kịch bản trong tay Phương Bạch Cảnh, tò mò hỏi: “Cậu có thích bộ nào không?”

Phương Bạch Cảnh nhận phim lựa kịch bản rất kỹ, toàn chọn những vai diễn, hoặc là kịch bản mình thích, có đôi khi cả một đồng kịch bản cũng chẳng chọn được cái nào.

Biết rõ Kỷ Vĩ Nhạc chỉ là thuận miệng hỏi, Phương Bạch Cảnh lại thành linh trở nên căng thẳng. Cậu cúi đầu nhìn kịch bản trong lòng, sau khi xác nhận ngay cả một góc cũng chưa lộ ra, mới mở miệng nói lấy lệ: “Có mấy bộ cũng tạm, tôi về rồi xem thử.”

Khi Phương Bạch Cảnh về nhà vẫn còn khá sớm, còn cách thời gian Phó Phong tan tầm một lúc nữa, cậu ôm kịch bản chui vào trong phòng.

Cậu nhào lên giường, đầu tựa vào gối đầu mềm mại, ngửa mặt lên lấy kịch bản ra xem. Mấy quyển kịch bản đứng đắn thì vứt bên cạnh, mà lại lật xem quyển đã giật lấy từ tay chị Thái.

Phương Bạch Cảnh giở kịch bản, đọc lướt qua nhanh như gió.

Rốt cuộc cậu cũng hiểu vì sao chị Thái nói kịch bản này là thể loại phục hưng, đầu Phương Bạch Cảnh chưa từng đọc tiểu thuyết hồi trước, nhưng vẫn có ấn tượng với mấy cái “Cô kia, cô đang đùa với lửa đấy”.

Quyển này chính là mang nội dung tựa tựa thế.

Lúc ban đầu Phương Bạch Cảnh còn có thể cười thành tiếng vì tình tiết cùng lời thoại, nhưng càng xem đến phía sau, nụ cười dần dần cứng đờ trên mặt. Cuối cùng, Phương Bạch Cảnh căn bản không cười nổi nữa.

Cậu càng xem, càng cảm thấy chuyện giữa mình với Phó Phong có chút tương đồng với kịch bản này, đây cũng là nguyên nhân Phương Bạch Cảnh mang nó về nhà.

Tư thế của Phương Bạch Cảnh cũng từng chút thay đổi, từ lười biếng nằm trên giường, biến thành nửa tựa đầu giường, cuối cùng nghiêm chỉnh ngồi khoanh chân.

Các điều kiện của nam chính trong kịch bản đều đủ tiêu chuẩn làm sếp to độc đoán, đẹp trai, còn có tiền có quyền, chỗ nào cũng giống Phó Phong. Chỉ là dòng họ nghe ra có lợi hại hơn một chút so với Phó Phong, họ “Âu Dương”.

Nữ chính thì là đoá hoa thuần khiết nghèo rớt mồng tơi, bởi gia cảnh rách vắn thơm mà lại cần tiền gấp, bị ép phải nương tựa bên nam chính.

Sau này đại khái là nữ chính cảm thấy như vậy không ổn, quyết tâm phải rời khỏi nam chính, song nam chính yêu nàng mất rồi, sống chết không đồng ý, ngoài miệng lại chẳng chịu ngó lơ, ngược lại còn nhục nhã nữ chính.

Tầm hơn phân nửa bản kịch bản đều viết về chuyện nữ chính chạy trốn, sau đó lại bị nam chính đuổi theo bắt về, kết cục lần sau thảm hơn lần trước.

Ngoại trừ việc Phương Bạch Cảnh không phải thiếu nữ thuần khiết nghèo rớt mồng tơi, những nội dung khác đều cực kỳ tương đồng, cảm giác nhập

vai quá mạnh, cậu khép kịch bản để bình tĩnh lại.

Ngồi khoanh chân hồi lâu, chân Phương Bạch Cảnh có chút tê, cậu thay đổi tư thế một lần nữa nằm lại giường.

Thứ nội dung ép buộc này khiến cậu đọc mệt nhoài, dứt khoát lật ra sau, trước mắt cuối cùng sáng ngời, bởi vì Phương Bạch Cảnh thấy được một câu thoại của nam chính —— “Tôi buông tha cho em”.

Còn chưa kịp nghiền ngẫm nội dung mới phát sinh trước mắt, lỗ tai dựng thẳng của Phương Bạch Cảnh đã nghe được tiếng bước chân của Phó Phong. Cậu quyết đoán vén chăn lên, ôm cả quyển kịch bản bấy bả này vào lòng.

Chăn trùm trên đầu, hiển nhiên cũng che cả kịch bản.

Cách lớp chăn dày, Phương Bạch Cảnh nghe được tiếng mở cửa nặng nề, tiếng bước chân của Phó Phong cũng trở nên không quá rõ ràng, nhưng Phương Bạch Cảnh vẫn nghe được động tĩnh Phó Phong tiến gần về phía mình.

Cuối cùng bước chân y dừng ở bên giường, không có động tĩnh gì, song cậu có thể đoán được Phó Phong đang nhìn mình.

Đại khái là vì cho rằng Phương Bạch Cảnh đang ngủ, Phó Phong chỉ dừng lại bên giường năm sáu phút, rồi cậu liền nghe được tiếng bước chân dần dần rời xa.

Phương Bạch Cảnh thở phào nhẹ nhõm, sau khi xác nhận chui ra được rồi, cậu mới kéo chăn xuống. Quần áo trên người dày, qua mấy phút ngẩn ngẩn, chớp mũi Phương Bạch Cảnh đã đổ mồ hôi.

Cậu thật cẩn thận lấy kịch bản trong lòng ra, một lần nữa lật đến trang kia, xem xét tỉ mỉ không sót một chi tiết nào.

Phương Bạch Cảnh còn lấy bút máy của Phó Phong từ ngăn kéo tủ đầu giường ra, cẩn nắp bút nghiêm túc ghi chú.

Thời điểm cậu nhìn thấy nữ chính không chút do dự nhảy từ tầng năm xuống, mí mắt Phương Bạch Cảnh bắt đầu giật liên hồi.

Cậu đi đến cửa sổ sát đất bên cạnh, phòng ngủ ở tầng ba, Phương Bạch Cảnh cúi đầu nhìn thoáng qua, trăm phần trăm xác nhận bản thân chắc chắn không dám nhảy xuống.

Phương Bạch Cảnh kiên trì xem tiếp, dù sao cũng là nữ chính mà, khẳng định là không chết được, nhưng nàng ngã thành người thực vật mất đi ý thức.

Nam chính vô cùng bi thương hối hận không còn kịp, trông coi bên cạnh nữ chính suốt hai năm, nữ chính rốt cuộc tỉnh lại.

Lúc này nam chính mới nói ra lời thoái mà Phương Bạch Cảnh trông ngóng nhất: “Em điều trị cho tốt, chờ đến khi..... Đến khi em khỏi, tôi sẽ để em đi.”

Phương Bạch Cảnh đọc đến rồi rã, cậu lại thử đi đến bên cửa sổ, lần này cậu vô cùng khẳng định, trừ phi đầu óc bị hỏng, chứ cậu không có khả năng nhảy xuống từ đây được.

Cậu tạm thời còn chưa có chuẩn bị tâm lý để tàn phế.

Cậu cố tình kẹp kịch bản trong tay vào chính giữa đồng kịch bản kia, không nhin nổi bắt đầu đâm chiêu ử dột.

Phương Bạch Cảnh ngẩn ngơ ngồi bên giường, thỉnh thoảng một sáng kiến chợt lóe lên —— cậu không dám tự sát, nhưng cậu có thể giả tự sát!

Đối với diễn xuất của bản thân, Phương Bạch Cảnh vẫn rất tự tin, cậu khẳng định là thừa khả năng lừa một người ngoài nghề.

Trong lòng đã có kế hoạch, nhưng không biết có phải bởi vì muốn lừa gạt Phó Phong hay không, thời điểm Phương Bạch Cảnh đối diện với y đặc biệt chột dạ.

Ngay cả lúc buổi tối Phó Phong vươn tay thăm dò, cậu cũng chỉ cứng đờ người, không có ý phản kháng.

Phương Bạch Cảnh rất ngoan ngoãn cũng rất phối hợp. Cho dù cảm thấy đau, cũng chỉ kiềm nước mắt, nhỏ giọng gọi “Phó Phong”, chẳng hề có phản ứng quá khích, mà cứ khẽ khàng kêu đau như vậy.

Bờ vai gầy của cậu bị ôm chặt, tựa như chú chim thu gọn cánh lại.

Ngày hôm sau, Phương Bạch Cảnh bắt đầu cẩn thận xây dựng kế hoạch. Phó Phong không hạn chế đi lại, cậu liền tới siêu thị, vệ sỹ cũng không quản cậu quá chặt, Phương Bạch Cảnh trộm nhét phẩm màu thực vật xuống dưới đồng đồ ăn vặt.

Biệt thự của Phó Phong chỉ có mình cậu ở, sau khi Phương Bạch Cảnh tham khảo ý kiến của nhân viên đạo cụ quen biết trong đoàn, liền trắng trợn pha trộn phẩm màu với mật ong lại với nhau.

Phương Bạch Cảnh thử rất nhiều lần, mỗi một lần thất bại, liền rửa cốc chén tiêu hủy chứng cứ.

Thất bại là mẹ thành công, làm tới làm lui rốt cuộc cũng có chút giống huyết tương, cậu nhét hết vào một túi lớn, miễn cưỡng ra dáng một túi máu.

Phương Bạch Cảnh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, cảm thấy thời gian đã tương đối rồi. Cậu ngồi lên sofa chuẩn bị cảm xúc, ngẫm nghĩ, lại chạy vào phòng bếp lấy ra con dao gọt hoa quả.

Nghe được tiếng cửa sắt mở bên ngoài, Phương Bạch Cảnh nhanh nhẹn nhét túi máu vào miệng, bên ngoài còn dính một chút máu giả, ngọt đến mức khiến đầu óc Phương Bạch Cảnh choáng váng.

Cậu nhin cảm giác kích thích trên nụ vị giác, giấu bát xuống dưới bàn, ngay giây phút Phó Phong vào cửa, Phương Bạch Cảnh vừa vặn lòi con dao ra.

Phương Bạch Cảnh há miệng định nói, bất chợt lại nhận ra, miệng đang ngậm túi máu thì nói thế quái nào được!

Thân thể cậu chỉ dờ ra trong thoáng chốc, dựa vào tổ chất diễn viên chuyên nghiệp, Phương Bạch Cảnh xoay người sang chỗ khác, rũ mắt, ánh nhìn bi thương lại tuyệt vọng.

Thời điểm Phương Bạch Cảnh nâng mắt, vừa vặn chứng kiến Phó Phong biến sắc.

“Phương Bạch Cảnh.” Phó Phong mở miệng nói, “Bỏ dao xuống!”

Đây là lần đầu tiên Phương Bạch Cảnh nghe được giọng điệu cấp bách như vậy của Phó Phong. Cậu không để ý đến y, cũng chẳng nói chẳng rằng, chỉ cúi đầu, trầm mặc nhìn con dao trên tay.

Bề ngoài Phương Bạch Cảnh thoát nhìn vững vàng, kỳ thật trong lòng đã trào dâng vô số ý tưởng.

Phải cắt thật à, có đau lắm không vậy?

Cắt nông quá có phải quá giả không, nhưng lờ cắt sâu thành sẹo thì sao?

Ngộ nhỡ không cẩn thận cắt phải động mạch chủ thì làm sao đây?

Làn môi Phương Bạch Cảnh kéo căng, sắc môi mím chặt có chút tái nhợt. khi cậu đang đấu tranh tư tưởng, lại đột nhiên phát hiện Phó Phong đang từng bước tới gần mình.

Tay cậu nâng lên lâu đã có chút mỏi, hiện tại Phó Phong tới gần, tay cậu liền run lên, không cẩn thận cắt một nhát lên trên tay.

Chỉ là một đường rất nông, ngay cả tốc độ chảy máu cũng rất chậm.

Không đau quá mức, nhưng đầu óc Phương Bạch Cảnh bỗng chốc trống rỗng. Trong chớp mắt ngắn ngủi này, con dao trong tay cậu đã bị Phó Phong cướp mất, quăng đi thật xa.

Động tác của Phương Bạch Cảnh còn nhanh hơn cả suy nghĩ trong đầu, túi máu giấu trong miệng hồi lâu, rốt cuộc cũng được sử dụng.

Răng nanh cậu cắn rách túi, máu liền chảy khỏi khóe miệng.

Phương Bạch Cảnh lại càng nghĩ không thông, vì sao cắt cổ tay mà máu lại chảy từ miệng thế?

Cậu quy hết một loạt hành vi hôm nay của mình vào dạng mất não, song hiện giờ Phương Bạch Cảnh vẫn bất chấp diễn tiếp. Chất lượng túi máu cậu tự tay làm quá kém, cậu không dám để Phó Phong nhìn kỹ, cấp tốc đưa tay lau vết máu bên khóe miệng.

Phương Bạch Cảnh chớp chớp mắt, rưng rưng nói: “Phó Phong, anh thả tôi đi có được không?”

Phó Phong nắm cánh tay cậu, nhúu chặt mày nhìn chăm chăm vết thương của Phương Bạch Cảnh, thoắt cái ngẩng đầu, lạnh lùng đáp: “Không được.”

Trong lòng Phương Bạch Cảnh có chút nóng vội, nhưng vẫn phải làm bộ đáng nhu nhược yếu đuối, cậu khẽ ho khan vài tiếng: “Anh không thấy mới nãy tôi còn chảy máu sao, tôi cảm thấy nhất định là u uất thành bệnh rồi.”

Phó Phong “Ồ” một tiếng, mở miệng nói: “Toàn mùi mật ong.”

Phương Bạch Cảnh không vờ vĩnh nổi nữa, hất tay ra, thẹn quá thành giận quát: “Phó Phong!”

Nhưng vẫn không hất được cánh tay Phó Phong đang giữ lấy kia.

“Phương Bạch Cảnh.” Thời điểm Phó Phong tức giận liền gọi hết cả họ và tên cậu ra, “Ngoan ngoãn chút đi.”

Thấy Phương Bạch Cảnh cuối cùng không làm loạn nữa, Phó Phong đứng dậy lấy thùng thuốc ra. Động tác băng bó của y rất chuyên nghiệp, quần từng vòng băng gạc trên vết thương của Phương Bạch Cảnh, còn thắt một nút buộc rất hợp quy chuẩn.

Phó Phong tận lực nhẹ nhàng, nghe thấy tiếng Phương Bạch Cảnh hít khi, y dừng lại, hỏi: “Có đau không?”

Phương Bạch Cảnh vệt chết vẫn còn mạnh miệng nói: “Chẳng đau gì cả.”

“Ừ.” Phó Phong vẫn rất nhẹ nhàng, “Lần sau đừng làm chuyện như này nữa.”

Phương Bạch Cảnh vờ ngố nghếch nói: “Chuyện gì cơ?”

Ngữ khí của Phó Phong bình tĩnh nói: “Em muốn làm gì thì đừng có chột dạ. Em vừa lấy lòng thì tôi đã biết em muốn làm chuyện xấu gì rồi.”

Không có não tàn nhất, chỉ có não tàn hơn =)))

Chương 29

29.

Vậy chẳng bằng cứ thoải mái hưởng thụ!!

Phương Bạch Cảnh làm ra hành vi thiếu năng thế này, da mặt vốn dĩ đã mỏng, lại càng thêm thấy mất mặt. Nhưng Phó Phong dường như chẳng chút thành kiến đối với những hành động thiếu muối đó, hoặc là cảm thấy đây quả thật là chuyện Phương Bạch Cảnh có khả năng làm ra.

Cậu bắt đầu vô thức trốn Phó Phong, y vào phòng ngủ, cậu lại chạy vào phòng sách ngồi chờ. Phó Phong vào phòng sách, cậu lại chạy về phòng ngủ.

Nhưng Phương Bạch Cảnh trốn tránh thất bại, lần nào Phó Phong cũng đều tóm được cậu, mặt mày bình tĩnh hỏi: “Trốn làm gì đấy?”

Phương Bạch Cảnh không vùng vẫy nữa, dù sao cũng ở chung với Phó Phong, cậu rất phối hợp không đề cập tới chuyện phát sinh mấy ngày hôm trước nữa, cứ coi như mình chưa từng làm là được rồi.

Nhưng Phương Bạch Cảnh vẫn chưa hết hy vọng, khi chị Thái giục cậu mau trả lại kịch bản, cậu lại không nhìn được lật mở kịch bản.

Lần này Phương Bạch Cảnh thật sự không tìm được cái gì, thứ còn lại trong kịch bản đều là kinh nghiệm chạy trốn nửa thành công nửa thất bại của nữ chính.

Phương Bạch Cảnh thoáng chần chừ, cuối cùng quyết định học tập một chút. Cậu cầm kịch bản, đọc rất nghiêm túc.

Cuối cùng Phương Bạch Cảnh li3m môi dưới, lần này bắt đầu ghi chú vào trong điện thoại.

Rút kinh nghiệm từ thất bại do quá vội vàng lần trước, lần này cậu chuẩn bị sắp xếp một kế hoạch tỉ mỉ chu đáo, song trước khi quyết định, Phương Bạch Cảnh lại không khỏi tự hỏi —— cậu là thật sự muốn chạy trốn sao? Ý nghĩa của việc này là gì?

Phương Bạch Cảnh ngồi ở bên cửa sổ xoắn xuýt hồi lâu, đợi đến khi mặt trời hạ xuống nơi chân trời, cậu vẫn quyết định phải thử một chút.

Sự giãy vò này của cậu có thể giúp Phó Phong hiểu rõ, bọn họ thật sự không phù hợp, có lẽ nên chia xa một thời gian, để cho Phó Phong bình tĩnh một chút.

Người khác thì là ngã một lần khôn thêm một chút*, nhưng Phương Bạch Cảnh thì lại là học mãi chẳng khôn ra. Lần trước Phó Phong đã nói như vậy, hôm nay Phương Bạch Cảnh vẫn không ngừng chột dạ, cậu nhìn thấy y, ánh mắt vẫn cứ trốn tránh.

**Nguyên văn: 吃一堑长一智 (cật nhất tiệm trường nhất trí): Học hỏi kinh nghiệm từ những sai lầm trong quá khứ. Tương tự chắc có có câu No pain No gain. Còn tiếng Việt thì là Thất bại là mẹ thành công ấy.*

“Phương Bạch Cảnh.” Phó Phong ngồi xuống bên cạnh cậu, hỏi, “Em lại chột dạ gì đấy?”

Chột dạ, giọng nói ngược lại càng lớn.

Phương Bạch Cảnh cất cao âm điệu nói: “Chột dạ á, anh nhìn thế nào mà ra là tôi chột dạ vậy? Đừng nói bừa được không!”

Cậu hếch cằm, liếc Phó Phong một cái, cường điệu nói: “Tôi tuyệt đối không chột dạ.”

“Lại muốn làm chuyện vớ vẩn gì hả?”

“Không hề!” Phương Bạch Cảnh bị nói trúng tim đen, phần nộ bỏ đi, lỗ tai đỏ bừng nói, “Tùy anh muốn nghĩ sao thì nghĩ!”

Phó Phong sớm đã quen việc Phương Bạch Cảnh thường xuyên trái tính trái nết, y nâng chén nhấp ngụm trà, nhìn chăm chăm vào bóng dáng không yên phận của Phương Bạch Cảnh. Mãi đến khi cậu biến mất khỏi tầm mắt y mới không nhanh không chậm bảo vệ sỹ giám sát Phương Bạch Cảnh chặt hơn một chút.

Phương Bạch Cảnh suy nghĩ mất mấy ngày xem làm thế nào chạy thoát khỏi phạm vi giám sát của vệ sỹ. Cậu nằm trên giường suy nghĩ rất nhiều biện pháp, cuối cùng mở ảnh chụp kịch bản trong di động để tìm linh cảm.

Cậu suy tư nửa ngày, lại gọi điện thoại cho Tiêu Kinh, ngữ điệu nghiêm túc nói: “Tao muốn bỏ trốn.”

Tiêu Kinh cả kinh: “Sao đấy? Trốn cái gì? Ai làm gì mày rồi?”

Không biết có phải gần đây đọc kịch bản quá nhiều hay không, Phương Bạch Cảnh tự nhiên mà nói ra lời thoại: “Tao phải trốn khỏi Phó Phong.”

“Lại sao đấy! Gần đây chẳng phải hai người rất tốt sao?” Tiêu Kinh cực kỳ khó hiểu, “Muốn chạy sao không làm sớm đi?”

“Đừng quản tao!” Phương Bạch Cảnh nói, “Tao muốn mày giúp cơ.”

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Kinh đúng chuẩn anh em cây khế: “Mày không làm liên lụy đến tao chứ? Phó Phong mà biết sẽ không làm thịt tao chứ?”

“Không đâu.” Phương Bạch Cảnh khẽ “Chặc” một tiếng, “Mày đừng xem anh ta như xã hội đen thế.”

Tiêu Kinh bắt được trọng điểm hỏi ngược lại: “Không phải xã hội đen thì mày bỏ trốn làm gì?”

“.....” Phương Bạch Cảnh rũ mắt, hạ giọng điệu xuống có chút đáng thương, “Mày không biết đâu, Phó Phong giam cầm tao.”

“Cái gì! Y giam cầm mày á! Mày mẹ nó mấy ngày hôm trước chẳng phải còn ra ngoài tham gia hoạt động sao?”

Phương Bạch Cảnh hít sâu một hơi, chất vấn nói: “Tiêu Kinh, mày là bạn tốt của tao, hay là của Phó Phong đấy?”

“..... Miễn cưỡng tính là với mày đi.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, ANH TA LÀ CÓ Ý ĐỒ GIAM CẦM TAO, DÙ HIỆN TẠI VẪN CHO PHÉP TAO RA NGOÀI, NHƯNG LẠI CHO NGƯỜI GIÁM SÁT TAO, CÀI HỆ THỐNG ĐỊNH VỊ TRÊN DI ĐỘNG CỦA TAO.” Phương Bạch Cảnh tỏ vẻ thảm thương nói, “Tiêu Kinh, giúp tao đi mà.”

Lần này Tiêu Kinh do dự thật lâu, mới gật đầu nói: “Nói đi, tao phải giúp thế nào.”

“Này nhé.” Phương Bạch Cảnh nói, “Trước để tao nói kế hoạch cho đã.”

“Mày chuẩn bị giúp tao 5000 đồng tiền mặt, thêm một chiếc di động cùng thẻ điện thoại, còn cả mấy bộ quần áo, nhớ phải mang cả áo ngủ đấy, còn giày nữa. Giày không cần quá nhiều, hai đôi là được, một dép lê, một giày thể thao.”

“Nếu tiện, thì có thể chuẩn bị cả notebook được không? Có cài game, không dùng bàn phím cũng——”

Phương Bạch Cảnh còn chưa nói hết, đã bị Tiêu Kinh ngắt lời: “Mày mẹ nó muốn đi nghỉ phép đấy à?”

“Không phải.” Phương Bạch Cảnh khó hiểu hỏi, “Đây chẳng phải là nhu yếu phẩm sinh hoạt sao?”

“Máy tính á?”

“Ở đó chắc chắn rất nhàm chán.” Phương Bạch Cảnh nói, “Tao cần một thứ để gửi gắm tinh thần.”

Tiêu Kinh nén cơn giận nói: “Ngoại trừ máy tính, mấy thứ khác sẽ chuẩn bị tốt cho mày. Có điều tao thật sự là không nghĩ ra, mày tính trốn đến đâu, trốn được rồi thì làm gì tiếp?”

Phương Bạch Cảnh nói ra tên một thành phố mà Tiêu Kinh chưa từng nghe đến, thời điểm trả lời vấn đề thứ hai, cậu lấp bắp nói: “Tao..... Tao cũng chưa nghĩ ra, trước cứ trốn cái đã.”

Tiêu Kinh phát điên nói: “Mẹ nó như vậy thì tao giúp thế quái nào được?”

“Mày giúp hay không đây?” Mềm không được Phương Bạch Cảnh bắt đầu cứng rắn, “Không giúp thì tao sẽ tố cáo với cha mày chuyện hồi cấp ba mày đá vỡ đồ cổ của ông ấy.”

“Giúp!” Tiêu Kinh nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Chúng ta là anh em mà, sao có thể không giúp cho được?”

Phương Bạch Cảnh căn cứ theo kinh nghiệm nghiên cứu kịch bản suốt một tuần của mình, hẹn Tiêu Kinh tại chợ đêm náo nhiệt nhất ở Bắc Thành. Hiện tại là đêm muộn, hơn nữa còn là cuối tuần, người lại càng đông.

Cậu cố ý chọn thời gian Phó Phong phải họp, bên cạnh chỉ có vệ sỹ đi theo.

Tiêu Kinh ngồi cùng cậu bên ngoài quán đồ nướng, trên bàn để túi nhỏ Tiêu Kinh mang đến. Hắn sàng khoái ăn xiên nướng, Phương Bạch Cảnh ngược lại toàn thân vũ trang ngồi chờ.

Cậu có chút căng thẳng, toát cả mồ hôi ra.

Phương Bạch Cảnh quay đầu lại nhìn vệ sỹ, chỉ có một người, cậu nhỏ ỏ giọng hỏi han: “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Đương nhiên.” Tiêu Kinh nâng mắt nói, “Tao làm việc đáng tin hơn mày nhiều.”

Phương Bạch Cảnh nửa tin nửa ngờ nói: “Xem như tin mày một chút, khi nào thì có thể hành động.”

“Chờ một chút.” Tiêu Kinh đưa một xiên qua, hỏi, “Mày không ăn à?”

Hiện tại Phương Bạch Cảnh chẳng ăn vào được gì, hất tay khước từ nói: “Mình mày ăn là được rồi.”

Tiêu Kinh không tim không phổi ăn đến sung sướng, ngay tại thời điểm Phương Bạch Cảnh còn chưa chuẩn bị tâm lý, ghế dựa dưới mông cậu bất chợt bị Tiêu Kinh đạp vào: “Chạy!”

Phương Bạch Cảnh theo bản năng cởi áo khoác trên người, tóm lấy túi chạy như điên. Cậu vừa chạy vừa quay đầu lại, liền chứng kiến vệ sỹ bị một đồng bà cô vây quanh.

Cậu vừa chạy, vừa lấy mũ trong túi ra đội, rồi lại móc ra một chiếc áo khoác mới tinh khác.

Đường chợ đêm đều là ngõ ngang ngách dọc, bản thân Phương Bạch Cảnh cũng không biết mình đã rẽ vào chỗ nào, chứ đừng nói đến vệ sỹ đang đuổi theo sau.

Tim Phương Bạch Cảnh đập dồn dập, lao khỏi một ngõ nhỏ vừa vặn thấy được xe taxi đỗ bên cạnh. Cậu cấp tốc kéo cửa xe vào ngồi, còn chưa thuận được khí đã liền nói: “Lái xe, đến nhà ga trung tâm.”

Lái xe sớm đã không còn lạ lẫm gì với tình huống thế này, đạp chân ga, lái thẳng đến ga trung tâm.

Phương Bạch Cảnh hết hơi tựa lưng vào ghế ngồi, xác nhận đồ đạc trong túi. Cậu mở ví tiền của Tiêu Kinh ra xem, thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Kinh xem như cũng đáng tin cậy, tối thiểu có mang đủ tiền cho cậu.

Vali đựng đồ đã được Tiêu Kinh gửi đến ga trung tâm trước, Phương Bạch Cảnh lấy vali xong quay ra mua vé. Cậu học theo nữ chính, cố ý dùng chính mình thử mua mấy vé đến những địa điểm khác nhau.

Nơi Phương Bạch Cảnh muốn đến là thành phố Z, cậu đã xem thời gian khởi hành từ trước, vừa vặn đến kịp giờ xuất phát.

Cậu chưa từng ngồi xe khách, thời điểm lên xe còn có chút lạ lẫm, mò mẫm tìm vị trí ngồi của mình.

Trong xe rất ồn ào, có bà mẹ bế con nhỏ, còn có các ông bác lớn tiếng nói chuyện với nhau.

Chỗ ngồi bên cạnh Phương Bạch Cảnh rất nhanh lại có người ngồi xuống, là một ông chú, đại khái mới vừa hút thuốc, mùi thuốc lá giá rẻ trên thân rất nặng.

Ông ta vừa ngồi xuống, liền bỏ ba lô xuống dạng ch@n ngồi như thế nhà mình, thuận tay móc điện thoại di động ra gọi.

Phương Bạch Cảnh nhú mày, song lại nghĩ một điều nhin bằng chín điều lành*, cuối cùng vẫn kiềm nén lại.

**Nguyên văn: 多一事不如少一事 (đa nhất sự bất như thiểu nhất sự)*

Từ thủ đô đến thành phố Z phải đi xe mất bốn tiếng, ban đầu xe khách huyền não, nhưng dần dần, theo sắc trời dần tối, trong xe cũng trở nên yên tĩnh.

Phương Bạch Cảnh mơ mơ màng màng dựa vào cửa kính xe thiếp đi, khi đầu va vào mặt kính thì lại bừng tỉnh, một giấc này ngủ đến eo đau lưng mỏi.

Đến khi Phương Bạch Cảnh xuống xe, chân thì tê rần, tay cũng khó duỗi, cổ thì đau cứng đờ.

Nhưng vận xui của Phương Bạch Cảnh dường như chỉ vừa mới bắt đầu, lúc đến nơi đã là mười hai giờ, chiếc xe khách vừa đi đã là chuyến cuối cùng của ngày hôm nay, ga trung tâm hiện đã vắng bóng xe taxi.

Phương Bạch Cảnh hít sâu một hơi, theo chỉ dẫn của di động đến một khách sạn gần nhất, tự mình kéo hành lý đi hết nửa giờ.

Đứng trước khách sạn cũ nát, Phương Bạch Cảnh lưỡng lự thật lâu, cuối cùng vẫn bất chấp xông vào.

Vừa bước vào phòng khách sạn là mùi hôi thối ập đến, chần cũng có chút ố vàng, Phương Bạch Cảnh bịt mũi thở nửa ngày, mới miễn cưỡng có thể chấp nhận hiện thực này.

Cậu an ủi bản thân, mặc nguyên đồ đi ngủ là được.

Nhưng khăn mặt cốc chén trong phòng cậu cũng không dám dùng, Phương Bạch Cảnh hỏi lễ tân xem siêu thị gần nhất ở đâu, lê đôi chân nhức mỏi đi theo hướng cô ta chỉ.

Đường tối om, đèn đường chớp sáng chớp tắt.

Bả vai Phương Bạch Cảnh đột nhiên bị người đụng phải, một thanh niên nhuộm tóc vàng mặt mũi gian manh nói câu “Xin lỗi”, cậu theo bản năng đáp “Không sao”.

Đi được một đoạn, Phương Bạch Cảnh mới chợt phản ứng lại sờ túi mình, ví tiền quả nhiên đã bị trộm!

Nói cách khác, hiện giờ cậu một xu cũng không có.

Trời thu gió lạnh thổi ào ào, Phương Bạch Cảnh không xu dính túi đứng trong đường nhỏ gồ ghề ngơ ngẩn hết mười phút, cậu tuyệt vọng lại bất lực dựa vào tường ngồi xõm xuống.

Phương Bạch Cảnh khụt khịt mũi, hiện tại cậu đã mấp mé bờ vực sụp đổ rồi. giả như cho Phương Bạch Cảnh một cơ hội, cậu tuyệt đối sẽ không làm như vậy nữa.

Từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng nếm trải cực khổ như vậy, cũng chưa từng phải ở loại khách sạn như thế, con mẹ nó lại càng chưa từng bị người trộm

hết tiền vào lúc quá nửa đêm thế này.

Tự Phương Bạch Cảnh cũng cảm thấy mình có bệnh, cậu giày vò thế này để làm cái gì! Cuối cùng người chịu khổ chẳng phải là chính cậu sao!

Cậu rút cuộc cảm nhận được đạo lý không làm không chết*.

**Nguyên văn 不作死就不会死 (bất tác tử tửu bất hội tử – No zuo no die): Không tự kiếm chuyện rắc rối thì sẽ không chết. Cảm giác có câu TV tương tự mà tạm thời chưa nghĩ ra.*

Nghĩ một lúc hốc mắt bắt đầu đỏ dần lên, thời điểm bỏ trốn Phương Bạch Cảnh vẫn còn rất kiên cường, hiện tại thực sự bị giày vò đến mệt mỏi.

Phó Phong thích cậu, còn chiều chuộng cậu vô điều kiện, cậu tội gì đến nơi đây chịu khổ chứ?

Cậu nhập số điện thoại của Phó Phong vào chiếc di động mới tinh. Cậu thấy vẫn còn chút may mắn, chí ít đã thuộc nằm lòng số điện thoại của y.

“Phó Phong.”

Trong lòng Phương Bạch Cảnh có chút thấp thỏm, dè dặt gọi tên Phó Phong, kiềm giọng mũi lại nói: “Anh đến đón tôi về nhà đi.”

Bất kể cậu với Phó Phong có hợp hay không, cũng không phải là chuyện của một mình cậu. Nếu không phản kháng được, ý nghĩa của phản kháng cũng chẳng lớn, vậy sao cậu không thỏa thuê hưởng thụ đi?

Chương 30

30.

“Anh dữ dần gì chứ!”

Phó Phong nhận được điện thoại của Phương Bạch Cảnh khi đang trên đường đến thành phố Z, chú Vương trầm mặc ngồi lái xe. Ông đã làm lái xe cho Phó Phong kể từ thuở y còn nhỏ, ông có thể cảm nhận được áp lực nặng nề từ trên người Phó Phong.

Ông đương nhiên cũng biết nguyên nhân hậu quả, Phó Phong bình thường vững vàng không giống người trẻ tuổi, song mỗi lần dính dáng đến Phương Bạch Cảnh, cảm xúc của y cũng rất dễ dàng dao động.

Rất rõ ràng, Phó Phong hiện tại đang giận dữ.

Thời điểm nhận được tin Phương Bạch Cảnh chạy trốn, là khi cuộc họp mới vừa đi được một nửa, sắc mặt Phó Phong thoáng chốc sa sầm, giữa chừng bỏ họp chạy ra ngoài.

Tòng phạm Tiêu Kinh sớm đã bị vệ sỹ canh giữ, cũng không cần uy hiếp, Tiêu Kinh liền khai sạch bách kế hoạch của Phương Bạch Cảnh không cần ngừng lấy hơi.

Hắn yên ảng đánh giá sắc mặt khó nhìn thấu của Phó Phong, nhỏ giọng nói: “Cũng có phải anh không biết Phương Bạch Cảnh là dạng người thế nào đâu, tôi đoán trăm phần trăm nó bỏ trốn cùng lắm được ba ngày thôi, để nó chơi bên ngoài một hồi không được sao?”

Phó Phong thâm trầm nhìn hắn một cái, sau đó quay lưng gọi điện thoại cho cha Tiêu Kinh.

Y không phải không muốn xử lý Tiêu Kinh, nhưng việc cấp bách vẫn là tìm Phương Bạch Cảnh về. Thời điểm Phó Phong đến ga trung tâm chặn người thì đã chậm mất một bước, xe khách đã khởi hành mất rồi.

Phó Phong để chú Vương trực tiếp đưa y thẳng đến thành phố Z, không khí bên trong xe nặng nề, môi y mím chặt, bộ dáng mưa bão chực chờ kéo tới.

Lúc nhận điện thoại, môi Phó Phong vẫn mím chặt, mãi cho đến khi nghe thấy Phương Bạch Cảnh cất tiếng gọi tên mình, bờ môi y mới thả lỏng.

Y rũ mắt, chống khuỷu tay bên cửa sổ hỏi: “Em chạy trốn làm gì vậy?”

Giọng của Phương Bạch Cảnh ở bên đầu kia rõ ràng hụt hơi mất sức, y nghe được âm thanh Phương Bạch Cảnh khụt khịt, cuối cùng là một tiếng rất nhỏ: “..... Tôi đi chơi thôi.”

“Chơi vui không?”

Âm thanh Phương Bạch Cảnh khụt khịt mũi càng lớn hơn, đáng thương nói: “Chẳng vui tẹo nào.”

Cậu thế mà còn lớn gan giục già Phó Phong: “Anh có thể đến đây nhanh chút được không, bên ngoài tối quá, ví tiền của tôi còn bị trộm nữa.”

Phó Phong nhắm mắt giây lát bình tĩnh lại, nếu là bình thường, hiện giờ y đã an ủi Phương Bạch Cảnh vài câu.

Song giờ đây yết hầu Phó Phong nghẹn lại, y không cất nổi lời, nhưng cũng không ngắt điện thoại.

Phương Bạch Cảnh đại khái cũng bất giác nhận ra y là đang nổi giận, cũng không nói gì, nhưng vẫn ăn ý kết nối điện thoại.

Qua điện thoại, Phó Phong có thể nghe được động tĩnh nhỏ nhất bên Phương Bạch Cảnh, âm thanh mơ hồ —— có tiếng gió lao xao, còn có tiếng giầy Phương Bạch Cảnh lê trên mặt đất, thậm chí còn có tiếng chó hoang sủa.

Phó Phong hít sâu một hơi, hỏi: “Giờ em ở chỗ nào?”

“Tôi ra ngoài mua đồ..... Sau đó ví tiền bị trộm, giờ sẽ về khách sạn.”

“Tên khách sạn.”

Phương Bạch Cảnh nhỏ giọng báo tên khách sạn ra.

Cũng không biết Phương Bạch Cảnh đi bao lâu, Phó Phong nghe được âm thanh Phương Bạch Cảnh lên cầu thang, y không khỏi nhú mày. Đây là khách sạn gì vậy, ngay cả thang máy cũng không có à?

Động tác Phương Bạch Cảnh mở cửa đóng cửa cũng rất nhẹ nhàng, sợ quấy nhiễu đến Phó Phong.

Thời gian Phó Phong lái xe đi không kém là mấy với thời gian Phương Bạch Cảnh bỏ trốn, lúc này y đã đến rất gần thành phố Z, đi theo hướng dẫn đến khách sạn Phương Bạch Cảnh mới vừa báo tên.

Thời điểm y bước vào khách sạn lụp xụp này không có nửa phần chần chừ, lễ tân không được đào tạo đến nơi đến chốn, Phó Phong vừa hỏi tên Phương Bạch Cảnh, cô nàng đã liền khai số phòng ra.

Phó Phong đi đến trước cửa phòng đóng chặt, gập ngón gõ mấy cái. Hiệu quả cách âm rất kém, y nghe được tiếng bước chân dồn dập của Phương Bạch Cảnh, sau đó cửa bật mở.

Phương Bạch Cảnh đứng trước mặt y, tóc có chút lộn xộn, cổ tay áo sơ mi kẻ sọc xanh trắng khoác ngoài cũng có chút bẩn.

Điều khiến Phó Phong chú ý chính là, hốc mắt Phương Bạch Cảnh có chút đỏ, hẳn là đã khóc.

Y nhìn chăm chăm Phương Bạch Cảnh, nhưng Phương Bạch Cảnh biết bản thân đã làm sai, theo bản năng cúi đầu nhìn chân mình.

Phó Phong lạnh tanh lướt qua cậu, người thấy mùi hôi hám trong phòng cũng không đổi sắc mặt, chỉ lập tức đi đến trước vali. Một bàn tay kéo vali, tay kia xách túi Phương Bạch Cảnh đặt trên giường.

Y ném túi vào trong ngực Phương Bạch Cảnh, dùng tay còn rảnh tóm lấy cậu lôi xuống tầng. Phương Bạch Cảnh bị lôi bước chân lảo đảo, đầu đập lên vai Phó Phong.

Cú va chạm khiến đầu Phương Bạch Cảnh kêu ong ong, nhưng bước chân Phó Phong chẳng hề ngừng lại.

Chú Vương rất biết nhìn mặt đoán ý, đưa tay tiếp nhận vali trong tay Phó Phong bỏ vào trong cốp sau, mở cửa ghế sau cho Phó Phong, y liền lôi Phương Bạch Cảnh vào trong.

“Thưa ngài, giờ quay về Bắc Thành, hay ở lại thành phố Z một đêm.”

“Tìm một khách sạn.” Phó Phong lãnh đạm nói, “Ngày mai hẵng về.”

Hiện tại đã quá khuya, nếu lại lái bốn tiếng trở về thì trời cũng đã sáng, Phương Bạch Cảnh không có bất cứ ý kiến gì đối với chuyện này.

Cậu ngồi trên đệm mềm mại, cảm giác xương cốt mình như nhũn đến phân nửa rồi.

Phương Bạch Cảnh trộm nâng mí mắt nhìn Phó Phong, cậu cũng có thể nhận ra, Phó Phong là đang nổi giận.

Tim cậu đập loạn xạ, Phương Bạch Cảnh lại có chút hối hận vì đã gọi cuộc điện thoại này, chắc là..... Không gặp phải họa chứ?

Chú Vương lái xe đến một khách sạn năm sao duy nhất ở thành phố Z, vừa vào cảm giác đã khác xa khách sạn nhỏ kia, cổ tay Phương Bạch Cảnh vẫn bị Phó Phong giữ chặt.

Cậu đi theo bên cạnh Phó Phong, đầy mặt bi thương nghĩ, gặp họa thì gặp, dù sao cậu cũng chẳng ngủ nổi tại cái khách sạn mới này.

Phó Phong thuê hai căn phòng, phòng hạng nhất đã không còn, chỉ còn lại phòng giường đôi. Đường nhiên, y với Phương Bạch Cảnh một phòng, chú Vương một mình một phòng.

Phương Bạch Cảnh lê bước phía sau, nhỏ giọng hỏi han: “Tôi ở chung với chú Vương được không, anh ngủ một mình đi.”

Đây là câu đầu tiên cậu nói trực diện với Phó Phong trong hôm nay, bước chân Phó Phong dừng lại, bỗng nhiên quay đầu nhìn cậu, trong miệng bật ra bốn chữ: “Em ngủ với tôi.”

Phương Bạch Cảnh không dám phản kháng, dè dặt theo sát phía sau Phó Phong vào phòng.

Cậu lăn lộn một ngày, không chỉ có chân mỏi, gót chân cũng đau muốn chết, việc đầu tiên Phương Bạch Cảnh làm chính là ngồi lên giường. Nếu có thể, bây giờ cậu còn muốn cứ nằm thẳng xuống như vậy.

Phương Bạch Cảnh ngồi trên giường, đối diện với Phó Phong như vậy khiến cậu thấy môi khô khốc, theo bản năng liền vươn đầu lưỡi liếm liếm môi.

Phó Phong thành linh mở miệng nói: “Em đi tắm trước đi.”

Đại khái là sợ Phó Phong quăng cậu không xu dính túi lại thành phố Z, hôm nay Phương Bạch Cảnh rất nghe lời, không ho he gì mở vali lấy quần áo Tiêu Kinh chuẩn bị sẵn cho mình.

Cậu còn cuộn chiếc quần lót chưa bóc trong quần áo ngủ, ngay cả dép lê cũng chưa kịp đi, liền xông vào phòng tắm.

Trong phòng tắm không có bồn tắm, chỉ có một thiết bị tắm rửa, Phương Bạch Cảnh chờ nước nóng lên, cởi quần áo nhảy vào.

Tắm nước ấm có hiệu quả giảm bớt mệt nhọc của thân thể, đặc biệt là Phó Phong không ở trong phòng tắm, Phương Bạch Cảnh càng thêm thả lỏng,

thậm chí còn bắt đầu nhỏ giọng ngâm nga.

Song tiếng hát của cậu bất chợt dừng lại, bởi vì Phương Bạch Cảnh nghe được tiếng cửa mở, Phó Phong còn mặc nguyên quần áo tiến vào. Phương Bạch Cảnh sững sốt, theo bản năng lùi ra sau mấy bước.

Phó Phong ngược lại rất ung dung, bước chân tiến dần tới, trong lúc Phương Bạch Cảnh còn chưa kịp phản ứng lại, y đã kéo cửa gian tắm vòi sen.

Nước ấm chưa tắt xối từ trên đầu xuống, thoáng chốc người Phó Phong đã bị thấm ướt, y vuốt mái tóc ướt nhẹp ra sau, dung mạo lại càng thêm sắc bén.

Phương Bạch Cảnh ghen hòng nhìn trần trối, không nhin được nói: “Anh điên rồi à?”

Phó Phong đột ngột tiến lên phía trước, vươn tay lôi Phương Bạch Cảnh lại, chẳng giao tiếp lấy nửa lời, đã liền hôn lên môi Phương Bạch Cảnh.

Nước ấm dội từ đỉnh đầu xuống, Phương Bạch Cảnh không mở nổi mắt, nhưng cảm thấy hoàn cảnh hiện tại thật quý dị. Thân cậu không một mảnh vại, mà Phó Phong thì lại ăn vận chỉnh tề.

Loại cảm giác này làm cho toàn thân Phương Bạch Cảnh khó chịu, cậu không nhin nổi muốn lui ra sau, nhưng eo lại bị Phó Phong khóa chặt lại.

Đến cuối cùng, Phương Bạch Cảnh đã chẳng còn đường lui, lưng cậu dán lên gạch men lạnh lẽo, buốt giá đến mức không nhin nổi rúm người lại.

“Tắm xong rồi à?” Phó Phong nâng cằm cậu, hỏi bên tai Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh cảm thấy khó chịu nổi, nhưng lại cuống đến độ muốn chạy trốn, mặt đỏ tai hồng gật đầu.

Phó Phong rút cuộc đi ra ngoài, nhưng hai ba giây sau, y lại cầm theo khăn tắm chen vào chốn ướt đầm đìa này.

Y bọc khăn tắm lên người Phương Bạch Cảnh, khom lưng, bế Phương Bạch Cảnh dậy khỏi mặt đất.

Phương Bạch Cảnh đầy mặt ngỡ ngàng, nhưng chân bắt chợt rời khỏi mặt đất, cậu không dám vùng vẫy quá, chỉ dám ôm vai Phó Phong.

Cậu bị Phó Phong thả xuống giường lớn, trong lúc đầu óc Phương Bạch Cảnh choáng váng, Phó Phong lại cởi quần áo đã ẩm ướt của mình ra, y dùng khăn tắm của Phương Bạch Cảnh, thông thả lau bọt nước trên vai.

“Phó Phong.....”

Phương Bạch Cảnh muốn kéo chăn che thân thể trần trụi của mình, nhưng một góc chăn lại bị Phó Phong đè chặt lại.

Y từ trên cao nhìn khóa xuống Phương Bạch Cảnh, thỉnh thoảng cúi người, gặm cắn môi của cậu.

Bàn tay Phó Phong chậm rãi di xuống, cuối cùng dừng bên eo Phương Bạch Cảnh. Làn da Phương Bạch Cảnh trơn nhẵn lại nhạy cảm, y đảm bảo có thể lưu lại dấu vết trên làn da của cậu.

“Phương Bạch Cảnh.” Phó Phong hỏi, “Nếu không bị trộm mất ví tiền, em sẽ không gọi điện thoại cho tôi phải không?”

“.....”

“Rời khỏi tôi vài ngày, chỉ vài ngày thôi, mà em đã vui sướng thế sao?”

Yết hầu Phương Bạch Cảnh lặn xuống, đối diện với ánh mắt không cảm xúc của Phó Phong, nửa câu cũng không thốt nổi, cậu chỉ dám nhỏ giọng gọi: “..... Phó Phong.”

Tay Phó Phong không biết từ khi nào đã trượt xuống bắp chân Phương Bạch Cảnh, từng chút từng chút, không nặng không nhẹ siết lại.

Y rũ mắt, vẻ mặt như có chút đăm chiêu.

Phó Phong nắm mắt cá chân của Phương Bạch Cảnh, lôi người xuống, một lần nữa chẳng nói chẳng rằng kề môi hôn.

Trong ngăn kéo khách sạn có đủ đồ dùng cần thiết, đêm nay Phó Phong có chút mất lý trí, đến mức xuống tay có phần mạnh bạo.

Toàn thân Phương Bạch Cảnh đỏ hồng, không nhịn nổi run lấy bầy, nước mắt cuối cùng không kiềm nổi mà trào ra, cậu chỉ có thể nhỏ giọng xin tha: “Tôi đã sai rồi..... Phó Phong.”

Đến cuối cùng đại khái là thật sự đã đến cực hạn, Phương Bạch Cảnh nhấc chân đạp Phó Phong.

“Tôi đã nói là mình sai rồi!” Phương Bạch Cảnh lau khóe mắt, nhịn cơn đau nhức trên đùi, đỏ mắt trừng Phó Phong nói, “Anh dữ dằn cái gì chứ!”

Chương 31

31.

Tất cả là lỗi của anh!

Ngón tay Phó Phong nắm lấy xương mắt cá chân Phương Bạch Cảnh, cậu chưa từng phải chịu khổ, làn da chỗ nào cũng đều nhăn nhui trơn nhẵn.

Y khẽ sát nhẹ nhàng cọ xát mắt cá chân gồ ra của Phương Bạch Cảnh, khớp chân nhạy cảm của cậu chớp mắt siết căng.

Giọng nói của Phó Phong mang hơi thở tình d*ục, càng thêm trầm thấp, hỏi: “Đau sao?”

Tay Phương Bạch Cảnh khóa trên lưng Phó Phong, thời điểm khó lòng khống chế sẽ không khách sáo mà cào cấu, hiện tại lại chẳng chút lưu tình mà cào thành một vết.

Khóe mắt cậu ửng đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh nói thử xem?”

Động tác của Phó Phong nhẹ hơn một chút, y cúi đầu, dùng trán kề lên Phương Bạch Cảnh.

Âm thanh khẽ khàng nói: “Em chỉ nhớ đau thôi.”

Phương Bạch Cảnh chỉ nhớ đau, chẳng nhớ chút tốt đẹp.

Cầm Phương Bạch Cảnh không khống chế nổi ngẩng lên, chiếc cổ thiên nga mảnh khảnh cảnh kéo thành đường cong yếu ớt lại xinh đẹp, yết hầu y không nhịn được lặn xuống.

Mắt cậu chớp chớp, nước mắt lăn xuống khỏi gò má, lướt qua đường hàm ôn hòa, cuối cùng chảy xuống xương quai xanh.

Lần này Phương Bạch Cảnh chẳng có nổi một chút sức lực, cậu không biết Phó Phong giầy vò đến tận lúc nào, chỉ có thể cảm giác được vài lần. Ý thức cậu như chìm xuống thật sâu, rồi tỉnh táo lại giữa nụ hôn gần như ngạt thở.

Cậu có thể cảm nhận được nhiệt độ dần dần tăng cao trên thân thể Phó Phong, giống như một ngọn đuốc nóng bỏng vây quanh Phương Bạch Cảnh, thiêu đốt khiến xương cốt toàn thân cậu bắt đầu trở nên rã rời.

Phương Bạch Cảnh mơ mơ màng màng thiếp đi, ngủ mê mết, Phó Phong dùng khăn mặt nóng ướm dầm lau thân mình giúp cậu, lại giúp cậu mặc quần áo vào.

Đến khi Phương Bạch Cảnh tỉnh lại, thân thể hẫc cậu tựa như bị tách rời, tứ chi như bị người tháo ra rồi lắp ráp lại một lần nữa, còn mệt hơn so với khi Phương Bạch Cảnh đi bộ đường dài tại buổi huấn luyện quân sự do trường tổ chức.

“Phó ——”

Vừa mở miệng, Phương Bạch Cảnh đã bị giọng nói khản đặc của bản thân dọa sợ, nhưng rất nhanh, có nước ấm đưa đến bên miệng cậu. Phương Bạch Cảnh lười phản kháng, ngoan ngoãn há miệng uống.

Nước ấm chảy qua yết hầu, Phương Bạch Cảnh thư thái không ít.

Sắc mặt Phương Bạch Cảnh không được tốt lắm, không phải bởi vì giận dữ, mà là cảm thấy đêm qua Phó Phong chẳng hề cho cậu chút thể diện nào.

“Mặc gì đây?” Phó Phong đặt cốc lên tủ đầu giường, hỏi, “Tôi lấy cho em.”

Phương Bạch Cảnh lạnh như băng nói: “Lấy đại một bộ đi.”

Quần áo là Tiêu Kinh chuẩn bị cho cậu, phong cách của đám thanh niên đều tương tự nhau, Phó Phong tìm được một chiếc hoodie cùng quần trong vali đưa cho Phương Bạch Cảnh.

Phó Phong ở ngay bên cạnh, Phương Bạch Cảnh đã chẳng buồn liêm sỉ nữa, mặt lạnh tanh cởi áo ngủ ra, trên phần lưng trắng trẻo không tỳ vết còn lưu lại rất nhiều dấu hôn, tối hôm qua Phó Phong siết eo quá mạnh tay, có dấu hiệu bầm tím mờ mờ.

Phương Bạch Cảnh lặng lẽ mắng câu chó điên trong lòng, tròng quần áo lên người.

Cậu không để ý Phó Phong, tự mình vào phòng tắm rửa mặt.

Đường đi chỉ có vài bước đơn giản, nhưng Phương Bạch Cảnh đều phải vịn tường đi ra đi vào. Sắc mặt cậu càng kém, thời điểm ánh mắt liếc đến kẻ đầu sỏ phạm tội, sức mạnh trong cậu đột ngột nhiên tăng vọt.

Hiện giờ Phương Bạch Cảnh đã không còn kiêng dè gì nữa*, một xú xiu cũng không sợ Phó Phong, hùng hồn hất cằm, sai khiến: “Anh lại đây bế tôi đi!”

**Nguyên văn 破罐子破摔 (phá quán tử phá suất): Ẩn dụ cho việc sau khi mắc phải sai lầm hay thất bại thì không sửa chữa, hoặc cố tình để nó phát triển theo chiều hướng xấu.*

Phó Phong như không ngờ cậu sẽ nói vậy, động tác bước đi thoáng khựng lại, cuối cùng lại nhanh chân bước tới.

Y khom lưng, bế Phương Bạch Cảnh lên.

Phương Bạch Cảnh dù gầy thế nào, cũng là một chàng trai trưởng thành thân cao mét tám, nhưng Phó Phong bế lên lại chẳng chút khó nhọc.

Y bế Phương Bạch Cảnh đi về phía cửa, mấy thứ hành lý đó Phó Phong không định mang theo, bởi vì đều là thứ người khác mua cho Phương Bạch Cảnh.

Hoodie trên người Phương Bạch Cảnh rộng thùng thình, cậu trùm mũ lên đầu, cũng chỉ có thể lộ ra đường hàm gọn ghẽ.

Cậu sợ người khác nhìn thấy mặt mình, liền nường theo tư thế Phó Phong bế, tựa má vào người y.

Cánh tay Phó Phong vững vàng, bước chân cũng rất ổn định.

Thủ tục trả phòng do chú Vương xử lý, Phó Phong đưa Phương Bạch Cảnh lên xe trước, cửa xe vừa mở, Phương Bạch Cảnh liền ngồi vào trong.

Đệm mềm mại, sắc mặt Phương Bạch Cảnh dễ coi hơn một chút.

Phương Bạch Cảnh cúi đầu day day mắt, tối hôm qua cậu rơi lệ có phần nhiều, hiện giờ mắt cay xè. Day day, hốc mắt lại bắt đầu ngứa, không ngừng chảy mấy giọt nước mắt s1nh lý.

Phó Phong vươn tay nắm cổ tay cậu, bức bách lôi tay cậu ra. Y nhìn chăm chăm hốc mắt đỏ lên của Phương Bạch Cảnh, hỏi: “Khó chịu lắm sao?”

Ánh mắt Phương Bạch Cảnh có chút mờ mịt, chớp chớp mắt, lại chảy xuống một chuỗi nước mắt.

Phó Phong ban ngày giống con người hơn buổi tối, y gấp ngón lướt qua khóe mắt Phương Bạch Cảnh, lau nước mắt cho cậu.

Phó Phong nói: “Tôi sẽ không thả em đi đâu.”

“Anh thần kinh à!” Phương Bạch Cảnh rốt cuộc nghe hiểu được Phó Phong đang nói cái gì, cậu đẩy tay Phó Phong ra, ưỡng ngạnh nói, “Mắt tôi ngứa mà thôi!”

Phó Phong dựa vào cửa, rõ ràng không quá tin tưởng cách diễn đạt của cậu, vẻ mặt lãnh đạm nhìn cậu.

Chú Vương lái xe bốn tiếng, trên đường thỉnh thoảng sẽ dừng lại nghỉ ngơi một chút tại khu dịch vụ, sau đó tiếp tục lên đường.

Phương Bạch Cảnh lẫn lộn một ngày, kết quả cuối cùng vẫn là về nhà cùng Phó Phong, lại còn là cậu đích thân chủ động gọi điện thoại cho Phó Phong, nhịn khóc bảo y tới đón.

Da mặt cậu mỏng, vẫn cảm thấy có chút mất mặt, thời điểm vào cửa cũng bước rất nhanh.

Chân trước Phương Bạch Cảnh vừa mới tiến vào phòng ngủ, sau lưng Phó Phong tiến vào theo.

Cậu bất chợt nghĩ tới Tiêu Kinh, hỏi: “Tiêu Kinh thì sao?”

Phó Phong rũ mắt, nhàn nhạt nói: “Ở chỗ cha cậu ta.”

“Anh nói giúp Tiêu Kinh mấy câu đi.” Phương Bạch Cảnh đẩy vai Phó Phong, “Việc này không liên quan đến cậu ấy đâu, là chuyện của mình tôi, không liên quan đến cậu ấy.”

Phó Phong không lên tiếng trả lời, chỉ nhìn khóa vào Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh bị y nhìn đến lùi lại vài bước, trở nên cảnh giác nói: “Anh nhìn tôi như thế để làm gì, chẳng phải tôi đã về cùng anh rồi sao?”

Cậu cường điệu nói: “Lại còn là tôi chủ động gọi điện thoại để anh tới đón nữa!”

Tư duy của Phương Bạch Cảnh chính là như vậy. Cậu bỏ trốn, nhưng đã chủ động quay về, vậy chín bỏ làm mười tức là cậu không hề bỏ trốn.

Cậu vẫn luôn rất nhạy cảm với cảm xúc của Phó Phong, Phương Bạch Cảnh lại lui ra sau mấy bước, dè dặt hỏi han: “Anh vẫn còn giận à?”

Cậu nhỏ giọng than thở nói: “Có gì mà giận dỗi chứ, nhỏ mọn chết được.”

Phó Phong hẳn là đã nghe thấy, khoảng cách Phương Bạch Cảnh mới vừa kéo giãn bị y tiến đến thu lại. Ngón tay y miết vành tai Phương Bạch Cảnh, bỗng nhiên nói: “Đừng có trốn nữa.”

Âm thanh âm của y dừng lại, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Tôi sẽ thật sự muốn giam em lại đây.”

Lý trí của Phó Phong từ từ quay về, hiện tại y vẫn có thể miễn cưỡng nhận cơn kích động này. Bởi y biết, nếu mình làm vậy, với tính nết này của Phương Bạch Cảnh, bọn họ sẽ thật sự chẳng còn gì.

Phương Bạch Cảnh tựa như bị những lời này dọa sợ, lại không nhận được lui ra sau, bàn tay đập vào chông kích bản cao như ngọn núi nhỏ.

Quyển 《 Không trốn thoát khỏi lòng bàn tay 》 đã được Phương Bạch Cảnh trả lại, lưu lại đây hiện giờ đều là kịch bản đứng đắn, nhưng Phương Bạch Cảnh vẫn còn nhớ rõ tình cảnh bên trong.

Nữ chính giày vò cùng đấu tranh lâu như vậy, chịu khổ nhiều như vậy, bị thương nhiều như thế, kết cục cuối cùng vẫn là ở bên nam chính hạnh phúc mỹ mãn.

Phương Bạch Cảnh rút kinh nghiệm, hiện tại cậu đã nghĩ thấu đáo rồi, dù sao cậu cũng có chút thích Phó Phong, cậu muốn lược hết mấy bước dài dòng kia, trực tiếp tiến đến bước cuối cùng.

Dù sao Phó Phong cũng đã nói thích cậu, chỉ cần cậu yêu đương nghiêm túc với Phó Phong, y thích cậu như thế hẳn là sẽ càng đối tốt với cậu..... Nhỉ?

Phương Bạch Cảnh chớp chớp mắt nói: “Tôi sẽ không trốn nữa.”

Phó Phong “Ừ” một tiếng, như đã tin, cũng lại như không tin.

Phương Bạch Cảnh tỉnh dậy thì đã là buổi chiều, khi đó không khẩu vị gì, chỉ tùy tiện ăn mấy miếng.

Hiện tại bụng đói kêu òng ọc, lại thêm cơm chiều có không ít món ngon, cơm nước xong lại chạy lên tầng ngủ.

Phó Phong chung quy cảm thấy Phương Bạch Cảnh thay đổi, nhưng lại không nói nổi là ở chỗ nào, y theo sau Phương Bạch Cảnh lên tầng.

Y không nói với Phương Bạch Cảnh, ngay lúc vừa rồi, Phó Phong nhận điện thoại của một trợ lý. Đại khái là hỏi, y với Phương Bạch Cảnh đã bị chụp lén, có cần bịt miệng hay không.

Hàng mi Phó Phong thoáng rũ, ban đầu y không nói “Có”, cũng chẳng nói “Không”.

Có một khắc như vậy, Phó Phong dứt khoát muốn để chuyện giữa mình và Phương Bạch Cảnh bị phát tán, như vậy ngoại trừ ở bên y Phương Bạch Cảnh sẽ không còn chốn nào để đi nữa.

Nhưng cuối cùng, Phó Phong vẫn thấp giọng ra lệnh: “Mua đứt đi.”

Phương Bạch Cảnh ngủ quá sớm, nửa đêm liền tỉnh dậy.

Cậu ngủ không quá thoải mái, cho dù đã thuyết phục bản thân nghĩ thông suốt, cũng phải cần một khoảng thời gian tiếp nhận.

Ngày hôm qua Phó Phong còn hung hãn với cậu như thế! Hôm nay lại còn lãnh đạm với cậu như vậy! Phó Phong căn bản chẳng tốt với cậu chút nào!

Ngẫm nghĩ một lúc, ý nghĩ của Phương Bạch Cảnh biến thành —— Phó Phong có gì để mà tức giận chứ? Rõ ràng ngay từ đầu chính là lỗi của Phó Phong rồi!

Phó Phong nói y đã thích cậu rất nhiều năm, vậy vì sao chẳng thể giống người bình thường mà nghiêm túc theo đuổi cậu chứ? Vừa gặp đã tỏ cái thói đòi bao nuôi cưỡng chế yêu, người bình thường sao mà chấp nhận nổi.

Sau khi bên nhau, Phó Phong lại chiều chuộng hết mọi thứ, ăn, mặc, ở, đi lại đều sắp xếp cho cậu. Cái kiểu này của Phó Phong, căn bản là muốn nuôi cậu hư thân mà.

Không chỉ có như thế, Phó Phong còn luôn cho người giám sát cậu, thậm chí còn cài hệ thống định vị trong di động cậu, có ý định giam giữ cậu, lúc thế nên mới bức bách cậu bỏ trốn!

Phương Bạch Cảnh càng nghĩ càng giận, hiện giờ cậu bị Phó Phong ôm trong lòng, muốn trở mình quay lưng về phía y cũng không được.

Cậu nổi giận ùng ùng nâng đầu lên, thỉnh thoảng cắn thẳng vào môi Phó Phong một cái. Cắn xong vẫn cảm thấy chưa đủ hả giận, Phương Bạch Cảnh lại cắn bổ sung thêm một cái.

Gáy bị người giữ lại, Phó Phong đã tỉnh rồi.

“Rõ ràng đều là lỗi của anh!” Âm thanh của Phương Bạch Cảnh mang theo sự ầm ứ không dễ phát hiện, “Anh hung dữ với tôi làm gì chứ?”

Trong bóng tối, Phương Bạch Cảnh nhỏ giọng tố cáo nói: “Phó Phong, anh là muốn nuôi hư tôi phải không?”

Ngoại trừ những việc vặt trong sinh hoạt, kỳ thật trong lòng Phương Bạch Cảnh cũng rõ ràng, phần lớn mọi người không chỉ vì tiền mà quay quảng cáo cùng đi show, mà còn một nguyên nhân quan trọng khác, là để có danh tiếng.

Có tiếng tăm thì mới có kịch bản đưa đến, trong lòng Phương Bạch Cảnh biết rõ ràng, dẫu cậu cũng có chút nổi tiếng, nhưng để có nhiều kịch bản cho cậu tùy ý chọn lựa thế này, phần nhiều là có sự trợ giúp từ Phó Phong.

Phó Phong mở mắt ra, Phương Bạch Cảnh cắn cũng không nể nang gì, bờ môi y tê lên vì đau. Y khe khẽ xoa gáy Phương Bạch Cảnh, nhẹ giọng nói:

“Tôi chỉ là muốn đối xử tốt với em thôi.”

Chương 32

32.

Mùa xuân thứ hai của áo đồng phục

Hiện tại là ba giờ sáng, tim của Phương Bạch Cảnh lại đập nhanh một cách quái dị, như muốn xé ngực xông ra.

Lỗ tai cậu có chút đỏ, chặn che miệng, nửa ngày mới tuôn được một câu: “Vậy tốt với em thêm chút nữa đi.”

Phương Bạch Cảnh nhỏ giọng nói: “Anh đừng cho người giám sát em như canh tội phạm mỗi ngày, cũng đừng nghĩ đến việc nhốt em lại nữa.”

Nói xong lời cuối cùng, âm thanh của Phương Bạch Cảnh càng lúc càng nhẹ.

“Sau này anh có thể đừng nhúng tay vào kịch bản của em được không, đừng có sửa cảnh thân mật khi chưa được em đồng ý. Một số cảnh thân mật là tình tiết quan trọng trong kịch bản, sửa xong có rất nhiều cảm xúc chẳng thể biểu đạt được.”

Thấy Phó Phong không nói lời nào, Phương Bạch Cảnh thử thò tay kéo kéo vạt áo y, thoáng chần chờ, lần đầu tiên mở miệng dùng giọng điệu nũng nịu: “Được không anh?”

Phương Bạch Cảnh không phải không biết làm nũng, kỳ thật từ nhỏ đến lớn cậu đều rất am hiểu trò nũng nịu, chỉ là khi đối diện với Phó Phong lại có một chút không quen.

Nhưng chất giọng vốn thiên về tông giọng thiếu niên ôn hòa, sau khi nói nhẹ nhàng chậm rãi, nghe ra cũng rất đáng yêu.

Phó Phong theo bản năng vươn tay, chạm vào làn môi mềm mại của Phương Bạch Cảnh.

Y thấp giọng hỏi: “Ý của em là sao?”

“.....”

Phương Bạch Cảnh vừa mới nhẹ nhàng một chút, lại liền thẹn quá hóa giận: “Thế mà anh không hiểu là ý gì à? Hiện giờ là anh cố ý đúng không!”

Cậu đột nhiên đứng phắt dậy, ngồi xuống người Phó Phong, Phương Bạch Cảnh vươn tay kéo cổ áo y, bản thân khom eo xuống, hung tợn hôn lên môi Phó Phong một cái.

“Chính là ý này này!”

“Anh có hiểu hay không!”

Vẻ ngờ ngàng rất hiếm khi xuất hiện trên mặt Phó Phong, bởi y cảm thấy như vậy có vẻ thật ngốc nghếch. Song hiện tại, gương mặt Phó Phong thoáng hiện một chút chần chừ.

Dường như y đã hiểu, nhưng lại như không hiểu.

Phó Phong vươn tay, nắm tay Phương Bạch Cảnh vào lòng bàn tay mình, lúc này y mới phát hiện lòng bàn tay cậu đã toát một lớp mồ hôi mỏng, không biết là bởi vì căng thẳng hay vì nguyên nhân nào khác.

Y dùng lực kéo, Phương Bạch Cảnh vốn chuẩn bị lui người rời khỏi bị kéo loạn choạng, liền đổ sập xuống người Phó Phong.

Bàn tay Phó Phong giữ gáy Phương Bạch Cảnh, để cậu gác nhẹ cằm lên vai y, Phương Bạch Cảnh lại bắt đầu xù lông vùng vẫy.

Nhưng dường như không giống với trước kia, bởi Phó Phong phát hiện bên tai Phương Bạch Cảnh đã đỏ bừng, lúc này có vẻ đơn thuần chỉ là vì ngượng ngùng.

Phó Phong vẫn luôn cảm thấy tính cách Phương Bạch Cảnh rất giống mèo. Cậu có thể chủ động thân cận người khác, dùng đầu cọ người cũng được, vươn đầu lưỡi liếm người cũng thế, nhưng đều phải là do cậu làm nũng.

Nhưng nếu người chưa được phép đã dám chạm vào mèo con, cho dù là chủ nhân thân cận nhất, cũng có thể sẽ bị cào hoặc bị cắn.

“Phương Bạch Cảnh.”

Bàn tay Phó Phong vòng sau gáy Phương Bạch Cảnh, xoay tròn nhẹ nhàng cọ sát hỏi: “Em cũng thích tôi một chút phải không?”

Phương Bạch Cảnh vốn dĩ còn đang giương nanh múa vuốt chớp mắt liên khựng lại. Cậu yên tĩnh lại, chỉ một chữ đơn giản, Phương Bạch Cảnh dường như vô cùng khó khăn để nói ra.

Cậu mở rồi lại ngậm miệng, mặt hết trắng lại đỏ, duy nhất có vành tai, là vẫn đỏ bừng.

Lỗ tai Phương Bạch Cảnh còn thành thật hơn cả cậu.

Đại khái cậu cũng biết tai mình đã phản bội bản thân, Phương Bạch Cảnh đưa tay che đi, liền cảm nhận được sức nóng hầm hập của vành tai mình.

Cậu cúi đầu, ập a ập úng mà nói ra: “Có..... Gọi là có một chút..... Chút xíu thôi.”

Phương Bạch Cảnh vừa dứt lời, liền cảm nhận được một trận trời nghiêng đất ngã, thời điểm hoàn hồi lại, đầu cậu đã bị đặt trên gối.

Tư thế của cậu với Phó Phong đã hoán đổi, Phương Bạch Cảnh theo bản năng đạp chân, nhưng lại bị Phó Phong kẹp chặt lại.

Nụ hôn nóng bỏng bổ nhào đến, trong lúc vô thức, áo của Phương Bạch Cảnh từ trên giường rơi xuống.

Trên người cậu lại bị hôn thành rất nhiều dấu vết, bao trùm lên dấu hôn đêm qua còn chưa tan, tiếng hít thở của Phương Bạch Cảnh như đang khóc nước nỡ.

Tay Phương Bạch Cảnh bám lên đầu Phó Phong, thời điểm không chịu nổi nữa, sẽ không nhận được mà cào sau lưng.

Tiếng hô hấp của cậu càng lúc càng nặng, mãi cho đến khi ngón tay lạnh lẽo của Phó Phong dần dần di xuống dưới, Phương Bạch Cảnh mới như được giác ngộ tỉnh táo lại. Trước mắt cậu không biết từ khi nào dâng lên một màn hơi nước, Phương Bạch Cảnh chợt giữ tay Phó Phong lại.

Cậu không có sức lực gì, cánh tay thậm chí còn đang khẽ run rẩy, nhưng vẫn nắm lấy tay y.

Lời kế tiếp Phương Bạch Cảnh có chút khó mở miệng, nửa ngày mới lí nhí được từ kẽ răng: “Phó Phong..... Em còn đau.”

Phó Phong dừng động tác, hô hấp của y còn nặng hơn Phương Bạch Cảnh gấp bội, không biết sau bao lâu, mới dần dần bình ổn xuống.

Y im ắng xuống giường, nhặt quần áo Phương Bạch Cảnh rơi trên mặt đất lên, một lần nữa mặc quần áo lại cho cậu.

Phó Phong nhét Phương Bạch Cảnh vào trong chăn, cuối cùng ôm lấy cậu.

Giọng y sần sần, tựa như trộn lẫn cát, nhẹ giọng dỗ dành: “Ngủ đi.”

Ngày hôm sau, Phương Bạch Cảnh cảm nhận được sự thay đổi đáng kể trên người Phó Phong. Đầu tiên chính là hệ thống định vị trong di động cậu không thấy nữa, sau thì là vệ sỹ giám sát bên cạnh cũng đã biến mất, cậu thoải mái hơn nhiều.

Phương Bạch Cảnh thậm chí cảm thấy chút hối hận, nếu sớm biết Phó Phong dễ nói chuyện như vậy, thì làm thế ngay từ đầu có phải tốt rồi không.

Đêm tại khách sạn đó, Phó Phong giầy vò cậu hung bạo, Phương Bạch Cảnh lại quen thói nuông chiều từ bé, căn bản là không chịu nổi khổ như thế.

Có điều mấy ngày gần đây cũng không có công việc gì, Phương Bạch Cảnh liền dứt khoát nằm nhà nghỉ ngơi.

Còn có một sự khác biệt rõ rệt, sự sợ sệt đối với Phó Phong của Phương Bạch Cảnh đã mất sạch bách, hiện giờ cậu như cá gặp nước mà sai phái Phó Phong, những chuyện có thể bắt y làm, Phương Bạch Cảnh căn bản sẽ chẳng tự làm.

Cậu nằm trên giường, chỉ cần vươn tay là lấy được khăn giấy trên tủ đầu giường, nhưng Phương Bạch Cảnh không làm. Cậu rất hưởng thụ loại cảm giác nông nô được giải phóng này, lười biếng dài giọng gọi một câu: “Phó Phong ——”

Phó Phong ở phòng sách cách vách, nghe thấy liền qua hỏi: “Sao vậy?”

Phương Bạch Cảnh vênh mặt hất hàm sai khiến nói: “Lấy khăn giấy cho em đi.”

Phó Phong không nói gì, đi đến lấy khăn giấy đưa vào trong tay Phương Bạch Cảnh. Y nhìn đến kịch bản trong tay Phương Bạch Cảnh, như có chút đăm chiêu hỏi: “Chuẩn bị đóng phim à?”

“Ừm.” Phương Bạch Cảnh xem kịch bản rất nghiêm túc, “Hắn là ngày một phải đi thử vai.”

Phó Phong dừng một chút, “Ừ” một tiếng.

Phương Bạch Cảnh không để ý phản ứng thoát nhìn chẳng khác gì lúc thường này của Phó Phong, lăn một vòng trên giường, tiếp tục vui vẻ đọc kịch bản.

Cậu như say như mê đọc liền hai tiếng, mắt có chút cay xè, Phương Bạch Cảnh buông kịch bản dụi mắt, lại nghe được tiếng mở cửa.

Cậu nghe được tiếng bước chân đến gần, Phương Bạch Cảnh không để ý, lại bị Phó Phong ôm từ sau lưng.

Phương Bạch Cảnh cả kinh, mở mắt.

Thứ cậu nhìn thấy không chỉ là Phó Phong, mà còn là áo đồng phục hai màu xanh trắng trong tay Phó Phong. Y cầm áo đồng phục cạnh tai Phương Bạch Cảnh, cánh tay ôm vòng qua vai Phương Bạch Cảnh lên phía trước, khóa chặt cậu vào trong ngực.

Phó Phong thấp giọng hỏi: “Mặc cái này được không?”

Chương 33

33.

“Đường như lâu lắm rồi anh không gọi em là Dương Dương.”

Sau khi Phương Bạch Cảnh thấy rõ Phó Phong đang cầm thứ đồ gì, trên mặt liền thoát đỏ thoát trắng, cậu phản kháng dữ dội: “Phó Phong! Anh là đồ bỉ ỉn thái đấy à!”

Phó Phong cầm lấy áo đồng phục, đưa đến trước mặt Phương Bạch Cảnh, rũ mắt nói: “Tôi muốn ngắm.”

Lần này Phương Bạch Cảnh thoát nhìn là muốn đấu tranh đến cùng: “Xem cái con khỉ ấy! Anh nằm mơ đi!”

Cậu cúi đầu lặng lẽ liếc đồng phục một cái, liền thấy được mã số học sinh và tên trên ngực áo, tức thì hồi tưởng lại những năm tháng thanh xuân mặc chiếc áo đấy.

Ngoại trừ điều đó, trong đầu Phương Bạch Cảnh còn có một chút suy nghĩ bậy bạ khó lòng miêu tả, hơn nữa càng nghĩ càng hồng lét, dần dần có dấu hiệu bất thường.

Cậu đỏ mặt tía tai quát: “Nói cho mà biết, anh đừng có hồng! Thích thì anh tự mặc đi!”

Trong đầu cậu chợt lóe lên hình ảnh Phó Phong mặc đồng phục, Phương Bạch Cảnh cảm thấy cũng quá bất thường, cấp tốc sửa lời nói: “Anh đừng có mặc đấy!”

Phương Bạch Cảnh quay đầu liền đối chọi với tầm mắt thâm sâu của Phó Phong, da đầu cậu tê rần, cứng đầu tiếp tục nói: “Anh hai mươi tư, em hai

mười mốt, chúng ta đã rơi trường cả vạn năm rồi, còn mặc đồng phục gì nữa chứ!”

Đàn ông luôn luôn thấu hiểu nhau, phát giác ánh mắt Phó Phong càng lúc càng sâu xuống, trong lòng Phương Bạch Cảnh tức thì rung chuông cảnh báo. Cậu bật dậy như cá chép, sải chân chuẩn bị chạy.

Còn chưa kịp xuống giường, Phương Bạch Cảnh đã bị Phó Phong ôm ngang người, mạnh mẽ lôi ra sau, ngồi lên đùi Phó Phong.

Bàn tay Phó Phong đặt trên eo cậu, hỏi: “Chạy gì đấy?”

“.....”

Sức lực chênh lệch quá lớn, mấy lần Phương Bạch Cảnh muốn giãy khỏi cái ôm của Phó Phong, đều thất bại.

Cậu bị Phó Phong bức ép đối tư thế đè ngã xuống giường, một bàn tay của y có thể khóa chặt sự náo loạn của cậu. Nhắc thấy động tác lấy áo đồng phục của Phó Phong, cậu liền biết y đã quyết rồi.

Phương Bạch Cảnh điên cuồng đập Phó Phong mấy đá gãi ngứa, cậu biết hôm nay là không trốn được nữa, dù sao tiến cũng chết mà lùi cũng toi.

Cậu từ bỏ đấu tranh, vô lực búng ngón tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Để tự em!”

Phương Bạch Cảnh cao hơn một chút so với thời điểm trung học, nhưng cũng chỉ là mấy phân. Lúc đặt đồng phục để cho mặc được thoải mái, cậu còn chọn lớn hơn một số.

Vươn tay xỏ áo khoác đồng phục vào, Phương Bạch Cảnh thỉnh thoảng nhận ra điều gì đó, đầu mũi cậu nhạy bén hít ngửi, ngẩng đầu lườm Phó Phong: “Anh nói coi, vì sao quần áo lại có mùi nước giặt vậy?”

Phương Bạch Cảnh nhe nanh múa vuốt nhào về phía Phó Phong, cắn một nhát lên bả vai y, chất vấn nói: “Anh bắt đầu ủ mưu từ khi nào hả!”

Áo đồng phục cất trong tủ đã lâu như vậy, lẽ ra phải có mùi băng phiến, nhưng trên áo lại không có, ngược lại là hương nước giặt thơm mát sạch sẽ.

Phương Bạch Cảnh lập tức có thể ngửi ra, là mùi trên quần áo bình thường của cậu.

Nói cách khác, Phó Phong cũng không biết đã mưu tính trước bao lâu!

Phó Phong ôm chầm lấy Phương Bạch Cảnh vừa nhào tới, y biết Phương Bạch Cảnh không dám dùng sức cản, để mặc cho cậu bơi nước bọt đầy vai, còn cả một dấu răng nho nhỏ nữa.

Tầm mắt Phương Bạch Cảnh chuyển tới yết hầu Phó Phong.

Yết hầu y nhô ra, đặc biệt là khi nhìn từ phần cổ nổi đến vai, có một sự gợi cảm lạ thường.

Phương Bạch Cảnh cũng không biết nghĩ gì, đột ngột ghé sát lại, cắn một cái lên yết hầu Phó Phong.

Cậu nghe thấy Phó Phong thình lình thở gấp, gáy cậu bị y nắm lấy, kéo ra.

“Đừng có chỗ nào cũng cắn bậy.”

Âm thanh của Phó Phong thoáng mang ý cảnh cáo.

Y nói như vậy, Phương Bạch Cảnh lại không vừa ý, nheo mắt lại, ngón tay chọc Phó Phong, như lẽ dĩ nhiên nói: “Chỗ nào của anh mà em không thể cắn chứ!”

Phó Phong thu mắt nhìn xoáy vào cậu.

Phương Bạch Cảnh đã mặc áo đồng phục lên người, thói quen mặc đồng phục của cậu chưa từng thay đổi, từ trước đến giờ vẫn là như vậy.

Cậu chưa bao giờ kéo khóa áo đồng phục, có điều trước kia có thể là vì khoe khoang quần áo mặc bên trong, hiện tại khả năng là vì thấy ngứa

mà không kéo khóa.

Nhưng hiệu quả vẫn như nhau, Phương Bạch Cảnh trong mấy năm qua, được người trong nhà lẫn Phó Phong chăm bẵm rất tốt, ánh mắt vẫn mang vẻ thuần khiết của thiếu niên.

Ngũ quan cậu cũng thiên hướng thiếu niên, qua bao năm như vậy, Phương Bạch Cảnh như thế chẳng hề thay đổi gì.

Phương Bạch Cảnh vẫn là thiếu niên vì trốn nghỉ trưa mà chạy tới đàn dương cầm, hoặc đến trêu mèo hoang dưới khu phòng học.

Một chút xíu cũng không thay đổi.

Phương Bạch Cảnh cho tới bây giờ chưa từng phải học mưu mô đấu đá, trên người vĩnh viễn có sự chân thành và sôi nổi của thiếu niên, đây là điểm Phó Phong thích nhất ở cậu.

Y cúi đầu, hôn lên chóp mũi Phương Bạch Cảnh.

Phó Phong hỏi: “Em có nhớ lúc trước từng nói gì với tôi không?”

Phương Bạch Cảnh chớp chớp mắt, vẻ mặt ngỡ ngàng không chút chột dạ: “Em nói gì cơ?”

“Trước kia em nói.” Phó Phong thoáng dừng, lược bớt mấy chữ Phương Bạch Cảnh từng nói, “Nếu anh thấy tôi đàn dễ nghe, thì lúc muốn nghe hãy tới đây, tôi luôn chờ ở đó.”

Y đè Phương Bạch Cảnh dương mơ màng ngã xuống giường, dịu dàng hôn cậu nói: “Tôi nhớ rất rõ.”

Phương Bạch Cảnh hồi tưởng lại trong giây lát, chờ đến thời điểm chợt hồi tỉnh lại, cậu phát hiện áo mình đã bị Phó Phong vén lên từ lúc nào không hay, ngực mát lạnh, song áo khoác đồng phục vẫn mặc nghiêm chỉnh trên người.

Loại cảm giác này rất..... Kỳ quái.

Cậu vốn muốn coi chiếc áo đồng phục này như áo khoác thể thao bình thường, nhưng ánh mắt luôn lơ đãng liếc đến phần trên trên ngực áo.

Phương Bạch Cảnh nâng tay lên, ý đồ che mặt mình, nhưng còn chưa kịp, đã bị Phó Phong kéo ra.

Nụ hôn của Phó Phong rơi lên mí mắt hơi mỏng của cậu, lại tựa chuồn chuồn lướt nước dừng trên chóp mũi vênh lên của cậu, cuối cùng hung hăng hôn xuống.

Phương Bạch Cảnh nhắm chặt mắt lại, sắc mặt đỏ bừng mất tự nhiên.

Cậu ôm lấy vai Phó Phong, như là treo toàn bộ sức nặng lên thân Phó Phong, áo đồng phục trắng xanh từ đầu đến cuối nửa mặc nửa rơi vắt vèo trên người cậu.

Ban đầu Phó Phong còn có giúp cậu kéo phần áo trượt khỏi vai lên, nhưng một lát sau, có lẽ là do tay chân bận rộn, hoặc là không muốn làm nữa.

Y nhìn áo đồng phục trượt xuống khỏi người Phương Bạch Cảnh, cuối cùng hững hờ nửa rơi nửa treo trên khuỷu tay, vạt áo tự nhiên mà buông xuống.

Phương Bạch Cảnh cuối cùng vẫn khóc, cậu vẫn luôn thích khóc.

*

Trước lúc thử vai Phương Bạch Cảnh còn có thể nghỉ ngơi một ngày. Ngày hôm đó, cậu xụ mặt để cho Phó Phong che dấu hôn trên cổ giúp mình.

Phó Phong học cái gì cũng rất nhanh, sau khi xem đoạn clip dạy học một lần, đã có thể dùng kem che khuyết điểm đến mềm mượt ổn thỏa.

Y vươn tay chỉnh lại cổ áo cho Phương Bạch Cảnh, cuối cùng lại hôn môi cậu nói: “Xong thì nhớ điện thoại, tôi đến đón em.”

“Không cần.” Phương Bạch Cảnh nâng tay chà chà cổ, sờ ra đầy tay phấn, “Em để Kỷ Vĩ Nhạc đưa về là được.”

Phó Phong rất cố chấp nói: “Tôi tới đón em.”

Phương Bạch Cảnh tạm thời còn chưa kịp thích ứng với sự chuyển biến chức danh này, vừa định thốt lời khước từ, đột nhiên nhớ ra mình hiện tại là đang hưởng thụ yêu đương với Phó Phong.

Cậu mất tự nhiên gật đầu nói: “Được rồi, khi đón thì nhớ mang cho em một hộp dừa hấu nhé, giúp em bỏ hết hạt được không? Dừa không hạt không ngọt bằng loại có hạt đâu.”

“Được.”

Phó Phong luôn luôn chấp thuận những đòi hỏi vô lý của Phương Bạch Cảnh.

Hôm nay cậu thử vai một bộ điện ảnh, liên quan đến bạo lực học đường, Phương Bạch Cảnh rất thích kịch bản này.

Vai cậu đến thử là nam chính, là một nhân vật rất phức tạp, bởi vì đủ loại nguyên nhân, hẳn phải chịu rất nhiều sự đối xử bất công, thậm chí là bị đánh đập.

Nam chính trời sinh yếu đuối, sau khi đã quen bị đối xử như vậy, chuyện hẳn am hiểu nhất biến thành nhẫn nhịn. Nhưng đúng thời điểm này nữ chính xuất hiện, cô sạch sẽ xinh đẹp, áo sơmi trên người lúc nào cũng gọn gàng sạch đẹp.

Nữ chính là học sinh chuyển trường, lần đầu tiên nam chính cảm nhận được ý tốt của người khác, là từ nữ chính.

Cô đưa một chiếc khăn tay cho nam chính, nam chính bắt đầu lặng lẽ thích cô, thường xuyên trộm ngắm nhìn cô.

Vốn nam chính cho rằng mình và nữ chính vĩnh viễn sẽ như vậy, hẳn đứng tại một góc ánh sáng không chiếu tới trộm ngắm nữ chính, nữ chính vĩnh viễn đứng trong ánh sáng rạng ngời không nhìn được đến hẳn.

Song bởi vì nữ chính từ chối lời tỏ tình của một nam sinh, liền rơi vào thảm cảnh giống hần.

Nam chính học cách vứt bỏ sự nhu nhược trên thân, lần đầu tiên học cách phản kháng vì nữ chính.

Tổng kết lại, đây là một nhân vật hoàn toàn tương phản với Phương Bạch Cảnh, bất kể là tính cách, hay gia cảnh, không có lấy một điểm chung với cậu.

Thời điểm Phương Bạch Cảnh chọn kịch bản đã do dự thật lâu, những vai diễn trước kia của cậu được khen ngợi nhiều, là bởi vì trên người những nhân vật này đều mơ hồ có bóng dáng của cậu.

Cuối cùng cậu vẫn quyết định thử xem.

Phương Bạch Cảnh là một diễn viên, bọn họ hẳn phải khiến những vai diễn hoàn toàn không giống bản thân trở nên sống động như thật.

Giống như, nhân vật đó thực sự tồn tại.

Thời điểm Phương Bạch Cảnh thử vai rất căng thẳng, tốc độ nhập vai của cậu vẫn nhanh như trước. Song Phương Bạch Cảnh biết, khi diễn thử vai này dường như cậu còn thiếu chút gì đó.

Sau khi kết thúc cậu gọi điện thoại cho Phó Phong, nghe được sự nản lòng trong giọng nói của cậu, Phó Phong hỏi: “Không thuận lợi lắm à?”

“Có chút ạ.”

Phó Phong bình tĩnh nói: “Đừng buồn, nếu em thích vai diễn này, tôi có thể khiến nó thành của em.”

“Phó Phong!” Phương Bạch Cảnh vẫn không quá thích loại hành vi này, “Như vậy là không công bằng.”

Phó Phong thoáng dừng, mới nói: “Đã hiểu.”

Phó Phong tới rất nhanh, đập vào mắt Phương Bạch Cảnh khi vừa lên xe, là hộp dưa hấu trong tay y.

Dưa hấu tháng mười kỳ thật đã chẳng còn ngọt, nhưng Phương Bạch Cảnh lại muốn ăn.

Dưa hấu Phó Phong mua cắt thành từng miếng vuông, hạt bên trong đã được bỏ hết. Y dùng tăm xiên một miếng, đưa tới bên miệng Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh phồng má nhai nửa ngày, nhai đến khi không còn vị gì, mới uớt ực xuống cổ.

“Ngon chứ?”

Phương Bạch Cảnh không trả lời vấn đề của y, ngược lại nhìn xoáy vào y nửa ngày, như bất chợt nhớ ra điều gì, cậu nhỏ giọng gọi: “Phó Phong.”

“Sao vậy?”

Âm thanh của Phương Bạch Cảnh càng khẽ, nhẹ như gió thổi cũng có thể bay đi, tai cậu cũng đỏ bừng như màu dưa hấu: “Dường như lâu lắm rồi anh không gọi em là Dương Dương thì phải?”

Lời vừa thoát khỏi môi Phương Bạch Cảnh đã lại bắt đầu hối hận.

“Không phải là em muốn nghe đâu!” Phương Bạch Cảnh nhấn mạnh nói, “Em chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi! Thuận miệng hỏi một chút thôi!”

Chương 34

34.

“Chồng ơi.”

Thời điểm tâm trạng Phương Bạch Cảnh không tốt liền thích người khác dỗ dành, cho nên hiện tại cậu rất muốn nghe Phó Phong gọi mình như vậy. Nhưng Phương Bạch Cảnh lại rất xấu tính —— muốn nghe, nhưng lại chết cũng không muốn thừa nhận.

Phó Phong nghĩ hình như đúng là đã lâu không gọi Phương Bạch Cảnh như vậy, bởi vì trước kia mỗi một lần gọi, phản ứng của Phương Bạch Cảnh đều rất gay gắt, thoát nhìn không hề thích xưng hô này.

Hôm nay lại nghe Phương Bạch Cảnh nói như vậy, Phó Phong mới bất giác hiểu ra, Phương Bạch Cảnh kỳ thật là rất thích.

Phó Phong lại đưa một miếng dưa cho Phương Bạch Cảnh, rũ mắt gọi: “Dương Dương.”

Vành tai Phương Bạch Cảnh lại bắt đầu đỏ lên.

Phó Phong nói: “Tai em đỏ kìa.”

Phương Bạch Cảnh theo bản năng muốn há miệng phản bác, nhưng cậu phát giác, tai mình quả thật là đỏ.

Cậu không thể chấp nhận, loại cảm giác thua trận này được.

Phương Bạch Cảnh mím môi, suy nghĩ nửa ngày, trong đầu rốt cuộc hiện lên một ý tưởng, nhưng cậu có chút xấu hổ.

Cậu nâng mí mắt, trộm quan sát chú Vương đang lái xe một cái, sau khi bảo đảm toàn bộ lực chú ý đều đã đặt trên con đường chật ních xe cộ, Phương Bạch Cảnh mới dịch mông lại gần Phó Phong một chút.

Phó Phong phát hiện động tác nhỏ của Phương Bạch Cảnh, y dùng tăm xiên đưa đưa đến bên miệng Phương Bạch Cảnh, nhưng cậu lại không há miệng.

Cậu thoát nhìn như đang xoắn xuýt gì đó, mặt càng lúc càng đỏ, màu sắc sắp tiệm cận với màu dưa hấu.

Phó Phong buông tay, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Phương Bạch Cảnh rút cuộc hành động, thân thể cậu đã sắp dán sát với Phó Phong, cậu dè dặt nâng cằm, môi tiến đến bên tai Phó Phong.

Cậu có chút căng thẳng, hơi thở phả ra quét lên vành tai Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh thu hết dũng khí, dùng âm thanh còn nhỏ hơn tiếng muỗi thở thè: “..... Chồng ời.”

Máu hơn thua vô căn cứ của cậu tại thời điểm này thể hiện vô cùng rõ ràng, Phương Bạch Cảnh kề rất sát Phó Phong, cẩn thận trộm liếc tai Phó Phong.

Một chút cũng không đỏ!!!

Phương Bạch Cảnh thất bại toàn tập, ngoại trừ điều đó, cậu còn có chút tức giận.

Quả nhiên, Phó Phong chính là đồ lừa đảo, nói thích cậu đều là giả! Bằng không cậu đã vứt hết mặt mũi để gọi cái xưng hô đáng xấu hổ này, sao Phó Phong lại chẳng có chút biểu hiện nào chứ!

Lỗ tai Phương Bạch Cảnh ngược lại càng thêm đỏ, như là mây tía rực cháy nơi chân trời. Cậu hít sâu một hơi, chuẩn bị lui về chỗ ngồi cũ.

Cánh tay ngay lúc này bị Phó Phong kéo lại.

“..... Em vừa gọi tôi là gì?”

Phượng Bạch Cảnh “Hừ” một tiếng từ trong khoang mũi, quay đầu lạnh nhạt nói: “Anh nghe nhầm rồi, em chẳng gọi gì hết.”

Phó Phong kéo cánh tay cậu, lôi Phượng Bạch Cảnh về phía mình, tầm mắt y tới gần, thấp giọng nói: “Tôi nghe thấy rồi.”

Thời điểm Phượng Bạch Cảnh căng thẳng liền thích li3m môi, hiện tại cũng thế, cậu bối rối nói: “Nghe..... Nghe thấy rồi thì thôi.”

Cậu làm bộ làm tịch nói: “Không cho em gọi thì thôi!”

Xe đột nhiên thoáng xóc nảy, là đi qua dải giảm tốc, Phượng Bạch Cảnh bị sự chòng chành này làm hoảng hồn, bàn tay theo bản năng chống lên đùi Phó Phong.

Cứng rắn, lại còn chắc nịch.

Cậu hốt hoảng thu tay về, chợt nghe thấy âm thanh của Phó Phong: “Chú Vương, đỗ xe vào ga ra là được rồi.”

Phượng Bạch Cảnh tức thì tóm chặt lấy cổ tay áo Phó Phong, chú Vương để lại xe vẫn còn khởi động, yên lặng không tiếng động rời khỏi.

Trong xe chỉ còn lại Phượng Bạch Cảnh cùng Phó Phong, ánh đèn ga ra mờ tối, Phượng Bạch Cảnh mơ hồ có chút cảm giác không ổn, vừa lặng lẽ lui ra sau, vừa lắp bắp mở miệng nói: “..... Về đến nhà rồi, anh không xuống xe sao?”

Phó Phong đột nhiên cử động, lưng Phượng Bạch Cảnh dựa tới cửa xe, Phó Phong vịn tay lên tay nắm cửa, dán sát lại hôn lên môi Phượng Bạch Cảnh.

Kỹ thuật hôn của y càng lúc càng tốt, luôn hôn Phượng Bạch Cảnh đến mê man đầu óc. Trong ánh sáng chột sáng chột tối, tiếng th ở dốc của hai người bọn họ càng lúc càng nặng.

Ngọc môi của Phượng Bạch Cảnh bị li3m m*t, cánh môi mềm mại trở nên ướt đẫm. cậu cũng không biết đã hôn bao lâu, nhưng cảm giác đầu óc thiếu

dưỡng khí rất mãnh liệt.

“Dương Dương.”

Phó Phong thấp giọng gọi, y dỗ dành: “Gọi thêm lần nữa được không.”

Giọng điệu của Phương Bạch Cảnh rất khí phách, nhưng âm thanh lại nhũn ra như nũng nịu: “Không đâu!”

Phó Phong lại hôn tiếp, không phải nụ hôn chạm khẽ đơn giản, mà là nụ hôn sâu xâm nhập linh hồn, giống hệt như vừa rồi.

Lúc này Phương Bạch Cảnh mới hiểu được, hóa ra hôn môi thời gian dài cũng có thể làm cho người ta sục đổ. Đầu óc cậu choáng váng, chỉ có thể tăng thêm tần suất hít thở của mũi.

Nhưng Phương Bạch Cảnh chung quy cảm thấy dường như thiếu gì đó, cậu không ngừng lùi ra sau, nhưng lại chỉ bàng hoàng bất lực dựa vào lòng bàn tay của Phó Phong.

“Dương Dương.” Phó Phong ngừng lại, y lại cho Phương Bạch Cảnh một cơ hội, “Gọi một tiếng đi.”

Phương Bạch Cảnh đã khôn ra*, cậu há miệng cố gắng hấp thu dưỡng khí, thỏa hiệp gọi một tiếng: “..... Chồng ời.”

**Nguyên văn: 吃一堑长一智 (cật nhất tiệm trường nhất trí): nghĩa là học hỏi từ kinh nghiệm hoặc sai lầm trước đây. Cân nhắc chọn “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn”*

Âm thanh của Phương Bạch Cảnh vẫn nhỏ nhẹ như trước, xưng hô này khiến cậu cảm thấy đặc biệt xấu hổ, nhưng rất nhanh, Phương Bạch Cảnh liền bật ra một tiếng quát lớn:

“Phó Phong!”

Bởi vì Phó Phong không buông tha cậu, mà lại tiếp tục hôn.

Thời điểm Phương Bạch Cảnh bị đè lên cửa xe ngẫu nhiên, có một cảm giác bị lừa dối mãnh liệt, song dường như cậu có thể mơ hồ cảm nhận được, Phó Phong thích xưng hô này biết bao nhiêu.

*

Sinh nhật của mẹ Phương sắp đến, Phương Bạch Cảnh đã lâu không về nhà, lần này cậu nhất định phải quay về.

Cậu đặt cho mẹ Phương một chiếc túi rất khó mua, tuy rằng Phương Bạch Cảnh cũng không thăm nổi nó rốt cuộc là đẹp ở chỗ nào, nhưng cậu biết, mẹ mình nhất định sẽ thích.

Nếu đã về nhà, Phương Bạch Cảnh chắc chắn không để Phó Phong đưa về, mà tự cậu sẽ lái xe.

Phương Bạch Cảnh lái chiếc Audi khiêm tốn, nhà cậu ở trong một tiểu khu an ninh rất tốt, thang máy cũng là mỗi hộ một cái.

Cậu tiến vào, liền tháo khẩu trang cùng mũ trên người xuống.

“Mẹ!”

Phương Bạch Cảnh vừa về nhà đã giống như Hầu vương trở về Hoa Quả Sơn, vui sướng đá giày, bổ nhào vào người mẹ Phương.

Mẹ Phương trước kia chính là diễn viên tiếng tăm, sau khi cưới cha Phương mới giải nghệ, những nét ưa nhìn trên mặt Phương Bạch Cảnh đều như từ một khuôn khắc ra với bà.

Bà hơn bốn mươi tuổi, vẫn diễm lệ tựa một đóa hoa.

“Dương Dương.” Mẹ Phương vừa thấy Phương Bạch Cảnh liền bắt đầu cười, ngữ điệu mang theo chút oán trách nho nhỏ, “Lâu lắm không được gặp con rồi.”

Phương Bạch Cảnh có chút áy náy, âm thanh bất giác nhỏ xíu: “Gần đây con có chút bận, sau này sẽ về thăm mẹ nhiều hơn.”

Cậu đưa món quà mình đã chuẩn bị sẵn ra, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn mẹ Phương chăm chú, như tranh công nói: “Mẹ! Mẹ xem này! Quà của con đây! Mẹ nhất định sẽ thích!”

“Phương Bạch Cảnh!” Giọng nói của cha Phương vang lên, “Chút xuống khỏi người mẹ con đi, con trai lớn thế rồi, mà cứ dính lấy mẹ làm gì!”

Sau khi cha Phương đuổi Phương Bạch Cảnh đi, như lẽ dĩ nhiên ngồi xuống bên cạnh mẹ Phương, Phương Bạch Cảnh liền liếc xéo khinh thường ông.

Mẹ Phương ngược lại khẽ nhú mày, bà đẩy vai cha Phương, trách cứ nói: “Anh làm gì thế, em với Dương Dương lâu lắm mới gặp nhau, anh tránh ra đi.”

Có người chống lưng, Phương Bạch Cảnh ngẩng đầu ưỡn ngực mười phần mạnh mẽ nói: “Cha nghe thấy không, mẹ con bảo tránh ra kìa!”

Cuối cùng Phương Bạch Cảnh đắc ý ngồi xuống bên cạnh mẹ Phương, cậu ăn miếng lê mẹ đã gọt sẵn hỏi: “Khi nào ông nội mới đến ạ?”

“Ông nội con nói mình có việc, phải tối nay mới đến.” Ông Phương cảnh cáo nói, “Tâm trạng của ông nội con hôm nay hình như không được tốt lắm, con đừng có nói linh tinh chọc giận ông đấy.”

Phương Bạch Cảnh nhỏ giọng lầu bầu nói: “Sinh nhật mẹ mà sao tâm trạng ông lại không tốt chứ.”

“Hồn láo!”

Mắt thấy hai bọn họ chuẩn bị lại ầm ĩ, mẹ Phương mở miệng chuyển dời đề tài: “Dương Dương.”

Khi bà cười đôi mắt hơi cong lên, “Gần đây có quen bạn gái nào đáng yêu không?”

Phương Bạch Cảnh theo bản năng nói: “Mẹ! Con không thể tùy tiện yêu đương được!”

“Nói bậy gì thế, con chẳng phải là diễn viên sao?” Mẹ Phương tựa hồ rất hiểu mấy thứ này, “Mẹ nghe bọn họ nói gì mà, chơi bởi chứ không thể yêu đương nhỉ?”

Phương Bạch Cảnh ghen miếng lê tại cổ họng, thiếu chút nữa bị sặc. Cậu thoáng chần chừ, rồi lại mở miệng nói: “VẬY con nói thật này, con thực sự..... Có yêu đương.”

Cho tới bây giờ Phương Bạch Cảnh chưa từng nói với người nhà về quan hệ giữa cậu và Phó Phong, nhưng hiện tại cậu đã dự định yêu đương thật sự với Phó Phong, vậy hẳn cũng nên cho Phó Phong..... Một danh phận đi.

Mẹ Phương mừng rỡ hỏi han: “Bao tuổi vậy? Là người trong hay ngoài giới thể? Là người ở đâu vậy? Có ảnh không cho mẹ xem đi?”

Một đồng vấn đề của bà đánh cho Phương Bạch Cảnh choáng váng, nhưng Phương Bạch Cảnh tạm thời còn chưa dám nói ra chân tướng, chỉ có thể mơ hồ không rõ nói: “Lớn hơn con ba tuổi, là người gốc kinh đô, hẳn là..... Tính là người ngoài giới đi, ảnh thì lần sau cho mọi người xem!”

Cậu sợ mẹ mình xem ảnh xong, sinh nhật hôm nay cũng khỏi làm nữa.

“Được.” Mẹ Phương cũng không vội, bà dịu dàng nhỏ nhẹ nói, “VẬY Dương Dương nhớ đối tốt với con gái nhà người ta, chớ có cáu giận linh tinh, không phải tất cả mọi người đều nhân nhượng con như người nhà. Người ta là con gái, con phải thuận theo con bé một chút.”

Mỗi lời mẹ Phương nói đều tương phản với hình thức bên nhau của cậu cùng Phó Phong, Phương Bạch Cảnh nửa ngày mới “Vâng” một tiếng.

Bọn họ đang tán gẫu say sưa, ông Phương rốt cuộc cũng đã đến.

Từ ánh mắt đầu tiên Phương Bạch Cảnh nhìn ra tâm trạng ông nội đúng thật là không tốt, sắc mặt rất kém, thân thể bình thường cường tráng như vậy mà giờ đây phải chống ba toong.

Nhưng ông Phương đi đường căn bản không cần gậy chống, vẫn bước đi như bay, Phương Bạch Cảnh nhìn chăm chăm gậy ba toong, mí mắt phải bắt đầu giật điên cuồng.

Máy mắt phải sắp có điềm là cách nói mê tín, nhưng ngay khi Phương Bạch Cảnh chứng kiến ông Phương cầm gậy chỉ vào mình, cậu có thể tin rằng đó là sự thật.

“Phương Bạch Cảnh.” Ông Phương nặng nề mở miệng nói, “Theo ta ra ngoài.”

Phương Bạch Cảnh cũng không biết bản thân đã làm sai điều gì, nhưng với thái độ này của ông Phương, cậu nhất định đã làm sai gì rồi.

Cậu thấp thỏm theo sát phía sau ông Phương đi ra ngoài, cửa vừa đóng, Phương Bạch Cảnh liền nhìn thấy gậy ba toong bổ thẳng về phía mình.

Phương Bạch Cảnh theo bản năng lùi ra sau vài bước, chiếc gậy chỉ đập vào tay cậu

“Ư ——”

Lần này ông Phương chẳng chút nể nang, Phương Bạch Cảnh bị đánh đau đến hít ngược một ngụm khí lạnh.

“Con còn dám trốn à?” Tay ông Phương cầm ba toong phát run, “Con còn muốn lừa ta bao lâu nữa, con với thằng nhãi Phó Phong kia còn dám cặp kè với nhau cơ đấy!”

Chương 35

35.

Đơn giản đến gặp cha mẹ.

Ngay tại một khắc nghe được lời của ông Phương, Phương Bạch Cảnh cảm giác bản thân lạnh buốt từ chân đến đỉnh đầu, vết đau rát trên tay cũng bị xao nhãng.

Cậu hoảng loạn đến tay chân luống cuống, ngay cả câu giải thích cũng không nghĩ ra nổi. Ông phương lại bổ thẳng một gậy nữa, Phương Bạch Cảnh không dám trốn, chỉ có thể nhắm chặt mắt chịu đựng.

Lần này trực tiếp đập vào vai phải của Phương Bạch Cảnh, đau đến mức cảm giác xương cốt mình sắp đứt đoạn.

Phương Bạch Cảnh từ nhỏ đến lớn chưa từng bị đánh đòn, ông Phương lại còn là người cưng chiều cậu nhất trong nhà, nhưng hôm nay hẳn đã giận đến điên người, thời điểm xuống tay đặc biệt nặng.

Cơ thịnh nộ của ông thoát nhìn còn chưa tan, ông Phương lại giơ tay, như còn muốn đánh Phương Bạch Cảnh một trận nữa.

Phương Bạch Cảnh theo bản năng nhắm mắt lại, cánh tay chắn trước người, cậu đã sẵn sàng chịu đòn, nhưng cơn đau trong dự kiến lại mãi chưa rơi xuống.

Cậu nơm nớp lo sợ mở mắt ra, liền chứng kiến ba toong của ông Phương dừng ở giữa không trung. Ông Phương thật sự là giận đến cực điểm, gân xanh trên bàn tay cầm gậy gồ lên, biên độ rung của ba toong càng lúc càng lớn.

Thân thể của ông Phương mấy năm nay rất không tốt, Phương Bạch Cảnh căn bản không dám chọc giận ông. Lông mi cậu run rẩy, dè dặt gọi: “..... Ông nội.”

Ông Phương nháy mắt trợn trừng nhìn cậu: “Còn dám gọi ông nội nữa à!”

“Rầm ——” Ba toong cầm trong tay ông Phương nặng nề đập xuống bên chân Phương Bạch Cảnh, chỉ vào mũi cậu mắng, “Phương Bạch Cảnh! Trong nhà có để con thiếu thốn gì không? Từ nhỏ đến lớn, con muốn cái gì, mọi người đều cho con cái đó! Con có nhất thiết vì chút tài nguyên mà cạ kè với một người đàn ông như thế không?”

Phương Bạch Cảnh vừa nghe liền biết ông Phương hiểu lầm quan hệ giữa mình cùng Phó Phong, cậu còn chưa kịp mở miệng giải thích, chợt nghe thấy ông Phương kích động tiếp tục nói: “Nếu không phải cha Phó Phong tới tìm ta! Ta cũng không biết quan hệ của hai đứa!”

Cậu sững sờ, nháy mắt đã nghĩ tới điều Phó Phong từng nói trước kia, quan hệ của hai cha con y không tốt lắm.

“Ta đã sớm nói không cho con vào giới giải trí mà! Giới giải trí đó!” Ông Phương tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, “Đều là lỗi của chúng ta, cứ nuông chiều con như vậy, nên con mới tùy tiện như thế! Con luyện dương cầm nhiều năm như vậy, nói không thích là liền bỏ, có ai nói gì con không? Không có! Con muốn vào giới giải trí cũng để cho con vào!”

“Còn con thì sao? Phương Bạch Cảnh! Con có trưởng thành chút nào không!”

“..... Ông nội.”

Hốc mắt Phương Bạch Cảnh có chút đỏ, cậu nh ỏ giọng giải thích: “Con với Phó Phong không phải như ông nghĩ đâu.....”

“Không phải như ta nghĩ sao!? Lần trước nhìn thấy hai đứa! Con còn luôn miệng nói hai đứa là bạn bè!?” Ông Phương chất vấn nói, “Cha của người

ta đến nói rằng một thời gian nữa câu ta sẽ chuẩn bị kết hôn, hiện tại lại đính dâg với con, con nói xem hai đũa là quan hệ gì đây!”

“Phó Phong sẽ không kết hôn đâu!”

Thời điểm Phương Bạch Cảnh nói những lời này rất chắc chắn, nhưng một lát sau, cậu lại cúi đầu vò ống tay áo nói: “..... Anh ấy sẽ không làm thế đâu.”

Ông Phương bị chọc giận đến lão đảo, Phương Bạch Cảnh theo bản năng chạy tới muốn đỡ ông, nhưng cánh tay còn chưa chạm tới, đã bị ông Phương nặng nề hất ra.

“Sao con biết được chứ!” Ông Phương nhắm mắt bình ổn cảm xúc nói, “Cắt đứt sạch sẽ quan hệ giữa hai đũa đi.”

Đại khái là động tĩnh của bọn họ quá lớn, cha Phương cùng mẹ Phương cũng đi ra khỏi phòng. Cách âm chỗ này không tồi, nhưng âm thanh của ông Phương quá lớn, hai người bọn họ cũng nghe được rõ ràng rành rành.

“Dương Dương.” Giọng nói của mẹ Phương có chút nghiêm khắc hiểm thấy, “Con lại đây.”

Cha Phương chạy tới trấn an cảm xúc cho ông Phương, Phương Bạch Cảnh mím môi cùng mẹ Phương đi vào phòng mình.

Cậu đã rất lâu không về đây ở, nhưng mẹ Phương thường xuyên quét dọn phòng cho cậu, trong phòng vẫn là không dính một hạt bụi.

Mẹ Phương ngồi xuống giường, cau mày hỏi: “Ông nội con nói vậy là sao?”

Thói quen từ nhỏ đến lớn của Phương Bạch Cảnh vẫn chẳng hề thay đổi, một khi làm sai, sẽ chột dạ cúi đầu, âm thanh của cậu nh ỏ lí nhí: “..... Có thể nói là con đang yêu đương với một người đàn ông, nhưng bọn con cũng không phải quan hệ bao nuôi gì như ông nội nói đâu.”

Cậu không thấy được phản ứng của mẹ Phương. Phương Bạch Cảnh yên lặng ngồi xồm trên mặt đất, gác cằm lên đệm bên cạnh mẹ Phương.

Phương Bạch Cảnh ngẩng đầu nhìn về phía mẹ, đáng thương hỏi: “Mẹ ơi, mẹ sẽ chấp nhận chứ ạ?”

Vẻ mặt của mẹ Phương giây lát như đông cứng lại, cho dù bà đã chuẩn bị tốt tâm lý mười phần, đột nhiên nghe được Phương Bạch Cảnh thổ lộ như vậy, vẫn là không biết phải đối mặt như thế nào.

Nửa ngày sau, mẹ Phương mới chậm rãi mở miệng nói: “Dương Dương, bắt đầu từ khi con còn nhỏ, mẹ với cha con đã luôn nói, con vui vẻ là được rồi, chúng ta chỉ mong con được làm chuyện mình thích.”

“Cho dù là hiện tại, mẹ cũng chỉ muốn nói thế.”

Mẹ Phương vươn tay vuốt tóc Phương Bạch Cảnh, khi bà cười nếp nhăn nơi đuôi mắt cũng không quá rõ ràng: ” Dương Dương của chúng ta vui vẻ là được.”

“Có điều ——”

Chủ đề của mẹ Phương liên chuyển đổi: “Ông nội con nói anh chàng kia muốn kết hôn là sao?”

Ông Phương tức giận như vậy không chỉ vì Phương Bạch Cảnh đột nhiên thích đàn ông, mà chủ yếu là, ông cảm thấy Phương Bạch Cảnh phải chịu thiệt thòi ở chỗ Phó Phong.

Ông cho rằng Phương Bạch Cảnh là bị lừa, cũng nghĩ rằng Phương Bạch Cảnh đang bị bắt nạt.

Phương Bạch Cảnh cúi đầu mở miệng nói: “Quan hệ của anh ấy với người nhà không tốt lắm, cha anh ấy hình như cứ luôn bắt anh ấy kết hôn, nhưng anh ấy nói mình sẽ không kết hôn đâu.”

Hàng mày của mẹ Phương càng lúc càng nhú chặt. nghe Phương Bạch Cảnh nói như vậy, bà lại cứ cảm thấy chàng trai kia rất không đáng tin cậy, lý do đưa ra tựa như qua loa lấy lệ với Phương Bạch Cảnh.

“Dương Dương.” Mẹ Phương dẫn đo mở miệng nói, “Con khẳng định cậu ta sẽ không kết hôn sao.”

“Anh ấy không làm vậy đâu.”

Mẹ Phương càng thêm lo lắng, vốn dĩ bà chỉ cảm thấy anh chàng kia có chút không đáng tin, nhưng hiện tại, bà còn cảm tưởng cậu ta đã cho cho Phương Bạch Cảnh uống bùa mê thuốc lú gì, khiến Phương Bạch Cảnh say đắm đến mê mết.

Khuôn mặt bà nghiêm trang, nhưng nhìn bộ dạng này của Phương Bạch Cảnh, chẳng thể thốt nổi điều gì, cuối cùng chỉ có thể nói: “Dương Dương, yêu đương cũng phải để tâm một chút, đừng để bị lừa.”

Bữa cơm sinh nhật cơm vẫn được diễn ra, cũng không biết cha Phương nói những gì với ông Phương, cảm xúc của ông đã ổn định rất nhiều, chỉ ít có thể ngồi cùng bàn dùng bữa với Phương Bạch Cảnh.

Một bữa cơm mỗi người đều ôm tâm tư riêng, ông Phương hẳn vẫn còn bức bối, để lại cho mẹ Phương một bức tranh và phong bao đỏ thắm, thở hắt ra rồi khỏi.

Phương Bạch Cảnh tự biết đuối lý, khi nhìn thấy ánh mắt cha nhìn mình bất thường, cậu tức khắc chuồn về phòng. Cậu có chút may mắn, hôm nay là sinh nhật mẹ, cho nên cha nhất định sẽ không xử lý cậu.

Hôm nay là bị đánh thật, Phương Bạch Cảnh nâng cánh tay liền đau muốn chết. Cậu vén áo soi trước gương, chỗ cánh tay cùng bả vai bị đánh phải, đều đã sưng phồng lên.

Phương Bạch Cảnh thả áo xuống, liền nhận được điện thoại Phó Phong gọi đến. Cậu nằm lên giường, bởi vì vết thương trên vai, Phương Bạch Cảnh chỉ có thể nằm nghiêng.

Giọng điệu cậu uể oải: “Alo?”

“Sao vậy?” Phó Phong nghe ra cảm xúc của cậu không tốt, “Không phải là em dự sinh nhật mẹ à?”

“Em ——”

Phương Bạch Cảnh theo bản năng mở miệng, vốn muốn kể hết chuyện phát sinh hôm nay cho Phó Phong, nhưng cuối cùng nghẹn lại.

Đây là chuyện của cậu, cậu cần tự mình xử lý, không thể liên lụy đến Phó Phong.

Phó Phong khẽ nhú mày nói: “Anh đã nói là chuyện gì em cũng có thể nói với anh. Chuyện em không giải quyết được anh sẽ giúp em xử lý, bất kể là gì chẳng nữa.”

Suy nghĩ của Phương Bạch Cảnh nháy mắt biến đổi, cậu và Phó Phong là một đôi, cậu vì Phó Phong mà bị đánh, sao lại là chuyện không liên quan đến y chứ!

Cậu trở mình, đè phải vết thương trên vai, Phương Bạch Cảnh khẽ rên một tiếng, lại nằm lại như cũ.

Thời điểm Phương Bạch Cảnh mở lời bất giác mang theo chút hờn giận: “Chuyện giữa em và anh bị ông nội biết được, nói cách khác, là hình như em bị bắt come out đó.”

“Ông nội em giận lắm, ông còn đánh em nữa.”

Phương Bạch Cảnh cầm di động, đúng lý hợp tình nói: “Đánh em làm gì, chẳng phải là nên đánh anh sao!?”

“Đau lắm không?”

“Cũng tạm.” Phương Bạch Cảnh nói, “Không đau bằng lúc anh đánh trước kia đâu.”

Hiện tại cậu vẫn còn hơi sức để đùa giỡn, Phó Phong thấp giọng hỏi han: “Sao ông nội em biết vậy?”

Lời kể tiếp Phương Bạch Cảnh thật sự không biết nên nói hay không. Nói ra thì dường như là đang tố cáo với Phó Phong, mà không nói, Phương Bạch Cảnh lại cảm thấy trong lòng bức bối.

Phó Phong đoán được: “Phó Diêm nói với ông nội em phải không?”

Phương Bạch Cảnh thoáng do dự, “Vâng” một tiếng.

Phó Phong thoáng trầm mặc, y không hỏi người nhà Phương Bạch Cảnh nói như thế nào, bởi vì bất kể cha mẹ Phương Bạch Cảnh ủng hộ hay phản đối, Phương Bạch Cảnh cũng chỉ có thể ở bên y.

“Đã hiểu.” Phó Phong nói, “Chờ anh.”

Cậu mơ mơ màng màng ngắt điện thoại. Ban đầu Phương Bạch Cảnh còn chưa rõ câu “Chờ anh” này của Phó Phong là có ý gì, cậu vốn tưởng rằng, ý của Phó Phong hẳn là “Chờ anh giải quyết xong chuyện này” hoặc là “Chờ anh đi giải thích”.

Nhưng hai ba tiếng sau, Phương Bạch Cảnh mới thật sự hiểu được câu “Chờ anh” của Phó Phong là ý gì.

Khi cậu đang khóa trái bản thân ở trong phòng lại đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, có lẽ là giác quan thứ sáu cảnh báo, Phương Bạch Cảnh dựng tai lên nghe động tĩnh ngoài cửa.

Không đợi Phương Bạch Cảnh nghe rõ tiếng nói chuyện bên ngoài, cậu chợt nghe thấy âm thanh mẹ Phương gọi mình, ngữ khí phức tạp, mang chút ngập ngừng.

——”Dương Dương.”

Mí mắt Phương Bạch Cảnh giật điên cuồng, còn dữ dội hơn cả lúc trước khi bị đánh, chờ khi Phương Bạch Cảnh mở cửa, phỏng đoán khó lòng phát

sinh nhất trong lòng cậu đã thành sự thật.

Cậu trừng lớn mắt nhìn chăm chăm ra cửa, nhìn thấy người không nên có mặt tại nhà cậu nhất đang xuất hiện tại phòng khách.

Phó Phong hẳn là vừa về từ công ty, đầu tóc chải chuốt kỹ lưỡng, để lộ dung nhan sắc bén. Trên người y còn mặc Âu phục chỉnh tề, cà vạt trên cổ vẫn là Phương Bạch Cảnh tự tay thắt cho.

Y đưa túi quà lớn trong tay cho mẹ Phương, ngữ khí điềm tĩnh thông dong nói: “Chào dì, đến quá vội cho nên không thể chuẩn bị được quà cáp gì tốt, thật không phải ạ.”

Phó Phong bỗng nhiên nâng mi lên, ngay ánh nhìn đầu tiên đã dừng trên đôi chân không đi dép của Phương Bạch Cảnh, cuối cùng mới chạm vào tầm mắt không thể tin nổi của Phương Bạch Cảnh.

Y vươn tay, chờ khi cha Phương theo phản xạ có điều kiện bắt lấy, Phó Phong mới không nhanh không chậm mở miệng nói: “Thưa chú dì, cháu là bạn trai Dương Dương, tên là Phó Phong.”

Chính thức yêu nhau rồi nên để anh-em cho nó đúng tiêu chuẩn nhé:)))

Chương 36

36.

“Có phải em không muốn kết hôn với anh không”

Không khí trong phòng gượng gạo nặng nề, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không ai nói chuyện, cha Phương bị tình huống bất thành linh xảy ra làm cho ngơ ngác, mà Phó Phong thì chờ cha Phương đáp lại mình.

Hai mặt nhìn nhau nửa ngày, cha phương cảm giác lòng bàn tay mình bắt giác toát chút mồ hôi, thời điểm mở miệng không kiểm soát được mà có chút nói lắp: “À..... Chào cậu.”

Con ông hôm nay mới vừa come out, cha Phương tạm thời còn chưa chấp nhận sự thật con trai cưng của mình thích đàn ông, mà bạn trai của nó đã đột ngột xuất hiện ở ngay trước mắt ông rồi.

Cha Phương kiềm lại không mắng chửi thành lời, nhưng ông cũng chẳng thể tươi cười đón chào Phó Phong.

Ông dẫn lại tâm tình phức tạp của bản thân, nâng mắt đánh giá diện mạo người trẻ tuổi trước mặt.

Tướng mạo Phó Phong không có điểm nào bói móc được, từng hành động thoát nhìn cũng rất có văn hóa, nhưng có một chút cha Phương nhìn sao cũng không thuận mắt —— y là đàn ông, lại còn cao hơn con trai ông nửa cái đầu.

Hai mắt Phương Bạch Cảnh tối sầm lại chứng kiến hai người kết thúc cái bắt tay kéo dài cả thế kỷ này, cảnh tượng ảo diệu quá mức, có lúc cậu còn cảm thấy như hiện giờ mình đang trong cơn mơ.

Ai có thể ngờ được hôm nay Phương Bạch Cảnh cậu phải trải qua những điều này chứ?

Lúc buổi sáng ra ngoài, Phương Bạch Cảnh vẫn mang nụ cười ung dung, cậu vốn nghĩ rằng hôm nay chỉ đơn giản là đến dự sinh nhật với mẹ, kết quả phát triển đến thế này, đầu tiên là bị ăn một trận đòn của ông Phương, còn bị bắt come out nữa.

Phương Bạch Cảnh tưởng vận xui hôm nay đến đây là ngừng, kết quả Phó Phong chẳng hỏi một câu đã liền đến đây rồi.

Không có k1ch thích nhất, chỉ có k1ch thích hơn.

Hiện tại Phương Bạch Cảnh hối hận không kịp nữa, cậu chỉ biết, Phó Phong căn bản không phải người bình thường!

Nếu đổi lại là người khác, hai người tối thiểu cũng phải bàn bạc với nhau mấy câu mới cùng đến gặp cha mẹ. Phó Phong thì ngay cả tình hình trong nhà cậu cũng không hỏi, chẳng nói chẳng rằng mà hành động trước luôn.

Phương Bạch Cảnh chạy chân trần đến trước mặt Phó Phong, cậu không dám nhìn về mặt hiện tại của cha mẹ, nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng hỏi Phó Phong: “Anh làm cái gì thế?!”

Phó Phong vẫn là bộ dáng bất động như núi kia, y chẳng hề cảm thấy hành vi của mình có chỗ nào bất ổn, thậm chí còn cảm thấy mình nên làm như vậy.

Y cúi đầu nhìn đôi chân trần của Phương Bạch Cảnh, Phó Phong nhíu mày, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Em đi dép vào đi đã.”

Thời điểm Phó Phong nói những lời này cũng không hề hạ giọng, chỉ ít Phương Bạch Cảnh có thể đảm bảo cha mẹ mình nhất định là nghe thấy, bằng không khi cậu dùng khước mắt liếc nhìn về mặt sẽ không cứng đờ ra như vậy.

“..... Dương Dương.” Mẹ Phương mở miệng đầu tiên, bà đẩy cánh tay Phương Bạch Cảnh nói, “Đi dép lê vào, thời tiết này để chân trần dễ cảm lạnh.”

Phương Bạch Cảnh đi đường biến thành tay chân bước đều, cậu chết lặng chạy tới huyên quan muốn xỏ dép lê, lại phát hiện đôi dép mình thường xuyên đi không thấy đâu nữa.

Cậu theo bản năng ngó vào phòng khách, quả nhiên, dép lê của cậu hiện tại vừa vặn đang được đi dưới chân Phó Phong.

Vì thích thoải mái, Phương Bạch Cảnh luôn thích mua dép lê to hơn một số, cho nên hiện tại đi vào chân Phó Phong thế nhưng lại rất vừa vặn.

Tâm trạng Phương Bạch Cảnh càng thêm khó lòng miêu tả, hiện giờ Phó Phong đang ở trong nhà cậu, đi dép lê của cậu, nói chuyện với cha mẹ cậu, dường như khu vực riêng tư nhất của cậu cũng đã bị Phó Phong xâm chiếm.

Cậu lấy đôi dép lê mới trong tủ ra đi, đến khi cậu quay đầu về, Phó Phong đã cùng cha Phương mẹ Phương ngồi xuống sofa.

Sofa có hai chiếc đơn một chiếc dài, hiện tại Phó Phong an vị trên ghế đơn, tay cầm chén trà, thoạt nhìn như đang nói gì đó với cha mẹ cậu.

Y đại khái cũng biết thời điểm đối diện cha mẹ hẳn là nên cười, khóe miệng ngày thường mím chặt hiện tại hơi nhếch lên, góc độ không lớn, nhưng tối thiểu vẫn là đang cười.

Phương Bạch Cảnh thoáng lưỡng lự, không ngồi xuống cùng cha mẹ, cũng không ngồi xuống chiếc ghế khác, ngược lại đặt mông ngồi lên tay vịn ghế dựa của Phó Phong.

Cậu cùng mẹ Phương bốn mắt nhìn nhau, sau nửa ngày, Phương Bạch Cảnh mất tự nhiên ho một tiếng: “Mẹ ơi, đây là bạn trai con.”

Phần giới thiệu này tới quá muộn, tại tình huống mọi người đã biết rõ đối phương là ai, thậm chí còn sau khi Phó Phong đã tự giới thiệu bản thân.

Phương Bạch Cảnh đung vào vai Phó Phong, bất chấp nói: “Đây là cha mẹ em.”

Phó Phong gật đầu, y là người điềm tĩnh tự nhiên duy nhất ở đây, rất lễ phép thưa: “Chào chú dì ạ.”

Sắc mặt cha Phương không được tốt lắm, mẹ Phương quá mức ngưỡng ngừng cũng cảm thấy mình nên nói gì đó. Bà không đếm được mình đã rót nước cho Phó Phong đến lần thứ mấy, nhân tiện hỏi: “Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

“Bảy năm.”

“Một năm.”

Hai đáp án đồng thời bật khỏi miệng hai người, động tác rót nước của mẹ Phương khựng lại, tầm mắt của bà chuyển tới trên người Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh ấp úng nói: “Con..... Con nhớ nhầm, anh ấy là đàn anh hồi cấp ba của con, bọn con quen biết từ hồi đó, chỉ là khi đó không đặc biệt thân thiết thôi.”

Mẹ Phương không nhịn được nhìn Phó Phong thêm vài lần.

Tư thế ngồi của Phó Phong thẳng tắp, Phương Bạch Cảnh an vị bên cạnh y, cánh tay sắp dính cả vào nhau, y lại luôn quay đầu nhìn Phương Bạch Cảnh.

Lúc mười một mười hai tuổi mẹ Phương đã bắt đầu đóng phim, những bộ phim bà từng quay trước kia, đến bây giờ đều là kinh điển.

Bà rất am hiểu nghiên ngẫm vai diễn trong phim, đồng thời, bà cũng rất biết nhìn người.

Cảm xúc của Phó Phong không hiện rõ trên mặt, có chút khiến người khác không nắm bắt được, song mẹ Phương lại có thể nhìn ra, Phó Phong không hề giống với vẻ không đáng tin mà bà tưởng tượng ra.

Chí ít là Phó Phong thích Phương Bạch Cảnh, hơn nữa còn là rất thích.

Mẹ Phương bỗng nhiên đứng lên nói: “Dương Dương, mẹ đến phòng bếp lấy chút nước trái cây.” Trước khi đi bà còn không quên đưa mắt ra hiệu với cha Phương, trong phòng khách chỉ còn lại có hai người Phương Bạch Cảnh cùng Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh nhìn lâu như vậy, hiện tại rốt cuộc không nhìn nổi nữa, vồ bộp một cái lên vai Phó Phong. Cậu không dám quát tháo, chỉ có thể hạ giọng nói: “Anh điên rồi đấy à! Đến đây mà cũng không thèm nói một tiếng với em!”

Phó Phong nắm lấy tay Phương Bạch Cảnh, làn da cậu non nớt, trong lòng bàn tay quả nhiên có chút đỏ, y vừa xoa vừa bình tĩnh nói: “Nói với em rồi mà.”

“Có một câu ‘chờ anh’ thì cũng coi như không!” Phương Bạch Cảnh gần như nói một hơi không ngừng, “Sau này nói chuyện có thể nói cụ thể hơn chút không? Cho em chuẩn bị tâm lý một chút chứ!”

“Em sợ lắm sao?” Phó Phong nghĩ nghĩ nói, “Sợ cha mẹ em không đồng ý ư?”

“..... Cũng không phải như vậy, cha mẹ em tiến bộ lắm, sẽ không quá cứng nhắc đâu.”

Bọn họ nói được một nửa, cha mẹ cậu đã đi ra khỏi phòng bếp, cũng không biết bọn họ đạt thành thỏa thuận gì, mà giữ Phó Phong lại dùng cơm chiều.

Hiện tại cũng vừa vặn là giờ ăn, bởi vì hôm nay là sinh nhật mẹ Phương, dì giúp việc không ở đây, đều là cha Phương đích thân nấu nướng.

Mẹ Phương dùng đũa chung gắp đồ ăn cho Phó Phong, chần chừ hỏi: “Tiểu Phong?”

Đây hẳn là lần đầu tiên Phó Phong bị gọi như vậy, y dừng một giây, mới đáp: “Sao vậy dì?”

“Dì nghe nói..... Cháu muốn kết hôn à?”

“Không đâu ạ.” Phó Phong chắc chắn nói, “Đó chỉ là lời của cha cháu, cháu sẽ không kết hôn với bất cứ người phụ nữ nào. Nếu dì đồng ý, cháu có thể đưa Dương Dương ra nước ngoài để đăng ký.”

Phản ứng của Phương Bạch Cảnh là gay gắt nhất, cậu trừng lớn mắt, đập Phó Phong một cước dưới chân bàn, dùng khẩu hình nói: “Đừng nói lung tung!”

Phó Phong thu hồi tầm mắt, nhìn xuống, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Không khí của toàn bữa ăn đều rất gượng gạo, cha Phương từ đầu tới đuôi chẳng nói được mấy câu, đa phần thời gian đều là mẹ Phương một hỏi một đáp cùng Phó Phong.

Cơm nước xong, Phương Bạch Cảnh có chút lo lắng cha Phương đột ngột xách ghế lên đánh Phó Phong, sau khi chào tạm biệt mẹ Phương liền lôi Phó Phong chạy mất.

Phó Phong là tự lái xe tới, thời điểm Phương Bạch Cảnh ngồi trên ghế lái phụ cảm giác toàn thân nhẹ bẫng, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Đợi Phó Phong lái được nửa đường, Phương Bạch Cảnh mới chợt nhớ ra: “Xe của em vẫn để ở nhà!”

“Cứ để đó đi.” Phó Phong nói, “Ngày mai sẽ cho người lái về.”

Phó Phong lái xe, không thể chú tâm đến Phương Bạch Cảnh, y chỉ có thể nhân khoảng thời gian đợi đèn đỏ, quay đầu qua hỏi: “vết thương có đau không?”

Thần kinh buổi chiều quá mức căng thẳng, Phương Bạch Cảnh đã quên mất cảm giác đau, nhưng hiện tại Phó Phong nhắc tới, cậu liền nhớ ra, lúc nâng tay đặc biệt rất đau.

“Đau.” Phương Bạch Cảnh bĩu môi nói, “Vì anh mà em bị đánh đấy!”

Về đến nhà Phương Bạch Cảnh nằm xoài trên giường, đợi cho Phó Phong lấy thuốc mỡ trở về, cậu mới bò dậy.

Cởi áo phải giơ tay, Phương Bạch Cảnh đều để cho Phó Phong hỗ trợ.

Ông Phương vẫn là có chút mềm lòng, vết thương không quá sưng, nhưng dấu tích đỏ sẫm lưu lại trên làn da vẫn rất rõ ràng.

Có một vết ở phía trên bắp tay, còn có một vết trên xương bả vai, Phương Bạch Cảnh gầy, vết thương thoát nhìn đặc biệt dữ tợn.

Phó Phong bất chợt cúi đầu hôn lên vết thương của cậu, Phương Bạch Cảnh theo bản năng rụt bả vai lại, đỏ mặt mắng: “Anh có bệnh à!”

Thuốc mỡ lạnh lẽo bôi lên vết thương, Phó Phong nhẹ nhàng quết đều, xoa xoa cho cậu, động tác này dường như bắt đầu dần dần biến chất.

Tay Phó Phong dừng lại trên lưng Phương Bạch Cảnh, ôm chặt, bắt đầu hôn môi.

Y lo lắng cho vết thương của Phương Bạch Cảnh, để cậu ngồi lên trên người mình. Như vậy dường như càng khiến Phương Bạch Cảnh thêm khó khăn, cậu thút thít mắng Phó Phong, cánh tay lại chỉ có thể gắt gao ôm ghì lấy cổ y.

Phương Bạch Cảnh cảm thấy bản thân hiện giờ như chiếc thuyền buồm, dập dềnh trên con sóng biển, mỗi một khi chòng chành, đều có thể kích thích thẳng đến thần kinh của cậu.

Cậu cũng không nhớ rõ bản thân đã rơi bao nhiêu nước mắt, chỉ nhớ bản thân một mực cản Phó Phong, có đôi khi là bả vai, có đôi khi là cổ, thậm

chỉ là ngực.

Cậu để lại trên thân Phó Phong rất nhiều dấu răng.

Làn môi Phương Bạch Cảnh khẽ hé, cuối cùng bị Phó Phong cắn vào, m*t mát.

Ngón tay Phó Phong giữ lấy cằm cậu, nâng lên, đôi mắt Phương Bạch Cảnh nhòa lệ, không thể nhìn rõ Phó Phong. Loại cảm giác này làm cho cậu khó chịu, thật giống như bỗng nhiên không tìm được phương hướng.

Đương lúc thất thần, Phương Bạch Cảnh lại càng khóc dữ dội.

Phó Phong vươn tay lau nước mắt sạch sẽ giúp cậu, thấp giọng hỏi: “Sao lại khóc thế thảm vậy?”

Không đợi Phương Bạch Cảnh trả lời, y lại hỏi: “Dương Dương, có phải em không muốn kết hôn với anh không?”

Cho nên mới khóc dữ dội đến thế.

Chương 37

37.

Muốn yêu đương nghiêm túc

Ý chí của Phương Bạch Cảnh tan tác, không nghe rõ Phó Phong nói cái gì, chỉ cảm thấy nước mắt không ngừng tuôn rơi. Đến khi kết thúc, bị Phó Phong ôm vào trong lòng, cậu mới nghe rõ vừa rồi Phó Phong nói cái gì.

“Có phải em không muốn kết hôn với tôi không?”

Mũi Phương Bạch Cảnh vẫn còn đỏ, cậu chôn mặt vào hõm vai Phó Phong, rốt cuộc cũng phản ứng lại.

Cậu còn chưa lấy lại tinh thần từ trong cơn choáng váng mãnh liệt, chỉ ngờ ngàng “À” một tiếng.

Lúc này luôn luôn là thời điểm Phương Bạch Cảnh nghe lời nhất, sương mù trong mắt mới vừa tan, đôi mắt nâng lên nhìn lại lóng lánh, tựa như Hắc diệu thạch thượng hạng như trước.

Phó Phong không nhịn nổi, cúi đầu hạ một nụ hôn lên mí mắt Phương Bạch Cảnh, đầu mũi y chạm vào mũi Phương Bạch Cảnh, lặp lại lần nữa hỏi: “Dương Dương, kết hôn với anh được không?”

Cuộc hôn nhân giả tạo của cha mẹ từng sống trước mắt Phó Phong, trước lúc mười tám tuổi, Phó Phong luôn cho rằng bản thân cả đời này sẽ không kết hôn, ngay là liên hôn thương mại cũng không.

Nhưng y đã gặp được Phương Bạch Cảnh, ý niệm không muốn kết hôn biến thành rất muốn kết hôn, rất muốn kết hôn với Phương Bạch Cảnh.

Con người luôn luôn có lòng tham, ban đầu y chỉ muốn Phương Bạch Cảnh có thể ở bên mình, sau đó lại hy vọng Phương Bạch Cảnh thích mình, hiện tại y lại muốn Phương Bạch Cảnh kết hôn cùng mình.

Lần này Phương Bạch Cảnh rốt cuộc cũng hiểu rõ tình trạng, cậu sửng sốt, theo bản năng khước từ: “Em không muốn.”

Cậu mới hai mươi một tuổi, cho đến hiện tại, trong đầu Phương Bạch Cảnh căn bản chưa từng xuất hiện khái niệm kết hôn này, cậu thậm chí còn chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình kết hôn.

Bàn tay Phó Phong đặt lên gáy cậu, chỉ nhẹ nhàng cọ sát, trong lòng Phương Bạch Cảnh căng thẳng, cậu lại nghĩ đến câu hỏi ban đầu của Phó Phong ——”Có phải em không muốn kết hôn với anh không?”

Y ở trước mặt Phương Bạch Cảnh luôn không giống với khi đối mặt những người khác. Phương Bạch Cảnh thậm chí cảm thấy lúc đối diện cậu Phó Phong có đôi khi có chút dè dặt, sự cẩn thận này khó lòng phát hiện, nhưng dường như vẫn luôn tồn tại.

Loại cảm giác này rất mơ hồ, Phương Bạch Cảnh cũng không quá tin tưởng, nhưng dừng giây lát, cậu n hỏ giọng giải thích nói: “Chúng ta mới bên nhau hơn nửa năm..... Nói điều này có phải quá vội không?”

Phó Phong lại nói: “Chúng ta đều đã gặp cha mẹ rồi.”

Theo sự lý giải của Phó Phong, đây đã là bước cuối trước khi kết hôn rồi.

Hiện giờ Phương Bạch Cảnh còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý kết hôn với Phó Phong, cậu cảm thấy bản thân xem như mới chính thức yêu đương với Phó Phong chưa được bao lâu, nhắc đến chuyện kết hôn quả thật là quá sớm.

Cậu kiếm cớ nói: “..... Em còn chưa gặp cha anh.”

“Em muốn gặp hả?” Phó Phong hơi nhíu mày, “Kỳ thật cũng có thể gặp.”

“Không cần đâu!” Phương Bạch Cảnh nói, “Em cảm giác cha anh sẽ làm thịt em mất.”

“Có anh ở đó, ông ta không dám đâu.”

“.....”

Phó Phong đối mắt với cậu, giọng điệu bình tĩnh hỏi: “Có phải là không muốn kết hôn với anh không?”

“.....”

Phương Bạch Cảnh yên lặng triệt để, suy nghĩ trong lòng cậu bị Phó Phong chọc trúng, hiện tại cậu còn bị Phó Phong ôm vào trong lòng.

Cậu không cất tiếng trả lời, ghé sát lại hôn lên môi Phó Phong.

“Phương Bạch Cảnh.” Phó Phong gọi liền cả họ lẫn tên, “Em lại chột dạ rồi.”

“Vậy anh muốn em phải làm sao đây?” Phương Bạch Cảnh đột nhiên ngửa bài mặc kệ, “Anh có thể dùng tư duy của người bình thường để cân nhắc vấn đề hay không? Hiện tại hai ta kết hôn căn bản là chưa thích hợp!”

Cậu cùng Phó Phong căn bản là hai mảnh ghép không quá khớp, bây giờ vẫn còn trong quá trình mài giũa, sao có khả năng kết hôn chứ?

Phương Bạch Cảnh cảm thấy kết hôn là chuyện cực kỳ trịnh trọng, hoàn toàn không nên mở miệng nói tùy tiện. Cậu cũng không hiểu nổi, ngày thường Phó Phong xử lý công việc đều là lý tính lớn hơn cảm tính, vì sao tại chuyện này lại luôn kích động như vậy.

“Dẫu chúng ta có ra nước ngoài đăng ký, kỳ thật cũng không có tác dụng thực tế gì mấy.....,ngộ nhỡ có một ngày chia tay, căn bản ——”

Phương Bạch Cảnh còn chưa nói hết câu, miệng cậu đã bị Phó Phong chặn kín, cậu trừng mắt nhìn Phó Phong.

Phó Phong rũ mắt nói: “Chúng ta sẽ không chia tay.”

Y buông lỏng bàn tay trên môi Phương Bạch Cảnh, lặp lại nói: “Chúng ta sẽ không chia tay.”

Ánh mắt Phó Phong thoát nhìn có chút nguy hiểm, Phương Bạch Cảnh gắng gượng nói: “Thế..... Ngộ nhớ ngày nào đó anh không thích em nữa thì sao?”

“Không đâu.” Phó Phong nhìn khóa vào cậu, con người thâm sâu tựa lòng giếng cổ, “Anh thích em suốt bảy năm, vì sao lại không thích nữa chứ?”

Môi Phương Bạch Cảnh khẽ hé, Phó Phong lại vươn tay chặn kín miệng cậu lại, nhẹ nhàng nói: “Người khác yêu thích như thế nào anh không biết, có thể yêu thích một người bao lâu anh cũng chẳng rõ. nhưng điều duy nhất anh có thể đảm bảo chính là, anh sẽ yêu em thật lâu thật lâu.”

Y cũng không nói là cả cuộc đời, bởi vì Phó Phong cảm thấy y còn thích Phương Bạch Cảnh dài hơn cả một cuộc đời.

Phương Bạch Cảnh khó khăn lắm mới giẫy dụa khỏi lòng bàn tay của Phó Phong, bởi vì hô hấp không thông thuận, tiếng th ở dốc của cậu có chút nặng: “Nhưng mà em.....”

“Anh biết em cảm thấy anh thích em nhiều hơn là em thích anh, phải không?” Phó Phong đoán được Phương Bạch Cảnh muốn nói gì, “Không sao cả, anh cũng sẽ không để tâm.”

Chuyện khó làm nhất trong tình yêu chính là sự công bằng, hiện giờ y có thể ở bên Phương Bạch Cảnh, y liền cảm thấy tất cả đều đúng đắn.

Phó Phong bất chợt đưa tay tắt đèn, bọn họ lăn lộn đến quá khuya, hiện tại đã gần rạng sáng.

“..... Phó Phong.” Phương Bạch Cảnh do dự mở miệng hỏi, “Anh giận à?”

Không khí yên tĩnh vài giây, Phó Phong mới cho cậu đáp án.

——”Không hề.”

Đêm nay Phương Bạch Cảnh ngủ trong cơn lo sợ bất an, cậu luôn cảm thấy như mình đã phụ lòng Phó Phong, cho nên trong lòng như thế có tảng đá đè lên.

Cậu không biết phải đối mặt Phó Phong như thế nào, cho nên buổi sáng dù nghe được động tĩnh của y, cậu cũng nhắm chặt mắt giả bộ ngủ.

Giả vờ chán chê, Phương Bạch Cảnh cuối cùng thành ngủ thật, mãi cho đến khi bị tiếng chuông vang dội bên cạnh đánh thức.

“Bạch Cảnh, tỉnh chưa?” Âm thanh của chị Thái vẫn như mọi ngày, “Đạo diễn gọi điện thoại cho chị, em nhận được vai nam chính đi thử lần trước rồi.”

“Em qua rồi á?”

Nhận được vai diễn mình thích, Phương Bạch Cảnh vốn nên cảm thấy hưng phấn, nhưng hiện tại cậu lại phát hiện bản thân không có tâm trạng gì.

“Ừ, qua rồi.” Ngược lại là chị Thái rất vui vẻ, “Đúng rồi, nhớ chuyển tiếp weibo bộ phim truyền hình em quay cùng Trần Vận đấy.”

“Dạ.”

Chị Thái hỏi: “Tâm trạng không tốt à? Sao nói chuyện chẳng có sức lực gì thế.”

“.....” Phương Bạch Cảnh cũng không nói nổi tâm trạng mình rốt cuộc có tốt hay không, chỉ thuận miệng lấy cớ nói, “Không sao, mới vừa tỉnh ngủ thôi ạ.”

Cậu ngắt điện thoại, mở ID weibo đã lâu chưa đăng gì ra. Weibo của Phương Bạch Cảnh vẫn luôn do cậu quản lý, cậu trực tiếp @weibo của đoàn phim vào.

Bên trong đều là ảnh hậu trường của cậu, mà tấm ở trung tâm, là cảnh diễn trước khi hết vai của Phương Bạch Cảnh, cũng là đoạn cậu cam tâm tình nguyện mất mạng vì nữ chính.

Thời điểm quay cảnh này cậu đã suy nghĩ điều gì?

Phương Bạch Cảnh nghĩ, khi đó cậu đã ngẫm nghĩ, thật sự sẽ có người yêu một người đến vậy sao?

Không biết vì sao, Phương Bạch Cảnh bỗng nhiên cảm thấy lồng ngực mình có chút khó chịu, giống như có chút ưu tư nhỏ bé kỳ diệu chặn đứng trong lòng cậu.

Người đầu tiên cậu nghĩ đến vậy mà lại là Phó Phong, Phó Phong dường như sẵn lòng làm tất cả vì cậu.

Tình cảm của Phương Bạch Cảnh đối với Phó Phong vẫn luôn biến đổi. Ban đầu khi mới ở bên Phó Phong, quả thật là không cam tâm, nhưng Phó Phong cũng chưa từng làm ra hành động nào tổn thương đến cậu cả.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, vẫn luôn như thế.

Mà sau khi cậu dần dần tiếp nhận Phó Phong, cũng từng chút một thích Phó Phong. Thói quen là một thứ rất kinh khủng, chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi, Phương Bạch Cảnh cũng đã quen cảm giác ở bên Phó Phong.

Phó Phong chăm sóc cậu từng li từng tý, Phương Bạch Cảnh cảm thấy với tính cách của bản thân, nếu lại được Phó Phong chiều chuộng một thời gian, cậu thật sự có khả năng tiến đến trình độ coi trời bằng vung.

Trong chớp mắt ngắn ngủi, trong đầu Phương Bạch Cảnh thế nhưng hiện lên một ý tưởng.

—— mẹ nó, hay dứt khoát kết hôn luôn đi?

Phương Bạch Cảnh bị chính ý tưởng của mình làm hoảng sợ, dứt khoát đứng dậy thay quần áo, đội mũ đeo khẩu trang, đến thời điểm Phương Bạch

Cánh ngồi vào ghế lái lại có chút do dự.

Cậu ngồi ngẩn mặt trong suốt mười phút, thời tiết đã bắt đầu vào đông, Phương Bạch Cảnh không bật điều hòa, ngồi một hồi liền cảm giác tay chân lạnh lẽo.

Phương Bạch Cảnh vẫn quyết định gọi điện thoại cho trợ lý của Phó Phong, cậu đã có số điện thoại của trợ lý từ sớm, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Phương Bạch Cảnh chủ động liên hệ anh.

“Xin chào, một lát nữa tôi sẽ đến tìm Phó Phong, có thể làm phiền anh báo trước với lễ tân một tiếng không?”

Trợ lý hẳn là vẫn còn ghi nhớ mồn một cảnh tượng lần trước, anh lắp bắp nói: “Hả..... Cậu Phương muốn tới tìm sếp Phó sao?”

“Vâng.”

Trợ lý trầm mặc một giây rồi nói: “Vâng, vậy cậu đợi chút để tôi báo lễ tân một câu là được.”

Phương Bạch Cảnh nói lời cảm tạ thật sự rất lễ phép: “Được, cảm ơn.”

Dưới sự hướng dẫn của lễ tân, Phương Bạch Cảnh trực tiếp đi vào thang máy chuyên dụng của Phó Phong, thang máy cậu cũng từng dùng lần trước, nhưng tâm trạng lần này đã khác hẳn.

Cậu sai bước chân đi đến trước cửa văn phòng, Phương Bạch Cảnh cân nhắc bên trong có người, lịch sự gõ cửa, đợi đến khi âm thanh của Phó Phong truyền đến, cậu mới đẩy cửa đi vào.

Trong văn phòng Phó Phong không có ai, chỉ có mình y đang đọc tài liệu. trợ lý hẳn đã nói trước với y, khi Phó Phong nhìn thấy Phương Bạch Cảnh cũng chẳng chút kinh ngạc.

Bước chân Phương Bạch Cảnh có chút do dự, hơi ấm trong văn phòng rất vừa vặn, trong lòng cậu lại có sự ngọt ngào khó cất thành lời, liền dứt khoát

cởi áo lông ra cầm trong tay.

Khi đi bước đến trước mặt Phó Phong, Phương Bạch Cảnh bất chợt vươn tay đẩy ghế dựa của y.

Động tác này của cậu cũng làm giống hệt Phó Phong lần trước, nhưng bước tiếp theo thì thua xa. Phương Bạch Cảnh ngồi lên đùi Phó Phong, tư thế này khiến cậu nhỉnh hơn Phó Phong một chút, cậu cúi đầu hôn y.

Bên tai Phương Bạch Cảnh đỏ rần, là nóng, cũng là sốt ruột.

“Em có nói..... Là không muốn kết hôn với anh đâu.” Phương Bạch Cảnh nói từng chữ ra một, “Em chỉ nói là..... Hiện tại quá vội rồi.”

Nếu đã quyết định yêu đương với Phó Phong, vậy thì phải yêu đương thật nghiêm túc, đừng khiến cho giống như cậu đang đùa giỡn Phó Phong.

Thân thể của Phương Bạch Cảnh không khống chế được dần dần trượt xuống, cuối cùng được Phó Phong đỡ lên. Nụ hôn của Phó Phong kéo đến, cậu bị hôn đến ngửa ra sau, nhưng lần nào cũng được y ôm lại.

Nửa ngày sau, nụ hôn mới kết thúc.

Phó Phong thấp giọng nói: “Anh hiểu rồi.”

Y không nói với Phương Bạch Cảnh, nếu Phương Bạch Cảnh không tới, y đã dự định trực tiếp trói Phương Bạch Cảnh lôi ra nước ngoài kết hôn.

Chương 38

38.

Là bạn trai của cậu!

Phương Bạch Cảnh cho tới bây giờ chưa từng chủ động như vậy, cậu bắt đầu ngượng ngùng không ngừng. Mũi chân khó khăn lắm mới chạm được xuống mặt đất, cậu cúi đầu chuẩn bị trượt xuống khỏi đùi Phó Phong.

Nhưng mông cậu còn chưa hoàn toàn rời khỏi đùi Phó Phong, đã lại bị giữ vai lôi về vị trí cũ, Phương Bạch Cảnh không ngồi vững, theo bản năng tóm lấy tay áo Phó Phong hỏi: “Làm gì thế?”

Phó Phong cúi đầu chạm nhẹ lên bờ môi của cậu, sau khi cảm nhận được sự mềm mại trên môi Phương Bạch Cảnh, y mới nhẹ nhàng mở miệng nói: “Hôn thêm chút đi.”

Phương Bạch Cảnh nghe lời nhắm mắt lại, nhưng cậu đợi một lúc lâu, lại chẳng thấy Phó Phong có hành động gì, hoàn toàn không giống trước kia.

Cậu bực bội mở mắt, lập tức liền thấy được vẻ mặt Phó Phong, y hơi nâng cằm, bàn tay còn đặt trên eo Phương Bạch Cảnh, tầm mắt dừng trên làn môi đã bị hôn đỏ của Phương Bạch Cảnh, nhưng lại chậm chạp chưa động đậy.

Phương Bạch Cảnh như hiểu như không ý của y, bốn mắt nhìn nhau một hồi, cậu liền thử hôn lên môi Phó Phong.

Phó Phong vẫn là không hề động đậy, nhưng không có ý ngăn cản, đôi mắt còn hơi khép hờ.

Phương Bạch Cảnh đại khái là hiểu được Phó Phong muốn cậu chủ động, cánh tay cậu trượt qua vai Phó Phong, cuối cùng đặt bên dưới cằm y.

Hôm nay Phó Phong hẳn là chưa cạo râu, trong lòng bàn tay mơ hồ có cảm giác châm chích, y phối hợp Phương Bạch Cảnh nâng cằm lên cao một chút. Yết hầu Phương Bạch Cảnh cuộn xuống, cậu ngừng thở, chậm chậm cúi đầu xuống.

Tình huống thế này thường là do Phó Phong dẫn dắt, động tác của Phương Bạch Cảnh không quá thuần thực, nhưng dù sao cũng đã hôn nhiều lần như vậy, cậu cảm thấy bản thân hẳn vẫn rất có kinh nghiệm.

Phương Bạch Cảnh vươn đầu lưỡi, như là con mèo nhỏ li3m lông, nhẹ nhàng li3m môi Phó Phong. Cậu cảm nhận được cánh tay sau hông mình chột siết chặt, động tác của Phương Bạch Cảnh hơi khựng lại, từ li3m biến thành nhẹ nhàng gặm c ắn.

Cậu có hai chiếc răng nanh nhỏ, khi cắn trên môi Phó Phong, luôn có thể lưu lại hai cái dấu nho nhỏ.

Khi Phương Bạch Cảnh hôn môi không nhắm mắt, cậu ngơ ngẩn nhìn Phó Phong.

Phó Phong chắc chắn là cực kỳ ưa nhìn, bằng không Phương Bạch Cảnh cũng sẽ không cam tâm tình nguyện ở bên y. Sống mũi y cao thẳng, dung mạo sắc nét, sự lãnh đạm thường ngày hiện giờ đang tan rã từng chút một, d*c vọng chiếm hữu nơi đáy mắt trắng trợn hiện ra.

Cậu nhìn đến có chút mê mẩn, mãi đến khi làn môi bị người cắn như cảnh cáo, Phương Bạch Cảnh mới bất chột hoàn hồn lại.

Trước kia Phương Bạch Cảnh chỉ có lỗ tai dễ đỏ, hiện tại toàn khuôn mặt đều đỏ bừng, tựa như đã uống trộm rất nhiều rượu.

Phương Bạch Cảnh lại căng thẳng muốn li3m môi, nhưng thứ đầu lưỡi chạm tới lại không phải môi của cậu.

Đầu lưỡi của cậu và Phó Phong đang quần quýt với nhau, sau khi Phương Bạch Cảnh chìm vào cảnh đẹp bắt đầu theo đuổi bản năng, bàn tay bất giác

tìm tới gáy Phó Phong, vò rối tinh đầu tóc chải chuốt cẩn thận của y.

Đến cuối cùng, quyền chủ động lại giao về tay Phó Phong.

Tư thế trên ghế không quá thuận tiện, Phó Phong đứng dậy, nâng đùi bế cả Phương Bạch Cảnh lên theo.

Phương Bạch Cảnh bỗng nhiên lơ lửng, theo bản năng dùng chân quấn lấy eo Phó Phong, đầu óc cậu hỗn loạn, đã không còn nghĩ được quá nhiều. Cho dù sau khi đặt mông lên bàn, chân Phương Bạch Cảnh cũng chỉ chậm rãi trượt khỏi hông Phó Phong, cuối cùng như dây leo quấn lên đùi y, vô thức cọ vào cẳng chân y.

Lồ ng ngực cậu phập phồng, thân thể bất giác ngửa ra sau, không cẩn thận đụng rơi mấy tập tài liệu trên bàn Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh vô thức đưa mắt xuống, liền bị Phó Phong xoay mặt quay lại.

Hiện tại Phó Phong chỉ muốn khiến Phương Bạch Cảnh nhìn đến một mình y.

Nụ hôn này còn dài hơn cả nụ hôn ban nãy, sau nhiều lần biến hóa, từ hôn sâu biến thành cọ xát bên ngoài môi, nhưng lại gắn kết chặt chẽ đến kỳ lạ.

Nụ hôn chỉ bị cắt ngang bởi tiếng gõ cửa, Phó Phong còn chưa muốn ngừng, nhưng Phương Bạch Cảnh lại vánh tai, bắt đầu phản ứng dữ dội đẩy vai y ra.

Y chậm rãi buông bàn tay đang ôm ghì trên eo Phương Bạch Cảnh, ngón tay lại vẫn như trước xoa nhẹ trên tóc cậu.

Ngoài cửa khẳng định là trợ lý của Phó Phong, không có sự chấp thuận của y, trợ lý không thể tiến vào.

Phó Phong nâng mắt, mở miệng nói: “Vào đi.”

Trợ lý đẩy cửa ra, thứ đầu tiên nhìn đến chính là Phương Bạch Cảnh vẫn đang vắt vẻo trên bàn, lưng cậu hơi cúi xuống, ngón tay co lại đặt bên mép bàn.

Bàn làm việc của Phó Phong chưa từng có ai được chạm vào, hiện tại lại để Phương Bạch Cảnh tùy ý ngồi bên trên.

Anh không dám nhìn nhiều, tức khắc thu hồi tầm mắt, trợ lý nhảy bén nhận thấy bầu không khí bất thường, không dám đi vào, chỉ cúi đầu đứng ở cửa.

Phó Phong đi qua, tiếp nhận tài liệu trên tay trợ lý, lại đóng cửa lại.

Rèm chắn sáng trong văn phòng đã thả xuống kín mít, người bên ngoài tuyệt đối không thể nhìn trộm tình cảnh bên trong. Phó Phong trở về chỗ cũ, đồng thời tiện tay cúi người nhặt tài liệu trên đất lên.

Đều là tài liệu có phần quan trọng, nhưng Phó Phong lại tùy tiện quăng chúng lên bàn.

Phương Bạch Cảnh rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại từ trong nụ hôn kịch liệt mới này, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy khuôn mặt Phó Phong tiến sát lại. Da đầu cậu tê dại vội vàng vươn tay, ngăn trước người Phó Phong.

“..... Không hôn nữa.”

Phương Bạch Cảnh có thể rõ ràng cảm thấy môi mình đã bị hôn đến tê rần, cậu cũng không rõ đã dữ dội đến nhường nào.

Phó Phong đột ngột nâng tay, ngón tay ấn lên trên môi Phương Bạch Cảnh, vẻ mặt y thoát nhìn như đang suy ngẫm.

Đàn ông không thể nói không được, nhưng hiện tại Phương Bạch Cảnh thật sự chỉ muốn chịu thua thôi, mí mắt cậu giật giật, kháng cự đầy vai Phó Phong: “Thật sự không hôn nổi nữa!”

Không khí tĩnh lặng hồi lâu, Phương Bạch Cảnh chợt nhảy xuống khỏi bàn của Phó Phong, sải chân chạy ra bên ngoài

Cậu chưa từng một lần chạy trốn thành công, lúc này cũng vậy, bàn chân vừa chạm đến mặt đất, đã bị người nhẹ nhàng đỡ hông bế lên.

“Không hôn nữa.” Phương Bạch Cảnh rốt cuộc cũng đợi được câu trả lời của Phó Phong, “Ngồi với anh một lúc đi.”

Phó Phong một lần nữa quay về ghế, bên cạnh còn có sofa, song y không để Phương Bạch Cảnh đi mất, nhất định muốn Phương Bạch Cảnh chen chúc cùng mình trên ghế xoay.

Phương Bạch Cảnh ngồi giữa hai ch@n y, bên tai chính là tiếng hít thở của Phó Phong, toàn thân không thoải mái.

Mông cậu không an phận di chuyển, nhưng sau khi phát giác có nơi nào đó biến hóa, cậu cứng đờ lưng không dám nhúc nhích nữa.

Phương Bạch Cảnh không thể tin nổi hỏi: “Phó Phong! Anh có phải bị3n thái hay không vậy!?”

Phó Phong cũng đã nhận ra, y hơi nhúu mày, cánh tay lại càng siết chặt quanh eo Phương Bạch Cảnh, bình lặng không gợn sóng “Ừ” một tiếng, thế nhưng vẫn có thể bình tĩnh hỏi han: “Có muốn ăn chút gì không, anh bảo trợ lý lấy cho em.”

Lúc này Phương Bạch Cảnh mới có thể cảm giác được, da mặt Phó Phong kỳ thật dày y chang tường thành, cuối cùng cậu vẫn thành công giầy khỏi vòng tay Phó Phong, tuy rằng trên thực tế là Phó Phong chủ động buông ra.

Cậu cấp tốc kéo giãn khoảng cách với Phó Phong, vốn muốn dứt khoát về nhà, nhưng lưỡng lự một chút, Phương Bạch Cảnh vẫn là nằm xuống sofa.

Cậu lấy áo lông của mình làm chăn, lăn ra ngủ như giữa chốn không người.

Phương Bạch Cảnh rất ít ngủ ở bên ngoài, nhưng có lẽ là bởi vì Phó Phong ở cạnh, bên tai là tiếng lật tài liệu loạt xoạt, Phương Bạch Cảnh ngủ thật sự yên tâm.

*

Cậu đỡ thử vai, những chuyện khác đều giao cho chị Thái liên hệ, đợi tầm xấp xỉ một tuần, Phương Bạch Cảnh nhận được tin tức chị Thái nói mấy ngày nữa sẽ ký hợp đồng.

Phương Bạch Cảnh vốn nghĩ rằng vai diễn này đã chắc chắn, nhưng buổi tối, cậu lại nhận được điện thoại của chị Thái.

Chị Thái tức giận nói: “Bạch cảnh! Đạo diễn kia hình như định lật lọng!”

Phương Bạch Cảnh đã từng nghe loại chuyện đến gần ngày khởi quay lại đột nhiên bị đổi vai này, nhưng cậu chưa từng gặp phải, theo bản năng hỏi lại một câu: “Gì cơ?”

“Gã đột nhiên nói cảm thấy em không quá hợp vai diễn này.” Chị Thái cười lạnh, “Kết quả chị nghe ngóng thử, là có người khác mang tài nguyên riêng vào đoàn, đạo diễn kia liền dứt khoát đòi đổi em ra.”

Chị Thái nói rất khéo léo, chị nói có người đầu tư vào đoàn nhưng cũng không phải là dùng tiền của bản thân, mà ý tứ chính là có kim chủ chiếu cố.

Đạo diễn không biết quan hệ của Phó Phong cùng Phương Bạch Cảnh, chỉ xem Phương Bạch Cảnh là diễn viên nhỏ dễ ức hiếp.

“Phiền toái nhất chính là, bởi vì bọn chị đều tưởng rằng em đã nắm chắc vai diễn này, sớm đã tuồn ra chút tin tức, nhưng hiện tại vai diễn bị người ta cướp mất, mà người cướp của em lại là Bách Vũ.”

Bách Vũ cơ hồ là debut cùng thời gian với Phương Bạch Cảnh, con đường diễn xuất của hai bọn họ cũng rất giống nhau, tuổi tác chênh lệch không nhiều lắm, thường xuyên bị các blogger mang ra so sánh.

Phương Bạch Cảnh cũng chẳng gặp Bách Vũ được mấy lần, nhưng fan bọn họ lại đấu nhau rất dữ dội. Chị Thái cũng từng ẩn ý để lộ với cậu, Bách Vũ này thường xuyên tiêu tiền tìm blogger dâm đạp cậu.

Dần dần, Phương Bạch Cảnh cùng Bách Vũ gặp mặt cũng chẳng buồn chào hỏi.

“Không được!” Phương Bạch Cảnh không muốn có loại ân oán này, song cậu cũng chẳng muốn luôn phải nhẫn nhịn, “Em không cho phép!”

Nếu là người khác, dù sao hợp đồng còn chưa ký, Phương Bạch Cảnh có thể nhường lại, nhưng đối tượng là Bách Vũ, Phương Bạch Cảnh thua ai cũng không muốn thua gã.

Chị Thái nói: “Em đừng vội, để chị nghĩ biện pháp.”

“Vâng.”

Chị Thái đi tìm người hỗ trợ, Phương Bạch Cảnh cũng không thể nhàn rỗi. Cậu muốn gọi điện thoại cho mẹ mình, hỏi thử xem bà có quen đạo diễn này hay không, nhưng nhận ra hiện tại đã là tối muộn, mẹ Phương hẳn đã ngủ rồi.

Phương Bạch Cảnh giận không chịu nổi, siết nắm tay nện một đấm lên giường.

“Sao vậy?”

Phó Phong vừa vặn tắm rửa xong đi ra khỏi phòng tắm, trên người y mặc áo choàng tắm màu đen, đi đến bên giường hỏi: “Có chuyện không vui à?”

Phương Bạch Cảnh quay đầu, nếu cậu muốn tự mình giải quyết, thì cũng sẽ có cách. Chị Thái lăn lộn trong giới lâu như vậy, những chuyện tương tự như vậy cũng đã từng xử lý không ít.

Hiện mẹ Phương tuy đã giải nghệ, nhưng quan hệ lưu lại vẫn là rất nhiều, chị em thân thiết trước kia của bà hiện tại cũng là cây đa cây đề trong giới giải trí, Phương Bạch Cảnh gặp mặt còn vô cùng thân thiết gọi một tiếng dì.

Nhưng tại thời điểm Phương Bạch Cảnh nhìn đến Phó Phong, cậu không kiềm chế được lập tức bổ nhào vào người y, Phó Phong mới vừa tắm xong,

trên người còn mang theo hơi nước ấm áp.

Chân Phương Bạch Cảnh quấn lên người Phó Phong, tay Phó Phong đỡ hông cậu, nhẹ giọng lặp lại hỏi: “Sao vậy?”

“Phó Phong.” Phương Bạch Cảnh tủi thân tố cáo, “Có người cướp vai diễn của em.”

Ai mà không có kim chủ chứ!

Hơn nữa kim chủ của Phương Bạch Cảnh cậu đây còn chẳng phải kim chủ, mà là bạn trai của cậu đấy!

Le vờ khác bọt hăh:)))) Kim chủ này sẵn sàng hầu hạ không cần đền ơn đáp nghĩa =)))Thế này bảo sao không kêu cho được =)))

Chương 39

39.

Phó Phong của Phương Bạch Cảnh

Phương Bạch Cảnh chưa bao giờ nhờ y giúp đỡ những chuyện thế này, đại bộ phận đều là Phó Phong ở sau lưng lặng lẽ trợ giúp. Mà hiện tại, Phương Bạch Cảnh rúc trong lòng y, đẩy mất tủi thân làm nũng với y, Phó Phong liền cảm thấy sự thoả mãn khó hiểu.

Tay y dùng chút sức, nâng Phương Bạch Cảnh lên thêm một chút.

Tư thế này giống như đang bế trẻ con, Phó Phong rõ ràng có thể buông Phương Bạch Cảnh ra, song y lại chỉ muốn ôm.

Phó Phong hôn lên trán Phương Bạch Cảnh, thấp giọng nói: “Anh sẽ đoạt về cho em.”

Thời điểm dỗ dành giọng nói của y nghe ra càng thêm trầm thấp, nhưng lại có sự dịu dàng chỉ có ở trước mặt Phương Bạch Cảnh: “Không ai được phép cướp đồ của Dương Dương nhà ta.”

Lời này nói ra như đang dỗ trẻ con, nhưng ngữ khí của Phó Phong lại rất nghiêm túc, Phương Bạch Cảnh biết y đúng là như vậy.

Ôm tư thế này hồi lâu, Phương Bạch Cảnh có chút thẹn thùng. Cậu ôm chặt Phó Phong, trong đầu mũi toàn là hương sữa tắm, cùng một mùi với trên người cậu.

Tầm mắt vừa giao nhau, sự ám muội trong không khí liền bị xuyên thủng.

Cuối cùng phát triển thuận theo tự nhiên, Phương Bạch Cảnh nằm nhoài trên giường, xương cánh bướm trên lưng tựa như đôi cánh đang vỗ.

Trời nóng bức như vậy, cậu toát mồ hôi đầy một thân.

Cậu được Phó Phong bế lên, thả vào trong bồn tắm lớn, hơi nóng mù mịt làm cho Phương Bạch Cảnh mệt rũ rời.

Phương Bạch Cảnh được nước ấm vây quanh, chỉ lộ đầu ra, chuyện tắm rửa này không cần tự cậu làm, Phó Phong cầm khăn mặt lau qua từng tắc da thịt in dấu đỏ hồng.

Cậu ngủ mơ mơ màng màng, ý thức sắp sửa tiêu tan, Phương Bạch Cảnh theo bản năng giơ hai cánh tay muốn Phó Phong bế.

Cảm giác bên eo có cánh tay vòng qua rất đổi quen thuộc, cậu vùi đầu lên vai Phó Phong, thoải mái thiếp đi.

Phó Phong không gọi cậu dậy, một lần nữa giúp cậu lau người thay quần áo rồi bế ra ngoài. Giường rất lớn, ngủ hai người còn dư, nhưng Phó Phong ôm Phương Bạch Cảnh, khoảng cách gần đến vô cùng.

Phó Phong xử lý vấn đề đến luôn luôn dứt khoát lại thô bạo, y không chỉ đá nam diễn viên kia đi, còn thuận tiện thay đổi đạo diễn cho Phương Bạch Cảnh.

Chuyện kế tiếp Phó Phong cũng không giao cho chị Thái, ngược lại đích thân tiếp nhận, hợp đồng các thứ đều là tự tay Phó Phong cân nhắc, tóm lại không để Phương Bạch Cảnh phải chịu chút thiệt thòi nào.

Phương Bạch Cảnh nhận được vai diễn ổn thỏa, cậu mím môi, nhỏ giọng hỏi Phó Phong: “Anh có cảm thấy em phiền phức không? Loại chuyện này cũng muốn dựa vào anh ý?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

Phó Phong nhú mảy, y rất thích ôm Phương Bạch Cảnh vào lòng mọi nơi mọi lúc, hiện tại cũng vậy.

“Anh không thấy thế.” Phó Phong nói, “Em cũng đừng nghĩ vậy.”

Phương Bạch Cảnh chính là được người chiều chuộng mà lớn, từ nhỏ cũng chưa từng phải chịu ả ứ ứ, mà hiện tại Phó Phong cũng không bằng lòng để Phương Bạch Cảnh phải bị ả thân.

Giọng điệu Phó Phong rất nghiêm túc: “Anh đã nói từ sớm, chỉ cần em muốn, anh đều sẽ cho em.”

Phương Bạch Cảnh ngẩn ngơ đả đối nhìn Phó Phong hồi lâu, rồi tung tăng nhào lên, hôn lên môi Phó Phong, phát ra một tiếng “Chụt”.

Cậu đã sớm quen thói được mọi người chiều chuộng, nhưng sự yêu chiều của Phó Phong là độc nhất vô nhị.

Phương Bạch Cảnh ôm vai Phó Phong, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, đặc chí nói: “Anh là bạn trai em, không tốt với em thì còn tốt với ai nữa chứ!”

Cậu lại dấn sát, hôn Phó Phong một cái, hỏi: “Vậ ả anh muốn cái gì, em cũng có thể cho, em cũng nhiều tiền lắm đấy.”

Vẻ mặt Phương Bạch Cảnh lại chợt khổ tâm: “Cớ mà thứ em mua được thì anh cũng thừa tiền mua, việc em làm được thì anh cũng thế.”

Phó Phong nở nụ cười không quá rõ ràng, y ôm Phương Bạch Cảnh càng chặt hơn một chút nói: “Anh muốn em yêu anh thật nhiều.”

“..... Rõ rồi!” Phương Bạch Cảnh đỏ bừng tai đáp lời, nhỏ giọng lả ả, “Em..... Sẽ mà.”

Thấy Phó Phong không có phản ứng, Phương Bạch Cảnh lại há miệng cần hỏi: “Anh có nghe thấy không?!”

“Có.” Phó Phong nói, “Anh nghe thấy em nói sẽ yêu anh thật nhiều.”

Tầm mắt hai bọn họ song song nhau, có thể dễ dàng đan xen, giọng nói của Phó Phong nghe ra rất nhẹ nhàng: “Anh tin em.”

Phương Bạch Cảnh giống như đóa hoa mong manh, người chăm sóc cần dốc hết tâm huyết từng chút một, quá trình trở bông dài lâu, chỉ cần có một chút sai lầm nhỏ liền khó có thể kết thành nụ hoa.

Trong nháy mắt nở rộ cũng là khi đẹp đẽ nhất, hương hoa xông vào mũi, có thể khiến người ta cảm khái hết thảy vất vả cần cù đều đáng giá.

Phó Phong từng chút dùng tình yêu lay động Phương Bạch Cảnh, cậu từ nhỏ đã bị chiều hư, người khác cố ý vô tình lấy lòng cũng không lọt vào mắt cậu, chỉ có Phó Phong mới có thể.

Tình yêu của Phó Phong trầm lắng lặng lẽ, nhưng lại nặng tựa ngàn cân.

*

Mấy ngày nay Phương Bạch Cảnh bận bịu chuẩn bị vào đoàn, nhưng một cuộc điện thoại tình linh gọi đến, làm cậu phải trì hoãn chuyện nhập đoàn một thời gian.

Cậu nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp thời trung học, nói là trường học muốn tổ chức hoạt động Kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường, trường muốn mời cậu tham dự.

Phương Bạch Cảnh học tại trường cấp ba tư nhân nổi tiếng nhất toàn tỉnh, học sinh tốt nghiệp hiện tại không ít người có sổ có má. Thời điểm nhận được điện thoại cậu có chút phân vân có đi hay không, nhưng cuối cùng Phương Bạch Cảnh vẫn ưng thuận.

Bởi vì chủ nhiệm lớp hồi cấp ba là một giáo viên tốt, Phương Bạch Cảnh thuở nhỏ không thích học tập, cô liền đuổi theo sau ông Phương Bạch Cảnh hối thúc cậu học tập. ngay cả hồi cuối cấp Phương Bạch Cảnh đột nhiên muốn đi học diễn xuất, cô cũng giúp Phương Bạch Cảnh làm công tác tư tưởng với cha Phương mẹ Phương.

Phương Bạch Cảnh nhìn Phó Phong tan làm về nhà, bỗng nhiên nhớ ra Phó Phong hẳn cũng nhận được điện thoại, liền hỏi: “Anh cũng nhận được điện thoại của trường cấp ba hả?”

“Ừ.” Phó Phong treo áo khoác lên giá, “Kỷ niệm tròn một trăm năm ngày thành lập trường ấy hả?”

Phương Bạch Cảnh bật dậy khỏi sofa: “Vâng, em cũng nhận được, em dự định quay về, anh có đi không?”

Đáp án của Phó Phong nằm trong dự đoán của Phương Bạch Cảnh: “Em đi thì anh đi.”

Khóe môi Phương Bạch Cảnh đắc ý cong lên, lại bị cậu giấu đi: “Thứ bảy tuần này, anh đi cùng em nhé?”

Dù sao cũng lái xe vào trong trường học, trường bọn họ rất chú trọng buổi lễ kỷ niệm này, sẽ không để truyền thông tùy tiện đi vào.

Buổi tối thứ bảy, Phương Bạch Cảnh cùng Phó Phong ngồi trên xe, cậu hiếm khi mặc nghiêm trang, là Phó Phong giúp cậu đặt may, số đo còn là đích thân Phó Phong cầm thước cuộn đo cho.

Phó Phong dường như rất thích cậu mặc lễ phục màu trắng, bộ trên người cũng giống vậy, lại còn rất xứng đôi với bộ Âu phục đen trên thân Phó Phong.

Phương Bạch Cảnh bước xuống xe trước, vừa xuống liền thấy Tiêu Kinh đã đến từ trước, cậu nhướn mày hỏi: “Sao mày cũng được mời thế?”

“Phương Bạch Cảnh mày có ý gì hả!” Tiêu Kinh thoát nhìn muốn làm thịt Phương Bạch Cảnh, “Thành tích của mày trước kia cũng tương tự tao, dựa vào cái gì mà mày được mời còn tao thì không chứ?”

“Tao á?”

Thời tiết có chút lạnh, Phương Bạch Cảnh kéo chặt áo khoác trên người, chỉ vào chính mình nói: “Diễn viên trẻ ưu tú.”

“Há.” Tiêu Kinh cười lạnh, “Thế thôi hả? Tao còn tưởng rằng cái gì ghê gớm lắm ——”

Hắn còn muốn tiếp tục châm chọc khiêu khích vài câu, nhìn đến người phía sau đi tới, Tiêu Kinh nháy mắt tắt tiếng.

Phương Bạch Cảnh đang lạnh đến xoa xoa tay, trên tay bất chợt được nhét túi chườm nóng, bên trên còn in hình gấu nhỏ đáng yêu, phong cách khác hẳn Phó Phong.

“Anh đã nhờ chú Vương mua từ trước, vừa rồi quên đưa em.” Phó Phong hỏi, “Đỡ hơn chút nào không?”

Hai bọn họ vừa nói chuyện với nhau, Phương Bạch Cảnh liền quên mất Tiêu Kinh. Hiện tại cậu đã quen thói dính bên cạnh Phó Phong, giờ đang ở bên ngoài, không quá thuận tiện, song Phương Bạch Cảnh vẫn đứng thật gần Phó Phong, chậm chạp nói: “Cũng tạm.”

Cậu hất hất chiếc cằm nói: “Anh vào trước đi.”

Phó Phong là được hiệu trưởng trực tiếp mời, vị trí ngồi chờ của bọn họ cũng không giống nhau, Phó Phong lại dừng bước chân quay đầu nói: “Em có thể vào cùng với anh.”

“Bỏ đi.” Phương Bạch Cảnh thoáng lưỡng lự, vẫn là lắc đầu, “Em đi cùng Tiêu Kinh.”

Chóp mũi cậu đã bị lạnh đỏ, Phó Phong dừng lại nói: “Đừng đứng bên ngoài quá lâu, mau vào đi.”

Phương Bạch Cảnh cố ý để lệch thời gian với Phó Phong, mới đi vào trong sảnh. Cậu tầng một, Phó Phong tầng hai, ngay cả mặt mũi cũng chẳng thấy được.

Tâm tình cậu không tốt chu môi, Tiêu Kinh không có túi chườm nóng, ngón tay đã sớm lạnh cóng tê rần: “Sao tao cứ cảm thấy mày với Phó Phong rất bất thường, tao nhớ rõ trước kia mày từng nói cái gì ấy nhỉ? Nếu mà thích Phó Phong, thì mày liền nhảy khỏi sân thượng cao ốc Thế Kỷ hả?”

“Nói lúc nào chứ?” Bản lĩnh quỵt nợ của Phương Bạch Cảnh vẫn rất cao, cậu chớp mắt giả bộ ngớ ngẩn nói, “Chưa từng nói, không nhớ rõ.”

“Thế nên mày mẹ nó thật sự thích Phó Phong rồi hả!?”

Hai bọn họ đứng ở một góc, nhưng vẫn phải gắng sức hạ giọng, Phương Bạch Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tao mẹ nó không thể thích Phó Phong à?!”

“Được..... Ra là có thích.” Tiêu Kinh vỗ vỗ vai Phương Bạch Cảnh, “Sớm biết kết cục thế này, mày thích y sớm một chút có phải ngon không?”

Câu này chọc trúng chỗ đau của Phương Bạch Cảnh, cậu khó chịu hất tay Tiêu Kinh ra, không vui vẻ gì nói: “Xéo!”

Phương Bạch Cảnh vừa vặn thấy chủ nhiệm lớp trước kia, liền tươi cười chạy tới chào đón gọi: “Cô Trần.”

Tiêu Kinh đi sau mông cậu cũng gọi theo, hai bọn họ sau khi tốt nghiệp vẫn còn liên lạc với cô Trần, cho nên tán gẫu cả buổi vẫn còn rất nhiều chuyện để nói. Đến thời điểm ngồi vào vị trí, Phương Bạch Cảnh cùng Tiêu Kinh dứt khoát ngồi chung với cô Trần, còn có mấy bạn học cùng lớp nữa.

Trước kia Phương Bạch Cảnh nhân duyên tốt, hiện tại giao thiệp chẳng có chút lạ lẫm nào.

“Bạch Cảnh hiện tại là ngôi sao lớn rồi! Lát nữa ký tên cho tao nhé?”

“Tàm tạm thôi, nghe nói sếp Hoàng hiện giờ một năm thu trăm triệu hả?”

“Chết đi! Cơ mà lát mày có thể hiện tài năng không đấy? Mấy trăm năm rồi chưa được nghe mày đàn dương cầm rồi đấy.”

“Vây cố sống lâu thêm chút đi.” Phương Bạch Cảnh cười cười, ánh mắt lia về đàn dương cầm trên sân khấu, “Có điều tao cũng muốn đàn thật.”

Đó là một bí mật, ngay cả Phó Phong cậu cũng không nói, bởi vì cậu muốn cho y một niềm vui bất ngờ.

Kỷ niệm ngày thành lập trường có không ít hoạt động, tiết mục của Phương Bạch Cảnh được sắp xếp ở khoảng giữa. Cậu đã rất lâu không đàn dương cầm trước mặt nhiều người như vậy, song cậu vẫn không hề căng thẳng như trước.

Mà khi Phương Bạch Cảnh ngồi xuống trước đàn dương cầm, ngón tay đặt trên phím đàn đen trắng, cậu nhận ra bản thân hiện tại là muốn đàn cho Phó Phong. Phương Bạch Cảnh bất chợt liền căng thẳng.

Cậu nghĩ tới tấm hình nhìn thấy lần trước, góc độ hẳn là chụp từ hành lang tầng hai, động tác của Phương Bạch Cảnh khựng lại, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên tầng hai.

Trong tiếng huyền não vô tận, cậu nhìn thấy Phó Phong.

Phó Phong đứng sau cửa sổ thủy tinh, đưa mắt xuống, tầm mắt chuyên tâm dừng trên một mình cậu.

Tiếng vỗ tay dưới sân khấu nổi lên tứ phía, tim Phương Bạch Cảnh khua “Thình thịch” dồn dập, chỉ vì một mình Phó Phong.

Tựa như khúc dương cầm này, là để bù đắp tiếc nuối, đàn cho một mình Phó Phong nghe, cũng đàn cho sáu năm lướt qua nhau. Đương nhiên quan trọng nhất, là đàn cho Phó Phong hai mươi lăm tuổi hiện tại.

Đàn cho Phó Phong của Phương Bạch Cảnh.

Chương 40

40.

“Meo.”

Phương Bạch Cảnh khẽ mím môi, vẻ mặt trịnh trọng cùng nghiêm túc trước nay chưa từng có. Cậu đã trộm luyện tập tại nhà rất nhiều lần, kỹ thuật đàn không có chút bỡ ngỡ.

Kết thúc khúc nhạc, tiếng vỗ tay dưới sân khấu vang dội tựa sóng biển.

Phương Bạch Cảnh cao hơn một chút so với trước kia, ngũ quan lại vẫn thanh tú như mấy năm trước. Cậu đi đến chính giữa sân khấu, dáng người mặc lễ phục màu trắng như chồng lên bóng hình ngày xưa.

Cậu đứng dưới ánh đèn, hoàn thành cái cúi chào sau khi kết thúc trình diễn. Cậu không nhìn được lại nâng mắt liếc về phía tầng hai —— Phó Phong vẫn còn đó.

Khóe miệng Phương Bạch Cảnh cong lên, thời điểm cậu cười rất đậm vị thiếu niên, tựa như tên của cậu, rất giống một mặt trời nhỏ.

Trong tiếng người huyên náo, tầm mắt của cậu cùng Phó Phong đan xen nhau, trong lòng thầm nói lên bí mật chỉ thuộc về riêng hai bọn họ.

Sau khi Phương Bạch Cảnh kết thúc biểu diễn liền về vị trí cũ, Tiêu Kinh đập một cái lên bả vai cậu: “Không tồi nha Phương Bạch Cảnh! Vẫn y chang phong thái trước kia! Tao còn nhớ hồi trước mày đàn, cực kỳ nhiều nữ sinh muốn phương thức liên hệ của mày, các em ấy còn tặng cho mày loại biệt hiệu ngốc nghếch ‘Hoàng tử dương cầm’ nữa. Hiện giờ xem ra mức độ đom đóm vẫn chẳng khác gì năm đó nhỏ?”

Hắn nhìn chăm chăm vào mặt Phương Bạch Cảnh, bỗng nhiên trở nên bức tức: “Thế éo nào mà mày chẳng thay đổi bao nhiêu thế?!”

“Mày dở hơi à?” Phương Bạch Cảnh nhú mày, “Năm nay tao hai mươi mốt, có phải ba mươi mốt đâu, tạm thời còn không chưa già đến mức độ đó.”

“Tao cũng mới hai mươi mốt mà!”

Ý nói Phương Bạch Cảnh không thay đổi không phải về mặt diện mạo, mà là một loại cảm giác, nói ra rất mơ hồ, nhưng Tiêu Kinh chính là cảm thấy tính khí thiếu niên sạch sẽ trên thân Phương Bạch Cảnh chẳng hề giảm bớt chút nào.

Di động của Phương Bạch Cảnh thành linh vang lên, cậu cúi đầu nhìn.

【 Phó Phong 】 : Đến phòng học trước kia thường đàn dương cầm đi.

Cậu chợt dạ giấu diếm di động, bịt tai trộm chuông ngó tứ phía vài lần, bỗng nhiên đứng dậy. Phương Bạch Cảnh vỗ vỗ đầu Tiêu Kinh, thuận miệng tìm cớ: “Tao đi WC.”

Nói là đi WC, bước chân Phương Bạch Cảnh lại hướng ra phía ngoài hội trường.

Cậu đã lâu không quay về trường học, nhưng vẫn rất quen thuộc với kiến trúc trường học, Phương Bạch Cảnh vòng vào con đường gần đó, bước vào dãy phòng thực hành.

Khu thực hành không bật đèn, tối tăm mù mịt, chỉ có bảng chỉ đường đi an toàn trên hành lang lấp lóe ánh xanh, khi vừa bước vào có chút rợn người.

Phương Bạch Cảnh bất giác nhẹ bước đi lên cầu thang, tầng hai chỉ có một phòng học đột ngột bật đèn, cậu chẳng nghĩ gì liền đẩy cửa tiến vào.

Mũi chân cậu vừa bước qua bậc cửa, đã bị Phó Phong thành linh ôm chầm vào lòng. Y đứng tại một góc, lưng tựa vào tường, vươn tay ôm lấy Phương

Bạch Cảnh từ sau lưng.

Phó Phong hỏi bên tai cậu: “Chuẩn bị từ lúc nào thế?”

Vị trí đứng hiện tại của bọn họ hẳn là điểm mù của máy giám sát, Phương Bạch Cảnh còn chưa kịp trả lời vấn đề của Phó Phong, y đã bắt đầu ngậm lấy môi cậu mà hôn.

Như hôn, cũng lại như cắn.

Làn môi Phương Bạch Cảnh tuyệt đối không giống tính cách cậu, mềm mại, khiến người nghiện ngập.

Trên môi truyền đến cơn tê dại, Phương Bạch Cảnh lại chỉ dám nắm chặt lấy ống tay áo của Phó Phong. Cậu không dám cử động lộn xộn, sợ bản thân bại lộ trước camera.

Chính bởi vì tình huống này, Phương Bạch Cảnh ngoan ngoãn một cách đặc biệt.

Phó Phong bảo cậu mở miệng cậu liền mở, bảo đưa lưỡi ra cậu cũng làm theo, y muốn hôn bao lâu Phương Bạch Cảnh cũng hôn bấy lâu.

Phương Bạch Cảnh cũng không biết bọn họ hôn bao lâu, bởi vì cậu đã không còn cảm nhận được dòng chảy thời gian, nơi đầu mũi đều mà mùi hương của Phó Phong.

Cậu ở yên trong lòng, ngoan ngoãn để Phó Phong hôn.

Đầu mũi Phương Bạch Cảnh nhỏ giọt mồ hôi, cọ lên đầu mũi Phó Phong. Phó Phong vươn tay, ôm lấy Phương Bạch Cảnh đã có chút mềm chân.

Phó Phong yêu thương gọi: “Dương Dương, về rồi lại đàn cho anh được không?”

Giọng y trầm thấp, khi nói chuyện như đang thả bùa chú vào Phương Bạch Cảnh: “Chỉ đàn cho mình anh, đừng cho người khác nghe thấy.”

Phương Bạch Cảnh đang bị hôn đến mơ mơ màng màng, dựa vào ngực Phó Phong, dùng giọng mũi ửng thuận.

Cậu được Phó Phong nắm tay dắt khỏi tòa nhà thực hành, gió lạnh luồn vào cổ áo, Phương Bạch Cảnh mới chợt tỉnh táo lại.

Trên người Phương Bạch Cảnh còn khoác áo của Phó Phong, cậu theo bản năng lấy di động nhìn thoáng qua, đã một tiếng kể từ lúc cậu đi ra.

Nói cách khác, cậu với Phó Phong chưa làm gì cả, chỉ hôn thôi đã hết cả một tiếng.

..... Chẳng trách cậu cảm thấy chân đứng có chút mỏi.

Tiêu Kinh gửi cực nhiều tin nhắn cho cậu như thế phát điên, mí mắt Phương Bạch Cảnh giật giật, mở ra nhìn thoáng qua.

【 Tiêu Kinh 】 : Hội trường không có WC à?

【 Tiêu Kinh 】 : Mà mẹ nó ra bên ngoài làm gì thế?!

【 Tiêu Kinh 】 : Hết mười phút rồi, mà còn chưa về à?

【 Tiêu Kinh 】 : Hai mươi phút.

【 Tiêu Kinh 】 : Ba mươi phút!

【 Tiêu Kinh 】 : Mà với Phó Phong là đi làm.....?

【 Tiêu Kinh 】 : Các người..... Làm lâu phết đấy nhỡ, Phó Phong được lắm nha.

Phương Bạch Cảnh xem xong chuỗi tin nhắn, mí mắt càng co giật dữ dội, lỗ tai nháy mắt đỏ rực.

Cậu dừng bước chân trừng Phó Phong: “Anh hôn em lâu thế để làm gì!”

“Vì muốn hôn.” Yết hầu Phó Phong lặn xuống, “Không nhịn được.”

“Có gì vui đâu chứ!?”

“Em không thích sao?” Vẻ mặt Phó Phong có chút khó hiểu, y hơi khom lưng, nhẹ giọng nhắc nhở bên tai Phương Bạch Cảnh, “Vừa nãy em cũng có phản ứng mà.”

Phương Bạch Cảnh như con mèo bị dẫm phải đuôi, thẹn quá thành giận giằng bàn tay Phó Phong đang nắm: “Cút! Vừa rồi phản ứng của anh còn lớn hơn cơ! Còn chọc cả vào em! Đè em khó chịu chết được!”

Phó Phong lại nắm tay cậu, vẫn như thường “Ừ” một tiếng, ngón tay vẽ một vòng lòng bàn tay Phương Bạch Cảnh: “Tối nhé.”

Y chỉ nói hai chữ, ý tứ còn lại đôi bên trong lòng đều biết rõ ràng, Phương Bạch Cảnh lắp bắp nửa ngày, cuối cùng đỏ mặt nói câu: “Ờ.”

Trước mặt bọn họ là một bãi cỏ, đột ngột có một bóng hình nhào ra, Phương Bạch Cảnh sợ tới mức lui ra sau mấy bước, lúc này mới thấy rõ cái đuôi dài dựng thẳng trong bóng tối.

Phương Bạch Cảnh mừng rỡ cười, ngồi xổm xuống, thấy đúng là con mèo hoa. cậu reo lên: “Tiểu Hoa.”

Đây là con mèo từng sống trong trường học trước kia, cậu không ngờ hiện giờ nó vẫn ở đây, thoát nhìn thậm chí còn béo hơn hẳn so với lúc trước.

Phương Bạch Cảnh cho nó ăn ba năm trung học, tiểu Hoa đứng ở phương xa lẳng lẳng dõi theo cậu nửa ngày, tựa như nhận ra cậu, liền chạy tới trước mặt Phương Bạch Cảnh.

Nó không sợ người, lấy đầu cọ cọ chân Phương Bạch Cảnh.

Phương Bạch Cảnh vươn tay, vẫn như trước kia, vân vê đôi chân mềm mại của tiểu Hoa.

Cậu nắm móng vuốt của tiểu Hoa lắc lắc, nghiêng đầu, cùng tiểu Hoa nhìn về phía Phó Phong. Cậu cong khoe miệng cười cười, học theo mèo nhỏ

“Meo” một tiếng.

Chương 41

41.

Vai giãm khổng lồ

Thời điểm bọn họ ra khỏi dãy nhà thực hành thì đã muộn rồi, cũng không còn sự kiện gì nữa, Phương Bạch Cảnh lười nhả tin lại cho Tiêu Kinh, dứt khoát cùng Phó Phong về nhà trước.

Vừa bước qua cửa phòng ngủ, Phương Bạch Cảnh nghĩ đến câu “Tối nhé” của Phó Phong, cổ tay cậu đã liền bị Phó Phong giữ lấy, ngón tay nhẹ nhàng cọ trên xương cổ tay cậu.

Lúc này hôn cả tiếng, môi Phương Bạch Cảnh đã bị hôn đến tê rần, nhưng Phó Phong lại chẳng chịu buông tha mà dán lên.

Y đè Phương Bạch Cảnh trên ván cửa, bàn tay kê sau đầu phương bạch, hai làn môi quấn vào nhau chặt chẽ.

Tay Phương Bạch Cảnh nắm vào cà vạt Phó Phong, vô thức dùng ngón tay cuốn lấy nó, bị hôn đến mức thở hỗn hển.

Áo khoác ngoài Âu phục bị rơi xuống mặt đất, rất nhanh, lễ phục màu trắng liền bị Âu phục đen rơi xuống bao trùm.

Trên người Phương Bạch Cảnh mặc áo sơ mi, ngón tay khớp xương rõ ràng của Phó Phong lần sờ bên trên, rất kiên nhẫn cời từng chiếc khuy một.

Khi y cởi qu@n áo trên thân mình thô bạo hơn rất nhiều, mạnh tay đến mức thiếu chút nữa giật tung hết khuy áo sơ mi ra. Bàn tay Phó Phong ve vuốt từng tắc trên làn da Phương Bạch Cảnh.

Cậu rất nhạy cảm, bất giác co người lại, những nơi bị Phó Phong chạm tới đều biến thành hồng nhát.

Dưới sự kích thích, thân thể Phương Bạch Cảnh càng thêm co rụt dữ dội, nhưng lại bị Phó Phong bức bách kéo ra.

Cậu nín khóc hô: “Phó Phong.....”

Miệng bất chợt bị Phó Phong nhẹ nhàng bịt lại, Phương Bạch Cảnh theo bản năng vươn đầu lưỡi liếm một chút.

“Ồi.” Phó Phong lên tiếng, y ôm chặt Phương Bạch Cảnh vào trong ngực, như thể lừa gạt nói, “Dương Dương, meo thêm một tiếng đi.”

Phương Bạch Cảnh không tin nổi nhìn y, cậu cảm thấy yêu cầu này của Phó Phong ít nhiều có chút bất thường, nhưng quả thật lại giống lời Phó Phong có thể nói ra.

“Dương Dương.”

Phương Bạch Cảnh không trả lời y, Phó Phong liền ép cậu nói chuyện.

Tiếng hô hấp dần nặng nề, gần đây Phương Bạch Cảnh chưa cắt móng tay, vết cào để lại trên thân Phó Phong càng thêm rõ ràng.

Giọng nói Phó Phong khàn khàn, y lau đi lớp mồ hôi mỏng trên trán cho Phương Bạch Cảnh: “Kêu meo đi.”

Phương Bạch Cảnh rốt cuộc không nhin nổi, âm thanh tựa như khóc, là lại như ngượng ngùng, khẽ khàng “Meo” một tiếng.

Có lần thứ nhất, thì ắt còn có đôi ba lần kế tiếp.

Đàn ông tại thời điểm này dường như luôn luôn tràn ngập thói hư tật xấu, Phó Phong cũng chẳng phải không dính bụi trần, y rất thích nghe Phương Bạch Cảnh khóc gọi mình như vậy.

Tắm rửa xong Phương Bạch Cảnh mệt mỏi nằm trên giường, chỗ nào trên người cũng nhức nhối, cậu cúi đầu liếc nhìn xương quai xanh của mình một cái, bên trên là một chuỗi dấu hôn dày đặc.

Mí mắt Phương Bạch Cảnh run rẩy, cậu rất muốn ngủ, nhưng cậu vẫn còn lờ mờ nhớ rằng mình có chuyện gì đó cần nói với Phó Phong.

Đợi đến khi được Phó Phong ôm vào trong lòng, Phương Bạch Cảnh trong cơn buồn ngủ mơ hồ nói: “Phó Phong, mấy ngày nữa em sẽ vào đoàn.”

“Ừ.” Phó Phong nhìn đắm đuối hàng mi dài của Phương Bạch Cảnh, “Anh biết rồi.”

Chuyện của Phương Bạch Cảnh sao y có thể không biết chứ.

“Kịch bản có thêm một tình tiết.” Nói xong, Phương Bạch Cảnh chủ động ôm lấy eo Phó Phong, đầu nhẹ nhàng cọ lên người y, nhỏ giọng nói, “Cho thêm cảnh hôn, chỉ hôn lên mặt thôi, lại còn có thể lợi dụng góc quay nữa.”

Mí mắt Phó Phong chớp chớp, bàn tay đang xoa vành tai Phương Bạch Cảnh liền dừng lại.

Y thoát nhìn như đang đấu tranh tâm lý, Phương Bạch Cảnh đã nhượng bộ rõ ràng, Phó Phong không muốn khiến cậu mất vui.

Sau một lúc lâu, Phó Phong khom người hôn dính lên môi bạch cảnh, như thể uy hiếp nói: “Cô ta hôn em một cái, anh sẽ hôn lại cả trăm.”

*

Ngày hôm sau khi Phương Bạch Cảnh tỉnh lại phát hiện trong di động có rất nhiều điện thoại bị nhỡ, tất cả đều là của Tiêu Kinh. Cậu vốn định giả vờ như không phát hiện, nhưng Tiêu Kinh vừa vặn lại gọi tới, tay Phương Bạch Cảnh rung lên, không cẩn thận liền nhận điện.

Âm thanh của cậu miễn cưỡng: “Gì đấy?”

“Tao gọi điện thoại cho mày từ hơn chín giờ tối qua, đến hiện tại là mười hai giờ, mà giờ mày mới nhận hả?” Tiêu Kinh “Ha” một tiếng nói, “Nếu không phải có người chứng kiến mày lên xe của Phó Phong, tao còn tưởng mày bị bắt cóc rồi.”

“Bắt cóc tao làm gì? Có phải con cháu đại gia éo đâu.”

Tiêu Kinh có những lúc nảy số rất quái đản: “Mày thì không, nhưng Phó Phong thì có, để y đi chuộc mày thôi.”

“Mày hâm đấy à!” Mặt Phương Bạch Cảnh lạnh te mắng chửi, “Cúp máy đây.”

Mỗi một lần làm mấy chuyện dữ dội cùng Phó Phong, Phương Bạch Cảnh đều cần nghỉ ngơi mấy ngày qua để hồi phục lại, lần này cũng vậy.

Cậu hoài nghi Phó Phong là cố ý chọn ngày, đến thời điểm Phương Bạch Cảnh nhập đoàn, cậu đã chẳng còn chút khó chịu nào nữa.

Hôm nay là chị Thái tới đón, Phương Bạch Cảnh cúi người ngồi vào, day day mắt, hỏi: “Ninh Ngưng xong việc rồi ạ?”

Ninh Ngưng là nữ chính trong phim, còn chung trường với Phương Bạch Cảnh, xét một cách kỹ càng, Ninh Ngưng xem như là đàn em của Phương Bạch Cảnh.

“Con bé sẽ vào đoàn muộn hơn em mấy ngày, chờ khi kết thúc nó sẽ qua ngay.”

Phương Bạch Cảnh chậm chạp “Vâng” một tiếng, cậu phát hiện khóe miệng chị Thái mang ý cười, không nhịn nổi lắm miệng hỏi một câu: “Chị à, hôm nay tâm tình có vẻ tốt ghê nha?”

Chị Thái hì hì cười vài tiếng nói: “Cũng không tệ lắm, mấy ngày hôm trước nhặt được bé mèo, đặc biệt đáng yêu lại dính người.”

“.....”

Phương Bạch Cảnh nghe thấy chữ mèo này toàn thân liền khó ở, cậu lui ra sau, nuốt ực xuống nhỏ giọng nói: “Đừng nói nữa, em không thích mèo.”

“Em không thích mèo sao?” Về mặt chị Thái có chút kinh ngạc, “Chẳng phải trước kia em vẫn nói muốn nuôi, sao đột nhiên lại không thích nữa thế.”

Phương Bạch Cảnh mím chặt môi, mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm phong cảnh ngoài cửa sổ nói: “Chỉ là không thích nữa thôi ạ.”

Phương Bạch Cảnh nhập đoàn sớm, vừa vào liền quay cảnh bị bạo lực học đường. Cậu quay rất nghiêm túc, không thích dùng đóng thế, cho nên rất nhiều cảnh bị đánh đều tự mình ghi hình.

Động tác diễn là có tính kỹ thuật, nhưng vẫn là không thể tránh bị thương chút ít, Phương Bạch Cảnh còn là thể chất dễ lên sẹo, vừa bị thương liền đặc biệt rõ ràng.

Trên người cậu có không ít vết bầm, thời điểm Phó Phong bôi thuốc liền chau mày lại, thương tiếc hỏi: “Không thể dùng đóng thế sao?”

“Không muốn dùng.” Mặt Phương Bạch Cảnh vui trong chỗ giao hai cánh tay, lúng búng nói, “Cũng không phải động tác yêu cầu kỹ thuật cao gì, nhin một chút liền qua.”

Phó Phong vặn chặt tuýp thuốc mỡ đã dùng xong lại, mím môi nói:

“Nhưng anh đau lòng.”

Phương Bạch Cảnh bò dậy khỏi giường, ngồi xổm nhào về phía Phó Phong. Cậu hôn môi Phó Phong nói: “Hôn nhẹ cái là hết đau nè.”

Cánh tay Phó Phong ôm lấy eo Phương Bạch Cảnh, hai đầu mũi của bọn họ vô cùng thân mật cọ vào nhau, cậu hỏi: “Muốn hôn mấy cái nào?”

Y đẩy mặt Phương Bạch Cảnh lên trên vai mình, thấp giọng nói: “Cẩn anh đi, em đau bao nhiêu, thì cẩn anh đau bấy nhiêu đi.”

Giọng nói của Phó Phong rất nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Phương Bạch Cảnh nhe nanh múa vuốt ngoạm một cái, lưu lại một dấu răng hơi nông, cậu cười mắng: “Phó Phong anh đúng là đồ thần kinh!”

Không bao lâu sau Ninh Ngưng cũng vào đoàn, vậy là từ một mình Phương Bạch Cảnh bị đánh, biến thành hai bọn họ cùng bị đánh, chẳng qua Ninh Ngưng bị đánh ít một chút, cũng nhẹ hơn một chút.

Hai bọn họ trước kia từng chạm mặt tại trường học, còn cùng nhau tham gia hoạt động. Giờ chạm mặt tại đoàn phim, liền tự nhiên mà trở nên thân thuộc.

Phương Bạch Cảnh lớn hơn Ninh Ngưng một tuổi, nhưng bản tính cậu so với Ninh Ngưng còn càng ấu trĩ hơn, quay phim bối cảnh học đường, đại bộ phận diễn viên đều là người trẻ tuổi, một đám hơn hai mươi rất dễ dàng tụ tập với nhau.

Hôm nay bọn họ quay cảnh tối, sau khi kết thúc liền dứt khoát hẹn đi ăn đồ nướng cùng nhau, ông chủ quán đồ nướng bên cạnh trường quay nhìn mình tinh đã nhắm mắt, thấy bọn họ cũng không có phản ứng gì.

Ăn được một nửa, Phương Bạch Cảnh nhảy bèn ngẩng đầu nhìn ngã tư đường đối diện, tựa hồ thấy được ánh đèn loang loáng chợt lóe lên, nhíu mày nói: “Hình như chúng ta bị chụp trộm?”

“Có sao đâu!” Nam số 2 nói, “Dù sao vai diễn đều đã công bố rồi, cái này có bị phát tán cũng chẳng sao.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta ăn đồ nướng thôi mà.” Ninh Ngưng khinh thường, “Chẳng lẽ hiện tại ngay cả đồ nướng dư luận cũng không thể cho chúng ta ăn sao?”

“Cười chết mất, hẳn là không đến mức đó đâu.” Có người tiếp lời nói, “Phỏng chừng có phát tán ảnh cũng không lên hotsearch nổi đâu.”

Cũng không biết đây có phải miệng quạ đen không, thật sự là có lên hotsearch, có điều không phải là chuyện bọn họ đi ăn đồ nướng, ngược lại là ảnh chụp chung giữa cậu và Ninh Ngưng.

Thời điểm Phương Bạch Cảnh biết đến hotsearch weibo thì vẫn đang ở trong đoàn, giữa ban ngày ban mặt có người bật cười điên cuồng: “Cái thứ gì đây, ngày hôm qua còn đang đùa không lên nổi hotsearch, mà hôm nay lên luôn rồi à? Lại nói, bản lĩnh ngắt đầu bỏ đuôi cùng bịa chuyện của đám chó săn tin này rất siêu nhé.”

Phương Bạch Cảnh nghe vậy mở weibo nhìn thoáng qua, liền thấy được tin tức ở ngay đầu weibo, tiêu đề ——”Phương Bạch Cảnh cùng đàn em nhỏ Ninh Ngưng phim giả tình thật hẹn hò bí mật.”

“.....”

Mặt cậu không chút biểu cảm mở bài viết weibo.

Bên trên là ảnh chụp cậu và Ninh Ngưng, đầu tiên là ảnh hậu trường đoàn phim đang, cậu đứng trên cầu thang trộm ngắm Ninh Ngưng.

Bên dưới là ảnh paparazzi chụp tối qua, hẳn làm mờ những người khác, chỉ để lại Ninh Ngưng cùng Phương Bạch Cảnh.

Do vấn đề góc độ, Phương Bạch Cảnh trong ảnh ghé thật sự sát vào đầu Ninh Ngưng, lại còn là ảnh GIF động, Phương Bạch Cảnh cười thoát nhìn như đang nói gì đó với Ninh Ngưng.

Phương Bạch Cảnh so sánh khẩu hình của mình, phỏng đoán lời mình nói, nếu không có gì bất ngờ, thì rất có thể là ——”Ninh Ngưng, hình như em bị trôi phẩn này.”

Phương Bạch Cảnh chỉ cảm thấy cạn lời, chuyện này rất dễ thanh minh, dù sao ảnh chụp chung tối qua của bọn họ vẫn còn ở đây.

Nhưng di động của Phương Bạch Cảnh đột nhiên vang lên, là của Phó Phong.

“Alo?” Phương Bạch Cảnh vừa nhận liền giải thích tức thì, “Giả đấy, chẳng có gì đâu.”

Âm thanh Phó Phong trầm thấp: “Anh biết là giả.”

Y tạm dừng một lát, tiếp tục nói: “Anh đang ở ngoài cửa, em có thể ra không?”

Hiện tại Phương Bạch Cảnh là chuyên gia giải nghĩa ngôn ngữ của Phó Phong, ý tứ trong lời nói khi phiên dịch ra đại khái là —— ừ, anh biết là giả, nhưng mà anh khó chịu.

Cậu thoáng nở nụ cười, chợt đứng dậy đi ra ngoài.

“Bạch Cảnh!” Nam số 2 gọi cậu lại, bức bối hỏi, “Cậu đi đâu đấy? Chút nữa còn phải quay tiếp đấy.”

Phương Bạch Cảnh làm động tác im lặng với gã, cậu che ống nghe nói: “Có việc, ra ngoài một chuyến, rất nhanh sẽ trở lại.”

Đi dễ một vài giám khống lồ, không dễ được thì đêm nay cậu tiêu đời rồi.

Chương 42: Hoàn

42.

Kết thúc

Phương Bạch Cảnh vừa ra liền nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, cậu kéo cửa xe ngồi vào, mới phát hiện chú Vương thế mà đã đi mất rồi.

Vừa mới vào xuân, trên người Phó Phong chỉ mặc chiếc áo sơmi màu đen, y xắn tay áo đến tận khuỷu tay, lộ ra đường cong nửa cánh tay rắn chắc đẹp đẽ.

Phương Bạch Cảnh thuận thục dán sát bên người Phó Phong, nhin cười hỏi: “Giận à?”

Phó Phong hạ thấp mi nói: “Cũng tạm.”

Cũng tạm tức là giận rồi, Phương Bạch Cảnh quỳ một chân trên ghế dựa, chân kia chống trên mặt đất.

Cậu khom eo, lấy tay nâng cằm Phó Phong hỏi: “Vậy em dễ cưng chút nhé?”

Đồng tử của Phó Phong có chút chán chường, y đối mắt với Phương Bạch Cảnh, ánh mắt quét qua đôi mắt to sâu của Phương Bạch Cảnh, lướt qua sống mũi thẳng, cuối cùng dừng trên môi.

Y không mẫn không nhạt “Ừ” một tiếng.

Trên mặt thoạt nhìn không có dao động gì, yết hầu lại lặng yên cuộn xuống, y hỏi: “Dễ như thế nào đây?”

Phương Bạch Cảnh cúi đầu hôn lên môi Phó Phong, cậu khom lưng, thoát nhìn cao hơn Phó Phong nửa cái đầu.

Cậu không kiềm được ý cười trên mặt, tiếng cười buột khỏi miệng, hỏi ngược lại: “Dễ thế này, có đủ hay không?”

Trên môi Phương Bạch Cảnh có son, hôn lên làn môi mỏng của Phó Phong không tránh được bị dính vào. Cậu nâng tay, nhẹ nhàng cọ môi Phó Phong, lau vết tích son môi lưu lại.

Cậu còn chưa kịp đứng vững, đã bị Phó Phong lôi xuống, Phương Bạch Cảnh ngồi lên đùi y. Vóc dáng cậu dù sao cũng rất ổn, hiện tại lại ngồi trên đùi Phó Phong, vẫn là chỉ có thể hơi khom lưng, mới có thể đảm bảo không cụng đầu lên nóc xe.

Tầm mắt Phó Phong tiến gần lại, y mở miệng nói: “Không đủ.”

Phương Bạch Cảnh chưa cho đủ, y liền đích thân đi lấy.

Phó Phong ghen rất dữ dội, khi hôn cũng hung hãn hơn chút, Phương Bạch Cảnh bất giác lui ra sau, nhưng cánh tay trên lưng lại tựa như kìm sắt.

Trong không gian ghé sau chật chội Phương Bạch Cảnh căn bản không chỗ thối lui.

Son môi trên môi cậu bị hôn đến chẳng còn gì, bàn tay Phương Bạch Cảnh vịn trên vai Phó Phong, rũ rượi thở hỗn hển.

“Lát em còn phải quay nữa!” Âm thanh của Phương Bạch Cảnh có chút bức dọc, ngữ điệu mang theo ý trách móc, “Nhất định là bị anh hôn sưng rồi!”

Ngón tay Phó Phong ấn lên môi Phương Bạch Cảnh nói: “Anh sai rồi.”

Giọng điệu của y rất thành khẩn, nhưng Phương Bạch Cảnh biết, lần sau Phó Phong vẫn sẽ làm như vậy, Phương Bạch Cảnh cúi đầu, mang tính trả thù gặm môi Phó Phong.

Trên người Phương Bạch Cảnh còn mặc đồng phục, bộ đồ này không ừa nhìn như bộ hồ trung học của bọn họ, là kiểu đồng phục Trung Quốc rất điển hình.

Phó Phong giúp Phương Bạch Cảnh kéo lại khóa, lại giúp Phương Bạch Cảnh chỉnh lại cổ áo khoác: “Buổi tối anh qua đón em.”

Phương Bạch Cảnh nhờ Phó Phong nhìn hộ môi mình, hỏi: “Có nhìn giống như vừa bị hôn không ạ?”

Phó Phong rũ mắt nhìn rồi nói: “Có chút.”

“Vậy làm sao bây giờ!” Phương Bạch Cảnh cuống quýt, “Đều tại anh!”

“Ừ, lỗi của anh.”

Phó Phong kỳ thật coi như vẫn có chừng mực, y cúi đầu nhìn kỹ một hồi, đan mười ngón tay với Phương Bạch Cảnh nói: “Không quá sừng đâu, em ngồi cạnh anh thêm một lúc đi.”

Giờ cách phân diễn của Phương Bạch Cảnh khá sớm, cậu liền dứt khoát nằm ở ghế sau, gối đầu lên đùi Phó Phong.

Thời điểm cậu lấy di động ra xem, phát hiện hotsearch của mình cùng Ninh Ngưng đã biến mất, Phương Bạch Cảnh ngửa đầu lên hỏi: “Anh xóa hotsearch hả?”

“Ừ.” Phó Phong ngấm nghĩa ngón tay Phương Bạch Cảnh, “Hai người vẫn cần phải thanh minh một chút.”

Phương Bạch Cảnh “Ừm” một tiếng, nhắn tin cho Ninh Ngưng cùng những người khác, dứt khoát cùng nhau đăng ảnh chụp chung tối hôm qua lên weibo.

Paparazzi có thể vốn tưởng rằng bọn họ sẽ nương theo vụ bê bối này để thu hút chú ý cho điện ảnh, nên sẽ không thanh minh, cho nên mới dám trắng trợn bịa chuyện như vậy.

Bọn Phương Bạch Cảnh vừa đăng lên weibo, một đám nhóm blogger bị mắg như chó con phải lén lút xóa hết bài weibo cũ.

*

Nhân vật của Phương Bạch Cảnh cuối cùng có cảnh diễn xuất ngoại du học, đoàn phim đương nhiên muốn xuất ngoại ghi hình. Đêm trước khi đi Phó Phong đặc biệt quyến luyến không rời, đến cả lúc lên giường cũng không quên.

“Em sẽ nhớ anh chứ?” Chất giọng của Phó Phong khàn khàn, buộc Phương Bạch Cảnh trả lời.

“..... Nhớ.” Phương Bạch Cảnh đã khóc không thành tiếng nữa, còn bị ép đưa ra đáp án, “Sẽ nhớ anh mà.”

“Phương Bạch Cảnh, nói câu ‘Em thích anh’ được không?”

Hiện tại cậu đã rơi vào trạng thái thất thần, ngón tay cuộn tròn lại, khớp xương đỏ hồng, Phương Bạch Cảnh mơ mơ màng màng phát ra âm thanh từ trong cổ họng: “Thích anh.”

“Dương Dương, em thích ai cơ?”

Phương Bạch Cảnh chớp mắt, nước mắt lăn xuống khỏi khóe mắt, cậu cảm giác giọt lệ đã bị Phó Phong liếm mất.

Cậu ôm vai Phó Phong, cánh tay run rẩy, âm thanh của Phương Bạch Cảnh còn yếu ớt hơn cả khi nức nở: “Em thích..... Thích..... Phó Phong.”

“Ừ.” Ngón tay Phó Phong vân vân vành tai Phương Bạch Cảnh, “Anh yêu em.”

Ngày hôm sau Phương Bạch Cảnh kéo vali lên máy bay, đoàn phim đặt cho cậu khoang hạng nhất. Phương Bạch Cảnh ngồi xuống liền đeo bịt mắt lên ngủ đến tối tăm trời đất, khí lưu chòng chành cũng không đánh thức cậu nổi.

Cậu được tiếp viên hàng không nhẹ nhàng gọi dậy, Phương Bạch Cảnh bỏ bịt mắt xuống, đôi mắt bởi vì chưa kịp thích ứng ánh sáng mà híp lại. Mắt cậu còn có chút sưng khiến cậu phải day day.

Phương Bạch Cảnh chưa từng tới nước A, lại có chút mệt rũ rời, liền mang hết cả mũ cùng khẩu trang an vị trong xe của đoàn đến khách sạn.

Nước A cùng nước H chỉ chênh nhau hai tiếng, cũng có thể bởi vì nguyên nhân ban ngày Phương Bạch Cảnh ngủ quá nhiều, nên không chợp mắt nổi nữa.

Cậu lưỡng lự, vẫn là gọi điện thoại cho Phó Phong.

Phó Phong còn chưa ngủ, mở miệng liền dịu dàng hỏi han: “Dương Dương, sao thế?”

Phương Bạch Cảnh chun môi nói: “Em không ngủ được.”

Cậu nghe được âm thanh “Loạt xoạt” bên đầu kia của Phó Phong, hẳn là đang vén chăn lên. Phó Phong ngồi dậy, như dỗ trẻ con hỏi: “Anh kể chuyện cổ tích cho em nghe nhé?”

Phương Bạch Cảnh sửng sốt, cong khóe môi, đổi một tư thế ngủ thoải mái nói: “Được.”

Âm thanh của Phó Phong dễ nghe, khi kể chuyện rất rành rọt.

Cũng không biết là giọng nói của Phó Phong hữu dụng, hay là đã tới lúc Phương Bạch Cảnh mệt mỏi, mí mắt của cậu bắt đầu dần chập chờn.

Bình thường cậu luôn ngủ cùng Phó Phong, Phương Bạch Cảnh bên trong giấc mộng liền rúc sang bên cạnh, nhưng không cảm nhận được cái ôm ấm áp quen thuộc, chỉ có thể chun môi ôm chặt chiếc chăn.

“Phó Phong.” Phương Bạch Cảnh lẩm bẩm nói, “..... Đến đây với em được không?”

Cậu là nói mơ, nhưng ngày hôm sau, thời điểm Phương Bạch Cảnh quay về khách sạn nhìn thấy người đàn ông trước cửa phòng liền ngăn người.

Bên cạnh Phó Phong còn có một chiếc vali nhỏ, cũng không biết đã đợi cậu ở bên ngoài bao lâu, Phương Bạch Cảnh theo bản năng chạy tới, thoáng cái nhảy lên người Phó Phong.

Giọng của cậu bất giác trở nên quỳnh lại: “Sao anh lại đến đây thế?”

Một tay Phó Phong ôm Phương Bạch Cảnh, tay kia thì lấy thẻ phòng từ túi Phương Bạch Cảnh ra quét, y vừa dùng đầu gối đẩy vali vào trong, vừa nói: “Bởi vì em muốn anh.”

Bởi vì em muốn, nên anh liền tới.

Phương Bạch Cảnh mơ hồ nhớ đến lời mình nói hôm qua, cậu dính lên người Phó Phong, hôn y nói: “Sao anh lại tốt thế chứ?”

Phó Phong chỉ có thể ở bên cậu mấy tối, mấy đêm ôm y cùng ngủ kia, Phương Bạch Cảnh ngủ đến ngon lành.

Cậu phải ở nước A một tháng, công ty của Phó Phong có việc, không thể giây phút nào cũng ở bên cậu, chỉ có miễn cưỡng nhân lúc rảnh rỗi mới có thể bay đến bên cậu vài ngày.

Phương Bạch Cảnh kết thúc quay tại nước A liền bị lôi đi liên hoan. Sắp được về nước, tâm trạng Phương Bạch Cảnh rất tốt, đã lâu cậu không uống rượu, không nhịn được uống nhiều một chút.

Một chút mất cảnh giác thành ra uống say, Phương Bạch Cảnh được Kỷ Vĩ Nhạc dìu về khách sạn, Phương Bạch Cảnh đi đường cũng không thăng nổi, chuẩn choáng dựa tường mà đi.

Bước chân cậu lảo đảo, va vào lồng ngực người đàn ông đứng chờ ở cửa.

Ngón tay Phó Phong đè lên gáy Phương Bạch Cảnh, nâng mắt hỏi Kỷ Vĩ Nhạc, ngữ khí có chút không hài lòng: “Em ấy uống rượu à?”

“..... Vâng.” Kỳ Vĩ Nhạc vừa sờ mũi vừa lùi ra sau, “Có uống chút ạ.”

Sau khi Kỳ Vĩ Nhạc rời khỏi, Phó Phong đỡ con tôm say rượu* Phương Bạch Cảnh này vào phòng, Phương Bạch Cảnh say rượu đại khái nhận ra được y là ai, liền giống như không xương, bám dính lên người y.

**醉虾 (túy hà): Món gỏi tôm mà trong đó tôm được đặt trong một chiếc bát rồi rót đầy rượu lên trên khiến chúng có phản ứng “say”, ít chống cự hơn để dùng ăn tái luôn.*

Phương Bạch Cảnh bổ nhào lên người Phó Phong, cọ lên cổ y, sau khi uống say câu liền to gan lớn mật, nói bằng sạch những lời bình thường chưa từng nói.

“Phó Phong..... Yêu anh lắm.”

Trên người cậu mang theo mùi rượu, còn muốn hôn lên mặt Phó Phong, hôn xong lại đòi hôn môi. Nhưng Phương Bạch Cảnh bất chợt nhận ra điều gì đó, cậu dừng lại, che miệng mình, đôi mắt tròn xoe tràn ngập sự cảnh giác nói: “Em không hôn anh được rồi, anh bị dị ứng cồn mà.”

Cuối cùng vẫn là hôn, mà cũng không chỉ có hôn.

Phương Bạch Cảnh dính người kinh khủng, rượu vào thì không chỉ có toàn thân đều ửng hồng, mà ngay cả nước mắt cũng cực kỳ nhiều.

Nước mắt vốn không mất tiền, Phương Bạch Cảnh lại càng khóc thêm dữ dội.

Cậu vừa ôm Phó Phong, vừa hôn Phó Phong không theo quy luật gì, ngoài miệng còn muốn lăm bắm nói “Thích anh”, “Rất thích anh”, “Hôn đi nào”.

Bé ma men quá đáng yêu, Phó Phong chẳng nỡ trách cứ cậu.

Phương Bạch Cảnh rúc đầu vào trong ngực Phó Phong, âm thanh bị chôn vùi không quá rõ ràng, lúng búng hỏi: “Phó Phong, nơi này là nước A, ngày mai chúng ta đi kết hôn nhé?”

“Em nói gì thế?” Phó Phong bắt đầu hoài nghi lỗi tai của mình, “Lặp lại lần nữa xem?”

“Em nói!” Phương Bạch Cảnh thẳng người dậy, đẩy vai Phó Phong nói từng chữ một, “Chúng ta kết hôn nhé!”

Cậu nhăn mũi lại: “Anh không muốn kết hôn với em à?”

Phó Phong như đang ngẩn người, thấy Phương Bạch Cảnh lại then quá hóa giận quay người đi, y liền ôm lấy cậu từ phía sau, đè nén sự kích động của bản thân, thế nhưng giọng nói vẫn có chút run rẩy: “Có chứ, sao anh có thể không muốn được.”

Ngày hôm sau khi Phương Bạch Cảnh tỉnh lại, huyết Thái Dương đau đến muốn chết.

“Tỉnh rồi à?”

Phó Phong đang mở cửa sổ hút thuốc, thấy Phương Bạch Cảnh tỉnh dậy, y liền dụi tắt điếu thuốc vào trong gạt tàn bên cạnh.

Phương Bạch Cảnh mù mờ chớp chớp mắt nói: “Vâng.”

Trong tay Phó Phong còn vương mùi khói nhàn nhạt, y ngồi xuống bên cạnh Phương Bạch Cảnh, nhìn xuống hỏi: “Còn nhớ tối hôm qua em đã nói gì không?”

“Em nói ——”

Phương Bạch Cảnh tự vấn theo bản năng, sau khi tìm lại được ký ức, cậu trừng lớn nói: “Em nói hai chúng ta kết hôn á?!”

“Ừ.” Phó Phong bình tĩnh nhìn khóa vào cậu hỏi, “Em đổi ý rồi ư?”

“.....”

Phương Bạch Cảnh rơi vào cơn trầm tư mấy giây ngẩn ngui, quyết đoán nói: “Không hề.”

Phó Phong hỏi: “VẬY KẾT HÔN NHÉ?”

“.....”

Phương Bạch Cảnh lại bắt đầu trầm mặc, rườu vào lời ra, có khả năng cậu đã không cẩn thận nói hết những lời trong lòng ra rồi.

Cậu quay đầu đi, tai càng đỏ thì giọng nói càng lớn: “ĐƯỢC! ĐƯỢC! ĐƯỢC!”

Nụ hôn của Phó Phong lại hạ xuống, y ngồi bên Phương Bạch Cảnh, cúi đầu vuốt gáy Phương Bạch Cảnh hòa quyện môi lưỡi.

Phương Bạch Cảnh bị bắt ngẩng đầu, tấm rèm sau lưng Phó Phong chưa được kéo xuống, cửa sổ cũng không đóng.

Cậu nhìn thấy bầu trời bên ngoài, ngàn dặm không mây, sắc trời xanh ngắt tựa mặt gương trong suốt. Hôm nay thời tiết tốt, sau này cũng sẽ vậy, mỗi một ngày bên Phó Phong sẽ đều như thế.

Mặt trời treo trên không trung, nhưng Phó Phong cũng có cho riêng mình một mặt trời bé con.

—————End—————

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34

Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42: Hoàn